ESKİ ARKADAŞLAR GEÇMİŞTEN KAÇMANIZA
ASLA İZİN VERMEZLER!

CİNAYET OYUNU

ROMAN

RACHEL ABBOTT

TÜRKÇESİ: SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

the KİTAP

Uluslararası çoksatan psikolojik gerilim romanlarının kraliçesinden yeni bir Stephanie King romanı daha!

Jemma ve Matt, Lucas Jarrett'ın okyanus manzaralı görkemli evine ilk kez trajediyle sonuçlanan bir düğün için davet edilmişti. Jemma o gün yaşananları, kızın solgun bedeninin kayalıklara doğru öylece süzülüşünü asla unutmayacaktı.

Aradan tam bir yıl geçtikten sonra Lucas misafirlerini yeniden evine davet eder. Jemma ve Matt bu davete gönülsüzce katılırlar ancak karşılaştıkları şey bir yıldönümünden çok daha fazlasıdır çünkü Lucas o gece yaşananlara dair gerçeklerin ortaya çıkması için zekice bir oyun tasarlamıştır.

DAHA ÖNCE *İŞTE BÖYLE BAŞLIYOR* KİTABINI YAYIMLADIĞIMIZ RACHEL ABBOTT *CİNAYET OYUNU*'NDA SİZİ SOLUK SOLUĞA OKUYACAĞINIZ YENİ BİR GİZEME SÜRÜKLÜYOR.

"Abbott inanılmaz bir yetenek." ***–DAILY MAIL***

"Gizem dolu bir kurgu!" ***–CLOSER***

"Karanlık bir psikolojik gerilim." ***–THE TIMES***

"*Cinayet Oyunu* sizi tehlikeli suların derinlerine çekecek." ***–SUN***

thekitap

thekitapyayinlari.com | thekitapyayinlari | thekitapyayin

ISBN: 976-625-6415-09-6

ESKİ ARKADAŞLAR GEÇMİŞTEN KAÇMANIZA
ASLA İZİN VERMEZLERİ

CİNAYET OYUNU

RACHEL ABBOTT

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Cinayet Oyunu
Rachel Abbott

Kitabın özgün adı: Murder Game
© 2020, Rachel Abbott

Yayın Koordinatörü: Aslı Güçlü
Çevirmen: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Editör: Umut Burgaz
Son Okuma: Nursel Calap
Sayfa ve Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

Duzenleme
Ny.ozlem

© 2023, bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Black Dot Publishing Limited'den alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Mart 2023

ISBN: 978-625-6415-09-6
Sertifika no: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece/Istanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F – 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Serdar Yetkin
Dijital Satış: Cansu Zenginli

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlüler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

ESKİ ARKADAŞLAR GEÇMİŞTEN KAÇMANIZA
ASLA İZİN VERMEZLER!

CİNAYET OYUNU

RACHEL ABBOTT

TÜRKÇESİ: SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

the KİTAP

Yazar Hakkında

Rachel Abbott bağımsız bir yazar olarak kariyerine 2011'de, dört hafta boyunca çok satanlar listesinin zirvesinde kalan e-kitap *Only the Innocent*'la başladı. O zamandan beri, beş psikolojik gerilim ve bir novellası yayımlandı ve 3 milyondan fazla sattı. Birleşik Krallık'ta, tüm zamanlarda, en çok e-kitabı satılan yazarlardan biridir ve romanları 21 dile çevrilmiştir.

Çevirmen Hakkında

Selin Saraçoğlu Bayraklı 1986 yılında İstanbul'da doğdu. 2009'da Marmara Üniversitesi Fransızca Öğretmenliği bölümünü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Çeviribilim programındaki yüksek lisansını, "Georges Perec'in *La Disparition* (Kayboluş) Adlı Romanının Kaynak ve Erek Kültürlerdeki Alımlanmasının Yanmetinsel Öğeler Bağlamında İncelenmesi" başlıklı teziyle tamamladı. Saraçoğlu Bayraklı, günümüzde halen çeşitli yaymevleri için editörlük ve çevirmenlik yapmaya devam etmektedir.

Başlangıç

Titreyen parmaklarla kapının koluna uzanıyorum; hayır demiş, bu gece için planlanan oyunu oynamayı reddetmiş olmayı diliyorum. Belki de düşündüğüm kadar cesur değilimdir. Siyah zarfı diğer elimle kavrıyorum; zarfın içindeki kartta yazılı kelimeler bir şekilde yanabilir ve saten kadar pürüzsüz parşömenin ardından kendilerini herkese gösterebilirlermiş gibi, zarfı vücuduma yakın tutuyorum.

Koridora adımımı atarken diğer kapılar da açılıyor ve vücudunu saran elbisesiyle Isabel'i, turkuaz rengi uzun ipek eteğiyle Chandra'yı görünce iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Anılar başımı döndürüyor. Ama sanırım oyunun amacı da bu zaten.

Kimse konuşmuyor ve birbirimize gülümsemeden zarif merdivenlerden iniyoruz. Üç yıllık kocam Matt'e bakıyorum, artık onu tanıyıp tanımadığımı bilmiyorum. Yüzünü asmış, dudaklarını birbirine bastırmış ve ceketinin cebinden siyah zarfı görünüyor. Baktığımı görüyor ve zarfı gözlerden uzaklaştırmak için elini uzatıyor.

Bir yıl önce odalarımızdan çıkıp kendimizi gösterdiğimiz, hem bizi bekleyen akşamın hem de ertesi günkü düğünün heyecanını yaşadığımız geceden nasıl da farklı...

Matt'e bu geceki oyunun neyle ilgili olduğunu düşündüğünü sormaya çalışıyorum ama bu konuyu konuşmayı reddediyor.

Görünüşe bakılırsa Lucas böyle istiyor. Lucas bir şey ister ve istediğini alır. En azından kocam söz konusu olduğunda bu böyle. Yoksa Matt'in artık ne düşündüğünü bildiğimden falan değil.

Mutsuz çiftlerin çoğu, ilişkilerinin parçalanmaya başladığı o ânı fark edemiyor galiba; yakınlığın mesafeye dönüştüğü ve şakanın da pek iyi saklanmamış bir küçümseme halini aldığı o ânı... Diğer taraftan ben, evliliğimin tam olarak ne zaman çökmeye başladığını söyleyebilirim. O âna kadarki yaşamımız sakin bir nehirde yan yana yüzüyormuşuz gibi zahmetsiz görünüyordu. Fakat sonra suyun yüzeyi değişti. Nehrin en hızlı aktığı yere geldik ve parçalandık. Birbirimizi uzaktan görebiliyoruz artık ama kendimizi, yine birlikte yüzeceğimiz durgun sulara yönlendiremiyor ya da yönlendirmek istemiyoruz.

Ters yönlere doğru hızla gitmeye başladığımız günden bu yana hemen hemen saati saatine bir yıl geçti ve görünürde tutunacak hiçbir şey yok, hiç kurtuluş yok gibi geliyor.

Yine de bu konuyu hiç tartışmadık, çünkü bunun için önce bizi dağıtan olaydan bahsetmemiz gerekecek.

Ve Alex hakkında konuşmamız gerekecek.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Bir yıl önce

Arabayı yolun kenarına çekiyorum, tekerlekler çimenlerin hemen yanında duruyor ve Matt'e dönüyorum.

"Tamam, daha fazla acı çekmene gerek yok. Kalan kısımda senin sürmene izin vereceğim."

Matt sahte bir şaşkınlıkla bakıyor. "Acı çekmek mi?"

Kapıyı açıp arabadan çıkarken gülüyorum. Matt, araba kullanışımdan nefret ediyor. Çok hızlı sürdüğümü ve çok sert fren yaptığımı düşünüyor. Muhtemelen haklıdır. Araba kullanmayı, tıpkı bulaşık yıkamak ya da diş macunu almak gibi hayatın gerekliliklerinden biri olarak görüyorum, ama Cornwall'a çok yol var ve direksiyona geçtiğimde, arabayı tam iki buçuk saattir Matt sürüyordu.

Bana katılmak için arabanın önünden dolaşırken ben de arka koltuktan bir şişe su ve beyaz bir zarf alıyorum ve birlikte, metal bir bahçe kapısına yaslanıp kırlara bakıyoruz. Çimenleri çiğneyen ineklerin, aramızdan geçen suyun sesini dinliyoruz.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyorum.

"Evet, galiba." İşte tipik bir Matt cevabı – dikkatli, ölçülü.

Kalın, beyaz bir kartı zarftan çıkarıyorum. Matt bana tarihi ve yeri söylemişti, ben de şu âna dek davetiyeye bakma zahmetine girmemiştim.

"Kalacağımız yer de Polskirrin, değil mi? Kır evi ya da ona benzer bir şey mi kiraladı?"

Matt dümdüz karşıya bakıyor. "Hayır. Orası onun evi."

Lucas'ın zengin olduğunu söylemişti ama unutmuşum. Kocamın arkadaşlarıyla hiç tanışmadım ve Matt de onları uzun zamandır görmüyor, yine de Lucas'la epey düzenli şekilde haberleşiyorlar. Onları iki yıl önceki düğünümüze davet etmemiştik. Annem hasta olduğundan küçük bir düğün yaptık ve o zamandan beri de hayat, talepkâr işler ve yeni bir evle bir hayli hareketli gidiyor.

"Lucas Nina'yla nerede tanışmış? Biliyor musun?"

"Paris'te galiba. Vakıf işi için oradaydı."

"Vakıf derken?"

"Evet, Jarrett Vakfı."

Matt'e dönüyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Blair Jarrett'ın ailesinden biri mi?"

Matt pis pis gülüyor. "Blair'in ailesinden biri – aslında onun oğlu."

"A-man Tan-rım! Bana neden söylemedin? Kahretsin Matt. Tam bir para babası olmalı."

"Sana söylemedim. Konusu da açılmadı. Lucas diye bir arkadaşım olduğunu ve gençlik yıllarımda onun evinde hayli zaman geçirdiğimi biliyordun. Banka hesabı ve soyağacının ayrıntılarını sana vermem gerektiği aklıma gelmemişti."

Klasik Matt işte. Lucas'ın ilk arama motoru algoritmalarından birini ya da öyle bir şey yazarak servet edinen ve kazandıklarıyla da hayır vakfı kuran bir adamın oğlu olduğunu bana söylemesi gerektiği aklına gelmezdi.

"Tekrar anlat bakayım, nereden tanışıyordunuz?"

Matt bana döndü. "Davetiye geldiğinde anlatmıştım. Babalarımız birlikte golf oynuyordu."

"Matt! Bu bir açıklama sayılmaz. Babanın, oğlu olan bir dolu arkadaşı vardır eminim. Biraz daha detay ver, olur mu?"

Bana doğru eğilip beni öyle nazikçe öptü ki dudaklarım gıdıklandı. Ama dikkatimi bu kadar kolay dağıtamaz. Matt, bilgi verme konusunda daima ekonomik davranır ama bu sefer pes etmiyorum, sert bir ifadeyle bakıyorum.

Matt kıkırdıyor. "Peki, sen kazandın. Biz on dört yaşlarındayken babalarımız, golf oynamamız gerektiğine karar verdiler. Babam en azından bir sporda çok iyi olmamı istiyordu ve diğerlerinde tam bir hayal kırıklığıydım, yani golf son çare gibiydi. Lucas ve ben, babalarımızla beraber dörtlü olarak hemen hemen üç hafta sonu bir araya geldik. Ben peş para etmezdim tabii. Yaşıma göre kısa boylu olmamın da pek faydası olmadı, Lucas daha o zamandan 1.80'lik bir devdi. Komik görünüyor olmalıydık. Lucas, bunun beni acınası bir hale düşürdüğünü görebiliyordu, o yüzden de babasına hafta sonlarını golf yerine onların evinde takılarak geçirmemizi tavsiye etti. Havuzları vardı, hava kötü olduğundaysa bilardo oynardık."

Başımı omzuna yaslayarak, "Ergenlik çağındaki bir çocuk için çok düşünceli bir davranış," dedim. Büyüme çağlarındayken çok rahat zamanlar geçirmediğini biliyordum çünkü babasının sportif beklentilerini karşılayamıyordu ve boyunun bir buçuk metrenin üzerine çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu – tabii ki çıktı. Sonunda.

"Tipik Lucas işte. Başka insanların duygularına karşı her zaman hassas olmuştur. Neyse, o ilkbaharın tamamını bir arada geçirdik. Sonra Nick ve daha sonrasında da Andrew bize katıldı. O ikisi düğünde teşrifatçı olacak kesin."

Matt'in ses tonu değişiyor. "İki kişilik grubun dörde çıkmasından pek memnun görünmüyorsun."

İçini çekiyor. "Yoo. Onlar da iyidir. Çok eğlenceliler, onları seveceğinden eminim. Dürüst olmam gerekirse onlara yetişmem zaman aldı. İkisi de hemen hemen Lucas kadar uzun ve sanırım ben de kendimi sürünün bücürü gibi hissediyordum."

Kolumu boynuna sarıp onu tekrar kendime çekiyorum.

"Fakat artık öyle değil Saygıdeğer Plastik Cerrah Beyefendi."

Arkaya doğru yaslanıp ona, hemen hemen mükemmel hatlarına bakıyorum.

Yüzünü kendi neşteriyle şekillendirmiş sanki: dümdüz bir burun, düzgün dudaklar, hatta kesinlikle simetrik gözler. Biraz geniş üst dudağım ve yüzüme sürekli şaşkın bir ifade verdiğini düşündüğüm kalkık kaşlarıma rağmen neden beni seçtiğini bazen merak ediyorum. Ama o, bana dair tek bir şeyi bile değiştirmeyeceğine yeminler ediyor.

"Şu an neden görüşmüyorsunuz?"

"Bilirsin işte, hepimiz meşgulüz ve evlerimiz birbirine uzak. Lucas'a telefon ediyorum ve e-posta gönderiyorum, Londra'daysa görüşebiliyoruz ama çoğunlukla burada ya da vakıf işleri için uzak bir yerlerde oluyor. Babası öldüğünden beri tüm kontrolü o ele aldı. Andrew her fırsatta yatıyla dünyayı geziyor ve Nick, şehir merkezinde bankacı ama St. Albans'ta yaşıyor."

Bana son bir kez daha sarılıyor. "Haydi, arabaya dönelim. Yarım saatlik yolumuz kaldı ve burası çok sıcak."

Haklı. İngiltere için şaşırtıcı bir hava bu. Güney İtalya'dayız sanki.

Arabaya dönüyoruz, Matt tam da tercih ettiği gibi direksiyonun başında. Düğün elbisemin yeterince iyi olup olmadığı konusunda ufak bir paniğe kapılıyorum ama bundan bahsetmiyorum. Ne kadar süslü bir ortama gireceğimizi fark etmemiştim.

"Anlatmaya devam et Matt. Oraya varmadan önce bu adamlar hakkında bilmem gereken neler var? Lucas onlarla nasıl tanışmıştı?"

Sahte bir umutsuzlukla başını sallıyor. "Çok yakında onlara bizzat sorabilirsin Jem. Sana söyleyebileceğim tek şey paranın hiç kimseyi özel kılmadığı, bu yüzden onlarla ilgili algını şekillendirmesine izin verme. Para onların en az önemli niteliğidir."

Başımı hafifçe sallayarak onaylıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Ne derse desin, gideceğimiz yere yaklaştıkça içimde büyüyen bir heyecan var ve artık boğazıma kadar geldi.

Yolculuğun son on dakikası sessiz geçiyor. Matt, denize ilk kez gelmiş bir çocuk gibi doğal olmayan bir şekilde, oturduğu yerde öne eğiliyor. Belki yol dar ve iki yanı da yüksek çitlerle çevrilmiş olduğu için ve köşeyi dönünce neyle karşılaşacağını bilmediği için böyle yapıyordur.

Ara sıra başını çevirip bana bakıyor, aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi güven veren bir ifadeyle gülümsüyor. Kendimi aptal olduğuma ve köşeyi döndüğümüzde uygun kıyafet giymiş olup olmamamın bir öneminin olmayacağına ikna ediyorum.

"Aman Tanrım!" diye fısıldıyorum.

Yol, bizi bir tepeye getiriyor ve şimdi, kıyıya doğru devam etmek üzere. İleride panoramik bir deniz manzarası var.

Hedefimiz, çarpışan dalgaların üzerindeki bir burunda yer alıyor. Polskirrin. Lucas Jarrett'ın evi.

Matt'in bile nutku tutuluyor. Sürmeye devam ediyor ama o kadar yavaşladık ki emekleme hızında ilerliyoruz.

Boğazını temizliyor. "Epey güzel, değil mi?"

Soğukkanlı kalma çabasına gülüyorum. Polskirrin çok çarpıcı. Sanırım buraya malikâne demeliyiz. Eski taştan yapılmış, tahminen birkaç yüz yaşında.

Çakıl taşı kaplı uzun bir yol, çimenliği ikiye ayırıyor ve dövme demir kapılardan geçip mülkün önündeki formel bahçeye[1] varıyor. Bir çeşme, her nasılsa Japon balıklarıyla dolu olduğunu bildiğim tuğlayla çevrili dikdörtgen bir havuza akıyor, evin ötesindeyse bahçeyle deniz arasında ormanlık alan var. Oradan kıyıya giden bir yol olacağından eminim ve ayak bileklerimi saran serin deniz suyunu hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Ön kapıdan birinin çıktığını çeyrek millik mesafeden bile görebiliyoruz. Fark edilmiş olmalıyız.

"Haydi bakalım," diyor Matt. "Artık geri dönüş yok canım." Bana bakıp sırıtıyor, gözleri ışıldıyor.

Kapılar sanki sihirli bir şekilde açılıyor ve Matt, arabayı koyu renk saçlı bir adamın beklediği yere doğru sürüyor. Yüzünün her bir noktası aydınlanan kocama bakıyorum ve bu gördüğümüzün Lucas olması gerektiğini anlıyorum. Lacivert bir kot, düz beyaz bir tişört giymiş, bizi gülümseyerek karşılıyor.

Matt birden arabadan inip ona doğru yürüyor, işte ancak o zaman Lucas'ın ne kadar uzun olduğunu anlıyorum. Kocam hemen hemen 1.80 boyunda ama arkadaşının omzuna geliyor.

Matt, omzunu sıkmak için Lucas'a uzanıyor ve diğer elini de coşkulu bir tokalaşma için uzatıyor. Ne dediklerini duyamıyorum ve arka koltuktan şapkamı alıp onlara katılmadan önce ikisine biraz zaman veriyorum.

"Lucas, bu Jemma. Şey, aslında Jemima ama biz Jemma diyo-

---

1 Klasik Fransız barok bahçesine dayanan ve öncelikle göze hitap etme amacıyla tasarlanan bahçeler. Bu tür bahçelerde budanmış ağaçlar, çiçek tarhları, çardaklar, büyük saksılar, heykeller, çeşmeler ve havuzlara yer verilir. (ç.n.)

ruz. Karım, ama zaten bunu biliyorsun." Matt çok hızlı konuşup çok şey söylüyor, şimdi de beni çemberin içine çekmek için elini uzatıyor.

"Hoş geldin Jemma. Tanıştığımıza memnun oldum." Lucas, iki yanaktan öpme mecburiyetini yerine getirmek için bana doğru eğiliyor ve başını geri çekip gülümsüyor. İşte o an gözlerini fark ediyorum. Açık kehribar renginde, hemen hemen bir aslanınki gibi – şu an sıcak ve dost canlısı ama bir aslanınki gibi alev alev yanıyor mu ve karanlıkta her şeyi görüyor mu diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

2

Nina Bélanger, bir adamla bir kadının arabadan inip Lucas'a doğru yürüyüşlerini izlerken ellerini bir kurulama bezine aceleyle sildi. Selam vermek için dışarı çıkmalıydı ama tuhaf bir şekilde gergin olduğunu hissediyordu. Belki de onlar, yardım etkinliklerinde dikkatini çekmek için yarışan sayısız kadın yerine arkadaşlarının Orta Fransa'daki küçük bir kasabadan gelen bu önemsiz kadınla neden evlendiğini merak ederlerdi. Bazen kendisi de bunu merak ediyordu.

Tanıştıkları günü hatırladı. Lucas, Paris'teki bir konferansın açılış konuşmasını yapmak için davet edilmişti, Nina da organizatörler tarafından konuşmacılarla ilgilenmesi için işe alınmıştı, Lucas'ı dinlemeye yüzlerce kişi gelmişti. Her şey ters gitmişti; ışıklandırma arızalandı, mikrofonu çalışmadı – bu bir felaketti. Nina, aklını başından alan bir paniğe kapılmıştı. Elektrik onun sorumluluğunda değildi ama açılış konuşmacısı Lucas Jarrett onun sorumluluğundaydı. Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

Lucas, kendinden emin bir şekilde sahnenin önüne geçip seyirciler onu duyabilsin diye sesini yükseltmişti. Sahneden büyük bir alkışla ayrıldığında Nina'nın ayağını öfkeyle yere vurarak elektrikçilere küfrettiğini gördü. Lucas'ın orada olduğunu fark edip özür dilemek için döndüğünde yanaklarının yandığını hissetmişti ama Lucas gülüyordu.

"Hiç önemli değil. Olur böyle şeyler," demişti. "Yine de bunu telafi etmek istiyorsan benimle bu akşam yemeğe gelebilirsin belki."

Nasıl reddedebilirdi?

Nina, Paris'ten ayrıldıktan sonra Lucas'ın onu tekrar görmek isteyeceğini umut etmeye cesaret edememişti ama Lucas geri döneceğine söz vermiş ve gelmişti. Şimdiyse onunla evlenmek üzereydi.

Gelenlerin eve doğru yürümelerini izledi ve Matt ile Jemma olmaları gerektiğini anladı. Lucas önce biriyle sonra diğeriyle konuşurken onlar da birbirlerine bakıp gülümsüyor, mutlu görünüyorlardı. O ve Lucas da böyle mutlu olacak mıydı? Bunu zaman gösterecekti.

Nina altı ay önce buraya taşınmayı kabul ettiğinde; Lucas, Blair Vakfı'ndan fon almaya en çok ihtiyacı olanları aramak için dünyayı dolaşırken kendisinin bu büyük evde ne kadar sık yalnız bırakılacağını fark etmemişti. Ne kadar güzel olursa olsun Polskirrin'in onu hoş karşılamadığını hissediyordu ama bunu söylemeye cesareti yoktu. Kulağa nasıl geleceğini biliyordu. Lucas, sebebin Alex olduğunu düşünecekti.

Nina içini çekti. Düğünlerini muhteşem hale getirmek istiyordu ve detaylar üzerinde her dakika yorulmadan çalışmıştı. Ama büyük günden önce evdeki altı misafirini -hiç tanımadığı insanlar- eğlendirmek ve beslemek zorundaydı. Lucas, en eski üç arkadaşının düğünde teşrifatçı olmasını istemiş ve onların evde kalmasının sorun olup olmayacağını sormuştu. Nina sorun olmayacağını söylemişti. Tabii ki olurdu! Nina daha önce de olduğu gibi ailesinin burada olmasını dilerdi. Ama çok kalabalıklardı, yolculuğa çıkamayacak durumda olan bir çift yaşlı büyükanne ve bir çift büyükbabayla ayın daha sonraki günlerinde Fransa'da ikinci bir tören düzenlemeye karar verdiler. Annesi, İngiliz düğününü gölgede bırakmayı düşünüyordu ve Nina, onun etrafta koşuşup emirler yağdıracağını düşününce gülümsedi.

Pencereden uzaklaştı ve işine döndü. Öğle yemeği. Kendine güvendiği bir şey varsa o da yemek pişirmekti ve ihtiyaç duyduğunda mutfak onun sığınağı -güvenli yeri- olacaktı.

3

Çantalarımızı üst kata taşımak için bahçedeki yabani otları temizleme işini bırakan çocuğa gülümseyerek teşekkür ediyorum, yatağın ucuna oturup etrafa bakıyorum.

Ne güzel bir oda. Fransız balkonun iki yana açılan pencereleri hafif aralık ve ince beyaz perde nazik bir esintiyle dalgalanıyor. Burnuma kayısı kokuları geliyor ve antika bir şifonyerin üzerinde duran, mükemmel şekilde olgunlaşmış ve kabukları pembeleşmiş bir kâse dolusu meyveyi fark ediyorum. Elimle yatağa dokunuyorum, denemek için hafifçe zıplıyorum. Tertemiz çarşaflar arasında iyi bir uyku çekeceğimizden şüphem yok.

Çoktan valizini boşaltmaya ve giysilerini düzgünce katlayıp çekmecelere ya da gardıroptaki takviyeli askılara yerleştiren Matt'e dönüp sırıtıyorum. O idareci biri, bense hayalperestim. Yardım etmem gerek ama çevreyi özümsemek için biraz zaman ayırıyorum. Eski evlere dair büyüleyici bir şey var; bu dört duvar arasında daha kaç kişinin uyuduğunu ve hayatlarının nasıl olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Pencerelere doğru yürüyüp perdeyi geri çekince, kiremitli bir terasa inen taş merdivenleriyle küçük bir balkon olduğunu keşfediyorum. Öğle yemeği öncesi bir şeyler içmek için toplanan diğer konukların seslerini ve kahkahalarını duyabiliyorum. Lucas bize, öğle yemeğinin biz hazır olana kadar bekleyebileceğini söylese de –şarap, su gibi akarken buna kimse aldırmaz– burada uzun süre kalmamız kabalık olur.

Üstümü değiştirmeliyim ama manzara nedeniyle büyülenmiş haldeyim. Ev, denizin üzerinde yüksek bir yere inşa edilmiş ve okyanus manzarası müthiş, su masmavi. Sıcak ve esintisiz bir gün olmasına rağmen dalgalar kıyıya vuruyor ve gece denizde bir fırtına mı vardı acaba, diye merak ediyorum.

Balkona çıkalı henüz birkaç dakika olmuşken arkamdan hafif bir ayak sesi duyuyorum. Matt kollarını belime doluyor, burnunu boynuma sürtüp titrememe yol açıyor ama ona döndüğüm zaman vücudunun gergin olduğunu hissediyorum, bakışlarımı onun baktığı yere çeviriyorum. Terasta yürüyen birine dik dik bakıyor – genç bir kadına. Kadının başı önüne eğilmiş, yüzünün iki yanından perde gibi sarkan düz siyah saçları, yüz hatlarını saklıyor. Gri renkli bol bir keten pantolon ve aynı kumaştan daha da bol bir ceket giymesine rağmen aceleyle ilerlerken ne kadar zayıf olduğu kolayca fark ediliyor.

Ona baktığımızı hissediyor gibi görünüyor çünkü aniden bize bakmak için başını kaldırıyor ve bir an için sendeliyor. Her şey o kadar çabuk bitiyor ki hayal olup olmadığını merak ediyorum.

Bana sıkıca sarılmış kolunu okşarken Matt'e "Kim o?" diye soruyorum.

Bir an için cevap vermiyor.

"Matt?"

"Lucas'ın kız kardeşi." Sesi daha alçak ve yumuşak, ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Sanki..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. İnce vücudundaki gerilimi ve hareket edişini düşününce aklıma gelen ilk şey *rahatsız gibi görünüyor* oluyor. Ama bu çok sert geliyor. *Mutsuz görünüyor* daha uygun olabilir.

Matt cümlemi bitirmemi bile beklemeden "Evet," diyor. "Öyle."

"Bana ondan söz et."

Matt'in kolları belimden aşağı iniyor ve arkasını döndüğünü hissediyorum.

"Şu an olmaz Jemma. Öğle yemeği için hazırlanmamız gerek." Odaya dönüp gözden kayboluyor.

"Peki, en azından bana adını söyle."

"Alex. Adı Alex."

* * *

Lucas'ın kız kardeşini görmek Matt'i neden böyle sinirlendirdi, bilmiyorum. Bunun uzun hikâye olduğunu ve şu an zaman olmadığını söyleyecek sadece.

"Onun burada olmasını bekliyordun herhalde," diyorum. "Sonuçta kardeşinin düğünü."

"Öyle sanırım. Ama şimdiye kadar daha iyi olacağını düşünüyordum – umuyordum. İyileşeceğini söylemişti."

Neden iyileşmesi gerektiğini sormak istiyorum ama Matt, öğle yemeğini beklettiğimiz için telaşlı. Zaten en kısa sürede Alex'le tanışacağımdan da şüphem yok.

Mücadele içindeymiş gibi görünen insanlar hoşuma gidiyor. Sorunlu birini gördüğümde onlara yardım etmeye çalışırım. Aynı zamanda kocamı zorlamamam gereken zamanları da biliyorum ve şu an mutlulukla gülümsemeye çalışarak bana dönüyor.

"Gidip diğerlerine katılalım." Elini uzatıyor, daha önce hissettiği heyecanın geri dönmesini umarak elini tutuyorum.

Dışarıdaki merdivenlerden aşağı iniyoruz ve kahkaha sesini takip ederek evin güney tarafına ilerliyoruz. Burada, sarmaşık güllerle örtülü bir çardağın gölgesine kurulmuş büyük bir masa görüyorum.

Lucas bize dönüyor.

"Jemma, Matt, gelin de herkese merhaba deyin."

Masanın bize uzak ucunda oturan kadın elini yavaşça kaldırıp selam veriyor. Gülümseyerek selam vermek için ışığa doğru gelirken saçlarının koyu bir kızıl-kahve tonunda olduğunu, ustalıkla dalgalandırıldığını ve bir kulağının arkasma sıkıştırıldı-

ğını görebiliyorum. Uzun ve bronz bacaklarının üzerinde harika görünen parlak zümrüt yeşili, kısa, ipek, dar bir elbise giyiyor. Açık havada yenen bir öğle yemeği için uygun olduğunu düşündüğüm kıyafete bakmamak için kendimi zorluyorum ve eğilip elini sıkıyorum.

"Merhaba. Ben Isabel." Matt'e dönüyor. "Sen nasılsın Matt? Hâlâ dünyayı mı güzelleştiriyorsun?"

Matt kızarıyor. Kadınm Matt'in işini mi yoksa dış görünüşünü mü kastettiği belli olmuyor. İki türlü de bu cümle iltifatmış gibi geliyor ve belirsizce gülümsüyor. Neyin nesi olduğuna dair hiç fikrim yok. Matt ondan hiç bahsetmemişti ama bu kadının kocamı tanıdığı çok açık.

Koyu sarı saçları havaya dikilmiş, cart renkli bir Hawaii gömleği giyen bir adam bize doğru geliyor. Lucas'ın yanında durmasa onun uzun boylu olduğunu söylerdim.

Matt'in sırtını sıvazlayıp, "Matt! Seni görmek ne güzel. Tanrım, ne çok zaman oldu," diyor. Sonra öpüşme ritüeli için bana dönüp öne eğiliyor, bense öpüşmeyi çok seven bir aileden gelsem de bunu rahatsız edici bulduğum için pek yapmıyorum. "Jemma. Ben Nick. Tanıştığımıza memnun oldum. Lucas beni baş barmen olarak atadı, hadi gelin ikinize birer içki ikram edeyim."

Lucas aniden "Chandra!" dedi. "Özür dilerim, seni az kalsın fark edemiyordum." Gölgelerin en derinlerinde oturan kadını işaret etmek için elini kaldırıyor. Sandalyeden kalkıp bize doğru yürüyene kadar onu tam olarak göremiyorum, krem rengi uzun eteği uyluklarına yapışmış, ellerini önünde kavuşturmuş. Nazik kahverengi gözleri ve büyük, güzel ağzıyla Asya kökenli olduğunu anlıyorum.

"Merhaba Jemma, Matt. Tanıştığıma memnun oldum."

Elleri hâlâ bağlı, bu nedenle elimi uzatmak uygun olmaz gibi geliyor. Onun yerine kocaman bir gülümseme gönderiyorum.

"Ben de memnun oldum Chandra."

Gülümsememe karşılık verip gölgeler içindeki köşesine geri dönüyor. Matt'in onunla daha önceden tanışmadığı belli, Nina'nın arkadaşı olup olmadığını merak ediyorum.

"Gelin, oturun." Lucas bize iki sandalyeyi işaret ediyor ve yanıma oturmak üzereyken terasın girişine şöyle bir bakıyor. "İşte geldi!"

Kısa siyah saçları ve koyu kahverengi iri gözleriyle minyon bir kadın bize doğru geliyor. Beyaz keten eteğinde, kemer olması gereken yerden geçen parlak renkli ipekten bir fular var ve yüzünü güneşten korumak için hasır bir fötr şapka takmış. Her şeyi o kadar şık ki geri kalanlarımızı bir şekilde ya aşırı süslenmiş ya da yeterince özenmemiş gibi gösteriyor.

"Nina, gel de seni herkesle tanıştırayım." Lucas, kolunu kadının omzuna atıyor. Başı, Lucas'ın göğsünün yarısına geliyor.

Müstakbel gelin, sırayla yanaklarımızdan öpmek için yanından ayrılmadan önce ona gülümsüyor.

"Hepiniz hoş geldiniz. Lucas'ın sizleri görmek için nasıl da sabırsızlandığını biliyorum, umarım burada kalmaktan keyif alırsınız. Biraz telaşlı görünüyorsam kusuruma bakmayın." Hafifçe güldü. "Tahmin edersiniz ki önümüzdeki bir iki gün içinde burası epey yoğun olacak."

"Sana nasıl yardım edebiliriz?" diye soruyorum, başını iki yana sallıyor.

"Gerek yok, hiç gerek yok. Fazladan personel tuttuk – Lucas'ın ısrarıyla. Siz sadece keyfinize bakın. Birazdan öğle yemeğinizi getireceğim. Yemek pişirmeyi seviyorum."

İngilizcesi mükemmel, Fransız aksanı da cazibesine cazibe katıyor. Lucas, uzaklaşmasını izliyor ve gözlerinde bir gurur ifadesiyle masaya dönüyor.

Omzunun üstünden bakıp, "Andrew hangi cehennemde bakalım?" diyor. "Nina, hepimiz hazır olur olmaz öğle yemeğimizi getirecek." Üç yüz altmış derece döndükten sonra omuz silkiyor.

"Eh, hepimiz onu biliyoruz. Er ya da geç ortaya çıkar. İçin. Beklerken birer tane daha içelim."

Birkaç gün içki tüketiminin aşırıya kaçacağını hissediyorum. Görünüşe göre Nick, herkesi içkiye doyurma talimatı almış ve birkaç dakikada bir kadehleri doldurmak için ayağa kalkıyor.

Yanıma oturup yüzünü bana çeviriyor.

"Evet, Jemma, sonunda seninle tanışabildiğimize sevindim. Seninle ilgili her şeyi Lucas'tan öğrendim."

"Gerçekten mi?" Matt'in karısı olduğum dışında Lucas'ın bana dair herhangi bir şey bildiğini bilmiyordum.

"Tabii. Matt'in seni yere göğe sığdıramadığını biliyorum. Konuşma terapistisin, değil mi?"

İşimle ilgili birkaç dakika sohbet ediyoruz; Nick, insan iletişiminin biçimleri, özellikle de konuşma ve dil kullanımı konusundaki hayranlığımı anlatırken başıyla onaylıyor. Son derece büyüleyici bulduğum mesleğimle ilgili saatlerce konuşabilme huyum olduğunu biliyorum ama muhtemelen Nick bu konuyu, benim bankacılığı bulduğum kadar ilginç buluyor.

Konuyu değiştirmek için "Lucas'ı nereden tanıyorsun?" diye soruyorum.

"Aynı okuldaydık. Sadece tatil günlerinde eve dönüyorduk. Lucas'ın yatılı okulda olma sebebi babasının bekâr bir ebeveyn olmasıydı, hafta boyunca ara sıra evden uzak olması gerekiyordu. Benim orada olma sebebimse ailemin bana katlanamamasıydı."

İstemsizce iç çekiyorum.

Söylediklerine uygun düşmeyen bir coşkuyla gülüyor. "Şaka yapıyorum. Babam da zamanında yatılı okula gitmiş ve bunun beni biraz disipline edeceğini ve şımarık eğilimlerimi dizginlemeye yardımcı olacağını söylemişti. Gitmeyi hiç istemedim ama seveceğimi söylediler."

"Kim haklı çıktı?" diye soruyorum.

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Karmaşık bir soru

– öğle yemeği sohbeti için biraz derin ve doğrusunu söylemek gerekirse cevabını bildiğimden emin değilim. Neyse, Lucas'la tanıştık ve onun yardımlarıyla sadece hafta içi değil hafta sonları da annemle babamın ayaklarının altında dolaşmamış oldum. Herkes kazançlı çıktı!" Kahkahaların ve gülümsemelerin hafif bir acıdan daha fazlasını gizlediğini hissediyorum. "İşte Matt'le de o zaman tanıştım. Sonraki en azından dört yıl boyunca, özellikle okul tatillerinde Lucas'ların evinde birlikte takıldık. Başkalarının hoş karşılamayacağı bazı işler de yaptık, tabii Matt'in karanlık işlerimizden bazılarını kabul etmesini de beklemiyorum."

Kaşlarını oynatıyor ve gerilimli an sona eriyor. Matt'in ergenlik çağında zararsız yaramazlıklar yapmış olabileceği fikri beni sevindiriyor. Bazen hayatı çok ciddiye alıyor.

İkinci içkileri bitirip üçüncüye başladığımızda Andrew hâlâ ortalarda görünmemişti ve o dakikaya dek kimsenin Alex'ten bahsetmediğini fark ediyorum.

Tam sormak üzereyken Lucas ve Nick'ten küçük bir tezahürat yükselince sandalyemde dönüyorum. Ağaçların arasındaki patikada beliren, turuncu-beyaz mayo giymiş bir adam omuz hizasındaki dalgalı saçlarını havluyla kuruluyor.

Geniş göğsü ve düz karnındaki koyu renkli tüylere yapışan su damlaları güneş ışığıyla parlıyor. Adam, kendisine yönelen ilgiye biraz şaşırmış görünüyor.

"Ne var? Hay sıçayım. Öğle yemeğine geç kaldım, değil mi? Affedersiniz çocuklar." Gölgeye gelip ıslak şortuna aldırmadan bir sandalye çekiyor. Beni ancak o zaman fark etmiş gibi görünüyor, sonra da Matt'i fark ediyor. "Selam, Matt'in karısı olmalısın. Ben Andrew." Ayağa kalkıp masanın çevresinden dolaşıyor ve eğilip beni öpüyor, suların damladığı vücudunu dikkatlice benden uzak tutuyor. "N'aber Matt?" Matt'e sırıtıp tekrar yerine oturuyor ve buzlarla dolu kocaman kalaylı bir kâseden bir şişe bira alıyor.

Lucas masadan kalkıyor.

"Tamam, şimdi gidip öğle yemeğimizi mükemmelleştirmeye devam edecek olan Nina'yı buraya getireceğim. Fransız bir kadınla evlenmenin ve evde İtalyan bir kâhya olmasının en keyifli taraflarından biri, ikisinin de yemeğe takıntılı olması. Şarap ikramına devam et Nick. Fazla kalmam." Köşeyi dönüp gözden kayboluyor.

Bu kez düşünmek için durmuyorum.

"Alex bize katılmayacak mı?" diye soruyorum.

Bir an sessizlik oluyor, sanki çok uygunsuz bir şey söylemişim gibi geliyor bana. Sonunda Andrew imdadıma yetişiyor.

"Muhtemelen onunla bu akşam tanışırsın Jemma. Sanırım gündüzlerini kendi başına geçirmeyi tercih ediyor."

Tam cevap vermek üzereyken Matt'in bana baktığını hissediyorum. Başını hafifçe iki yana sallıyor ve ben de bir şey demiyorum. Belli ki Alex kesinlikle tartışılmaması gereken bir konu.

4

Öğle yemeği, odak noktasında Nick'in yer aldığı gürültülü bir hadiseye dönüşüyor. Sohbete tamamen hâkim değil ama başka biri konuşurken sandalyesinin ucuna hevesle yerleşiyor ve hikâyelerinden birini anlatmaya başlamak için fırsat kolluyor.

"Ağaç evi inşa ettiğimiz ve Matt'in çıkamadığı zamanı hatırlıyor musunuz?" Nick sandalyesinden fırlıyor ve ellerini başının üstüne kaldırarak bir dala asılı kalmış Matt'in taklidini yapıyor.

Matt de dâhil herkes gülüyor ama bu konunun hatırlatılmasından hoşlanmadığını fark edebiliyorum. Isabel uzanıp yanağına yüksek sesli bir öpücük konduruyor. Neyin nesi olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim çünkü Matt'in arkadaşlarından hiçbirinin partnerleriyle tanışmadığını söylediğinden eminim.

Lucas yüzünde sevecen bir gülümsemeyle "Herkesin sinirini bozmaya niyetli gibisin Nick," diyor. "Bize okulun en seksi kızını partiye davet ettiğin zamanı neden anlatmıyorsun? Ona gönderdiğin notta neler yazdığını ancak Tanrı bilir, ama kızın yerine kim geldi bilin bakalım."

Isabel ve Andrew elleriyle masada ritim tutarken hep bir ağızdan "Kızın babası!" diye bağırıyorlar.

Nick, Andrew'un koluna hafifçe yumruk atıyor. "Sen olaya dâhil olup kızı elimden almadan önce harekete geçmeye çalışıyordum. Matt ve ben kaç kadını sana kaptırdık Tanrı bilir, şeytani bir caziben vardı."

Andrew, "Saçmalama. Bir kıza nasıl davranılacağını biliyordum ve Lucas araya girmese o gece ölmüş olurdun," diyor tüm yüzüne yayılan bir sırıtışla.

Görünüşe bakılırsa Lucas'ın gelip insanları kurtarmak gibi bir alışkanlığı var. Şakalaşmalarını dinlemek hoşuma gidiyor, sandalyeme yaslanıyorum ve bir an için hayat bundan daha iyi olabilir mi diye merak ediyorum: ılık güneş ışığı, uzaklarda denizin kükremesi, bir grup arkadaşla atılan kahkahalar ve lezzetli yemekler... Lucas elini uzatıp hafifçe koluna dokunana kadar Nina telaşla etrafımızda dolanıyor, hepimizin her şeyin tadına baktığından ve tabaklarımızın bir dakikadan fazla boş kalmadığından emin olmak istiyor.

"Herkes iyi canım. Rahatla."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra rahatlayarak gülümsüyor ve yerine oturuyor.

Diğer çiftleri çözemiyorum. Hâlâ ıslak şortuyla oturan rahat, uyumlu Andrew buraya şık ve sofistike Isabel'le mi gelmiş? Yoksa düğüne sessiz ve sakin Chandra'yı mı getirmiş? Isabel en çok Nick'e uyarmış gibi görünüyor, ikisi de dikkat çekmeyi seviyorlar. Isabel dokunmayı seven biri, özellikle de Matt'e karşı öyle. Arada bir sahiplenici bir tavırla kolunu omzuna atıyor. Bunu ilk yapışında Matt bana baktı ve "Ne yapabilirim?" der gibi kaşlarını kaldırdı. Keyfimin yerinde olduğunu göstermek için ona sırıttım.

Sonunda yemek herkesi mağlup ediyor ve sarhoşluğumuzdan da sıyrılmak için odalarımıza çekiliyoruz, hiç şüphe yok ki birkaç saat sonra tekrar başlayabiliriz.

Matt ve ben el eleyiz, küçük balkonumuza giden basamakları çıkıyoruz. Sevişeceğimizi biliyorum ve son yarım saattir de bu beklentinin yarattığı heyecanı duyuyorum. Ama önce kafamdaki sorulardan kurtulmalıyım.

"Isabel kim ve nasıl oluyor da onu bu kadar iyi tanıyorsunuz? Düğüne Andrew'la mı geldi?"

Matt şortumun düğmesiyle oynayarak, "Bunu yapacağını biliyordum Jemma, bunları daha sonra sorsan olmaz mı?" diyor. Gülüyorum ve onu durdurmak için ellerini tutuyorum. Şimdilik.

"Olmaz, çünkü senden başka bir şey düşünmek istemiyorum ve hâlâ iki sorum daha var. Hepsi bu kadar."

Matt bıkkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Peki. Düğüne Andrew'la birlikte gelen Chandra. Soruların biri gitti."

"Demek Nick, Isabel'le birlikte." Bunu anlıyorum. Çılgın gömleğine ve kollarını aşırı derecede sallamasına rağmen zarif ve sofistike bir tarafı olduğundan şüphelenmiştim. "Ama Isabel'i önceden tanıyordun, değil mi?"

Matt başını arkaya doğru atıp gülüyor. "Nick'i tanıdığımdan beri onu da tanıyorum. Onlar çift değiller, ikizler. Isabel çocukken peşimizden ayrılmazdı. Dürüst olmak gerekirse tam bir karın ağrısıydı – büyük ölçüde de Lucas'a inanılamayacak derecede âşık olduğu için."

"Ben daha ziyade sana düşkün olduğunu düşünmüştüm."

"Hah! Hiç ihtimal yok. Her şey gösterinin bir parçası. Daha dikkatli izle. Bana her dokunduğunda, sanki kıskanmasını umuyormuş gibi Lucas'a bakıyor."

"Ciddi misin?"

"Kapa çeneni Jemma, gel buraya."

Ona uzanıp tişörtünü başının üzerine doğru çekmeye başlıyorum.

"Son soru. Alex'i sorarak haddim olmayan bir şeye burnumu soktuysam özür dilerim ama sence neden öğle yemeğinde bize katılmadı? Ve onu sorduğum zaman neden herkes sustu?"

Matt kollarını indirip tişörtünü tekrar aşağı çekiyor. "Jem, herkesi kurtarmayı sevdiğini biliyorum ve insanların incindiğini görmeye dayanamıyorsun ama lütfen, Alex hakkında soru sorma. Daha çocuk denecek yaştayken bir şey oldu –korkunç bir şey– ama kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Belki sadece

Lucas biliyordur. Derin bir travma geçirdi ve bu nedenle de bu konudan bahsetmiyoruz. Düşüncesi bile hoşuma gitmiyor." Matt benden iki adım öteye gidiyor. "Özür dilerim hayatım ama biraz üşüdüm. Çabucak duş alacağım."

Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum ama kocamın yüzündeki ifadeyi biliyorum. Kendini kapatıyor. Bu konu hakkında konuşmayacak.

5

Polskirrin'deki ilk günümüz güneş, uyku, yemek ve çok fazla içkinin etkisiyle bulanık bir ortamda geçti ve şu an, makyajımı temizleyip soyunmak ve sonra da yatağımıza uzanmak için enerji bulmaya çalışırken şarap tüketimimi kontrol etme sözüme bağlı kalmadığım için kendime küfrediyorum. Matt hâlâ aşağıda, içip sohbet ediyor, bu yüzden yatmaya geldiği zaman ne halde olacağını ancak Tanrı bilir. İnliyorum ve biraz temiz hava almak için balkonumuzun açık kapısına doğru dönüyorum.

Bu akşam hava gayet ılık olduğu için akşam yemeğini terasta yedik ve Lucas, bunun gayriresmî bir yemek olacağını ve yiyeceklerimizi kendi kendimize alacağımızı söylediğinde rahatladım. Chandra'nın yanına oturmayı tercih ettim. Öğle yemeğinde hepimizden farklı şeyler yediğini fark etmiştim ve görünüşe bakılırsa beslenmesinin temelini *kimchi* oluşturuyordu. Nina'nın mutfağından gelen olağanüstü ikramlara nasıl karşı koyuyor bilmiyorum ama sakin tavrı ve düşünceli hali hoşuma gidiyor, ayrıca içki içmediği için de beni olumlu yönde etkileyeceğini düşünüyordum. Ama *rosé* şarap şişesi Andrew'un elindeydi ve başımı her çevirdiğimde, kadehime güzel pembe şaraptan ilave eden şişeyi havada görüyorum.

Dokuzuncu sandalye, Nina kâhyadan bolca el işaretiyle desteklenmiş bozuk bir İtalyancayla yemeği getirmesini isteyinceye kadar boş kaldı. Son anda, hepimiz çatal ve bıçaklarımızı elimize

almak üzereyken yüzü yine saçlarıyla hemen hemen tamamen gizlenmiş, hayaleti andıran bir kadın figürü Lucas ve Matt'in arasına girdi. Kocamın ona doğru eğildiğini ve kadının elinin üstüne kendisininkini koyduğunu gördüm. Adımı söylediğini duyar gibi oldum ama takdim etmedi, bu yüzden göz teması kurmayı bekledim ve gülümseyerek selam verdim. Alex de bana gülümsedi. Onca saçın arasında tatlı bir yüzü var ve bileklerinin genişliği, çok zayıf olduğuna dair tahminimi doğruluyor.

Alex'in buraya gelişini, kendisi de dâhil herkesin, büyük bir mevzu haline getirmemesini ilginç buldum.

Nick masanın uzak köşesinden seslendi, "Alex, karabiberi uzatır mısın lütfen?"

Nina, "Biraz daha salata ister misin Alex?" diye sordu.

Görünüşe göre yorum yapmadan ya da takdim edilmeden ortaya çıkıp masada sessizce oturması, diğerlerinin de ondan hiçbir şey beklemiyorlarmış gibi onunla ya da çevresindekilerle konuşması benim dışımda herkese gayet normal geliyor. Belki gerçekten bir şey beklemiyorlardır.

Lucas özellikle dikkat ediyor ve ona bakarken kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. Matt, az yemek yemesine rağmen her yemeğin ona da ikram edildiğinden emin oluyordu.

Isabel'in erkeklere karşı tavırları, öğle yemeğindekinden daha rekabetçi halde. Ama artık Nick'le ikiz olduklarını ve büyüme çağında onlarla çok zaman geçirdiğini bildiğime göre belki de böyle olması mantıklıdır. Kendi yerini korumak için savaşmayı öğrendiğine şüphe yok. Belki de ev sahibi olduğu için muaf tutulan Lucas haricinde hepsiyle ilgili kısa hikâyeler anlattı. Alay edilme sırası Matt'e geldiği zaman bana döndü.

"Matt her zaman her şeyin en gösterişlisine sahip olmalıydı Jemma – bahse girerim ki bu huyu değişmemiştir, değil mi?"

Cevap vermeyi reddettim ve zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ama bu onu durdurmadı.

"Çok değerli zamazingolarıyla ne yapacağını bildiği falan da yoktu yani. En iyi oyun konsolundan almışlardı ama nasıl oynanacağını bilmiyordu ve en iyi cep telefonu ondaydı, aslında hayatımda gördüğüm ilk Blackberry telefondu. Ama nasıl çalıştığına dair zerre kadar fikri yoktu. Gösteriş olsun diye ortada bırakırdı, değil mi Matt?" Ona bir öpücük gönderdi.

Matt hafifçe kızardı ama bu takılmalara kötü anlam yüklemiyor gibiydi.

"Bunu hatırladım!" diye bağırdı Nick, sohbete dâhil olmak için can atıyordu. "Babanın hediyesiydi, değil mi? Hiçbir zaman Cambridge'in başarılı sporcuları arasına giremeyecek olsan bile seninle gurur duyuyordu."

"Eh, en azından babası herhangi bir şey için onunla gurur duyuyormuş Nick. Bizim sevgi dolu babamız için bu kadarını bile söyleyemeyiz, değil mi?"

Isabel'in sesinde acılık vardı, Nick ona sert bir bakış attı.

Ortamı biraz olsun yumuşatabilmek için, "Dinleyin," dedim. "Matt teknoloji konusunda çok kötü olabilir – bana öyle bakma Matt, çünkü doğruyu söylüyorum. Ama neşter kullanmakta bir harika, bu yüzden onu affedebiliriz değil mi?"

Andrew yumuşak bir sesle, "Kesinlikle!" dedi. "Eğer istersek hepimiz seninle ilgili de birkaç hikâye anlatabiliriz sanırım Isabel."

Isabel güldü ve gerginlik hafifledi. "Peki ya sen Andrew? Hâlâ tekneler konusunda takıntılı mısın? Ergenlik çağındayken kızlar dışında bahsettiğin tek konu buydu."

"Doğru ve muhtemelen hâlâ da öyle. Suyun üzerinde ya da içinde olan her şeye takıntılıyım."

Diğer yanımda duran Lucas bana doğru eğildi.

"Andrew'un hepimizin toplamından daha çok kız arkadaşı vardı ve partilere kiminle geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini kesinlikle bilemiyorduk. Ya unuturdu ya da çoktan bir yerlere yelken açmış olurdu."

O zaman da şimdiki gibi görünüyor ve aym rahat davranışları sergiliyorsa, kızları kendine çekmesini anlayabilirim.

Lucas'a "Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Ah, bu çok iyi bir hikâyedir. Babam beni tatilde yelkencilik okuluna yazdırdı. Andrew da orada yardımcıydı, çoktan yetenekli bir denizci olmuştu bile. Bense ince uzun bir tiptim ve inerken nasıl atlayacağımı bilmiyordum. İlk seferinde sertçe kafamı vurup denize düştüm. Andrew beni tuttu ve sudan çıkardı."

Daha fazlasını sormak isterdim ama Chandra'nın kırk yılın başında konuşmaya dâhil olduğunu görünce konuşmayı kestik.

"Lucas, Andrew bana büyüdüğün evi gösterdi," dedi. Her nasılsa, Blair Jarrett hakkındaki bir belgeselde gördüğüm, Hampshire kırsalının orta yerindeki büyük evden ziyade bir kurumdan söz ediyormuş gibiydi. "Neden ayrılıp buraya, yani Cornwall'a gelmeye karar verdiniz?"

Herkes sessizleşti. Alex başını öne eğdi ve Lucas ona endişeli bir bakış attı. Huzursuz bir an boyunca kimse konuşmadı.

"Babam öldükten sonra oradan taşınmak mantıklı geldi." Lucas konuşmaya kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi bana döndü.

"Belki de ölümü orada ruhsal bir dengesizlik bırakmıştı ve siz de onu hissettiniz." Chandra pes etmiyordu.

Lucas rahatsızlığını belli eden bir kahkaha attı. "O kadar hassas biri olduğumu sanmıyorum Chandra. Metafizik bir şeyi takdir etme yeteneği yok bende."

Birkaç uzun saniyenin ardından Nick "Hey millet," dedi. "Dört gözle beklememiz gereken bir düğün var, o yüzden enerjimizi *güzel* şeylere yöneltelim, olur mu?" Yerinden fırladı. "Haydi kadeh kaldıralım – öylesine kaldıracağımız kadehlerin ilki olsun. Nina ve Lucas'a!"

Herkes kadehini kaldırdı ve konuşmalar eski akışında devam etti ama Lucas'ın elini Alex'e uzattığını ve parmaklarını onun bileğine nazikçe sardığını gördüm.

Chandra başını eğip yemeğine devam etti. Andrew'un ona endişeyle baktığını gördüm ama Chandra, bu hafif azardan dolayı üzgün görünmüyordu. Chandra ve ben haricinde herkesin o evle ilgili bir şeyler bildiği anlaşıldı. Kimse de bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

Matt'e bunun neden bu kadar hassas bir konu olduğunu sorma fırsatım olmadı ama uyanık kalıp onu bekleyecek de değilim. Kendimi yataktan zorla kaldırıp banyoya gidiyorum. Şu an yapmak istediğim tek şey başımı serin bir yastığa koyup uyumak.

6

Polskirrin daima benim güvenli yerimmiş gibi gelmiştir. Burada hatıralar yok – zihnimde kilitli kalan ve göz atmak istemediğim ya da göz atamayacağım hatıralar... Buradan nadiren ayrılırım ve ayrılırken de asla yalnız olmam. Sadece Lucas'la giderim, o buradayken. Nina gezilerle aklımı çelmeye çalışıyor ama nazikçe reddediyorum. Huzur içinde yaşayabilmemin tek yolu kendimi güzelliklerle çevrelemek ve Polskirrin'in sınırlarının dışındaki yaşamın gerçekliğine bir an bakmak bile karanlıklara dalmama yeter. Lucas'a vakıf konusunda yardım ederek işine yarıyorum ve bu işte iyiyim. Bir amacım var.

Ne var ki bugün, ağabeyimin arkadaşlarını burada görmek rahatsız ediciydi. Ormandan onları izledim, tanıyıp tanımayacağımı merak ediyordum. Zamanın onları değiştireceğini düşünmüştüm ama on dört yaşındaki hallerinin yetişkin versiyonu olmuşlar.

Lucas onları kanatlarının altına ilk kez aldığında dokuz yaşındaydım ve bana çok büyük gibi görünmüşlerdi. Ama yıllarca hafta sonlarını ve okul tatillerini birlikte geçirdikten sonra onları iyice tanıdım. Nick: Her zaman Lucas'ı etkilemek ve esprili olmak için çaresizce uğraşır. Andrew: Kendine en iyi hâkim olandır ama yoksul geçmişinden dolayı bir türlü rahat edemez. Matt: Diğerlerine hayranlık duyan, içine kapanık, güvensiz ve yeniden görmeyi en çok istediğim kişidir. Ve Isabel: Onun hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyi.

Görüntülerinin, seslerinin tınısının beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum ama onları görmek, yıllardır çürük bir yara bandıyla kapanmış halde duran yaralarımı kanattı. Psikiyatristler, danışmanlar ve Lucas'ın bulabildiği diğer uzmanlar tarafından başıma gelenlerle yüzleşmem gerektiği yıllarca söylendi; zihnimde oraya geri dönmeli ve olanları kabul etmeliydim. İşte ancak o zaman gerçekten iyileşebilirmişim.

Ama yapamıyorum. O olayı ve acı verici her ânını engelliyorum.

Şimdiye dek.

Onları görmek, seslerini duymak, bu akşam yemekte onlarla konuşmak beni alıp başka bir zamana götürdü. Kontrol edemediğim görüntüler aniden gözümün önünde belirdi, canımı yakıyor ve beni paramparça ediyorlar.

Sanki dünyanın üstünde süzülüyorum, aşağıya bakıyorum ve bizi, Lucas'ın babasının havuzunda oynarken, mangalda pişmiş sosisleri yerken görebiliyorum. Sonra yazlık evdeyim, antikalıklarına gülüyorum, beni soğuk suya atmakla tehdit ettikleri zaman saklanıyorum. Kameriye daima saklanma yerimdi. Bunu herkes bilirdi. Mutlu bir şekilde kapının aralığından dışarı bakan halimi izliyorum, nerede olduğumu bilmiyormuş gibi yapıyorlar; derken görüntünün kenarları, her köşeden kalın bir sis çöküyormuş gibi kararıyor. Gün ışığı gidiyor, gece oluyor. Nefes alamıyorum. Buraya nasıl geldim?

Sonra resim değişiyor. Evdeyim, yatak odamdayım. Noel'den hemen öncesi, öyle olduğunu biliyorum çünkü sokağın aşağısında neşeli ışıklarla aydınlatılmış bir evi ve çatısında da rüzgârdan havaya uçmuş bir Noel Baba'nın dans ettiğini görebiliyorum. Öte yandan bizim evde ışık yok. Noel Baba bizim eve uğramayacak.

Karla karışık yağmur sert bir şekilde pencereme çarpıyor ve aşağıdan gelen bağırışlarla küfürleri bastırsın diye daha da şiddetlenmesi için dua ediyorum. Aşağıda tek bir kişi olduğunu ve

öfkesinin de genel olarak dünyayı ve içindeki herkesi hedef aldığını biliyorum. Özellikle de beni.

Bana aşağı inmemi söyleyen bir bağırış duyuyorum ama olduğum yerde kalıyorum; yatak odasının penceresinden karanlık, yağmurlu geceye bakıyorum, mutsuzluk canımı yakıyor, ağabeyimi görmek istiyorum. İşte o an, hava nasıl olursa olsun gitmem gerektiğine karar veriyorum. Bir dakika daha kalamam.

Bu, hayatımın en kötü kararı.

Görüntüleri zihnimden atıyorum. Bundan sonra olanları görmek istemiyorum. Hazır değilim, onun yerine yıldızlara bakıyorum. Işık gitti. Bir gün daha sona erdi. Her şeye rağmen başardım. Anılarla birlikte sorular da geliyor – bazıları yıllar öncesinden, bazıları bu geceden. Yine de cevabım yok.

Hızla iç çamaşırlarımı çıkarıp karanlık denize doğru yürüyorum, küçülen ayın parlak yansıması suyun yüzeyinde görülüyor. Ayaklarımda, ayak bileklerimde, bacaklarımda, dizlerimde suyun soğukluğunu hissediyorum. Deniz daha önceki kadar dalgalı değil ve cildimde ipeksi bir pürüzsüzlük hissi veriyor.

Uyluklarıma ulaştığında suyun serin derinliklerine dalıyorum ve güçlü kulaçlarla körfezin ağzına doğru yüzüyorum. Polskirrin uzak bir burundaki bir noktadan ibaret olana dek yüzmeyi, enerjim bitene, nefesim tükenene kadar suyun içinde, dalgaların altında durmayı ve okyanus beni ele geçirene kadar aşağılara gitmeye devam etmeyi pek çok kez düşündüm.

Ama bu gece değil. Sırtüstü dönüp suda süzülüyorum, hiçbir ağırlığım yok sanki yıldızlara bakıyorum, gökyüzündeki tek bir yıldıza bakarak zihnimi boşaltıyorum. O yıldızın, kaç ışık yılı, kaç trilyon mil uzakta olduğunu bilerek kendi önemsizliğime odaklanıyorum.

7

Bu sabah, metalin metale çarpma sesiyle uyanıyorum ve başımı yastığın altına sokuyorum. Ağzım kuru, midem altüst, sanki içinde hâlâ bol miktarda şarap çalkalanıyor gibi.

Vurma ve çarpma sesleri devam ediyor; yarınki düğünün hazırlıkları sürüyor. Penceremizin hemen dışındaki terasa resepsiyon için çardak dikiyorlar herhalde.

Matt'e dönüyorum ama yatak boş. Banyonun kapısı açık ve orada da olmadığını görebiliyorum. Belki yürüyüşe çıkmıştır. Tekrar uyumak ve mide bulantım geçtiğinde uyanmak isterdim ama mümkün olmadığını biliyorum.

Yarın düğün var ve bu düğünden keyif alabilmek için kendimi iyi hissetmem lazım. Bu yüzden bu gece mantıklı olmaya çalışmalıyım. Görünüşe bakılırsa düğün öncesi zengin bir akşam yemeği planları var ama bu, çok fazla içmem gerektiği anlamına gelmiyor. Dün içkiyi fazla kaçırmamın nedenlerinden birinin Matt'le aramızda oluşan mesafe olduğunu biliyorum. Alex'i sorarak onu üzmüşüm gibi görünüyor. Dün gece döndüğünü duymadım ve geldiğini bilmemin tek sebebi de başmın yastığında iz bırakmış olması.

Kendimi yataktan kalkmaya zorlarken inliyorum. Belki de mayo giyip dün gece herkesin öve öve bitiremediği koyu bulmaya çalışmalıyım. Deniz beni biraz canlandırır.

Çekmeceleri karıştırırken kapı açılıyor.

"Günaydın sevgilim." Kocama acı çektiğimi gösteren bir gülücükle karşılık vermek için dönüyorum. O da benzer bir ifadeyle bana bakıyor. "Zor bir geceydi, değil mi? Yüzmeye mi gidiyorsun?"

"Sanırım. Sen de gelir misin?"

Matt başını iki yana sallıyor ve ıslak olduğunu şimdi fark ettiğim şortunu işaret ediyor. "Ben yüzdüm bile. Güzeldi. Kendini daha iyi hissedeceksin." Banyoya doğru gidip kapıda duruyor. "Dün gece o kadar geç geldiğim için özür dilerim. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana olanları anlatıyorduk, zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım."

"Dert değil. Buraya geldikten hemen hemen on saniye sonra sızmışım. Gençlik günlerinizi mi yâd ediyordunuz? Chandra, Lucas'ın eski evindeki ruhsal dengesizlik hakkında bir şeyler söylemeye başladığında biraz endişelendim. Herkes çok sessizleşti."

Matt dudaklarını birbirine bastırdı. "Andrew, fikirlerini kendisine saklaması gerektiğini ona söylemeli. Eskilerin kurcalanmasına gerek yok. Orada yaşananları konuşmuyoruz. Hiçbirimiz. Bu yüzden sana bir şey sorarsa sen de söyleme."

Matt kapıyı kapatıyor, koyu renk ahşaba birkaç dakika bakakalıyorum. Chandra'ya ya da başka birine ne söyleyebileceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok; çünkü işin aslı şu ki söyleyebilecek hiçbir şeyim yok.

* * *

Bir havlu alıp balkona ve terasa çıkan merdivenlere yöneliyorum. Aşağı baktığım zaman alanın işçilerle dolu olduğunu ve onlar açık kenarlı dev çardağı inşa ederken metal direklerin farklı açılarla etrafta uzandığını görüyorum. Ayakaltında dolaşmak istemediğimden odaya geri dönüp ana merdivene yöneliyorum.

Her yere ölüm sessizliği hâkim ve herkes hâlâ yatıyor mu diye merak ediyorum. Belki odaları evin ön tarafında olanlar, işçilerin

seslerinden rahatsız olmaz ve akşamdan kalmalıklarından kurtuluncaya kadar uyuyabilirler.

Evden çıkıyorum, denize giden yolu bulmayı umarak temkinli bir şekilde merdivenlerden iniyorum. Burası büyük bir ev ve kare antreden açılan birkaç kapı var; krem rengi kanepeler ve Çin kilimleriyle döşenmiş, geniş ve zarif bir oturma odasından geçip geri dönüyorum. Bir kapı, küçük bir aralığa açılıyor ve açık bir kapıdan gelen güneş ışığını uzaktan görüyorum.

Yaklaştıkça uzaktaki sesleri mırıltı halinde duymaya başlıyorum. Seslerinde, konuşan kişilerin duyulmak istemediklerini gösteren bir şey var, bu nedenle ne yapacağımı merak ederek duruyorum. Chandra ve Alex'i terasın kakofonisinden uzakta, kapıya yakın bir masada otururken görebiliyorum.

Başları birbirine yakın, büyük fincanları sıcaklığına ihtiyaçları varmış gibi ellerinin arasında tutuyorlar. Derin bir sohbete dalmışlar sanki. Kulak misafiri olmak istemiyorum ama yanlarından geçerek konuşmalarını bölmeli miyim emin değilim. İkisinde de bir gerginlik var. Sonra Chandra'mn sesini duyuyorum.

"Nefret, sadece acını ve mutsuzluğunu artırır Alex. Bırak gitsin. Burada incinen sensin, nefret ettiğin kişi değil. İçindeki düğümü çözmelisin."

Masanın üstünden Alex'e bir şey uzatıyor. Önce tam olarak ne olduğunu göremiyorum ama sonra üstüne ışık gelince anlıyorum. Parlak, siyah bir malzemeden yapılmış bir bilekliğe benziyor.

"Sana bir hediyem var," diyor Chandra "işe yarayacağına inanıyorum. Buna *mala* deniyor. Benim dinimde meditasyon yaparken mantralarımızı ya da nefeslerimizi saymak için bunu kullanırız ama bunu sana veriyorum çünkü yolundaki engelleri aşabilmen için sana güç ve kararlılık vereceğine inanıyorum. Negatif enerjiyi dönüştüren siyah oniksten yapılmış."

Alex'in sesi kısık ve kelimelerini seçmekte zorlanıyorum.

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum Chandra ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Yıllar boyunca korkuyu, acıyı ve bütün bu dehşeti aklımdan kovmayı başardım. Ama şu an, herkesi burada görünce, düşünceler, acılar, çoktan unuttuğumu sandığım anların parçaları hızla üstüme geliyor ve hepsini yakalayamıyorum. Onlara anlam veremiyorum."

"Bu insanların neden sana bu kadar kötü şeyler yaptığını kendine sormalısın. Başka birine bu kadar acı verebildiklerine göre onlara da kendi iblisleri musallat olmuş demektir."

Alex fincanını bırakıyor ve başını öne eğiyor, uzun siyah saçları yüzünün etrafma dökülüyor.

"Polis kim olduğunu hiçbir zaman bulamadı, bu yüzden öfkemi yönlendirebileceğim bir yer yok. Konacak hiçbir yeri olmadan sürekli etrafımda uçuyor. Ama dün gece bir şey söylendi... Belki buradakilerden biri, düşündüğümden fazlasını biliyordur."

Chandra uzanıp elini Alex'in elinin üstüne koyuyor. "Peşine düşmeye değer mi gerçekten? Olanları değiştiremezsin ama hayatının geri kalanını nasıl etkileyeceğine sen karar verebilirsin."

Alex bilekliği takıyor. Onu kolunda döndürürken "Bilmem lazım Chandra," diyor. "Öyle ya da böyle, şüphelerimin doğru olup olmadığını öğrenmem lazım."

Chandra'nın da Alex'in de beni gölgelerde dururken görmediğinden emin olarak yavaş yavaş geri çekiliyorum. Evden çıkmanın başka bir yolunu bulacağım.

Duzenleme
Ny.ozlem

8

Ana salona dönüyorum, ön kapıdan süzülüyorum ve yükseltilmiş tuğla kenarına oturmak için formel havuza doğru yürüyorum. Burası çok huzurlu; aşağıdaki kıyıya çarpan dalgaların sesi bile kısık geliyor. Japon balığının sığ suda süzülüşünü izliyorum ve parmaklarımı serin yüzeyin altında oynatıyorum.

Sesi pahalıymış gibi gelen bir motorun çalışmasının derin vızıltısıyla sükûnet bozuluyor ve evin yan tarafında uzun, alçak bir araba beliriyor. İçeride iki kişi var: Biri Lucas, araba hafifçe dönerken diğerinin Nina olduğunu görüyorum.

Bir an nereye gittiklerini merak ediyorum ama bu beni ilgilendirmez, bu yüzden omuz silkip saatlerdir yanımda taşıdığım havluyu alıyorum.

Sahile giden yolu bulmak kolay, dalgalarm baştan çıkarıcı sesini takip ediyorum. Üzerimden akıp giden, beni yere deviren dev dalgaların verdiği hissi seviyorum, doğrulup kendimi bir sonraki dalgaya bırakıyorum. Soğuk olacak ama ihtiyacım olan şey tam da bu.

Patika hafif bir eğimle başlıyor, birkaç metre sonraysa her iki kenarı daha da derinleştikçe dikleşiyor ve böğürtlen çalıları sarmaşıklarla kaplanıyor. İleride, menteşelerinden biri kopmuş, garip bir açıyla sarkan ahşap bir kapı ve daha da ötesinde, koya doğru inen taş basamaklar var. Basamaklar çiy yüzünden kaygan; güneş, oluğu tıkayan çalılardan geçemiyor ve aniden biri

beni izliyormuş gibi bir rahatsızlık hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ama yoldaki dönemecin ötesinde kimseyi göremiyorum.

Komik davranıyorum. Buradakilerin hepsi arkadaşımız. Arkamdaki biri yüzünden neden endişe edeyim?

Sonra bir çakıl taşının yuvarlandığını duyuyorum.

"Merhaba," diye bağırıyorum ama cevap gelmiyor.

Titriyorum, kasvetli yol boyunca aceleyle ilerleyip -yapışkanlaşan zeminde kaymamaya dikkat ederek- merdivenlerden aşağı iniyorum, en sonunda nefesimi kesen bir manzaraya ulaşıncaya kadar durmuyorum. Deniz koyu bir mavi-yeşil tonunda; dev dalgalar bembeyaz ve solgun renkli çakıllardan oluşan küçük bir kumsala çarpıyor. Koyun her iki tarafında, körfezin içine kadar uzanan pürüzsüz siyah kocaman kayalar var, bunların üzerindeyse yeşil alanlar ve Güneybatı Sahil Yolu var.

Hemen hemen yüz metre solumda, denizin derin sularına doğru uzanan uzun bir iskelesi olan kayıkhane bulunuyor. İskelenin üstünde cam ve paslanmaz çelik korkuluklu bir balkon var. Tavandan yere kadar uzanan sürgülü bir pencere, daire olması gereken bir yere açılıyor.

Pencere hafif açık ve ince beyaz perdeler deniz meltemiyle hareket ediyor. Orada yaşayan biri olmalı.

Az önceki korkumu unutuyorum, artık açık bir yerde olduğumdan eminim ve kimse bana zarar veremez. Omzumun üzerinden patikaya doğru bakıyorum ve dik yokuştan aşağı inen bir çift bacak görüyorum. Görünüşe göre sahilde yalnız olmayacağım.

Sarkan dalların altında Andrew'un başı göründüğünde, elindeki telefona bağlı kulaklıkların kulağında olduğunu görebiliyorum. Bana doğru yürürken gülümseyip el sallıyor, kulaklıklarını çıkarmak için elini kaldırıyor.

"Selam Jemma. Bu sabah nasılsın?"

"Oldukça fena ama soğuk suda güzelce yüzmenin çözemeye-

ceği bir şey yok. Müzik dinlemeye dayanabildiğine göre iyi olmalısın." Düşününce irkiliyorum.

"Ah, müzik dinlemiyorum. İspanyolca öğrenmeye çalışıyorum. Teknemi alacağım zaman lazım olacak."

Dün gece bir ara herkesin Andrew'un teknesini tartıştığını hayal meyal hatırlıyorum.

"Aaa evet. Isabel bahsetmişti, değil mi?"

"Isabel bir sürü şeyden bahsetti. Ortalığı karıştırmayı biraz sever, bu yüzden yorumlarından hiçbirini ciddiye alma. Onun karanlık geçmişinden bahsetmemeyi tercih etmemiz iyi oldu."

Ben daha fazla bir şey soramadan sahile bir havlu atıyor, telefonunu da havlunun üzerine bırakıyor ve yüzünde bir sırıtmayla bana dönüyor.

"Tamam, hadi öyleyse. Düşünerek vakit kaybetmeyelim. Seni uyarıyorum, deniz soğuk; bu yüzden suya girmemin tek yolu var."

Bunu söyledikten sonra sahilin en uzaktaki ucuna koşuyor, en uç noktaya ulaşıncaya kadar kayadan kayaya atlıyor. Sonra, coşkulu bir haykırışla, neredeyse hiç su sıçratmadan suyu yararak harika bir dalış yapıyor.

Körfeze bakarken yüreğim ağzıma geliyor, yüzeyi tararken gözlerimi güneşten korumak için elimi siper ediyorum.

Nerede?

Gizli kayalar olabileceğinden endişe etmeden duramıyorum. Ya daldığı zaman birine çarparsa?

Aniden bir deniz tanrısı gibi sudan çıkıyor. Güçlü omuzlarında ve uzun saçlarında olağanüstü bir şey var, başka yöne bakmak için kendimi zorluyorum.

Koya göz gezdirirken bakışlarım kayıkhaneye kayıyor, siyah renkli bol giysiler giymiş bir insan figürünün balkonda durduğunu fark ediyorum.

Bu Alex ve bizi izliyor. Ona baktığımı görünce arkasını dönüyor ve sürgülü pencereden geçip içeri giriyor.

9

O günlerin anılarından kendimi korumak için inşa ettiğim kale saldırı altında. Manzaralar, kokular ve sesler ilerliyor, o günlerin acımasız görüntüleri beni kuşatıp bombalıyor ve artık onlarla savaşamıyorum. Gerçekten iyileşmek için gelmelerine izin vermem gerektiğini biliyorum, her ânı incelemeli ve her gerçekle yüzleşmeliyim. İşte ancak o zaman hepsini bir daha asla ortaya çıkmamak üzere zihnimin karanlık bir köşesine kilitleyebilirim. Ama çok uzun süre direndim ve bu çok acı veriyor.

Dün gece normalden çok daha uzağa ve çok daha uzun süre yüzdüm. Uyuyabilmek için kendimi yormak istedim ve bir süreliğine işe de yaradı. Ama sabahın erken saatlerinde kendimi huzursuz hissederek uyandım. Bugün Lucas için yapacağım bir şey yok –bu haftayı hepimize tatil ilan etti– ama yapacak bir şeyim olmadığında kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bana eziyet eden düşüncelerimi engellemek için odaklanabileceğim hiçbir şey yok. Günlük rutinimi takip etmeye çalıştım; Lucas'ın beni şişmanlatmak için can atan kâhyası Ivana, her zamanki gibi lezzetli hamur işleri getirdi ve bir süre, ritüellerime bağlı kalırsam her şeyin sakinleşeceğine ve göğsümdeki panik yumağının yatışacağına inandım. Ama işe yaramadı.

Bir şeyler okumaya çalıştım ama odaklanmayı başaramadım ve denizin beni rahatlatacağını düşünerek balkona çıktım. Andrew, Matt'in karısına dalış becerilerini gösteriyordu. Kadınları et-

kilemenin cazibesine hiçbir zaman karşı koyamamıştır zaten, ama ne kadar çekici olursa olsun, Jemma'nın kocasını ne kadar sevdiği dün gece çok belliydi. Küçük bir parçam olanlar için Matt'i suçlasa da o benim için her zaman özel olmuştur.

Denizdeki basit eğlencelerine tanık olmak istemediğimden içeri dönüp kapıyı kapatıyorum ve kendime kahve yapmakla meşgul oluyorum.

Dün akşamki yemekte gerçekleşen sohbetten parçalar düşüncelerimi bulandırıyor hâlâ. Söylenenleri yorumlarken aşırıya mı kaçıyorum? Pek net değildi -saçma sapan konuşmalardan biraz daha fazlası- ama şaka olarak söylenen birkaç kelimenin anlamını çarpıtıyor muyum, bilmem gerekiyor.

Kendimi oraya geri dönmeye, on iki yıl önce olanları ifşa etmeye, her ayrıntıyı hatırlamaya zorlarken son savunmam da paramparça oluyor. Sadece başka bir yerde, başka bir hayatta olmayı uman on dört yaşında bir kızdım. Mutfak tezgâhına bir tabure çekip gözlerimi kapatıyorum.

* * *

Yatak odamdayım, penceremden dışarı, aşağıya süzülen sulu sepken karla karışan manzaraya bakıyorum. Aşağıdan gelen bağırışlar kesiliyor ve bunun son olabileceğini ummaya cüret ediyorum. Ama sonra merdivenlerde gümbürdeyen ayak seslerini duyuyorum ve odamın kapısı kırılır gibi açılıyor.

"Beni görmezlikten gelmeyi aklına bile getirme seni küçük orospu! Alışverişe gitmen lazım. Votkam bitti." Bu sözlerin üstüne kapı çarpılarak kapanıyor ve yine yalnızım, titriyorum - korkudan çok dehşet ve tiksinmeyle. İşte bu benim hayatım.

Talebine boyun eğersem, içkinin parasını kendi cebimden ödemek zorunda kalacağımı biliyorum -o da zar zor yetecek ve gelecek hafta okula yürüyerek gitmek zorunda kalacağım- ama hiçbir zaman bir alternatifim varmış gibi görünmemişti. Şu âna kadar.

Bu sefer söylendiği gibi evden çıkacağım ama votka almak için değil. Bu sefer -sonunda- geri dönmeyeceğim. Yatağın altından sırt çantamı alıp içine rasgele kıyafetler dolduruyorum.

Nereye gittiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum, bu yüzden bir arkadaşımda kalacağımı söyleyen bir not bırakıyorum. Hangi arkadaşım olduğunu yazmıyorum ama önemli değil. Kimsenin beni arayacağı falan yok.

Merdivenlerden gizlice iniyorum; bir kapının, acele etmemi söyleyen bir çığlıkla açılmasını bekliyorum. Ya da belki de oyalandığım için yüzüme atılacak sert bir tokatla ödüllendirilirim.

En alt basamağa geliyorum. Şimdi ön kapıya sadece birkaç metre kaldı. Koridorda ilerlerken bir cep telefonu görüyorum. Çalıntı olmalı. Benimki de odamdan çalındı ve satıldı; bu yüzden de pili neredeyse bitmek üzere olsa da ve ortalıkta bir şarj aleti olmasa da telefonu alıyorum.

Oturma odasının kapısını görmek için omzumun üzerinden şöyle bir bakarak mandalı sessizce çeviriyorum ve ses çıkarmadan dışarı, soğuk geceye çıkıyorum. Rüzgâr, dondurucu damlaları yüzüme vuruyor, buzdan küçük hançerler tenimi delip geçiyor. Sırılsıklamım, titriyorum ama nereye gideceğimi biliyorum. Sığınabileceğim tek yere. Güvende olacağım tek yere.

10

Bütün günü sohbet ederek, yiyip içip –içtiğim sadece soda olsa da– tembellik ederek geçirdikten sonra dostlarımızı tanımaya başlıyorum.

Lucas çekici ve cana yakın birine benziyor ama arkadaşlarının üzerinde uyguladığı gücün farkında mı, merak ediyorum. Hikâyelerinden birini anlattıktan sonra Nick'in ne sıklıkla onay almak için kendisine baktığını fark ediyor mu mesela? Matt kesinlikle farkında – Nick'in coşkulu sevinç gösterilerini izlerken gözlerini kısıyor.

Isabel özellikle Matt'e karşı özenli. Sigara içmek için yanından geçerken manikürlü elini omzuna koyduğunu ve kulağına fısıldamak için eğildiğini gördüm. Matt ona bakmak için başını çevirdi ve yüz ifadesini göremedim. Fakat fark ettiğimi biliyordu, bana kısaca bakıp gülümsedi. Hepsinin arasında en az sıcaklık duyduğum kişi Isabel.

Nick, neşesini sadece bir an için kaybetti ve tuhaftır ama kızdığı kişi de Lucas'tı. Chandra'yla konuşuyordum, ki bu iş oldukça zordu, söyleyecek bir şey düşünürken sessizlik anları oluyordu. Sağımda Lucas vardı, Nick geldi ve onunla konuşmak için sandalyelerimizin arasına çömeldi.

"Gönderdiğim e-posta hakkında ne düşünüyorsun? İlginç değil mi?" Bükülmüş dizlerinin üzerinde hafifçe yaylandı.

"E-postayı gördüğümü sanmıyorum, maalesef."

Nick bir an için topuklarının üzerinde durdu. "Nasıl yani? Kişisel hesabına göndermiştim."

"Muhtemelen öyle yapmışsındır Nick ama tüm postalarıma Alex bakıyor – hem elektronik hem de eski usul olanlara. Alex benim kişisel asistanım ve her şey onun süzgecinden geçiyor."

"*Hay sıçayım*! Hassas bir şeydi Lucas, arkadaşım olduğundan sadece senin görmen için göndermiştim. Yanlış ellere geçmemesi gereken bir şey." Sözleri, ıslığı andıran bir tıslamadan biraz daha fazlasıydı.

Lucas'ın ses tonu sakin ama soğuktu. "Alex'in dürüstlüğüne şüphe yok. Herhangi bir e-postada, orada olmaması gereken bir şey varsa, ne yapması gerektiğini bilir." Ayağa kalktı, masaya yaslanıp soğutucudan bir şişe aldı. "Biraz daha şarap isteyen var mı?"

Nick yavaş yavaş ayağa kalktı, sandalyesine döndü ama onda daha önce görmediğim bir sessizlik vardı. Her zamanki cıvıl cıvıl haline dönmeye çalıştı ama pek işe yaramadı.

Lucas'ın ilgisini çekmek için herkesin çılgınca çabalamasının sebebinin ne olduğunu anlayamıyorum. Sadece zenginliği değildir herhalde. Matt için böyle olmadığından eminim; Lucas'ın Blair Jarrett'ın oğlu olduğunu bile söylemedi. Belki de bu otoritesi geçmişten geliyordur: O, diğerlerini bir çevreye dâhil etme ya da dışlama gücüne sahip olan çocuklardandır.

Bütün bunlar Andrew'u eğlendirmiş gibi görünüyor. Çıplak göğsü, arkaya yatırdığı sandalyesi ve dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle otururken az konuşuyor.

Chandra sessizce ve epey sinir bozucu şekilde izliyor; Andrew'un kendisine bakmadığı anlarda ona bakıyor. Andrew'a nasıl da hayran olduğu belli oluyor. Pek beklenmedik bir çift bu – güçlü vücudu ve uyumlu tavırlarıyla Adonis Andrew ve sessiz yoğunluğuyla ruhsal eşlikçisi olan Chandra.

Öğle sonrası herkes işini yapmak için –bense gölgede oturup kitap okumak için– bir yerlere dağılıyor. Matt de kendi işini yap-

mak için ortadan kayboldu. Yürüyüşe çıktığını tahmin ediyorum ama bir şey söylemedi veya ona katılmamı teklif etmedi. Öylece yok oldu ama bu hiç ona göre bir şey değil.

Alex'i sabah koyda gördüğümden bu yana bir daha hiç görmedim. Söylenene göre kayıkhanenin üzerindeki dairede yaşıyormuş, biraz kıskandığımı hissediyorum. Deniz her gün penceresinin önünde farklı bir manzara sunuyor, yaşamak için ne muhteşem bir yer.

Duş almak için odamıza dönüyorum ve akşam hazırlığı için kendime bolca zaman veriyorum. Oda çok sıcak, bu yüzden Fransız balkonumuzu açmak için o tarafa yürüyorum.

Matt pencereleri sürekli kapalı tutmamı ve klimayı açmamı istiyor ama ben temiz havayı ve denizin sesini tercih ediyorum. Balkona çıkıyorum ama çardağın beyaz dalgalı çatısı muhteşem manzaramızın hemen hemen tamamını kapatmış.

Sağa bakıyorum, sahile giden yolu görebiliyorum. Matt'in ağaçların arasından çıktığını, eve doğru yürüdüğünü ve sinirli bir şekilde kollarını salladığını görüyorum. Tam el sallayacakken arkasında birinin olduğunu fark ediyorum. Kadın onu açıklığa kadar takip ediyor ve duruyor, ellerini kalçalarına koyup bağıra çağıra bir şeyler söylüyor. Sonra gülüyor.

Matt dönüp bakmıyor, başını eğip ondan uzaklaşıyor.

Matt eve doğru yürürken Isabel arkadan onu izliyor ama yerinden kımıldamıyor.

* * *

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü Matt'in onu gördüğümü bilmesini istemiyorum. Daha önce birbirimizden sakladığımız bir şey olmamıştı –en azından bildiğim kadarıyla– Isabel'le neler olduğunu bana anlatıp anlatmayacağını görmek için bekliyorum.

Odaya geldiğinde gözlerim kapalı şekilde yatakta yatıyorum.

İçeri giriyor ve kapıyı biraz sert şekilde itiyor. Gözlerimi açıp kızarmış yanaklarına bakıyorum.

"Selam canım. Seni özledim."

"Evet. Affedersin. Yürümenin bana iyi geleceğini düşündüm. Sahil yolu, sahilin yukarısına doğru devam ediyormuş. Kilometrelerce sürüyor. Yürümeye devam ettim ve sonra çok uzun olduğunu fark ettim."

"Sahilde kimse var mıydı?"

Matt'in sırtı dönük, akşam için bir şeyler çıkarıyor.

"Bu evdekilerden başka kimsenin o sahile gittiğini sanmam. En yakın kasabadan ya da otoparktan buraya gelmek için epey yürümek gerek."

Zeki Matt. Bana yalan söylemedi ama gerçeği söylemekten de kaçtı.

"Etrafta gezinen tek kadın bendim, bu yüzden erkekleri bırakıp buraya kaçmaya karar verdim. Nina yarın için hazırlanmakla meşguldü, Chandra meditasyon yapıyordu ve Isabel'in nerede olduğuna dair zerre kadar fikrim yok."

Bu, ona söylemesi için bir şans daha veriyor ama o sadece temiz iç çamaşırını çıkarıp çekmeceyi sertçe kapatıyor.

"Hazırlanmaya başlamamız lazım."

11

Matt'in ruh haline ve Isabel'le ne konuştuklarını bana söylememesine rağmen, akşam için heyecanlıyım. Kocamı rahatsız eden ne olursa olsun geçip gideceğinden ve iyi vakit geçireceğimizden eminim.

Saçımı dalgalandırmak için epey vakit harcadım, hareket ettiğimde nazikçe sallanacak bukleler yaptım. Koyu pembe ipek organzeden dikilmiş, bileklerime kadar uzanan sade elbisemden memnunum, askısından çekip üzerime geçiriyorum.

Ben hazır olduğumda Matt de uçuk gri keten takım elbisesini ve ince beyaz çizgileri olan lila renkli gömleğini giymişti. Yanına gidip kollarımı beline doluyorum.

Gülümseyerek, "Seni öpmeyeceğim çünkü rujumu yüzüne bulaştırmak istemiyorum, ama çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum.

Gülümsüyor ama içinden gelerek değil. "Elbise harika görünüyor. Sen de muhteşemsin." Sözler ağzından, sanki bir şey söylemesi gerektiğini biliyormuş da aklına gelen ilk sözleri sıralamış gibi çıkıyor.

Ellerimi, yüzünün iki yanına kaldırıyorum ve oradaki gerginliği hafifletmek istercesine başparmaklarımı gözlerinin dış köşelerine hafifçe sürtüyorum. Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu sormamın anlamı yok, biliyorum. "Bir şey yok," diyecek ve güven verici bir ifadeyle gülümsemek için elinden geleni yapacak.

Bir şey söyleyecek zamanım da yok zaten, çünkü Lucas'ın bizi akşam yemeğine çağırmak için çalacağını söylediği gongun sesini duyuyoruz. Akşam yemeğini erken yiyoruz çünkü Nina her şeyin temizlenip ertesi gün için hazır olduğundan emin olmak istiyor.

Kapıyı açarken Matt'e neşeyle gülümsüyorum. Başka bir kapı açılıyor ve Andrew ile Chandra da aynı anda koridora çıkıyor.

Andrew bana bakıyor ve ben de bakışına karşılık veriyorum. "Bu gece hepimiz harika görünüyoruz, değil mi?" Bu sözler herkesi içeriyor ama sadece benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum. Chandra ise bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Koridorun ilerisinde iki kapı daha açılıyor ve Isabel ile Nick, sözleşmişler gibi aynı anda çıkıyorlar. Isabel bir omzuna dökülen koyu renk saçlarıyla gümüş rengi dar elbisesinin içinde çok çarpıcı görünüyor ve iki gündür renkli şort ve gömleklerle ortalıkta gezinen Nick, krem rengi keten takımı ve yakası açık beyaz gömleğiyle göz kamaştırıyor.

Birbirimizin kıyafetlerine iltifat ediyoruz. Nick, bu gece hiçbirimizin özel bir çaba göstermediğini görmenin nasıl da güzel olduğu konusunda alaycı bir yorum yapınca herkes gülüyor.

Yemeğe inerken Matt'in ruh haliyle ilgili endişelerimi aklımın bir köşesine itiyorum. Gelen nefis kokulara bakılırsa bizi bir ziyafet bekliyor. En sonunda kendimi Andrew'la yan yana yürüyerek aşağı inerken buluyorum, kolum onunkine sürtünüyor.

Akşam yemeği içeride, uzun yemek salonunda olacak. Önüme serilen manzara karşısında büyülenmiş halde eşikte duruyorum.

Koyu renkli meşe masanın ortasından aşağı doğru uzanan, karşılıklı oturan insanlar arasındaki konuşmayı engellemeyecek kadar alçak, beyaz ve canlı yeşil renkte çiçeklerden oluşan bir aranjman var. Odanın köşelerindeki antika sandıklar, odayı yumuşak ve titrek ışıklarıyla dolduran çok sayıda mumla süslenmiş.

Masa dokuz kişilik, Alex'in de bize katılmasına sevindim. Onunla ilişki kurmak için daha fazla çabalamam gerekirmiş gibi geliyor ama onu hemen hemen hiç görmedim. O sabahki konuşmaya dair bir şey aklıma geliyor. Alex, buradaki birinin başına gelenler hakkında gereğinden fazlasını bildiğini düşünüyor. Ne demek istediğini merak ediyorum.

Masadaki her bir servise bir de isim kartı eklenmiş, isimleri taradığımda Alex'in masanın diğer ucunda, Matt'in yanında oturacağını görmek beni hayal kırıklığına uğratıyor. İsimleri okurken Matt'in yüz ifadesini izliyorum, solunda Isabel'in olduğunu görünce kaşlarını çatıyor. Isabel gülümsüyor ama belki de bunun nedeni diğer yanında Lucas'ın oturmasıdır.

Müstakbel gelin ve damat ile Alex dışında herkes burada; Lucas ve Nina'nın da kol kola odaya girmeleri pek uzun sürmüyor ve hepimiz tezahürat yapıp alkışlıyoruz.

Lucas müstakbel karısına bakıp gülümsüyor.

"Her şey güzel görünüyor Nina. Ve sen de inanılmaz görünüyorsun."

Yalan değil. Nina'nın zarafeti inkâr edilemez. Bu gece, siyah ipek krepten bir elbise giymiş, elbisesinin önünde çiçekli bir kısım var. Kısa siyah saçları ve koyu renk gözleriyle olağanüstü görünüyor.

Ama Alex'ten hiç iz yok.

12

Nina odaya şöyle bir göz gezdirdi; mükemmel hale getirmek için çok uğraştığı çiçeklere, titrek mum ışığına ve en sonunda da sandalyelerinin arkasında durup gülümseyen ve Lucas'la kendisinin masanın iki ucundaki yerlerine oturmalarını bekleyen misafirlerine baktı. Bir rahatlama dalgasınm vücuduna yayıldığım hissetti. Bu gecenin özel –hatırlanacak bir gece– olmasını istemişti ve herkes de kutlama havasında gibi görünüyordu. Yine de bu gece, bir düğün öncesi yemeğinden çok daha fazlasıydı. Herkesin bildiğinden çok daha derin bir önemi vardı ve Lucas'la ikisi, sırlarını Alex de dâhil herkesten saklamak üzere anlaşmışlardı.

Tam oturmak üzereyken Lucas, "Alex nereye oturacak Nina?" diye sordu.

Nina, "Benim yanımı ayarladım," dedi. Sesindeki hafif meydan okumayı fark etti ama bunun bu gece aralarındaki yakınlığı bozmayacağını umuyordu.

Lucas uzun bir süre ona bakıp sonunda başını salladı. "Peki. Hepimiz oturalım. Kısa süre sonra geleceğinden eminim."

Herkes yerini alır almaz teras kapısı açıldı ve Alex içeri girerek kapıyı sessizce kapattı. Gürültü çıkarmadan hareket ediyordu ama bu durum bir şekilde daha çok dikkat çekti. Lucas, arkasında kalmasına rağmen Alex'in orada olduğunu biliyor gibiydi ve dönüp omzunun üzerinden ona baktı, başıyla masanın diğer ucunda, Nina ve Matt'in arasında oturması gerektiğini işaret etti.

Alex, her zamanki gibi bol -ama bu gece lacivert- kıyafetler giyiyordu ve saçları, solgun yüzünün iki yanından aşağı sarkıyordu. Nina, akşamın tadını çıkarmaya çalışmasını umuyordu. Lucas'ın arkadaşları ona her zamanki kayıtsızlıkla -nazik ama aşırı meraklı olmayan bir tavırla- yaklaşıyordu ve Nina, Alex'in de aynısını yapmasını diliyordu. Kendisi için yapılan her şeye kibarca ve minnetle karşılık veren Alex'in ne kadar incinmiş olduğunu anlıyordu ama kızın etrafında telaşla koşuşturmak ve Lucas'a bağımlı olmasından ötürü bıkmak arasında gidip geliyordu. Bazen onu sarsmak ve daha önünde yaşanacak çok şey olduğunu, Lucas'ın can attığı yardımı kabul etmesi gerektiğini ve dünyadan elini eteğini çekmesinin sadece kendine zarar verdiğini söylemek istiyordu. Ama Nina kızın neler hissettiğini nasıl anlayabilirdi? Alex'in sadece aklına ve bedenine değil, aynı zamanda ruhuna da verilen zararı gerçekten anlamak imkânsızdı.

Neyse ki Matt'in yanında kendini rahat hissediyor gibi bir hali vardı ve Nina onları bir araya getirdiği için memnundu. Matt'in dönüp ona kısık sesle bir şeyler söylemesini, sonra eline nazikçe dokunmasını ve vereceği tepkiden endişeliymiş gibi kaşlarını çatmasını izledi. Alex ona bakıp gülümsedi, sonra da başını sallayarak onayladı.

Bir an için Nina, Matt'in sorusunu doğru duyup duymadığını merak etti. Alex'e *affedildim mi* diye sorduğundan emindi. Ne yapmış olabileceğine dair zerre kadar fikri yoktu çünkü Lucas'a bakılırsa Matt dâhil hiçbiri on yıldır Alex'i görmemişti ve Matt, bir gün önce buraya geldiğinden beri Alex'le hemen hiç konuşmamıştı - en azından Nina'nın bildiği kadarıyla. Ama Alex'in keyfi yerinde gibiydi, Nina da endişesinin uçup gitmesine izin verdi.

Bir an durup hayatına bir gün önce giren bu yabancıları düşündü: aptalmış gibi davranan ama bankada önemli bir görevi olan Nick, mümkün olan her yerde ve her zaman tekneyle denize

açılan ve Lucas'ın söylediğine göre kıt kanaat geçinen Andrew, plastik cerrahi alanında iyi bir isim yaptığı belli olan Matt. İlk başta endişelenmiş olsa da hepsinin gelmeyi kabul etmesinden memnundu. Bu, Lucas için çok şey ifade ediyordu.

Konuşma da şarap da su gibi akıyordu ama Nina, Matt'in solunda oturan Isabel'e nadiren döndüğünü fark etti. Gerçi bu, Isabel'i rahatsız ediyor gibi değildi çünkü Jemma Andrew'la sohbet ederken Lucas tamamen ona kalmıştı.

Nina, Matt'in başını bir kez daha fısıltıyla konuşan Alex'e doğru eğişini izledi. Matt kaşlarını çattı, kendini hafifçe geriye çekti ve şaşkın bir ifadeyle baktı. Başını hafifçe salladı. Az önce ona her ne söylediyse, Matt için sürpriz olmuştu ama iyi bir sürpriz değildi.

13

"Buradakilerden biriydi Matt. Öyle olduğunu biliyorum." Fısıltıyla söylüyorum ve bana inanmıyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyor. Ama biri beni duydu. Biri haklı olduğumu biliyor. Hissedebiliyorum. Şimdi bu duygu kara bir gölge gibi etrafımı sarmak, beni çevrelemek, boğmak için üzerime geliyor.

Hâlâ o ânı hatırlayıp yüzleşemedim -hayatımın sona erdiğini düşündüğüm o ânı- ama ne olduğunu, Lucas'ın arkadaşlarının ne sırlar sakladığını bilmek istiyorsam elimden geleni yapmalıyım.

Kendime bir gözlemci olduğumu söylüyorum; çocuk halimle evden çıkıp soğuk ve ıslak geceye doğru yürürken kendimi izliyorum ama katılmıyorum; düşüncelerimi tekrar yaşıyorum ama o acıyı çekmiyorum. İşe yaramıyor. Gördüklerimi hissettiklerimden ayıramıyorum ve kendimi yine orada buluyorum. Kasabaya giden karanlık yolda, sokak ışıklarının turuncu parıltısından uzaklaşıyorum.

Çok gencim, çok savunmasızım. Ama yenilmez olduğumu sanıyorum; gidecek yerim olduğu için gizli bir gücüm var sanıyorum; orada benimle ilgilenileceğini ve bana iyi davranılacağını biliyorum. Safım, kötülüğün sadece benim dört duvarım arasında yaşadığına inanıyorum. Ve kaçıyorum!

Mutluluk hissim hızla kayboluyor. Bir saatten fazladır yürüyorum ve gideceğim yer, bu soğuk ve karanlık gecede, gündüz olduğundan çok daha uzak sanki. Ama orada iyi karşılanacağımı biliyorum ve bu, devam etmem için yeterli oluyor.

Kasaba yolunda aceleyle yürürken, başımdan aşağı süzülen

sulu sepken kar yanaklarımı yakarken, ne zaman bir motor sesi duysam sıçrayıp çalılıklara kaçıyorum, biri arabadan fırlayıp beni yakalayacak sanıyorum. Gösterişli girişi gördüğümde korku kayboluyor. Başardım. Nihayet güvendeyim.

Kapıyı iterek açıyorum, artık yolda olmadığıma memnunum, nefesim yavaşça normale dönüyor. Köşeyi korkuyla döndüğümde evin karanlık olduğunu görüyorum. Hiç ışık görünmüyor ve kalbimin deli gibi çarptığını hissediyorum. Evde kimsenin olmayacağı aklımdan bile geçmemişti.

Ön kapıya gidiyorum ve belki yanılıyorumdur diye düşünerek zile basıyorum. Zilin yankılanışı bana evin bomboş olduğunu söylüyor. Burası tamamen terk edilmiş.

Çalışma odasından gelen yüksek müzik sesini -beni daima gülümseten ZZ Top ve Aerosmith- duyma umuduyla arka tarafa geçiyorum. Ama içten içe yalnız olduğumu biliyorum. 70 ve 80'ler rock müziğinin titreşimini duymayacağım. Lucas'ın burada olmayacağını biliyordum. Ama Blair nerede?

Terasa çömeliyorum, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, virajdan dönen bir arabanın farlarının gecenin karanlığını aydınlatması için dua ediyorum. Ama bunun olmayacağını biliyorum ve her geçen dakika biraz daha ıslanıp üşüyorum.

Sonra kameriyeyi hatırlıyorum. Sığınağımı. Bir önceki yaz bunca saf duyguya tanıklık eden bu yeri nasıl unutmuştum?

Anahtarın nereye saklandığını -her zaman nerede durduğunu- biliyorum, kapının sağından üçüncü taşın altında. İçeride üstümü örtmek ve üzerine uzanmak için birkaç örtü buluyorum. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Burada güvendeyim.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez peşinden bir tanesi daha geliyor ama anlayamıyorum. Karanlık hızla üstüme geliyor, kötü niyetli örtüsüyle beni sarmak için bekliyormuş gibi bir huzursuzluk hissediyorum. Ama bu duyguyu kenara itiyorum.

Nihayet biri geliyor. Üçü. Kameriyeye.

Ama beni kurtarmaya değil. Götürmeye.

14

Akşam yemeği Nina için gerçek bir zaferdi. Yemek harikaydı ve herkes şimdiye dek akşamın tadını çıkarıyormuş gibiydi. Ama tam olarak anlayamadığım, üstü örtülü şeyler var. Belki de hepimizi yakalamak için dokunaçlarını uzatan düğün öncesi gerilimidir.

Matt'in vaktini Alex'le konuşarak geçirmesine sevindim. Başını kaldırdığı bir an oldu ve gözlerinin harika bir yeşil tonunda olduğunu gördüm. Uzun siyah saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırırken mum ışığında parıldayan kare kesim parlak pırlanta küpelerini fark ettim. Görünüşe göre kendini açığa fazla çıkardığını düşündü ve saçlarını geri çekerek yüzünün çoğunu kapattı. Bu kadar tatlı birinin kendini saklamaya mecbur hissetmesi üzücü. Daha sonra sustu ve dalıp gitti, Matt bile onu geri döndürmeyi başaramadı.

Yemek sona erdiğinde Lucas bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı teklif ediyor. Terasa çıkıyoruz ve sanki yemek bizi yormuş gibi kanepelere yığılıyoruz. Gün ışığı soluyor, her şeyin sessiz göründüğü o keyifli akşam saatlerindeyiz, sanki dünya geceye hazırlanıyor. Sesimiz kısılıyor, kahkahalarımız susuyor, bedenlerimiz tıka basa dolu. Sadece Nina içeride kalıyor, yarın için her şeyin hazır olduğundan emin olunca bize katılacağını söylüyor. Tüm yardım tekliflerini reddediyor.

Matt'e, daha sonra benimle sevişmesini istediğimin işareti olarak yorumlayacağı miskin bir gülümseme göndermek üzereyim. Ama sandalyesinde dimdik oturuyor, bir yere bakıyor ama dikkati orada değil, bir şeyleri çözmeye çalışırmış gibi bir hali var.

Nick, "Hadi biraz müzik dinleyelim," diyerek sehpanın üzerine kablosuz bir hoparlör yerleştiriyor ve telefonunda birkaç tuşa basıyor. "Bunu kimler hatırlıyor?"

Nelly Furtado'nun *Maneater* şarkısını söyleyen sesi ortamın huzurunu yok ederken Lucas başını arkaya atarak inliyor.

"Tanrım, Nick – *ciddi misin*?"

"Sizin evdeki son yazımızı hatırlamıyor musun? Sürekli bunu dinlerdik. Hadi bakalım, kim dans edecek?" Etrafındaki gruba umutla bakıyor ama kimse hareketlenmiyor.

Isabel bir sigara yakıyor ve arkasına yaslanıyor, sanki o da o yazı hatırlıyormuş gibi yüzünde yarım yamalak bir gülümseme var ve başını kaldırıp havaya doğru bir duman bulutu üflüyor. Kimse konuşma ihtiyacı hissetmiyormuş gibi görünüyor. Chandra sessizce oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi var. Alex kamburunu çıkarmış, başı öne eğik; bir kanepenin ucunda, narin vücudunu mümkün olduğunca köşeye itmiş halde oturuyor. Burada olmayı hiç istemediğini hissediyorum. Yine de burada.

Nick, çalma listesindeki her bir şarkıyla biraz daha heyecanlanıyor ama hoparlörden on sekiz yaşındayken çok sevip şu an küçümsedikleri şarkılar yükseldikçe Lucas ya da Andrew "Geç!" diye bağırıyor. Matt hiçbir şey söylemiyor, dudaklarında sabit bir gülümseme var.

Isabel, kardeşinin seçimleri on dakika boyunca reddedildikten sonra, "Şu telefonu bana ver Nick, geri zekâlı gibi davranmayı kes," diyor. Sehpaya uzanıp parmaklarıyla telefonu işaret ediyor.

Nick telefonu verirken kıkırdayarak, "Sefil herifler," diye mırıldanıyor.

Isabel çalma listesine şöyle bir göz atıyor ve etrafındakilere bakmak için bakışlarını kaldırırken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Hadi bakalım. Anılara dalmak isteyen var mı?"

Üst üste tekrarlanan iki notayı duyar duymaz ne olduğunu anlıyorum. Isabel ayağa kalkıyor, gözlerini Lucas'a dikmiş. Snow Patrol, *Chasing Cars*'ı söylemeye başlarken "Benimle dans et," diyor.

Matt bu şarkıyı ne çok sevdiğimi biliyor, ona bakıp bu anı paylaşmak istiyorum ama bakışlarım önce Isabel'e, sonra Lucas'a yöneliyor. Bu kadar rahat ve kendiyle barışık bir adam olduğu halde huzursuz görünüyor. Bunu yapmak istemiyor ama nasıl reddedeceğini de bilmiyor. Isabel misafir ve Lucas'tan bir şey istiyor ama dans etme fikri her nedense onu itiyor. Isabel de bunu görüyor ve tuhaf bir anlığına reddedilme korkusu yaşadığını hissedebiliyorum.

Yerinden kalkan Andrew, "Damadı rahat bırak Isabel," diyor. "Dans becerilerini yarın karısıyla sergileyecek. Hadi, benimle idare edeceksin artık."

Isabel bir süre daha Lucas'a bakıyor, sonra Andrew'un uzattığı koluna giriyor. Kollarını Andrew'a sıkıca sarıyor ve yüzünü boyun kıvrımına gömüp saklıyor. Isabel'i yavaşça terastan geçirirken Andrew'un Chandra'ya göz kırptığını görüyorum.

Nick yerinden sıçrayıp elini bana uzatarak, "Hadi Jemma," diyor. "Kocan buna talip olmadığına göre sen de benimle dans edebilirsin."

Matt, Nick'in bardağına koyduğu karışımdan bir yudum alıyor ve dikkati dağılmış bir şekilde omuz silkiyor. Burada ama bizimle değil. Ben de Nick elimden tutup beni kendisine doğru çektiğinde karşılık veriyorum ve kulağıma kısık sesle şarkı söylerken onu dinliyorum. İyi hareket ediyor ama geri adım atarken beni güldürüyor. Birleşen ellerimizin altında beni döndürdükten sonra dansa devam ediyor.

Şarkı bittiği zaman bir ortaçağ soylusu gibi elimi tutarak eğiliyor ve bu zevki ona bahşettiğim için teşekkür ediyor.

Hepimiz yerlerimize dönüyoruz ama herkesin huzuru kaçmış gibi. Oturur oturmaz Andrew'un telefonu çalıyor.

Ekrana bakıp özür diliyor ve evin yan tarafında gözden kayboluyor. Meyve bahçesine gittiğini görüyorum, belli ki orada telefon daha iyi çekiyor.

Gidişi grubu dağıtıyor gibi çünkü ondan kısa süre sonra Alex de gidiyor. Ayağa kalkarken Matt'e kısık sesle bir şeyler söylüyor. Matt ona bakıp başıyla onaylıyor. Alex, sahil yoluna, yani evine doğru yönelmiyor. Evin arkasına doğru Andrew'un peşi sıra gidiyor. Nick o an içki almak için yerinden kalkıyor ve Alex'in meyve bahçesine gidip gitmediğini göremiyorum.

Alex'in gittiği yönü işaret edip yarına hazırlık olsun diye bu gece evin ana bölümünde mi kalacağını merak ederek Lucas'a "Bu gece erken mi yatıyor?" diye soruyorum. "İyi fikir gibi görünüyor, aynısını ben de yapabilirim."

"Alex şu an yatmaz. Hava kararana ve kumsal ıssız olana kadar bekler ve sonra yüzer. Balık gibidir ama geceleri yüzmeyi tercih eder. Beni endişelendiriyor ama sonuçta o bir yetişkin ve onu tehlikeli olduğuna ikna edemiyorum maalesef."

"Karanlıkta yüzerken çıkıntılı bir kayaya ya da başka bir şeye çarpabileceğinden korkmuyor mu?"

Lucas gülümsüyor ve karanlık geceye bakıyor. "Hiç korkmuyor. O yeşil gözleri her şeyi görür. 20/20'den bile iyi bir görüşü var, düşünsene – sanırım ölçümde 22 çıkmıştı." Sandalyesini geri itiyor. "Bana biraz izin vermen gerekecek, Jemma. Nina'nın iyi olup olmadığına bakacağım. Şimdiye kadar buraya gelmesi ve akşamın geri kalanını bizimle geçirmesi gerekirdi."

Öne eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra elinde bardağıyla ayağa kalkıp yemek odasının kapısına doğru ilerliyor.

Yıldızlara bakarak Alex'in gece yüzdüğünü düşünüyorum,

sonra o sabah olduğu gibi Andrew kayalardan atlayarak kendisini zorla düşüncelerime sokuyor. Lucas'ın gelgit yükseldiğinde yüzmenin tehlikeli olmadığını söylediğini anlatsa da bana tehlikeli görünüyor.

Dans bittiğinden beri ortam sakin ve görünüşe göre Nick şarkı listesinden vazgeçiyor. Şimdi sakin bir caz parçası çalıyor ve Isabel bir sigara daha yakıyor, ama gecenin bittiğini hissediyorum. Chandra mırıldanarak iyi geceler diliyor ve evin önündeki formel bahçeye doğru ilerliyor. Görünüşe göre oradaki küçük çeşmenin yanında oturmayı seviyor. Sesin huzurlu olduğunu ve onu sakinleştirdiğini söylüyor.

Saat hâlâ geç değil ama ben de yatmaya karar veriyorum. Kocamla biraz yalnız kalmak istiyorum, bu yüzden Matt'in oturduğu yere doğru yürüyorum, kulağına uzanıp yumuşak bir sesle konuşmak için çömeliyorum, Nick'in Isabel'i tuhaf likör karışımlarından birini denemeye ikna etmeye çalışırken çıkardığı gürültüden ötürü kimsenin beni duymayacağını umuyorum.

"Erken yatsak mı Matt?"

Kocamın, karşıda Isabel'in oturduğu kanepeye baktığını görüyorum. Isabel sırıtıyor ve beni duyduğunu anlıyorum. Matt hafifçe bana dönüyor.

"Birazdan gelirim. Önce şunu bitireyim." Neredeyse boş bir bardak var elinde. Tek bir yudum alsa bitecek.

Şu an Matt'i sorgulamanın zamanı değil, ama aniden, her şey bitip de eve döndüğümüzde –biraz olsun normallik duygusuna kavuştuğumuzda– mutlu olacağımı düşünüyorum.

* * *

Yemek odasının kapısının önünden geçerken Nina'nın sesini duyuyorum. Kızgın olduğunu anlayabiliyorum ama Fransızca konuştuğu için ne dediğini anlayamıyorum. Koşa koşa balkonumuza çıkan taş merdivene doğru ilerliyorum. Odamıza ulaştı-

ğımda serinlemek için hızlı bir duş almaya karar veriyorum.

Biraz daha tazelenmiş hissediyorum, Matt'i beklemek için uzanıyorum, balkonda onun ayak seslerini duymayı bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Şu an nerede?

Kendimi yataktan zorla kaldırıyorum ve kapıdan geçerek karanlığa çıkıyorum. Belki yoldadır, belki arkadaşlarıyla sohbet ediyordur. Ama ben ayrıldığımda yanında sadece Nick ve Isabel vardı ve şu an ne ses ne de müzik duyabiliyorum.

İlk başta çardağın beyaz tepesinden başka bir şey göremiyorum, ama bunun ilerisinde, terasın uzak tarafında, Nina'nın basamaklardan inerek daha önce keşfettiğim, suyun taşların üzerinden dalgalanarak bir *koi* havuzuna aktığı ve bir güzel ekim alanından diğerine giden küçük bir köprünün olduğu bir Japon bahçesine doğru yürüdüğünü görüyorum.

Etrafta başka kimse yok gibi görünüyor. İç çekiyorum ve odaya dönmek üzereyken koya giden yola bakıyorum.

Yer seviyesindeki ışıklar hem yolu hem de sahile giden birinin siluetini aydınlatıyor. Bir an Alex olabileceğini hayal ediyorum ama yürüyüşüne bakılırsa bu bir erkek. Odaya geri dönüyorum ve uzaklarda bir yerden zil sesine benzer bir ses duyuyorum, geceleri kapalı olan ön kapının ziline benziyor. Saat o kadar da geç değil, ama yarın için daha fazla öteberi getirmek için çok geç tabii.

Uzanıyorum ve yavaş yavaş uykuya teslim olduğumu hissediyorum ama Matt gelene kadar uyumak istemiyorum. Neden bilmiyorum –bu çok mantıksız– ama onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor.

Aşağıdan gelen bir sesle sıçrayıp yarı uyku halinden çıkıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama Matt olmadığından eminim. Tekrar sessizce balkona çıkıyorum. Kalın PVC'nin boğuklaştırdığı ses, çardağın altından geliyor. Bu bir erkek sesi ama sonra bir kadın cevap veriyor. Aksanlı konuşuyor ama Nina değil,

belki de kâhya Ivana'dır. Sonra onlardan birinin -adam olduğundan eminim- uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Gökyüzüne bakıyorum. Henüz ay yok ama yıldızlar parlıyor. Güzel bir gece.

Sahile, kayıkhaneye ve Alex'in dairesine giden yola bakıyorum. Matt bugün erken saatlerde orada mıydı? Alex'le mi konuşuyordu? Şimdi de orada mı?

Yolun, ağaçların arasında kaybolduğu yere bakıyorum. Kocamın oradan çıktığını görmek isteyip istemediğime karar veremiyorum.

15

Nina hamakta uyumak istememişti. Lucas'la da tartışmaya niyeti yoktu – en azından bu gece. Ama yemekten sonra mutfağa girdiğinde Lucas'ın ilk sorduğu şey Alex olmuştu.

"Alex, Matt'e ne diyordu? Çok şaşırmış gibiydi. Duydun mu?"

Sonrasında Nina öfkesini kontrol edememişti. Alex'in dediğinin ne önemi vardı? Bu gece onunla ilgili değildi. Bir kez olsun Lucas'ın ilgi odağındaki tek kişi olması gerektiğini hissetti ama kızgınlığını dile getirdiğinde Lucas şaşırmış görünüyordu.

Sonunda tartışma çözülmeden Nina pes etmişti ve aksi gibi, aptal bir gelenek yüzünden Lucas bu gece ayrı bir odada uyuyacaktı. Yarından önce onunla barışma şansı olmayacaktı yani. Nina, o sabah kasabaya gizlice gidip Penzance'taki nüfus müdürlüğünde –kimsenin haberi olmadan– evlenmek gibi saçma bir öneriyi neden kabul ettiğini bilmiyordu. Yarın sadece sembolik bir tören olacaktı –misafirler için büyük gösteri– ve şimdi, gerginliğin onu ele geçirmesine izin verdiği için kendine kızıyordu. Bu gece böyle olmamalıydı.

Ev boğucu geliyordu, bu yüzden Nina biraz temiz hava almak ve huzur bulmak için Japon bahçesine gitmişti. Ama hamak çok davetkâr görünüyordu, içindeki gerginlik birkaç dakikada uçup gitti ve uyuyakaldı.

Ağlayan birinin sesiyle uyandı. Ses, ormanın uzak ucundan, sahil yolunun yakınından geliyordu.

Bacaklarını hamaktan sarkıttı ve ağaçların arasında sessizce ilerledi ama karanlıkta hiçbir şey göremedi.

Sesler yükseldi ve şiddetli hıçkırıklar arasında kontrolsüzce patlayan bazı kelimeler duyulur oldu.

"Hayır, lütfen, bunu yapamam! Lütfen, lütfen, bana bunu yaptırma. Lütfen Lucas."

Lucas.

Ses çaresiz geliyordu ve Nina ne yapacağını bilemedi. Lucas'ın onu gözetlediğini düşünmesini istemiyordu ama görmezlikten de gelemezdi.

Kocasının beyaz gömleğini seçebiliyordu, kolları açıktı, birini omuzlarından tutuyordu ama Nina kim olduğunu göremiyordu.

"Sana yalvarıyorum Lucas. Lütfen, lütfen bana bunu yaptırma."

Lucas'ın kadını sertçe sarstığını gördü, onun alçak ve şiddetli sesini duyunca dehşete kapıldı.

"Tanrı aşkına Alex, sakin ol. Histerik davranıyorsun, sesini alçaltman gerek. Düşünmek zorundayım. Yanılıyor olabilirsin, biliyorsun."

"Yanılmıyorum! Yanılmadığımı biliyorum. Tanrım, anlayacağını düşünmüştüm. Ama umursamıyorsun, zaten neden umursayasın? Çok uzun zamandır sana yük oluyorum."

Nina, Lucas'ın cevabını duymadı ama sesi alçak ve sertti.

Hıçkırıklar devam ediyordu ve sonra Alex'i kendi etrafında döndürdü. Onu neredeyse yolun en tepesine fırlatacak gibiydi.

"Benimle gel ve sakın tartışma. Sadece dediğimi yap."

Yoldaki ışıklar kapalıydı ve birkaç saniye sonra gölgelerinden başka –Lucas'ın Alex'in kolunu kavradığından başka– bir şey görünmez oldu.

16

Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Geldiklerinden beri bunu hissediyorum, tıpkı yıllar önce hissettiğim gibi. Bir karanlığın geldiği, asla kontrol edemeyeceğim bir şeylerin yaşanmak üzere olduğu hissi... Bu duyguyu biliyorum, tanıyorum. Ve şimdi haklı olduğumu biliyorum.

Yine de tehdidin nereden geldiğini bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum; rüzgârla kulağıma gelen bir fısıltıdan başka bir şey değildi, sanki "Senin için geliyorum" sözleri kulağımı gıdıklıyormuş gibi geçti.

Bu gece her birine tek tek baktım; Lucas'ın başının belası olduğumu düşünseler de bana her zaman müsamaha gösterdiklerine inandığım arkadaşlarına... İçlerinden birinin beni susturması gerektiğini biliyorum ama kim?

Lucas ne derse desin, ne kadar yanıldığımı düşünürse düşünsün, bir gün daha böyle bekleyemezdim, harekete geçmezsem bir şey olacağını bilerek bekleyemem. Kontrolü ele almalıyım.

Seçeneklerim tükendi.

17

Çığlık sesiyle uyanıyorum. Havayı delip geçiyor ve sabahın erken saatlerinde cıvıldayan kuşlarm sesini bastırıyor; ama gerçek mi yoksa kötü bir rüyanın son ânı mı olduğundan emin değilim, bu yüzden bir an için kıpırdamadan yatıp tekrar duyulacak mı diye bekliyorum.

Dün gece Matt'i beklerken uyuyakalmış olmalıyım. Bir kez daha yataktan kalkıp aşağı inmeyi ve onu bulmaya çalışmayı düşündüm ama öğreneceklerimden korkuyor gibiydim. Matt'in arkadaşlarıyla içtiğini gösterecek kahkahalar duymayı umarak balkona döndüm, ama gece sessizdi. Çardağın çatısına baktığımda, patikadan aşağı inen birini gördüm. Öncekiyle aynı kişi olmadığından eminim. O kadar uzun boylu değil. Matt olabilir mi? Köşeyi dönüp gözden kayboldu ve geri gelip gelmeyeceğini görmek için izledim ama sonra aniden ışıklar söndü. Acaba Alex mi diye merak ettim ve bunun, herkesin güvenli bir şekilde yataklarında olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Görünüşe göre Matt hariç herkes...

Odaya geri döndüğünü hatırlamıyorum. Kendinden geçmenin kıyısında dolaşıyordum; rüyalarım mumların, çiçeklerin, siyah kayaların parlak görüntüleriyle doluydu; kayısı kokusu, sigara dumanı, viski; müziğin, öfkenin, bir araba motorunun, gümbürdeyen dalgaların sesleri; gerçeklerle yarı bilinçli zihnimde canlı bir şekilde tekrar eden hatıralar arasında ayrım yapamı-

yordum. Matt'in vücudunun sıcaklığını sırtımda hissettiğimde ve yanımda yattığını fark ettiğimde rüyasız bir uykuya daldım.

Şimdi yanımda hafif hafif horluyor, belli ki hiçbir şey duymadı. Çığlık rüyamda atılmış olmalı. Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden ona bakarak yatıyorum; derin bir uykuda ve bana mükemmel görünüyor. Kolumu kaldırıyorum, elimi düz karnına dayamak üzereyken bir çığlık daha kopuyor ve bu sefer gerçek olduğuna dair hiç şüphem yok. Yataktan fırlıyorum, kapıyı açıyorum ve balkonun kenarına koşuyorum, taş korkuluğun üzerinden mümkün olduğunca uzanıyorum. Sahile giden yolun uzak ucunu görebiliyorum ve üçüncü bir çığlık sabahı darmadağın ederken ağaçların açıklığından kâhyanın sekerek ilerlediğini görüyorum.

"Aiuto, aiuto!" diye bağırıyor.

Çat pat İtalyanca biliyorum ama bunun "yardım edin" anlamına geldiğine oldukça eminim. Dönüp merdivenlerden aşağı hızla iniyorum; devasa kablolara takılarak, yemek firmaları tarafından geçen akşam teslim edilen sandalye yığınlarını iterek geçiyorum. Bardak ve çanak çömlekle dolu mavi plastik kutuların etrafında dönerek taş kaplı terasta yalınayak koşuyorum ve ilerideki çimenliğe çıkıyorum.

Giyinmek veya ayakkabılarımı giymek için durmadım, üzerimde bir şort ve bir yelek dışında hiçbir şey yok, yeni sulanan çimlere basarak patikaya doğru hızla ilerliyorum. Herkes nerede? Neden hepsinin çığlık sesini duyup da yataklarından fırlamadığını merak ediyorum.

Çimenliğin uzak ucunda küçük keskin taşlar ayaklarımı kesiyor, dikkatli bir şekilde çakıllı yola basıyorum. Kâhya İtalyanca bağırıyor ama ne dediği hakkında zerre kadar fikrim yok. Başımı iki yana sallıyorum ve o da sadece koyu işaret ediyor.

Yokuştan aşağı ilerliyorum, aşırı büyümüş sarmaşıkların oluşturduğu tünelden geçerek basamaklardan iniyorum ve koya

vardığımda asla unutamayacağım bir ses duyuyorum. Yaralı bir hayvanın uluması gibi – derinden ve alçaktan, sanki bağırsaklardan başlıyormuş gibi geliyor, sonra vücuttan yukarı doğru hareket ederek ağızdan kontrolsüzce çıkıyor. İnsana ait olduğunu bildiğim bir ses bu.

Tek bir kelimeyi çıkarabiliyorum.

Alex.

Önümde donup kalmış gibi görünen bir tablo var. Lucas çakılların üzerinde diz çökmüş, su uyluklarına çarpıyor, acı kükremesinin son tınıları ağzından çıkarken başını arkaya yatırıyor. Yanında, sığ suda yüzü aşağı dönük, genç bir kadının vücudu var, uzun saçları yumuşak dalgalarda yüzerken başının etrafında dönen siyah bir hale oluşturuyor.

Alex.

18

Stephanie King, üç katlı apartmanlardan oluşan bloğun arkasındaki yoldan koşarak ilerliyordu. Nefes alıp verirken boğazı yanıyordu ve gömleğinin üstüne yapıştığını hissedebiliyordu. Peşinden koştuğu küçük pisliği görebiliyordu ama adam kaçıyordu. Ayrıca çaylak memur Jason da hangi cehennemdeydi? Geride kalmaması gerekirdi.

"Kahretsin!" dedi nefes nefese, eğildi, ellerini dizlerinin hemen üzerine koydu. CID[2] görevinde geçirdiği birkaç ay onu yumuşatmış olmalıydı. Yanında nefes nefese beliren Jason'a "Hangi cehennemdeydin Jason?" diye sordu.

"Affedersin, Çavuş, pek iyi hissetmiyorum. Dün gece yediğim kebap dokundu herhalde."

"Bir daha olmasın! Hem senin derdin ne? Madem dokunuyor, neden kebap yemeye devam ediyorsun?"

Yüzüne baktı ve renginin kaçmış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Başka bir şey söyleyemeden telsizden yükselen bir cızırtı duydu.

"King," dedi ve dinlemek için durdu. "Anlaşıldı, tamam. Aşağı yukarı on beş dakikada orada oluruz."

Telsizini yerine koyup son bir nefes aldı ve arabasına doğru gitmek için geri döndü. Binaların önünden geçerken çocuğun dairelerden birine girmeye çalıştığını gördüler. Jason, "Polis! Ol-

2 Criminal Investigation Department – Cezai Soruşturma Departmanı. (ç.n.)

duğun yerde kal!" diye bağırmasaydı çocuğu yakalayacaklardı, tabii çocuk bu ihtarı duymazlıktan gelerek kaçtı.

"Nereye gidiyoruz Çavuş? Sadece bir fincan kahve içebilsem iyi olurdu."

"O iş zor. Polskirrin Koyu'nda genç bir kadının boğulduğuna dair bir ihbar aldık."

"Yolda bir yerde durabilir miyiz peki? Birkaç dakikadan bir şey olmaz, değil mi?"

"Hayır, duramayız. Ölen kadının erkek kardeşinin bugün Polskirrin'de düğünü varmış ve en azından işimizi çabucak halletsek iyi olur, değil mi?"

"Nasıl yani, yine de evlenebilsinler diye mi?"

Stephanie büzülmüş dudaklarını araladı. "Hayır, onu kastetmedim. Ama ne yapacaklarını nereden bileyim zaten? Oraya gitmemiz lazım, böylece ne yapmaları gerekiyorsa yapabilirler - iptal ederler ya da devam ederler."

"Tanrım," diye mırıldandı Jason.

Bıkmış gibi bir hali vardı ve Stephanie bir an için kendini suçlu hissetti. Her zaman ona sinirleniyor gibiydi. Oysa Jason o kadar da kötü bir çocuk değildi, sadece işi ciddiye alması ve düzenli kebap sorunlarına -bu, içki sorunu için kullandığı bir örtmeceydi- son vermesi gerekiyordu.

Stephanie ona neden sert davrandığını da biliyordu. Sinirleri zonkluyordu. CID'ye kalıcı olarak katılma başvurusunun olumlu sonuçlanıp sonuçlanmadığını o gün öğrenecekti ve bu, tarif edilemeyecek kadar önemliydi. Son zamanlarda üniformasız tarafta geçirdiği günler, ona dedektif olmayı her şeyden çok istediğini göstermişti.

Gerginliğinin tek sebebi beklediği haberler de değildi. Aksi gibi, Dedektif Müfettiş Angus Brodie de Leeds'teki üç aylık geçici görevinden o gün dönüyordu. Bu iki olaydan sadece biri olsaydı uygun davranmaya devam edebilirdi ama ikisinin bir araya

gelmesi Stephanie'yi mahvediyordu. Sadece boğulmanın gerçekleştiği yere gelmemesini umdu. Gus'ın onu göreceği zaman makyajlı ve saçı başı toplanmış halde olmayı tercih ederdi. Küçük bir hırsızın peşinde kan ter içinde kalmış ve saçları kafasına yapışmış halde olmayı değil.

Stephanie ve Gus bir zamanlar birlikteydiler ve sağlam bir çift olduklarını düşünüyordu. Ama maalesef her şey çok ters gitmişti. O zamandan beri de Gus'ın geri dönmesine –ne söylerse söylesin– izin vermeyecek kadar inatçıydı. Doğrusu, kalbinin bir kez daha kırılmasından çok korkuyordu.

Gus, uzakta olduğu süre boyunca düşünüp karar vermesini istemişti. Aradaki mesafe, Stephanie'nin Gus'ı daha çok sevmesine neden olursa yeniden denemeye değer demekti. Ama gözden uzak olması aklından da çıkmasına yol açarsa cevaplarını almış olacaklardı.

Stephanie kendisi için hangisinin geçerli olduğunu biliyordu. Şüphe ettiği tek şey, geceleri yatağında onun varlığını özleyerek dönüp durduğunu Gus'a söyleyecek cesareti bulup bulamayacağıydı.

Ama şimdilik başka birinin talihsizliğini düşünmek zorundaydı. Sevdiğiniz birinin ölümü her zaman için trajediydi fakat bunun düğün gününüzde gerçekleşmesi iki kat daha yıkıcı olması anlamına gelirdi.

19

Stephanie, Lucas Jarrett'ın evinin garaj yoluna dönerken, Jason'ın ağzının açık kaldığını hissedebiliyordu, hatta alanda gerçekleşen drama karşısında kayıtsız kalabilmek için onun bile kendini zorlaması gerekiyordu. Her boyutta ve nitelikte araç vardı; yol üzerinde, çimlerde -daha doğrusu ufacık bir boşluk bulabildikleri her yerde- rasgele park etmiş minibüslerden sonsuz sayıdaki kutuları indiren insanlar vardı.

"Tanrım, gerçekten düğünü yapıyorlar galiba."

"Öyle görünüyor. Belki de kimse olanları organizatörlere bildirmemiştir."

Stephanie, park edecek bir yer aradı ama park alanı doluydu ve iki büyük kamyon evin arkasına erişimi engelliyordu. Bir yemek servisi personeli, kamyonların birinden sandıklar dolusu yemeği boşaltıyordu; bazılarının yanından yeşil yapraklar sarkıyordu, diğerleri ise bütün sığır filetosu gibi görünen devasa parçalarla doldurulmuştu. İkinci kamyonun kapıları bir bağırış kopmadan önce kısa bir süreliğine açıldı ve çarpılarak tekrar kapatıldı ama Stephanie o arada içeriyi görmeyi başarmıştı. Şarap kasaları -en azından yüz tane- üst üste yığılmıştı ve raflar, özel tutuculara güvenli bir şekilde yerleştirilmiş alkollü içki şişeleriyle doluydu. Arabasından inerken kamyonun soğutma ünitesinin sabit uğultusunu duyabiliyordu.

Erkekler ve kadınlar evin önündeki merdivenlere tırmanıyor,

beyaz şakayıklardan aranjmanlar hazırlıyorlardı. Stephanie, her renkten güllerle dolu kutuların evin arkasına atıldığını gördü.

Saçları omuz hizasında ve çizgili şort giymiş bir adam onlara doğru yürüdü, bronz tenine rağmen yüzü solgundu.

"Ben Andrew Marshall, düğün için gelen misafirlerden biriyim ve Lucas Jarrett'ın arkadaşıyım."

"Çavuş Stephanie King. Anladığım kadarıyla Polskirrin Koyu'nda bir ceset bulunmuş. Bize yolu gösterir misiniz lütfen bayım? Başka meslektaşlarımızın da kısa süre sonra bize katılacağını umuyorum."

"Yolu gösterebilirim ama Lucas, hiçbirimizin onu görmemizi istemediğini söyledi. Hepimize uzak durun dedi."

Stephanie, bu düşünceye şaşırmış görünen adama baktı.

"Bence bu gayet anlaşılır, öyle değil mi Bay Marshall?"

Andrew hafifçe omuzlarını kaldırdı. "Alex'i hepimiz tanıyoruz. Onu sudan çıkarmasına yardım edebilirdik. Karısının bile yanına gitmesine izin vermiyor."

"Kimsenin ona dokunmaması en iyisi. Düğün ne olacak, biliyor musun?" diye sordu Stephanie.

"Lucas'ın düğünü yapmak isteyeceğini hayal bile edemiyorum. Nina için bir şey söyleyemem. Farklı bir düşüncesi olabilir."

"Tamam, bunu daha sonra konuşabiliriz ama şimdilik bana yolu gösterin lütfen."

Andrew Marshall, bardakla dolu kutuları taşıyan arabaları iten garsonlardan ve telle sarılmış merdivenleri taşıyan adamlardan kaçınarak Stephanie ve Jason'la evin arka tarafına yürüdü. Bu düğünü iptal etmek epey büyük bir olay olacaktı. Andrew onları, tepesinde bir grup insanın durduğu dar bir yola götürdü, yüzlerinde şok içinde olduklarını gösteren boş ifadeler vardı. Kısa siyah saçlı minyon bir kadın, daha uzun boylu, sarışın bir kadına bağırıyordu; sesi, bastırdığı gözyaşlarıyla titriyordu.

"Seni ilgilendirmez Jemma. O benim kocam. Yanına gitmeme izin ver."

"Özür dilerim Nina ama kimsenin kız kardeşini bu şekilde görmemesini istedi ve buna senin de dâhil olduğunu açık açık belirtti. Sadece polis ve sağlık görevlileri aşağı inebilir."

Stephanie yüzünü buruşturdu. "Kocam" dediğini duyduğu halde Nina'nın müstakbel gelin olduğunu varsayıyordu.

"Sağlık görevlileri mi? *Merde!*[3] Sen doktorsun Matt. Bir şey yapamaz mısın?"

Orta boylu ve dişleri aşırı beyaz bir adam, kısa kahverengi saçlarını karıştırmak için elini kaldırdı.

"Sağlık görevlilerine öldüğünü ilan etmek için ihtiyaçları olabilir Nina. Alex'e yardım edemeyeceklerini biliyoruz."

Stephanie onlara doğru bir adım attı.

"Araya girdiğim için özür dilerim ama ben Çavuş King. Koya inmemiz gerekiyor, o yüzden geçebilir miyiz lütfen? Sağlık görevlilerine ihtiyaç olmayabilir. Bu memur," –Jason'ı işaret etti– "gerçeklerden emin olduğumuzda geri gelip size haber verecek."

Kısa boylu Fransız kadın kollarını kavuşturdu. "Öldüğünden emin olduktan sonra mı demek istiyorsunuz yani? Ben de sizinle geliyorum."

Bekçilik ediyor gibi görünen sarışın kadın tartışmak üzereydi ki beyaz dişli doktor elini uzattı.

"Sen elinden geleni yaptın Jem. Bırak, aralarmda halletsinler."

Stephanie yanından geçerken diğer adamlardan birinin, "Nina, düğün ekibiyle konuşmamı ister misin?" diye seslendiğini duydu.

Stephanie'den iki adım ileride olan Nina duymuş olmalıydı ama arkasını dönmedi.

* * *

Stephanie patikadan aşağı doğru yürüdü, gözleri yolun iki tarafını tarıyordu. Aradığı özel bir şey yoktu ama orada olmama-

3 (Fr.) Bok! (ç.n.)

sı gereken her şeye karşı tetikte olmayı öğrenmişti. Külüstür bir kapıdan geçtiler, gökyüzünü kapatan çalıların altındaki taş basamakları takip ettiler ve sonunda gün ışığına çıkıp önlerindeki manzarayı gördüler.

Polskirrin Koyu'na bu ev dışında hiçbir yerden kolay kolay ulaşılamıyordu ama sahil yolunda yürürken birçok kez aşağı bakmıştı; Gus'la ayrıldıktan sonraki aylarda hemen her gün yaptığı bir şeydi bu.

Ancak manzarayı kavramak için yalnızca birkaç saniyesi vardı, çünkü boyu iki metreye yakın görünen bir adam, yüzü aşağı dönük –genç bir kadın gibi görünen– figürün yanma diz çöktüğü yerden sıçradı ve onlara doğru koşmaya başladı.

Koşarken "Nina, geri dön. Geri dön!" diye bağırdı.

Nina adlı kadın olduğu yerde durdu ve Stephanie ona doğru döndü.

"Bence daha fazla ilerlemeseniz iyi olur," dedi. "Buranın suç mahalli olmadığından emin olmalıyız, ayrıca sizi cesedin yanına yaklaştıramayız maalesef."

Nina bir adım geri çekildi ve elini ağzına götürdü.

"Suç mahalli mi?"

"Burada ne olduğunu tespit etmemiz gerek. O zamana dek onun yanma yaklaşmanıza izin veremem. Üzgünüm."

Koşar adım ilerleyen ayakların altında ezilen çakıl taşlarının sesi, Stephanie'ye Lucas Jarrett'ın onlara yaklaştığını haber verdi.

"Jemma'ya seni uzak tutmasını söyledim," diye bağırdı. "Git buradan Nina. Eve dön."

Sanki onu döndürmek istermiş gibi koluna uzandı, ama kadın kendini çekti.

"Senin yanında olmak istedim Lucas. Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Hadi be, diye düşündü Stephanie. Kime üzüleceğini şaşırmıştı – kız kardeşini denizde ölü bulan adama mı yoksa onunla ev-

lenmek üzere olan ve az önce, en karanlık saatinde adamın onu yanında istemediğini anlayan kadına mı?

"Dinleyin," dedi Stephanie, "bu herkes için zor bir an. Nina, daha fazla yaklaşmanıza izin veremem ama şimdi kıyı şeridine inmeliyim. Polis memurum Jason'ın olay mahallini kontrol ederken bana yardım etmesini tercih ederim ama burada kalmakta ısrar ederseniz Jason da size eşlik etmek zorunda kalır. Yardım etmek istediğinizi biliyorum ama dürüst olmak gerekirse yapabileceğiniz en iyi şey eve dönüp arkadaşlarınızla oturmak. Özellikle bugün böyle bir şey yaşamanız gerçekten şoke edici."

Nina pes etmiş görünüyordu, Lucas'a hiç bakmadan başını eğdi. Başını yana çevirip nefesini tuttu. "Kıyafetleri," diye fısıldadı ve lacivert kumaşlardan oluşan bir demete doğru adım attı.

Stephanie elini uzatıp onu durdurdu. "Lütfen onları bırakın. Alex'in kıyafetleri mi?"

Nina gözlerini kıyafet yığınından ayırmadan başını sallayarak onayladı.

Lucas ona bakarken gözleri alev alevdi. "Git Nina. Hadi git."

Nina kocasına baktı, itiraz edecekmiş gibi başını kaldırdı. Stephanie müdahale etmeye karar verdi.

"Jason, Nina'yı eve götürüp olabildiğince çabuk buraya döner misin lütfen?"

Nina başını çevirdi, ağırbaşlı tavırlarını takındı. "Eşlikçiye ihtiyacım yok, teşekkür ederim. Kendi başıma gidebilirim." Topuklarının üzerinde döndü ve patikanın, çalılıkların arasında kaybolduğu yere geri yürüdü.

Stephanie, Lucas'a döndü.

"Bay Jarrett, başınız sağ olsun. Bunun kız kardeşiniz olduğundan emin misiniz?"

Lucas, Nina'nın arkasından bakıyordu ve Stephanie'nin söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. Ona doğru döndüğünde gözleri dolmuştu.

"Evet."

"Onu görmek için oraya gitmem gerek. Siz isterseniz burada kalabilirsiniz."

Lucas başını salladı. "Hayır, ben de geleceğim."

Jason'a başka kişilerin sahile gelmesine müsaade etmemesini söyleyen Stephanie, gevşek çakılların üzerinden cesede doğru yürüdü. Sadece siyah bir pantolon, beyaz bir sutyen giyen ve siyah bir bileklik takan genç kadın, koyu renk saçları başının etrafına dağılmış halde yüzüstü yatıyordu. Öldüğünden Stephanie'nin hiç şüphesi yoktu ama yine de boynuna dokunup nabzını kontrol etti. Vücudu buz gibiydi.

Hiç gerek yokken, "O öldü," dedi Lucas.

"Üzgünüm Bay Jarrett, ama kontrol etmem gerekiyordu. Onu bulduğunuzda ölmüş müydü?"

Lucas başını sallayarak onayladı. "Denizdeydi, suda yüzüstü süzülüyordu ama gelgitten dolayı deniz yükseliyordu, suyun onu da beraberinde götürmesini istemedim. Suda yürüyerek yanma gittim ve yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmak için başını kaldırdım." Hıçkırıklarını bastırdı. "Ama yoktu, bu yüzden dalgalar çekilip deniz normal seviyesine inene kadar elinden tuttum. Onu çıkarmak istemedim. Çıkarmalı mıydım çıkarmamalı mıydım bilmiyorum. Kıyıya vurduğuna göre uzak taraftaki kayalara çarpmış olmalı. Yanağındaki deri çizilmiş."

Stephanie kadının saçını hafifçe kaldırınca yüzünde biraz hasar olduğunu gördü. Saçı bıraktı ve tekrar hızla yüzüne düşmesine izin verdi.

"Doğrusunu yapmışsınız. Adı Alex, doğru mu? Alex Jarrett?"

"Evet, ama soyadı Lawrence. Babalarımız farklı ve ikisi de öldü, tıpkı annemiz gibi. Tek yakını benim." Lucas kız kardeşinin kafasının arkasına baktı. "Her zaman gece yarısı yüzerdi. Mayıstan başlayıp ekime kadar her gece. Bundan hoşlanmazdım. Bunu biliyordu."

Stephanie döndü ve Jason'a hafifçe başını salladı; bu işareti anlayıp sağlık görevlilerine, onlara ihtiyaç olmayacağını söylemesini umuyordu. Bunu yaparken, evden buraya çalıların arasındaki dar patika boyunca yürüyerek inildiğini düşündü ve ürperdi. Fiziksel olarak onu pek korkutmuyordu –duygusal olaraksa tamamen farklı bir konuydu– ama zifiri karanlıkta bu yürüyüşe çıkmak için cesur olmak gerekirdi.

"Buraya hep yalnız başına mı gelirdi?"

"Burada yaşıyordu." Lucas başıyla kayıkhaneyi işaret etti.

Stephanie daha fazlasını sormak üzereyken arkasındaki çakılların tıkırdadığını duyup başını çevirdi.

"Günaydın, Çavuş King."

Angus Brodie'nin geniş silueti ona doğru yürüyordu.

Bu âna hazır olmalıydı ama değildi, bu yüzden yanaklarındaki kızarmayı gizlemek için başını Alex Lawrence'ın vücuduna doğru indirdi.

20

Gus, ayağa kalkıp ona doğru bir adım atan Lucas'a elini uzattı.

"Bay Jarrett, ben Dedektif Angus Brodie. Başınız sağ olsun. Size yakın birinin ölümü asla kolay bir hadise değildir, onu ölü bulmak da sizin için korkunç bir deneyim olmuştur. Dedektif Müfettiş Wilcox da yolda. Tam olarak neler olduğunu öğrenene kadar burada gözlemci olarak bulunuyorum efendim."

Stephanie alt metni anlamıştı. Bu bir kaza ya da intihar olsaydı, bölge dedektifinin sorumluluğunda olacaktı. Ama cinayet olduğu ortaya çıkarsa, Gus ve Nitelikli Suçlar ekibi davayı devralacaktı. Stephanie ayağa kalktı ve onlara katılmak için karşıya geçti, suyun kenarında yatan kadın için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ve olay mahallini olabildiğince açık tutmayı istiyordu.

"Fotoğraf çekmek ve kız kardeşinizin ölümüyle ilgili olabilecek her şeyi toplamak için küçük bir ekip getirmemiz gerekiyor, anlayışla karşılayacağınızdan eminim. Bu sırada siz başka bir yerde olmayı tercih edebilirsiniz."

Lucas biraz şaşırmış gibiydi. "Fotoğraf mı?"

"Burada neler olduğunu öğrenene kadar tüm verileri topladığımızdan emin olmalıyız." Gus arkasma baktı. Ellili yaşlarının ortasında, kilolu, kırmızı yüzlü ve kısa boylu bir adam, çakıllı kumsalda dikkatle ilerleyerek onlara doğru geliyordu. "Dedektif Wilcox, bu merhumun kardeşi Lucas Jarrett."

Stuart Wilcox, Stephanie'ye başıyla selam verdi ve Lucas'ın elini sıkarak Gus'un taziye dileklerini tekrarladı.

"Neler olduğuna dair fikriniz var mı efendim?" diye sordu.

"Karanlıkta başını bir kayaya çarpmış ya da bayılmış falan olmalı. Kramp girdi belki, bilmiyorum. Her gece yüzerdi. Ona yalnız yüzmenin tehlikeli olduğunu söyledim. Deniz, acımasız bir canavar ve buralar hiçbir zaman tamamen sakin değildir." Lucas başını iki yana sallıyor, kendi kendine konuşuyormuş gibi sahile bakıyordu.

Stuart, kendilerine doğru gelen Olay Yeri İnceleme ekibini göstererek, "Kız kardeşinizi şimdilik bu kişilerle bırakmamız gerekiyor," dedi. "Adli tabip onu morga götürmek için gerekli düzenlemeleri yapana kadar ona iyi bakacaklar. Buradan uzaklaşmanız gerek, lütfen efendim."

"Burada kalamaz mıyım? Sizinle konuşabilirim, onu bırakmak istemiyorum. O zamana kadar..."

"Hadi şuraya gidelim, olur mu?" Gus, koyun kenarından yukarı doğru çıkan siyah kayaları işaret etti ve Alex'in vücudunun ters çevrilmesi gerektiğini bildiğinden Lucas'ı olabildiğince uzağa yönlendirdi.

Gus, "Bana bu sabah ne olduğunu, onu nasıl bulduğunuzu anlatır mısınız?" diye sordu.

Lucas başını iki yana salladı. "Onu bulan ben değildim. Kâhyamız Ivana buldu. Alex'e biraz taze ekmek, kruvasan, herkes için ne yaptıysa onlardan getirmek için her sabah erkenden buraya gelir. Kız kardeşimi çok sever ve şişmanlaması gerektiğini söyler."

Stephanie, kumsaldaki cesede bir daha bakmak için arkasını dönme isteğine direndi.

"Alex'in suyun üzerinde yüzdüğünü görmüş ve mümkün olduğunca hızlı şekilde eve koşmuş. Çığlık atıyordu. Ben de kız kardeşime günaydın demek için aşağı inmek üzereydim, çığlığı duyunca koşmaya başladım." Lucas hıçkırıklarını bastırdı. "Saçla-

rını gördüm. Kim olduğunu hemen anladım. Sadece yüzdüğünü, suyun altında bir balığı falan izlediğini umdum. Suda yürüyerek yanına gittim, ama dokunur dokunmaz öldüğünü anladım. Onu kıyıya biraz daha yaklaştırdım, gelgitin etkisiyle sular tekrar yükselmek üzereydi. Eğer o anda gelmeseydim, denizde kaybolup giderdi. Ona ne olduğunu asla bilemeyebilirdik. Her neyse, Çavuş'a söylediğim gibi, deniz çekilinceye kadar onu tuttum ve sonra onu sahile getirdim. Öldüğünü anladıktan sonra onu sudan çıkarmak istemedim."

"Doğru olanı yaptığınızdan şüphem yok, Bay Jarrett."

Stephanie, Gus'ın omzunun üzerinden, Stuart Wilcox'ın cesetten uzaklaştığını ve ona kendisine katılmasını işaret ettiğini gördü. Gus'ı kederli ağabeyin yanında bırakarak izin istedi.

"Neler biliyoruz, Steph?"

"Henüz pek bir şey yok. Ben geleli çok olmadı. Lucas Jarrett ölen kızın üvey kardeşi ve bugün onun düğün töreni yapılacaktı."

"Evde arı gibi çalışanları görünce anlamıştım. Onun için ve müstakbel eşi için ne kadar da korkunç. Çok büyük bir düğün olacakmış gibi görünüyor. Bize kim olduğunu söyledi mi?"

"Evet efendim. Alexandra Lawrence, Lucas da onun en yakın akrabası."

"Tamam, güzel. Kimseyi morga sürüklemeye gerek yok öyleyse. Bunu teyit eden yazılı bir ifadeyi imzalaması gerekecek. Bu işi sana bıraksam olur mu?"

Stephanie başıyla onayladı. "Elbette. Gelin biraz sinirli. Jarrett'ı teselli etmek istiyordu ama Jarrett ne kendisine ne de Alex'e yaklaşmasına izin verdi, düğün işi de zaten mahvoldu."

"Zavallı kadın. Ne zaman olursa olsun büyük bir trajedi bu ama bir de bugün olunca..."

"Öyle; biraz olsun destek olacak birileri vardır umarım. Düğün için gelmiş birkaç kişi var, sanırım arkadaşları."

Stuart başını salladı ve sahili işaret etti. "Bunlar Alexandra'nın kıyafetleri mi?"

"Nina'ya göre öyle ve üzerinde sadece iç çamaşırı olduğuna göre böyle olması mantıklı."

"Tamam." Yolun sahile açıldığı yere baktı. "Ah, ne güzel, Molly Treadwell geliyor. Bakalım bize bu konuda neler söyleyecek."

Molly patologdu ve Stephanie, keskin zekâsından keyif alırdı. Kadın büyük beden Tyvek[4] takımıyla kumsalda ağır ağır yürüdü, gri saçları başarısız topuz denemesinden dökülüyordu.

Hemen elli metre ötedeki Gus'ı işaret ederek, "Görünüşe göre A takımını bugün dışarı çıkarmışsın Stuart," dedi nefes nefese. "Genç Angus'ı görünce gözlerim bayram ediyor. Burada bir suç işlendiğini mi düşünüyorsun?" Alex'in başının hemen yanına çömeldi. "Ah, zavallı kızcağız."

Stuart, "Bunun kaza olup olmadığını henüz bilmiyoruz Molly," dedi. "Ama sonradan üzüleceğimize temkinli davranmak daha iyidir. Gus, daha fazlasını öğrenene kadar gözlem yapmak için geldi. Şimdilik ağabeyini konuşturuyor."

Molly muayenesine başlarken Stuart, Stephanie'yle konuşuyordu.

"Hızlıca baktım; kayalar yüzünü birkaç yerden kesmiş, bu yüzden onu tamamen döndürmeden önce ağabeyini uzaklaştırmak istiyorum. Sen ve Gus onunla konuşabilir misiniz? Bugünden sonra bu zaten senin işin olabilir." Sırıttı ve Stephanie, CID başvurusunun sonucunu bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Başıyla onayladı ve Lucas Jarrett'la konuşan Gus'ın geniş vücudunu ve kısa, kıvırcık saçlarını izlemekten kendini alamayarak sahil boyunca ona doğru yürüdü. Sakallarının kısa kesilmesinden de memnundu. Ona yakışıyordu.

Yaklaşırken bakışlarını kederli ağabeye çevirdi.

"Bay Jarrett, Dedektif Müfettiş Wilcox, Dedektif Müfettiş Brodie ve benim size bazı sorular sormamızı istiyor. Yollarına

4 Koruyucu giysi yapımında kullanılan bir kumaş markası. (ç.n.)

çıkmadığımızdan emin olmak için araştırma ekibinden biraz uzaklaşmamız gerek. Sizin için uygun mu?"

Lucas yere bakıyordu ve konuşmadı. Gus bunu onay olarak kabul etti ve kayıkhaneye doğru yürümeleri gerektiğini belirtmek için elini uzattı.

Yürürken Gus, "Kız kardeşinizin gece geç saatlerde yüzdüğünü söylediniz Bay Jarrett, ama saatin tam olarak kaç olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Yalnızca hava karardıktan sonra suya girerdi. Böyle seviyordu ve yılın bu zamanında hava geç saatlere kadar kararmaz. Akşam yemeğinde evdeydi, ama saat ona doğru ayrıldı; muhtemelen gece yarısına yakın saatlerde yüzüyordu yani."

"Ve her zaman yalnız mı yüzerdi?"

Lucas başıyla onayladı. "Daima."

"Çavuş King, kâhyanızın ona kahvaltı götürmek için aşağı indiğini söyledi. Kız kardeşiniz kahvaltısını evde yapmaz mı?"

Stephanie, Lucas'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü; "Özür dilerim efendim," dedi. "Alex orada yaşıyordu, kayıkhanenin üstünde."

Gus, gözlerini sahile bakan büyük cam pencerelere kaldırdı ve Stephanie, Alex'in dairesinden çıkıp denize koşarken, iç çamaşırları dışında tüm kıyafetlerini çıkarırken kendisini kimsenin görmediğinden emin olup olmadığını merak etti.

"Bay Jarrett, kız kardeşinizin evine girmemiz gerek. Çavuş King'in sizi eve geri götürmesini ister misiniz?"

"Hayır. İçeri girecekseniz ben de geliyorum," dedi meydan okur gibi bir tavırla.

Stephanie, yakın birinin ölümünden sonra insanların nasıl davrandığına asla şaşırmaz ya da şoke olmazdı. Tepkiler tam bir çöküşten mutlak öfkeye kadar değişirdi ve Lucas Jarrett'ın –belki de bunun olmasına izin verdiği için kız kardeşine– kızgın olduğunu hissediyordu.

"Anahtara ihtiyacımız olacak efendim. İçeri girebilirsiniz ve

bazı detayları belirtmekte yardımcı olabilirsiniz ama kız kardeşinizin nasıl öldüğünden emin olana kadar hiçbir şeye dokunmanıza izin verilmeyecek. Bunu anladığınızdan eminim."

Lucas aniden başını kaldırdı ve bir şey söylemek için baktı ama sonra tekrar düşündüğü anlaşılıyordu. Başını bir kez daha eğdi ve mırıldandı, "Bana birkaç dakika izin verir misiniz lütfen?"

"Tabii. Biz burada bekliyoruz."

Lucas başı eğik halde bir kayanın üzerine oturup kollarını dizlerine dayarken Gus, Stephanie'ye onunla yürümesini işaret etti.

"Zavallı adamcağız," dedi Gus kısık sesle. Gözlerini kaldırıp Stephanie'ye baktı ve ona öyle yoğun bir bakış attı ki Stephanie nefesini tuttuğunu fark etti. "Seni görmek güzel Steph."

Gus bir soru soruyordu ve Stephanie de bunu biliyordu. Gus'ın istediği tek şey bir gülümsemeydi, hiçbir söze gerek kalmayacaktı. Ama bunun yeri ve zamanı değildi. Ona nasıl hissettiğini söylediği zaman tepkisini hissedebilmek, ona cevap verebilmek istedi.

"Seni görmek de öyle," dedi ifadesiz bir yüzle.

Sanki tepkisinden ne çıkaracağını bilemiyormuş gibi Gus'ın gözleri hafifçe kısıldı, sonra kayıkhaneye baktı.

Gus, "Orada yaşıyorsa, neden giyinerek aşağı inip sonra iç çamaşırıyla yüzsün ki?" diye sordu.

"Nasıl yani, mayo mu giymesi gerekiyordu? Niye? Burada tek başıma olsaydım hiç zahmet etmezdim."

"Hayır, bunu biliyorum." Stephanie, gözlerindeki parıltıyı gördü ve başka yöne baktı. Gece geç saatlerde yüzmek için tenha bir plaja pek çok kez gittiklerini hatırlayacağını biliyordu. Ve işin içinde iç çamaşırı da yoktu. "Yine de havlu yok. Deniz çok soğuk. Tuhaf görünüyor."

"Herkesin zevki kendine. Belki de her zaman böyle yapıyordur."

Gus başını salladı ve suya döndü.

"Suya girdiğinde gelgit geliyormuş gibi görünüyor. Bu yüzden kıyıya değil de buraya sürüklenmiştir."

"Mantıklı. Şimdi tekrar başlayacak ama dalgalar yeni döndü."

İkisi de, bu genç kadının canını almayacak kadar sakin ve iyilikle dolu görünen denize baktılar.

"Jarrett, kız kardeşinin cenazesi götürülene kadar burada kalmak isteyecektir eminim ve sonra Stuart'ın, benim de dâhil olmamı isteyip istemediğine bakmamız gerek. Dedektif olarak kabul edildiysen bugün öğrenirsin diye tahmin ediyorum."

Herkesin bundan haberi varmış gibi görünmesi Stephanie'yi sinirlendirmişti ama şaşırmamıştı.

"Göreceğiz," dedi hevessiz bir ifadeyle.

"Tipik Steph," dedi Gus, gülümsediğini görmesin diye Lucas'a arkasını döndü. "Heyecanını ya da korkusunu asla kimseye göstermez." Başını hâlâ incelenmekte olan cesede doğru eğdi. "İçgüdülerin sana bu konuda ne söylüyor?"

Ne sorduğunu biliyordu. Talihsiz bir kazadan başka bir şey olamazdı – boğulan insanların önemli bir kısmı normalde iyi yüzücüydü ve önceki gece bir parti verilmişti. Belki de Alex çok içmişti.

Trajik olsa da, dikkate almaları gereken tek seçenek bu değildi. Hiçbir şeyi, hatta cinayet ihtimalini de eleyemezlerdi.

21

Nihayet cesedi çıkarmaya hazırlardı. Stuart ve Gus, Alex'in dairesine göz atmak için sabırsızlanıyorlardı ama Lucas, dik patikadan eve doğru götürülen kız kardeşine eşlik ederken beklemeyi kabul etmişlerdi. Stephanie de onunla gideceğini söyledi.

Stephanie, yas sürecinin başlamasından önceki birkaç saatin dehşetini hayal edince, "Müstakbel karısma neler olduğunu söylemesi gerekiyor ve verilmesi gereken bazı kararlar var bence," dedi.

Siyah ceset torbasına sarılmış Alex'le birlikte yolda ilerleyen ekip, üzücü bir manzara oluşturuyordu. Molly, günün ilerleyen saatlerinde otopsinin Dedektif Müfettiş Wilcox'ın katılımıyla gerçekleştirileceğini söylemişti. Bu, Stephanie'nin kıskanmadığı bir görevdi.

Daha önce patikanın tepesinde toplanan grup hâlâ oradaydı: üç adam, insanları uzak tutması istenen sarı saçlı kadın ve uzun siyah saçlı, uzun boylu, göz alıcı bir başka kadın. Gruptan biraz ötedeki bir bankta oturan, Asya kökenli gibi görünen bir kadın daha vardı. Gözlerini, sanki derin düşüncèlere dalmış gibi kapatmıştı.

Gelin ortalıkta yoktu.

Kafile geçerken herkes geri çekildi. Başlarını saygıyla eğdiler. Lucas geçerken esmer kadın, acısını paylaştığını göstermek için dokunmak ister gibi elini uzattı ama yetişemedi. Kuşların ağaç-

larda şakıması ortama ters düşüyordu ve normalde düğün yapmak için mükemmel bir gün olacağına hiç şüphe yoktu.

Stephanie grubu birkaç adım geçtikten sonra durdu, ceset araca konulurken bekledi. Kapılar nazikçe kapanırken Lucas başını eğdi ve kız kardeşi uzaklaşırken sessizce durdu. Arkasında boğuk bir inilti duydu ve bir kadın yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Matt, çok üzgünüm sevgilim. Onu ne çok sevdiğini biliyorum."

"Bilmiyorsun Jemma. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Ses dümdüzdü, az önceki iniltiyle ters düşüyordu ve doktor olduğunu anladığı adam yanından geçerken Stephanie ayak seslerini duydu. Başını gruba çevirdiğinde sarışın kadın kocasını takip edecekmiş gibi görünüyordu, ama uzun saçlı ve çizgili şortlu adam, eğer doğru hatırlıyorsa Andrew, nazikçe konuşmaya başladı.

"Yerinde olsam ona bir dakika müsaade ederdim Jemma."

Kadının kaşları çatıldı, kocasının kederi karşısında şaşkına döndüğü belliydi, diğer adam kadının yanına gitti.

"Hepimiz Alex için üzüldük ama Matt'in üzüntüsü herkesten daha fazla. Aramızda Alex'e en yakın olan oydu ve yıllar önce ona yardım etmeye çalışmıştı. Ama Alex izin vermemişti."

Stephanie, "İsminiz Jemma, değil mi?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. "Jemima Hudson, ama herkes bana Jemma der. Gördüklerim hakkında benimle konuşmak isteyeceksiniz herhalde, değil mi?"

"Evet, öyle. Dedektifler Wilcox ve Brodie şu anda sahildeler, ama içlerinden biri kesinlikle sizinle konuşup bu sabah hakkında sorular sormak isteyecektir." Diğer misafirlere baktı. "Aslında, hepinizle konuşmak isteyeceğiz muhtemelen. Bu yüzden önümüzdeki birkaç saat boyunca buralarda kalabilirseniz harika olur."

"Lucas ve Nina gitmemizi istemediği sürece bir yere gitmeyiz. Gitmemizi isterlerse de onlara kim kızabilir?" dedi Andrew.

Stephanie, bir ekibin hâlâ düğün hazırlıklarıyla uğraştığı, bir

düzine veya daha fazla yuvarlak masanın her birinin ortasına kıpkırmızıdan sarıya her tonda canlı güllerle doldurulmuş uzun vazolar yerleştirdiği, kenarları açık devasa bir çardağa döndü. Birkaç personel, devam edip etmeyeceklerini bilmiyormuş gibi birbirlerine şaşkın yüzlerle bakıyorlardı. Henüz kimse karar vermemiş gibiydi.

Alex'i taşıyan siyah minibüs en sonunda gözden kayboldu ve Stephanie, Lucas ona doğru yürüyene kadar bekledi.

Lucas arkadaşlarına aldırmadan yola, kız kardeşinin evine doğru yöneldi.

Koyu sarı saçlı, cart renkli bir Hawaii gömleği giyen adam konuştu. "Lucas, yapabileceğimiz bir şey var mı dostum?"

Lucas sağ elini kaldırıp avuç içini gösterdi, temastan kaçınır gibi bir hali vardı ve yanlarından geçip yürümeye devam etti, sahile doğru yola çıkarken gözleri ne sağa ne de sola bakıyordu.

Stephanie, Lucas'ın peşine takılmadan önce grubun her bir üyesine bir kez daha baktı.

* * *

Gus ve Stuart Olay Yeri İnceleme'nin amiriyle konuşuyorlardı ama Lucas ve Stephanie'nin yoldan onlara doğru geldiğini görünce o tarafa yürüdüler.

"Bay Jarrett, bizimle gelmek istediğinize emin misiniz?" diye sordu Stuart.

Lucas yürümeye devam ederken, "Elbette," diye yanıtladı. Omuzları çökmüş halde iri çakılların üzerinden kayıkhaneye doğru yürüdü ve kapıyı itti. Kilitli değildi.

Polis memurları tek kullanımlık eldivenlerini ellerine geçirdiler. Buranın bir suç mahalli olmasını beklemiyorlardı ama riski de göze alamazlardı.

Lucas'ı kız kardeşinin evine kadar takip eden Stephanie etrafına baktı. Temiz, düzenli ve derli topluydu. Ağartılmış ahşap dö-

şeme tahtalarla, soluk maviler ve yeşil tonlarıyla dekore edilmiş, huzurlu hissettiren bir yerdi. Beyaza boyanmış küçük bir masanın üzerindeki cep telefonunu işaret etti.

"Kız kardeşinin mi?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Ama pek kullanmazdı."

"Onu bulduğunuzdan beri buraya giren oldu mu?" diye sordu Stuart.

"Hayır."

"Size durmadan soru sorduğum için beni affedin Bay Jarrett, ama bu sabah kardeşinizi suda gören hizmetçi dışında ona yaklaşan başka biri oldu mu?"

"Bağırdığımı duyunca Jemma geldi ama Alex'e yaklaşmasına izin vermedim. Kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyordum. Biraz mahremiyeti hak ediyordu."

"Jemma kız kardeşinizi iyi tanır mıydı?"

"Hemen hemen hiç tanımıyordu. Ben de Jemma'yla tanışalı sadece bir iki gün oldu. Buraya kocasıyla birlikte geldi, kocası düğündeki teşrifatçılarımdan biri. Onu gençliğimden beri tanırım."

Gus, koya bakmak için odanın diğer tarafına geçti. Verandanın kapısı açıktı ve Stephanie, balkondan sahile inen basamakları fark etmişti. Belki de Alex her gece buradan sahile iniyordu.

Masadaki telefonun yanında bir de dizüstü bilgisayar vardı ve Stephanie, kapağının tam olarak kapanmadığını görebiliyordu. Bilgisayar tamamen kapatılmış olamazdı çünkü kenarlardan tuhaf bir yeşil parıltı sızıyordu.

Dizüstü bilgisayarı Stuart'a göstererek, "Efendim," dedi.

Stuart da Lucas'a kapağı işaret ederek "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Kapak kaldırıldığında ekran daha parlak hale geldi ve videonun ilk karesi, ortasında "Oynat" ikonuyla birlikte göründü. Videonun gece çekildiği belliydi çünkü lambalar alanı aydınlatı-

yor, videoda görünen yüzü derin bir gölgede bırakıyor ve beyaz dişlerden, yaşla dolu gözlerden yansıyan parıltılardan ve yanaklarındaki ıslak noktalardan başka bir şey belli olmuyordu. Stephanie bunun kim olduğunu biliyordu. Sahildeki kızın başının etrafını saran uzun siyah saçları, videoda görünen yüzünün iki yanından gevşekçe sarkıyordu.

Stephanie, bakışları ekrana kilitlenen Lucas'a döndü, adamın yüzü kasvetli bir hal almıştı.

"Alex mi?" diye sordu.

Lucas onayladı.

Stuart, "Bunu izlemek zorunda değilsiniz Bay Jarrett," dedi.

Bu bir mesaj olmalıydı ve Stephanie'ye göre bunun tek bir anlamı olabilirdi. Lucas'ın korkusunu hissedebiliyordu ama Lucas başını iki yana salladı.

"Kalacağım."

Stephanie, "Oynat" ikonuna tıklamak için eldivenli elini uzattı. Sanki Alex'in konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemesi gerekiyormuş gibi bir burun çekme ve öksürük duyuldu. Gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı.

"Merhaba Lucas. Düğününüzün sabahında, her zamanki gibi iyi miyim diye bakmak için aşağı indiğinde bu mesajı bulacağın için üzgünüm. Ama gerçek şu ki, değilim. Yani iyi değilim demek istiyorum."

Sesi çatlıyor, genç kadının kendini kontrol etmeye ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştığı çok açık.

"Mücadele ediyorum, biliyorsun – bilmeni istediğimden çok daha fazla ediyorum. Denedim, denedim, ama bu hafta herkesin burada olması, beni asla hayal bile edemeyeceğim şekilde geçmişe götürdü." Sesi, kelimeleri çığlık atmadan söylemeye çalışıyormuş gibi yükseldi. Birkaç derin nefes aldı, ağzından üfledi. "Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Anılar geri geliyor ve dayanamıyorum. Bunca yıldır bana rahat vermeyen bunalımı yenmek

için çok savaştım çünkü Tanrı biliyor ya, o karanlık umutsuzluk zindanına geri dönmek istemiyorum ama oraya düştüğümü hissedebiliyorum."

Saçını geriye atmak ister gibi elini kaldırdı, sonra düşünüp fikrini değiştirdi ve burnunu silmek için bir mendile uzandı. Omzunun üzerinden gelen ışıkta bir şey parıldadı ve Stephanie bunun bir bileklik olduğundan emindi. Vücudu sığ suda yatarken Alex'in bileğinde bu bilekliği gördüğünü hatırladı.

Genç kadın, kısa bir duraklamanın ardından devam etti.

"Uzun zamandır beni hayatının ilk sırasına koydun. Nina'ya bakman gerekirken iyi olduğumdan emin olmak için sık sık bana baktığını görüyorum. Yakında senin karın olacak ve daha iyisini hak ediyor."

Yüksek sesli bir hıçkırık, neredeyse bir inilti duyuldu ve başını önüne eğdi. Sözlerini duymak zordu, sanki söylemeye dayanamıyormuş gibi çabucak söyledi.

"Harika bir insansın ama artık burada olamam, düğünün için bile. Bu yüzden lütfen, lütfen Nina'dan özür dile. Bana karşı çok nazik olmaya çalıştı ve benim de bunu kolaylaştırmadığımı biliyorum. Güvenmekte zorlanıyorum, görüyorsun. Şu anda yapmak istediğim tek şeyin kaçmak olduğunu hissediyorum. Denize açılmak ve bir daha asla geri dönmemek; enerjim bitene kadar yüzmek, yüzmek ve sonra yavaşça suyun beni almasına izin vermek. Yarınla yüzleşemeyeceğimi biliyorum ama ben orada olamasam da kalbim seninle olacak. Çok üzgünüm Lucas."

Stephanie koşan ayakların çıkardığı sesi duydu.

Lucas gitmişti.

22

Dedektifler Lucas'ın peşinden gitmediler. Bunun bir anlamı yoktu ve biraz yalnız kalmayı hak ediyordu. Stephanie, ölen kişinin kimliğinin teyidi de dâhil olmak üzere tüm bilgileri edindiklerinden emin olmak için ifadesini almak zorundaydı, ama şimdilik Lucas ortalıkta yokken evi kontrol edebilirlerdi.

Yatak odasına bakma görevi ona verilmişti ve beş dakika sonra Gus başını kapıdan uzattı. "Herhangi bir şey var mı?"

"Yok. Gözüme hiçbir şey çarpmadı. Mesajı çok trajikti, Gus. Ne oldu da bu hale geldi, merak ediyorum."

"Bilmiyorum, ben de telefonuna baktım, kilitli değildi. Telefonu da bu yaştaki biri için çok üzücü bir hikâye anlatıyor." Gus bir elini kaldırıp ensesini ovuşturdu, stresli olduğunda böyle yapardı. Stephanie ona doğru yürümeyi ve oraya dokunmayı çok istiyordu. "Deniz dalgalıyken buradaki verandadan çekilmiş birkaç kare ve koyda yüzen bir çift fok balığı var, ama insanların, arkadaşlarının, ailesinin fotoğrafları yok. Lucas'ın bir ya da iki tane fotoğrafı var ama kendisinin bir tane bile yok."

Stephanie, "Sosyal medya hesaplarına baktın mı?" diye sordu.

"Hiçbir yerde hesabı yok gibi görünüyor. Görünüşe bakılırsa bu, Stuart'ın davası olacak – belki de bugünden sonra sen bakarsın. Bu yüzden bunları sana bırakıyorum. Teknisyenlerden daha detaylı olarak bakmalarını isteyecek ama ben, internet geçmi-

şinde kim olduğuna veya onun için neyin önemli olduğuna dair ipucu veren hiçbir şey bulamadım."

Evden çıkarken Gus, Stephanie'nin koluna dokundu. "Çok suskunsun. İyi misin?"

Stephanie ona dönmedi. Bunun yerine denize baktı, kıyıyı okşayan sakin dalgaları izledi.

"İyiyim. Sadece kaybedilen bir hayatın üzüntüsünü düşünüyorum, o kadar."

"Biliyorum. İntiharlardan nefret ediyorum. Bana her gün iyi bir cinayet davası ver, çünkü bu, bana kızacak, uğruna savaşacak bir şey veriyor. Ama intihar, sadece kendimi çaresiz hissetmeme yol açıyor."

Stephanie böyle anlarda nasıl olup da bu adamdan ayrıldığına hayret ederdi. Ona bakıp hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi.

"Eve dönsem iyi olacak," dedi Stephanie. "Bakayım Jason neler yapmış."

Gus bakışlarını Stephanie'nin yüzüne sabitledi. "Gitmeden önce sorayım, bu gece seni görmeye gelebilir miyim? CID'ye geçişini kutlayabiliriz diye düşündüm."

Stephanie onun bundan fazlasını istediğini biliyordu. İlişkilerine bir şans daha vermeye hazır olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Teselli de gerekebilir çünkü kabul edileceğimin garantisi yok."

Gus güldü. "Çok komiksin. Kabul edilmeyeceğine kendini ikna etmeye çalıştığını biliyorum çünkü öyle olursa 'Sana söylemiştim,' diyebileceksin. Kendine biraz güven, en iyisine inan."

"Ya en kötüsü olursa?"

Stephanie artık iş hakkında konuşmadıklarını biliyordu. "Bir yolda umutla ilerlemek, varmaktan daha iyidir. Kimin söylediğini hatırlayamıyorum ama birlikte, umutla ilerleyemez miyiz Steph?"

Bunu kimin söylediğini biliyordu ama şimdi çokbilmişlik yapmanın sırası değildi. Ve Gus haklıydı.

"Eğer geleceksen, şarap getirsen iyi olur."

Gus'ın gözlerindeki ışık ona bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

23

Nina, göğsüne yerleşip onu boğacakmış gibi gelen acıdan kurtulmaya çalışarak yatak odasında volta atıyordu.

Ne olmuştu? Alex neden ölmüştü?

İleri geri yürürken iki elini kaldırıp başının iki yanına sertçe bastırdı, düşüncelerinin çarpışmasını durdurmak istiyordu sanki.

Alex için elinden gelenin en iyisini yapmıştı, gerçekten. Ama kızın bariyerlerini aşamamıştı. Ona yaklaşmak istemişti ama Lucas sık yaptığı seyahatinden birindeyken ya da vakıf işi için evden uzaktayken Alex evde nadiren yüzünü gösterirdi.

"Ona zaman ver," demişti Lucas. "İçine kapanık biri ve insanlara güvenmekten korkuyor. Ama senden hoşlanıyor Nina. Benim için mükemmel olduğunu düşünüyor."

Lucas bunu söylerken gülümsemişti ama Nina, Alex'in ağabeyinin sadece kendisine ait olmasını istediği ve Nina'nın da bu yolda ona engel olduğunu düşündüğü inancından bir türlü kurtulamamıştı.

Alex on dört yaşındayken neler olduğu ona tam olarak asla anlatılmamıştı. Tek bildiği kaçırıldığıydı. Nina bunun ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama o günden beri Lucas, Alex'in tüm sorumluluğunu üzerine almıştı.

Ve şimdi... Alex ölmüştü. Olabilecek tüm günler içinde bugün.

Nina derin bir acıyla homurdandı. Bugünün onun düğün

günü olduğu gerçeğini aklına bile getirmemeliydi. Lucas perişan haldeydi ama neden ona yardım etmesine, onu teselli etmesine müsaade etmiyordu?

Nina gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü, çenesinden aşağı damladığını hissetti ve öfkeli bir hareketle, elinin tersiyle yaşları sildi.

Belli ki düğünün iptal edilmesi gerekiyordu. Başka çare yoktu ama neler başardığına bakınca kocasının gözlerinde belirecek sevgiyi ve gururu görmeyi nasıl da beklemişti; boğazına bir hıçkırık takıldı. Böylesine mükemmel, böylesine zarif bir şeyi organize etmek muazzam bir görevdi ve bunu Lucas için yapmıştı. İkisi için.

Özellikle de önceki gece Alex'le olan tartışmasından sonra Lucas'ın nasıl hissettiğini hayal dahi edemezdi. Nina hâlâ sesini, histerisini, korkusunu duyabiliyordu. Ve tek görebildiği, Lucas'ın kız kardeşini sarsması, onu yoldan aşağı doğru çekmesi ve sessiz olmasını söylemesiydi. Alex'e sesini yükselttiğini daha önce hiç duymamıştı.

Nina, Lucas'a tartışmanın ne hakkında olduğunu sormayı düşünmüştü, ama bu tartışmadan hemen sonra öldüğü gerçeği onu çok üzerdi. Bu yüzden de gördüğü ve duyduğu şeyi Lucas'a asla söylemeyeceğine yemin etti. Olur da Lucas o tartışmadan bahsetmeye karar verirse, kardeşine onca yıl verdiği emeği tek bir tartışmanın silip atamayacağını görmesini sağlayacaktı.

En sonunda merdivenlerden yavaşça çıkan ayak seslerini duydu. Kapıya doğru döndü, baktı, bekledi.

Lucas'ın yüzü bembeyaz, gözleriyse kıpkırmızıydı. Nina yanına gitmek istedi ama Lucas kaskatı kesilmişti ve kendisine dokunulmasını istemiyor gibi bir hali vardı.

Nina hiçbir şey söylemedi, onu bekledi.

"Ben bir şey yaptım Nina. Affedilemez bir şey yaptım."

Lucas dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kaldırıp yüzünü kapattı ve ağladı.

İKİNCİ BÖLÜM

24

Bir yıl sonra

Kasabadan Lucas'ın evine giden yollarda, diğer yönden gelen bir şeyle karşılaşmamak için dua ederek ilerlerken kalbim küt küt atıyor. Hiç istemesem de aynı yolculuğun tam bir yıl önceki görüntüsü aklımda beliriyor. Çok heyecanlıydık ve Matt'in arkadaşlarıyla tanışmayı dört gözle bekliyordum ama Lucas'm zenginliğinden biraz korkmuştum. Emin olduğum tek şey, birbirimize olan aşkımızdı. Ve bu bizi yenilmez yapıyordu.

Şimdi Matt ve ben geri dönüyoruz, ama bu sefer her şey çok farklı. Birlikte gülen, birbirlerinin umutlarını ve hayallerini paylaşan o çift artık anılarda kaldı. Arabayı ben sürüyorum çünkü Matt görünüşe göre fark etmediği bir bisikletçiyi az kalsın eziyordu, şimdi de telefonunda belli ki büyüleyici bir şeye dalmış halde. Geçen yıl bu konudaki bilgisizliğiyle alay edilmesini epey ciddiye almış olacak ki şimdi en iyi modelde bir iPhone'u var ve elinden düşürmüyor. Ekranda ne olduğuna dikkat etmediğinden eminim. Onunla konuşmamı engellemek için numara yapıyor ve işe yarıyor. Evden ayrıldığımızdan beri iki kelimeden fazla konuşmadık.

Kendimi sessizliği bozmak zorunda hissediyorum.

"Matt, bir an olsun telefonunu bırakıp benimle konuşabilir misin acaba? Geçen sefer olanlardan sonra buraya gelmenin beni

rahatsız ettiğini biliyorsun. Hem sence Lucas yeniden bir araya gelmek için neden bu haftayı -özellikle de bu tarihi- seçti? Bu çok garip."

"Evlilik yıldönümünü kutlamak istediğini söyledi. Bunda tuhaf olan ne var?" dedi Matt, konuşurken hâlâ telefonuyla oynuyordu. Aklıma gelen tek şey çalışmak yerine burada tıkılıp kalarak ne kadar para kaybettiğini hesaplıyor olabileceği. Bunu asla yapmazdı. Bir başka değişiklik de bu: para takıntısı ve her dakikayı çalışarak geçirme isteği. Ama vücudundaki gerilimi hissedebiliyorum ve onun da burada olmaktan mutlu olmadığını biliyorum.

"Tuhaf olan şey düğünlerinin *hiç* yapılmamış olması. Eğer şu an evlilerse yıldönümleri tamamen farklı bir tarihte demektir. Baksana, geçen sefer yaptığımız gibi kenara çekip konuşalım mı?"

Matt bana bunun saçma bir fikir olduğunu düşündüren bir bakışla baktı. "Geç kalırız."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Matt hiçbir zaman çok konuşan biri olmadı ama şimdi neredeyse tamamen kendi içine kapandı ve etrafına ördüğü duvarlar aşılmaz görünüyor.

Bir süre bu değişikliğin Alex'in ölümüyle ilgili üzüntüsünden kaynaklandığını düşündüm. Andrew geçen yıl bana söyleyene kadar onun Alex'e ne kadar düşkün olduğunu fark etmemiştim. İkimiz Polskirrin'in kapılarında oturuyorduk, yılın düğününe gelecek misafir ordusunu geri çevirmekle görevliydik.

"Matt, Alex'e her zaman iyi davranmıştır," demişti. "Benden ya da Nick'ten çok daha nazikti ve ergenliğinin başlarında ona biraz da âşıktı galiba."

Anlamaya, ona zaman vermeye çalıştım, ama eski haline yavaş yavaş döneceği yerde her gün daha da sessizleşiyor, uzaklaşıyor. Artık sessizlikler anlamadığım bir duyguyla yüklü. Bazen onu üzgün gözlerle bana bakarken buluyorum. Ama gözlerim

onunkilerle buluşunca gözlerini kaçırıyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor.

Polskirrin'in bir şekilde evliliğimde yanlış giden her şeyin tetikleyicisi olduğunu hissettim her zaman ama yenilgiyi kabul etmeye henüz hazır değilim. Elbette kurtarılabilecek şeyler vardı, değil mi? Bugüne kadar bunun doğru olduğuna neredeyse inanıyordum, ancak şimdi Polskirrin'e yaklaştıkça o zaman ve şu an arasındaki keskin karşıtlık beni çok etkiliyor. Matt'in bana olan aşkının tükendiğini kabul etmem gerek ve sönmüş bir ateşi yeniden alevlendirmenin mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

Bu düşünceyle gözlerim yanıyor, biriken sıcak yaşların akmasına izin veriyorum, zihnimi kocamdan ve onu rahatsız eden her şeyden –belki bizden– uzaklaşmaya zorluyorum.

Alex hakkında, ağabeyinin düğününün hemen öncesinde kendini öldürmesinin –bunu anlamakta hâlâ zorlanıyorum– ne kadar üzücü olduğu hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. İntihar kurbanlarının zihinleri hakkında okuduğum pek az şeye göre, bunun Alex'e hayatın ona sunduğu acı ve ıstırabı ortadan kaldırmanın tek yolu gibi göründüğünü hayal ediyorum.

Onunla sadece akşam yemeğinde bir arada olmamıza, gün içindeyse kısa bir süre görebilmemize rağmen Polskirrin'de onsuz olmak garip olacak. Hayaletiyse hep bizimleydi, sanki herkes onu düşünüyordu ama kimse adını anmak istemiyordu. Garip bir şekilde, bizimle güneşin altında oturup sohbet ettiği zamandan bile daha fazla yanımızdaydı sanki. Bazen, kendini denize bırakırken evliliğimi de beraberinde götürmüş gibi geldiği için ona kızdığımı kabul etmekten utanıyorum.

Polskirrin manzarası gözlerimizin önüne serildiğinde fazla bir şey söyleme şansımız kalmıyor. Bu sefer bakmayı bırakmıyoruz. Sessizce kapılara doğru ilerliyoruz ve yanıma bakma riskini göze aldığımda Matt'in gözleri sanki kendini ileride olacaklara hazırlıyormuş gibi kısılıyor. Ona baktığımı görünce bakışları tekrar telefonuna kayıyor.

Lucas'ın evinin ne kadar büyük olduğunu girişe varana kadar hatırlayamıyorum. Sadece ev değil, müştemilatlar, bahçeler... Geçen sefer geldiğimizde sihirli bir şekilde açılıp bizi karşılayan çift kapıya kadar arabayla gidiyorum. Bugün girmemizi yasaklar gibi kapalılar. Arkamı dönüp eve gitmek için neredeyse karşı koyamadığım bir dürtü hissediyorum, arabayla içeri girdiğimde ve kapılar arkamızdan kapandığında, burada kapana kısılacağımızdan eminim. Gözlerim, araziyi çevreleyen dövme demirden çitlere takılıyor. Yaklaşık iki metre yüksekliğinde ve desenlerle süslenmiş, bir hapishane parmaklığını andırıyor; keskin uçları, tırmanmaya çalışan herkesin etini parçalamayı bekliyor.

Zile basmak için camı indiriyorum. Ama çok uzakta durmuşum, bu yüzden kapıyı açıp dışarı çıkmam gerekiyor. Bunaltıcı bir sıcak var, geçen yıl da böyle sıcaktı ama hava bu sefer daha ağır görünüyor.

Diyafondan herhangi bir karşılama sözü duyulmuyor, sadece bir tık sesi ve ardından bir vızıltıyla kapılar yavaşça açılıyor. Şu anki ruh halindeyken bana bu bile uğursuz görünüyor – görünürde insan müdahalesi olmadan hareket eden iki cansız nesne.

Arabaya geri dönerken, "Kendine hâkim ol," diye homurdanıyorum.

Matt kaba bir tavırla, "Ne?" diyor.

"Yok bir şey." Eve yaklaşıyoruz. "Bak, Lucas orada."

Lucas Jarrett'ın uzun bedeni ön kapıdan çıkıyor. Park ediyorum ve Lucas arabaya doğru yürüyor. Nihayet Matt telefonunu chino[5] pantolonunun cebine tıkıyor.

Arabanın kapısını açtığımda yine sıcak hava çarpıyor.

"Dışarısı yanıyor," diyorum Matt'e.

"Serinlemek için gidip yüzmen gerekecek."

Ona bakmak için arkamı dönüyorum ama arabadan iniyor, Lucas'a kolunu kaldırıyor. Buraya geri gelmekle ilgili onca endi-

5 Pamuklu bir kumaş türü (ç.n.)

şemin arasında, tam olarak Alex'in öldüğü yerde yüzme fikrini hiç düşünmediğimi söylemek üzereydim. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Ama gitti bile.

Matt, Lucas'm elini sıkmak ve onu kucaklamak için çakılların üzerinde yürürken arabadan iniyorum. Kocaman bir güneş gözlüğünün ardına saklanarak bir ağacın gölgesinde bir süre duruyorum ve sonunda Lucas'ın beklediği yere varmadan önce kocama ve arkadaşına biraz zaman veriyorum.

"Jemma." Her iki yanaktan da öpme zorunluluğunu gerçekleştirmek için bana doğru eğiliyor. "İyi görünüyorsun."

Lucas'ın bunu söylemesi güzel ama doğru olmadığını biliyorum. Kilo aldım, saçımı bana yakışmayan bir şekilde kestirdim ve güneş gözlükleriyle gizlenen gözlerimin altında koyu halkalar var.

Onu son görüşümün üstünden sadece üç ay geçti. Alex'in soruşturmasma katılmam istenmişti çünkü polisin gelmesinden önce Lucas ve kâhya dışında cesedi gören tek kişi bendim. Başka birinin gelmesi mecburi olmasa da Nina'nın orada olmamasına şaşırmıştım. Lucas bana çok sarsıcı olacağı için onun gelmesini istemediğini söyledi; gerekmedikçe, ne Nina ne de bir başkası başından sonuna dek orada bulunmalıydı.

Matt, Lucas'ın sözünü dinlemişti ve bana katılmasından memnuniyet duyacak olsam da, hatta Lucas'ın da sevineceğinden emin olsam da çok stresli olacağını öne sürerek gelmeyi reddetti.

Neyse ki herkes aynı şekilde düşünmüyordu ve Andrew yanımdaki koltuğa oturduğunda memnun olmuştum.

Benim üzerimden kolunu sıkmak için Lucas'a doğru eğilirken, "Manevi olarak biraz destek verebileceğimi düşündüm," diye fısıldamıştı. Ama Lucas ona dönüp sadece bakmaktan başka bir şey yapmamıştı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Korkunç bir gün olmalıydı. Çok yara aldığı anlaşılıyordu, hareketleri sarsakçaydı, uçuk kehribar rengi gözleri alev alev yanıyordu, ellerini yumruk yapmıştı.

Adli tabip, Alex'in depresyon geçmişi ve videonun içeriği de dâhil olmak üzere tüm bilgileri özetlemişti ve olayın intihar olduğu duyurulurken Lucas'ın ne kadar acı çektiğini hayal edebiliyordum.

Bugün yine farklı görünüyor, bir yıl önce tanıştığım dost canlısı Lucas'a benzemiyor. Gözlerinde keskin bir parıltı var ve gülümserken çenesi sertleşiyor. Onda daha önce olmadığından emin olduğum bir gerginlik var ama bu hiç de şaşırtıcı değil.

Gerçekten endişelenerek "Nasılsın Lucas?" diye soruyorum.

"İyiyim. Soruşturmaya katıldığın için sana gerektiği gibi teşekkür etmedim sanırım Jemma. Çok uzun bir yoldan geldin ama seninle doğru dürüst konuşmadım bile. Özür dilerim. Şimdi içeri gelin de güneşten kaçalım. Nina ikinizi de görmek için sabırsızlanıyor. Valizlerinizden birini almama izin verin."

Erkekler birer çanta taşıyarak önden yürüyorlar, Matt'in boşta kalan eli Lucas'ın omzuna uzanıyor. Açık duran ön kapıya giden üç basamağı çıkarken sesleri alçak bir uğultuya dönüşüyor.

Durup etrafa bakıyorum. Artık Lucas ve Matt de içeride olduğundan sessizliği bölen tek şey bu kırsal bölgenin sesleri - kuşların cıvıltısı, uzaktaki bir traktör ve denizin mırıltısı. Burası cennetten bir köşe ve böyle bir trajediye sahne olmamasını tüm kalbimle isterdim.

25

Nina yatağa oturdu, başı öne eğikti. Lucas'ın herkesi buraya tekrar davet etmesini istememişti ama Lucas onun itirazlarına kulak asmadı. "Bu, yapmam gereken bir şey Nina. Ve bana yardım etmen gerek."

İstediğini yapmıştı. Lucas'ın istediği Nina'nın yapabileceği bir şeyse, onu nadiren reddederdi. Mutlu olmasını, vücudundaki gerginliğin azalmasını çok istiyordu ama haftalar geçtikçe gözlerinin etrafındaki kasılma yoğunlaştı ve onu korkutan bir hali vardı. En ufak bir şey bile Lucas'ı paramparça edebilir gibiydi ve Nina onu yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Günler kötüyse, geceler daha da beterdi. Lucas, bazen uykusunda sağa sola dönüp inlerdi ve onun üzüntüsünü anlasa da bu çok ağır gelirdi. Nina bunun için kendinden nefret ediyordu ama hissettiklerinin suçluluk olup olmadığını merak etmekten de kendini alamıyordu.

Alex'in cesedinin bulunduğu sabahı sık sık düşünüyordu. Affedilmez bir şey yaptığını söylerken kocasının yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırladı ve ona ne demek istediğini sorsa da Lucas kederden aklını kaçırdığını söyleyerek soruyu cevaplamamıştı.

İnanmakta zorlanmıştı ama onun kendini işlere boğmasını ve eskisinden çok daha sık seyahat etmesini izlemekten başka elinden gelen bir şey yoktu. Ve Lucas evdeyken de her günü sahil

yolunda yürüyerek ya da sahilde tek başına oturarak geçiriyordu.

Lucas'ın kendini suçladığından emindi ve kendini öldürmeden hemen önce Alex'le tartıştıklarını gördüğünü asla bilmemesi gerektiğine karar vermişti. Eğer bu ona yalan söylemek anlamına gelecekse varsın öyle olsun diye düşünmüştü.

"O gece Nina, Alex'in öldüğü o gece. Neredeydin?" Lucas misafirlerinin ayrıldığı ve sonunda yalnız kaldıkları gün bunu sormuştu.

"Nerede olduğumu biliyorsun. Ertesi güne hazır olmak için erkenden yatmak istediğimi söyledim, bu yüzden ortalığı temizledikten sonra gidip yattım."

Lucas öyle uzun süre baktı ki Nina rahatsız olduğunu hissetti. Ardından Lucas dönüp odadan çıktı. O zamandan beri de bundan bahsetmemişti.

Belki de bu Nina'nın ayağına gelen fırsattı. Gördüklerini ona anlatmış olsaydı, onu teselli edebilirdi, kendini suçlamaması gerektiğini anlamasına yardım edebilirdi. Ama fırsatı kaçırmıştı.

İç geçirip ayağa kalktı. Herkes gelecek ve odalarına yerleşecekti. Ne düşündüklerini, gelecek birkaç günden ne bekleyebileceklerini merak etti.

Beklentileri ne olursa olsun yanılacaklarını biliyordu.

26

Bu kez valizlerimizi üst katta taşıyacak bir çocuk yok ve Lucas ikisinden daha büyük olanı evin içinden geçirip dış merdivenlerden yukarı çıkarıyor, görünüşe göre bu işin en kolay yolu bu. Bizi Fransız balkonun kapılarında bırakıyor ve hazır olduğumuzda terasa gitmemizi beklediğini söylüyor.

"Kokteyl saat altıda," diyor.

Geçen yıl bu odanın, güzel antika mobilyaların, balkonumuza açılan kapıların ve kayısıların tatlı kokusunun beni heyecanlandırdığı geliyor aklıma. Kayısılar yine orada, tamamen aynı yerdeler, kokuları da aynı. Zamanda geriye gittiğimi hissediyorum.

Keşke bize aynı odayı vermeselerdi. Aşinalık duygusu, yalnızca o zaman ile şu an arasındaki farkı vurgulamaya yarıyor. Matt yatağa oturuyor ve ayakkabılarını çıkarıyor, aniden konuşmaya başlıyor.

"Bize yine bu odayı vermelerine sevindim. Lucas ve Nina'nınki dışında evdeki en iyi oda bu, biliyorsun. Neyse, Lucas ilk bizim geldiğimizi söyledi, o yüzden diğerleri gelmeden yüzmeye gidiyorum. Andrew ve Chandra bir saate kadar gelir. Acaba Chandra hâlâ o zamanki gibi üşütüğün teki mi?"

Chandra'yı severim. Bana kalırsa kimseye zarar vermek istemeyen biri. Derken Andrew'u, yanında ne kadar rahat hissettiğimi ve soruşturmadan sonraki akşam onunla vakit geçirmekten nasıl da keyif aldığımı hatırlıyorum. Bir otelde yer ayırtmıştım

ve akşam yemeğimizi beraber yemiştik. Matt ve evliliğimiz hakkındaki endişelerimi onunla paylaşmamak için kendimi tutmuştum. Fakat mutsuzluğumu hissetmiş gibiydi çünkü sonrasında, otelden onun arabasına doğru yürürken bana sarılmıştı.

"Kendine dikkat et Jemma. Bugün çok iyiydin ve bunun ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum."

Geniş göğsündeki sıcaklığı hissederek ve gerginliğin vücudumdan akıp gitmesine izin vererek, olması gerekenden bir iki saniye daha uzun süre ona sarıldım.

Anıyı zihnimden uzaklaştırıyorum. Eskiden hiç bu kadar acımasız olmadığını düşünerek Matt'e, "Chandra'nın neresi üşütük?" diye soruyorum.

"Hadi ama Jemma. Biraz aşırıya kaçıyor, öyle değil mi? Andrew'un ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Şey, bu doğru bir ifade olmadı, aslında ne yapmaya çalıştığını tam olarak biliyorum. Ama Chandra hiç de onun tipi değil."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Andrew'u ya da Chandra'yı savunmak için bir şeyler söylememi bekliyor ama ben, bunu yapmak için bir sebep göremiyorum. Matt şu anda bütün dünyayla kavgalı gibi görünüyor. Bir süre sonra pantolonunun düğmelerini çözmek için ayağa kalkıyor.

"Neyse. Şortumun nerede olduğunu biliyor musun? Valizimi daha sonra düzgünce boşaltacağım."

Valizi açıp Matt'in şortunu bulana kadar altını üstüne getiriyorum, koyda denize girmeyi dert eden tek kişi ben miyim diye merak ediyorum.

Matt şu an odanın ortasında çıplak duruyor ve kaybolan her şey için, içimde bir sızı duyuyorum. Ona elimi uzatsam ne olacağını merak ediyorum ama denemekten de çok korkuyorum. Nadiren sevişiyoruz artık ve sevişmelerimizde de yeni bir yoğunluk var ama yakınlık yok. Sonrasında duyduğum üzüntü ve pişmanlık canımı yakıyor.

Banyoya giriyorum, serin bir duş alıp dinlenmeye karar veriyorum.

Diğerleriyle yüz yüze gelmeden önce kendimi sakinleştirmeye, zihnimi koyvermeye çalışacağım. Bir şişe banyo köpüğünün yarısını suya boşaltıyorum ve kokusu odayı doldururken gözlerim yaşlarla doluyor. Baloncukların altında kalıyorum, yüzeye çıkmaya her zaman hazır hıçkırıklarıma teslim oluyorum.

Matt yüzmeden döneli çok oldu ama ben uyuyormuş gibi yaptım. Bana pek aldırış etmeden bavulunu boşaltarak, çekmeceleri açıp kapatarak ve akşam için uygun bir şeyler seçerek odada dolanıp durdu. Bazen ondan nefret etmemi istediğini düşünüyorum.

O gider gitmez, diğerlerini görebilir miyim diye düşünerek gizlice balkonumuza çıkıyorum. Terası görebiliyorum ama geniş, gri, çıkıntılı bir güneş şemsiyesi insanların oturduğu alanı gizliyor.

Görünüşe göre erkekler, saat altıdan önce toplanmış ve Lucas'ın kalın sesiyle hikâyelerinden birini anlattığını duyabiliyorum. Matt gülüyor, ama ses tonunda yanlış gelen bir şey var. Burada olmaktan rahatsız ve bunu her hareketinde görebiliyorum.

Şeftali rengi keten bir elbise ve ince bir gümüş kolye seçerek hazırlanmadan önce yirmi dakika daha geçmesini bekliyorum.

Sonunda aşağı inme zamanı geliyor – daha fazla erteleyemem. Bir kez daha balkona çıkıyorum. Evin arka tarafındaki bir kapıdan, elinde birkaç şişeyle çıkan başka bir siluet görünce duraklıyorum. Şort ve Hawaii gömleği giymiş; yukarıdan bakarken bile Nick Wallace'ın kısa, dik saçlarını tanıyorum. Nick ve Lucas bir fotoğrafın kendisiyle filmi gibi birbirine zıt. Lucas, kirli sakalı, eskisinden yoğun bakışları ve soluk altın rengi gözleriyle çok kasvetli bir adam; Nick ise temiz tıraşlı, sarı saçlı ve koyu mavi gözlü. Ayrıca hiç yerinde duramıyormuş gibi görünüyor.

Andrew'un dostça bir selam verdiğini duyuyorum ve Isa-

bel'in de onlara katılmış olması gerektiğini anlıyorum. Geçen yıl ona ısınamamıştım ama bunun nedeni Matt'e çok samimi davranması ve anlayamadığım manidar bakışlar atması mıydı, yoksa onları tartışırken görmem miydi, bilmiyorum.

Derin bir nefes alıp aşağı iniyorum. Görünüşe göre onlara katılma ânımı iyi ayarlamışım, çünkü ben vardığımda Nina ve -farklı biri olduğunu fark ettiğim- kâhya, ellerinde lezzetli görünen kanepelerle dolu birer tepsi taşıyarak kapıdan çıkıyorlar.

Ustaca düzenlenmiş atıştırmalıklar masaya yerleştirilirken Andrew yukarı bakıyor.

Sandalyesinden fırlayıp "Jemma!" diyor ve beni öpmek için masanın etrafından dolanıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum; oturup peçetemle oynuyorum.

Nick selam vermek için elini kaldırıyor. "Ayağa kalkamadığım için affedersin Jemma. Erkenden başladım ve daha şimdiden iki Martini devirdim, bu yüzden bu küçük lezzetli şeylerden bazılarını mideme indirene kadar," -üzerine közlenmiş biber şeritleri saçılmış bir parça kızarmış ekmeği kaldırıyor- "yerimde kalmam lazım. Ama seni görmek güzel ve öpücüklerimi sonraya saklıyorum." Kızarmış ekmeğin tamamını ağzına atıyor ve göz kırpıyor.

"Sana bir içki ikram edeyim," diyor Lucas.

Gülümseyerek teşekkür ediyorum.

Nihayet kocama baktığımda bana bakmıyor; Isabel'e bakıyor ve bu bakış, aralarındaki mesafeyi katederken alev alev yanıyor gibi.

Başımı başka yöne çeviriyorum.

27

Akşam yemeğinden önceki birkaç saat rahatsız ediciydi. Herkesin morali yerinde sanki ama neşeli olmak, buradaki toplantının önkoşuluymuş gibi bir yüzeysellik hissi hâkim. Kahkahalar zorlama görünüyor, bedenler gerilmiş. Ve hiç kimse -bir kişi bile- Alex'ten bahsetmiyor. Hepimizin burada gerçekten korkunç bir şey olduğunu kabul edebilmemiz için duvarın yıkılması gerektiğini düşünüyorum. Belki o zaman rahatlayabiliriz.

Alex'i, vücudunu bol giysilerle örtmesini, koyu renk saçlarının yüzünü gizlemesini ve sessizliğini düşünüyorum. Kumsalda kollarını iki yana açmış, vücudu bembeyaz olmuş ve aynı siyah saçlarının çakıl taşları üzerine bir hale gibi yayıldığı görüntüsünü asla unutmayacağım. Aklımdan çıkarmak istediğim bir anı bu.

Lucas'ın bıçağıyla bardağına vurması üzerine bugüne dönüyorum.

"Birkaç şey söylemek istiyorum." Toplanan gruba bakarken gülümsüyor ve gözleri parıldıyor. "Buraya tekrar geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Zor bir yıldı. Neden böyle dediğimi anladığınızı biliyorum ama buraya son gelişinizde meydana gelen trajediden bahsetmeyecek kadar kibar davrandınız. Ayrıca bugün hepinizi neden tekrar davet etmeye karar verdiğimi bilmediğinizi de anlıyorum. Ama Nina'yla evlendiğimizi size söylemedik ve bugün, gerçekten bizim yıldönümümüz." Sanki insanlar uygun cevabın ne olabileceğini bilmedikleri için Lucas'ın söyle-

diklerini kabul etmenin önemli olduğunu düşünüyormuş gibi masanın etrafından mırıltılar yükseliyor. Gülümsemesi, çatılan kaşlarıyla ters düşen Nina'ya bakıyorum. "Burada evlenmek için iznimiz yoktu, bu yüzden planlanan büyük düğünden bir gün önce nüfus müdürlüğünde evlendik. Bu, yarın sadece Alex'in ölüm yıldönümü değil, aynı zamanda bizim de evlilik yıldönümümüz demek oluyor. Böyle bir günün mutsuzlukla lekelenmesi Nina'ya haksızlık gibi geliyor. Bu şansı Alex'i hatırlamak için de kullanmayı düşündük, aynı zamanda evliliğimizin ilk yılını kutlayacağız."

O sabah Lucas ve Nina'yı evden çıkarken gördüğümü hatırlıyorum ve gittikleri yerin orası olduğunu şimdi anlıyorum.

Herkes Lucas'ın sözlerini sessizce kabul ederek kadehlerini kaldırıyor ve hiç kimse onları tebrik etmemiz gerekip gerekmediğinden emin değil; ama konuşmaktan kaçındığımız sorunun şimdi en azından kabul edilmiş olması beni rahatlatıyor.

Göz ucuyla bakıp Nick'in dişlerini göstererek gülümseyen, ama bakışları düz ve cansız olan Isabel'e endişeli bir bakış attığını görüyorum.

Lucas devam ediyor: "Yarın akşamın –yıldönümümüzün yani– bir özel günden çok bir kutlama olmasını sağlamak için bir parti oyunu ayarladım. Daha fazlasını anlatmayacağım, tüm detayları da size öğle yemeğinde vereceğim. Her birinizin oynayacağı bir rol olacak ve Nina herkes için kostüm hazırladı."

Karısına bir bakış attı, o da başını sallayıp sanki söylemesi gereken şeyler önceden ezberletilmiş gibi tonlamadan yoksun bir şekilde konuşmaya başladı. "Bence tüm kostümler tam gelecek, ama Jemma, seninkine önceden bakmak iyi olur, çünkü bana kalırsa biraz değiştirmemiz gerekebilir. Geri kalanlarınız için şunu söyleyebilirim ki kostümler o karakterlere girmenize gerçekten yardımcı olacak. Herkesin katılmasını ve eğlenceli bir akşam geçirmesini umuyoruz."

Yüzümün utançtan kıpkırmızı olduğunu bilerek masaya bakıyorum. Nina, kıyafetimin boyutunu bir yıl önceki halime göre ayarlamış olmalı ama şimdi bana olmayacak.

"Endişelenme Jemma. Biraz uzun geleceğini sanıyorum, hepsi bu."

Nina'ya gülümseyerek teşekkür ediyorum. Onu pek tanımıyorum ama iyi kalpli biri gibi geliyor.

Şimdilik öğreneceğimiz tek şey bu herhalde ve herkes bir parti oyunu fikrinden heyecan duyduğunu söylerken Lucas sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Matt hâlâ neşeli olmaya çalışıyor ve Nick'in hikâyelerine çok uzun süre, çok yüksek sesle gülüyor ve sanki onun çok eğlenceli ve sempatik biri olduğuna bizi ikna etmeye çalışıyormuş gibi sırıtıyor.

Her şeyi bir kenara bırakıyorum, yarının nasıl olacağını ve hissedeceğim tek şeyin Alex'in bizi izleyen ruhu olduğunu bilirken yıldönümü için neşeli numarası yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

"Jemma, burada mısın?"

Matt gülümseyerek benimle konuşuyor ama sesinden sinirli olduğunu anlıyorum. Etrafıma bakınıyorum, herkesin ayağa kalktığını ve akşam yemeği için yuvarlak bir masanın kurulduğu terasa doğru yol aldıklarını fark ediyorum. Kaygısız ama bomboş konuşmalar duyuyorum ve Lucas'ın bize Alex'in hayaletini ortadan kaldıracak ne tür bir oyun hazırladığını merak ediyorum.

* * *

Önüme konan lezzetli yemekleri eşeliyorum. Harika görünüyor ve kokuyor ama yemek yemekten pek hoşlanmıyorum. Matt'le ben bir yıl öncekiyle aynı insanlarmışız gibi davranarak gülümsemeye çalışmaktan yüzüm ağrıyor. Sanırım doğru yerlerde gülüyorum – konuşmayı dinlediğimden falan değil, ne zaman bir neşe patlaması olsa ben de katılıyorum.

Gülmeyi reddettiğim bir an oluyor. Bir tabak *pappardelle al tartufo*'yla oynarken Isabel gülümseyerek masanın üzerinden bana doğru eğildiği zaman.

"Yemiyor musun Jemma? Sakın bana diyette olduğunu söyleme." Hafifçe gülüyor.

Geçen yıl, Isabel'in başkaları aleyhinde şakalar yapmanın eğlenceli olduğunu düşünen kadınlardan biri olduğunu fark etmiştim. Şirret sözlerine uygun şekilde cevap verme sanatınıysa hiç öğrenmedim ama imdadıma Andrew yetişiyor.

"Öyle bir şey kesinlikle yoktur umarım. Bu gece çok hoş görünüyorsun Jemma."

Ona dönüyorum ve Isabel'e sert bir bakış attığını görüyorum. Isabel'in gözleri Andrew'la benim aramda gidip geliyor ve ağzının kenarı sahte bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ama başka bir şey söylemeden Lucas'la konuşmak için dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

"Ne için? Bu doğru. Bence harika görünüyorsun, ayrıca Tanrı aşkına Isabel'e özenme. Sürekli diken üstünde yaşıyor, sanırım bunun nedeni de bir dahakine paranın nereden geleceğini hiçbir zaman bilmemesi."

"Ne demek istiyorsun?" Isabel'in ne iş yaptığını hiç sormamıştım ve o da bundan hiç bahsetmemişti.

"O bir satıcı, bir tacir – hemen hemen her şeyin ticaretiyle uğraşıyor. Kârlı bir şekilde, –çoğunlukla da çevrimiçi olarak– satabileceğini düşündüğü şeyleri yok pahasına satın alıyor. Bunu yapan çok kişi var ama çoğu az da olsa dürüsttür. Oysa Isabel, paçayı kurtarabileceğini düşünüyorsa, insanları kandırmaktan mutluluk duyar. Sorun şu ki, müşteriler asla ikinci kez gelmiyorlar ve onun nasıl yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece havayla herhalde. Ya da Nick'in hayır hasenatıyla."

"Tanrım, bu insanı geriyordur – satın aldığın şey için risk almak."

Andrew, "Onu harekete geçiren şey para kazanmak," dedi. "Uzun süredir şu ya da bu şekilde bir şeyler satıyordu, ama Nick uzun zaman önce onun riskli şeylerle boşu boşuna uğraşmasına yol açtı ya da ya da en azından Nick'in düşündüğü şey bu. Çok emin değilim. Hiç şüphesiz kendi itibarı için onunkinden daha fazla endişe duyuyor. Başkalarının fikirleri Nick için çok önemlidir ve Lucas'ın öğrenmesinden de her zaman korkmuştur."

"Lucas'ın bilmediğini nereden biliyorsun?"

Andrew gülüyor. "Farklı dünyalarda yaşıyoruz Jemma."

Haklı olduğuna eminim ama bir şekilde Isabel'in geçmişini bilmek, onun etrafında daha da rahatsız olmama yol açıyor. Matt'in bilip bilmediğini merak ediyorum.

Herkes yemeğini bitirince konyaklar geldiğinde, yolculuğun beni yorduğunu bahane ederek odamıza kaçıyorum.

Çok konforlu bir arabada geçen birkaç saatten sonra bu çok zayıf bir bahane ama beni yoran yolculuk değil. Başımı ağrıtan şey masanın çevresinde oturanların huzursuzluğu. Bunu hissedebilen tek kişi ben miyim?

Uykum yok, bu yüzden balkona çıkıp karanlık geceye bakıyorum. Dirseklerimi sıcak taşa dayayıp dinliyorum.

Gece geç saatlerde içki içenler şimdi evin yan tarafındaki terasa geçtiler ve kahkaha patlamaları ara sıra kulağıma çalınıyor.

Aşağıda, kumsaldaki çakılların üzerinden dalgaların vurduğunu duyabiliyorum ve zihnimde Alex'i iç çamaşırlarına kadar soyunmuş halde, yüzmek için denize giderken görüyorum.

Bir yıl önceki düğün arifesine çok benziyor. Ay yok ve yol boyunca düşük seviyeli ışıkları çevreleyen parlaklıklar dışında gece siyah. Burada durup Matt'in yatağa gelip gelmeyeceğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Isabel'e nasıl baktığını fark etmeden edememiştim ve o zaman da bu beni rahatsız etmişti. Şimdiyse daha kötü.

Matt, uzun kumral saçları ve keskin mavi gözlerinden büyülenmiş sanki. Ama ifadesinde sıcaklık yok.

Gecenin havasını içime çekerken, kumsala giden patikadaki ışıklar aniden sönerek arkalarında siyah bir boşluk bırakıyor ve o gecenin anısı içimi acıtıyor. Tam bu noktada durup Matt'i aramalı mıyım diye düşünmüştüm ama bir şey beni durdurmuştu – belki de öğreneceklerimden korkmuştum.

Matt dışındaki herkesin yattığını varsaymıştım ama bir an birinin yolda aşağı doğru yürüdüğünü görmüştüm.

Sonra ışıklar, az önce olduğu gibi sönmüştü. Ya Alex olsaydı? Belki intiharı düşünüyordu, onunla konuşmak için aşağı inseydim yardım edebilir miydim acaba? Bu elbette gülünç bir fikir. Bu kadar kötü halde olduğunu bilmiyordum ve ne yapabilirdim ki?

Kısık sesle söylenen birkaç iyi geceler temennisi duyduğumda düşüncelerim günümüze sürükleniyor. Yatak odasına geri dönüyorum ve çarşafların altına giriyorum. Matt'in merdivenlerden yukarı çıkan adımlarını duymayı beklerken uyuyor numarası yapsam mı yapmasam mı bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra her şey susuyor. Ama Matt'ten hiçbir iz yok.

28

Yatak odamızın taş basamaklarının sıcaklığını çıplak ayaklarımda hissediyorum ve kendimi sessizce hareket etmeye çalışırken buluyorum. Fark edilmeyi istemediğim için mi gizleniyorum? Hata olduğunu biliyorum ama Matt'in nerede olduğunu bulmam gerekiyor. Burada tek başına oturduğunu sanmıyorum, öyleyse yanında kim var? Isabel'le olduğu fikrini aklımdan uzaklaştıramıyorum.

Bir çift parmak arası terliği elimde tutup parmak uçlarımda yürüyerek terasa çıkıyorum. Yarı yoldayken birinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Durup arkama bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Taş döşemenin kenarından sessizce güney terasa doğru yürüyorum. Masada içki kalıntıları duruyor – yarısı boş şişeler, kirli bardaklar, darmadağın olmuş sandalyeler.

Ama Matt yok.

Dönüp terasın kenarındaki çimenlere adımımı atarken kalbim yerinden çıkacak gibi. Alex'in öldüğü gece Nina'nın yürüyüp gözden kaybolduğunu gördüğüm Japon bahçesini doğru dürüst keşfedecek zamanım hiç olmamıştı. Bahçe, aşağıda tenha bir yer – yukarıdaki çimenlikten ve terastan âdeta gizlenmiş ve ormanlık alanla çevrili. Birinin saklanması için mükemmel bir yer. Matt orada mı? Sessizce basamaklara doğru yürüyorum. Hiçbir şey

duyamıyorum. Kimse konuşmuyor ama bu kimsenin olmadığı anlamına gelmiyor.

Burada, evden uzakta, görünen tek ışık, aşağıdaki ormana ve bahçeye keskin bir şekilde düştüğü çimenliğin kenarını aydınlatan ve Japon bahçesine giden yolu kaplayan, güneş enerjisiyle çalışan küçük küplerden geliyor. Balkonumuza tekrar bakıyorum. Matt dönseydi beni aramaya gelirdi eminim ama açık pencereden gelen ışıkta hiçbir siluet görülmüyor.

Çakılla kaplı basamaklara ulaştığımda durup parmak arası terliklerimi giyiyorum. Terliğin lastiğinin ayaklarıma değdiğinde çıkardığı sesi duyabiliyorum ve bu beni dikkatli olmaya zorluyor. Matt buradaysa geldiğimi anlayacak. Belki de yalnız olmayacak.

Yol, aşağı sarkan ağaçların yoğunlaştırdığı karanlığın arasından zikzaklar çizerek ilerliyor. Son köşeyi dönüyorum. Hiçbir şey yok. Kimse yok.

Kayaların arasında kıvrılan dar patikaları ve hafif aydınlatmada görebildiğim mükemmel şekilli çalılarıyla düşündüğümden daha büyük bir alan burası. Dar derenin üzerinden geçen küçük dışbükey köprüyle bir gölete ulaşılıyor ve diğer tarafta küçük bir pagoda var. Bu küçük vahanın ötesindeki gece ise zifiri karanlık; alıştığım kasaba ve şehirlerin ışık kirliliğinden uzakta, gecenin gerçek karanlığını yaşamak şaşırtıcı ve ormanda biri varsa bile onu göremeyeceğim.

Patikadan yavaş yavaş göle doğru ilerliyorum. Duyabildiğim tek ses, deredeki taşların üzerinden akan suyun şırıltısı. Kendimi taş bir oturağa bırakıyorum. Burada ne yaptığımı, ne umduğumu veya belki de neyi öğreneceğimden korktuğumu bilmiyorum ama derin nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum.

Korkmaya tam olarak ne zaman başladığımı söyleyemem. Korku, üzerime çullanıyor ve ben korktuğumu idrak bile edemeden önce vücudum tepki veriyor. Tüylerim diken diken oluyor ama nedenini bilmiyorum. Sonra bir ses –bir hışırtı– duyuyo-

rum, sanki biri hemen arkamdaki kuru otların arasında yürüyormuş gibi.

Birkaç saniye duruyor ve sonra yeniden başlıyor - bu sefer daha yüksek sesle.

Orada biri var ama orman karanlığa gömülmüş halde. Nefes alamıyorum. Hangi yöne döneceğimi, sesin hangi yönden geldiğini bilmiyorum. Bir an için sessizleşiyor, sonra ses tekrar geliyor ve ayağa kalkıp koşsam mı yoksa olduğum yerde kalsam mı bilemiyorum. Sessiz olursam, belki oradaki her kimse beni görmez. Niye korktuğumu da bilmiyorum. Burada korkacağım kimse olmamalı elbette, değil mi?

Koşmak istiyorum ama ne tarafa gideceğimi bilmiyorum. Gölün uzak ucuna bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Ayağa kalkıyorum, eve dönmeye hazırlanıyorum ama sonra basamaklardan bana doğru gelen titrek bir ışık görüyorum.

Bir ses duyuyorum.

"Jemma! Senin buraya yürüdüğünü görür gibi oldum. Tembel heriflerin akşam yemeğinden sonra masada bıraktığı şarabı buldum. Kırmızı içer misin? Beyaz biraz sıcak."

Gelen Andrew ve tuttuğum nefesi yavaşça bırakıyorum.

"İçerim. Teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Telefonun ışığını kapatıyor ve kadehleri süslü bir taş masaya bırakıyor. Birini doldurup bana uzatıyor ve oturuyor.

Endişeyle bakarak "İyi misin?" diyor bana. Oturduğu yerden kalp atışlarımı duyuyordur muhtemelen.

"İyiyim. Burada otururken kendimi biraz korunmasız hissediyorum. Biri izliyor olabilir."

Andrew gülüyor. "Neden biri etrafta gizlice dolaşıp seni gözetlesin ki?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve bardağıma odaklanıyorum. Andrew ayağa kalkıp küçük pagodaya doğru yürüyor, girişinde durup beni çağırıyor.

"Hadi buraya yerleşelim. Rahat görünen bir koltuk ve birkaç tane de mum var. Şunları yakayım da birbirimizi gerçekten görebilelim."

İlk tanıştığımızda Andrew'dan hoşlanmıştım. Rahat biri ve diğerleri gibi Lucas'tan ödü kopmuyor. Güçlü vücudunda güven veren bir şey var ve bir an için, o gece soruşturmadan sonra yaptığı gibi, kollarının beni sımsıkı sardığını hayal ediyorum.

Yanıma otururken şarabımdan büyük bir yudum alıyorum, bulunduğumuz yeri sadece titreyen bir mumun alevi aydınlatıyor.

"Peki seni gecenin bu saatinde buraya getiren ne?"

Buna cevap vermeye hazır olduğumu hissetmiyorum.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim," diye karşılık veriyorum.

"Ah, benim şahane bir bahanem var," diyor. "Diğerlerinden uzakta biraz düşünmek için aşağı indim. Konuşmaya meyilli oldukları saçmalıkları dinlemek zorunda kalmayı istemedim. Ah pardon. Matt hariç tabii."

Gülüyorum. "Tabii. Matt saçma sapan konuşmakla suçlanabilir mi hiç, Tanrı korusun!"

Andrew sessiz. Beni izlediğini hissedebildiğim için tüm dikkatimi bardağımda döndürdüğüm şaraba veriyorum.

Biraz daha şarap koyarken kadehimi sabit tutabilmek için hafifçe elime dokunuyor, "Bana çenemi kapamamı söyleyebilirsin, ama seni son gördüğümde söylediklerine –ya da söylemediklerine– ve Matt'in bu geceki epey mesafeli tavrına bakınca onun biraz pislik gibi davrandığını düşünüyorum, haksız mıyım?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum, gözlerimi kadehimin içine dikiyorum.

Başka bir şey söylemeyip sözü bana bırakıyor, en sonunda sessizliğin baskısına boyun eğiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, *kimin* pislik gibi davrandığından tam olarak emin değilim. O mu pislik yoksa ben miyim, bilmi-

yorum. Onu sinirlendiriyorum galiba ama neden sinirlendiğini veya nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Eh, o ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Çok güzelsin, biliyor musun? Ve bunu fark etmeyen tek kişi de sensin. Seni incitecek bir şey yapıyorsa kesinlikle pisliğin tekidir, tabii bu konuda Nick'le boy ölçüşemeyecek olsa da. Söylemeye gerek bile yok."

Bana sırıtıyor, ben de ona gülüyorum. Bunları başka birinden duymak iyi geliyor.

Kaşlarımı kaldırıp, "Eğer arkadaşların hakkında böyle diyorsan..." diyorum.

"Arkadaşlarımızın mükemmel olduğunu düşünmeden de bir arada olmaktan keyif alabiliriz. Tanrıya şükür, hepimiz birbirinin aynısı ve sürekli iyi davranan insanlar değiliz. Bu nasıl da sıkıcı olurdu!" Gülümsemesi kayboluyor. "Ayrıca Lucas olmadan birlikte vakit geçirmediğimizi de fark etmişsindir." Başımı sallıyorum. Matt'e bunu sormuştum ama beni geçiştirmişti. "Biliyor musun Jemma, Lucas gençliğinde insanları bir araya getirmeyi severdi; benim durumumda yoksullar, diğer ikisi içinse –Isabel'i de dâhil edersen üç kişi– muhtaç durumda olanlar diyebiliriz. Hepimiz onun büyüsüne kapılmıştık ve birbirimizi reddedemezdik çünkü bu Lucas'ı reddetmek anlamına gelirdi. Bu yüzden geçinip gidiyorduk."

Bir süre sessiz kalıyoruz ve sonrasında, kelimeler istemsizce ağzımdan dökülüveriyor.

"Sence Matt'in Isabel'le bir ilişkisi mi var?"

Andrew uzanıp nazikçe bileğimi kavrıyor. "Jemma, Isabel kimseyle ilişki kurmaz. Entrikacının tekidir, her zaman öyleydi. Eğer Matt'le flört ediyorsa ya kendisi ya da muhtemelen Nick, Matt'ten bir şey istiyor demektir. Ama dürüst olmam gerekirse Isabel uzun vadeli bir tehdit değil ve Matt'in geçen yıl burada olduğumuz zamandan beri onu görmediğinden son derece eminim."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bilemem ama ikisini de tanıyorum ve Isabel sadece ortalığı karıştırmak için bile olsa şimdiye kadar ağzından kaçırırdı. Tecrübelerimize dayanarak söylüyorum bunu."

Alçak sesle, "Hem zaten önemsediğimden de emin değilim," diyorum. "Bir yıl önce olsa bu düşünce beni mutsuz eder, canımı yakardı, şimdiyse sadece peşinden gelmesi kaçınılmaz olan karmaşayı düşünüyorum."

Çalılardan hafif bir hışırtı duyuyorum, bir an için yine orada birinin olduğunu ve bizi dinlediğini düşünüyorum.

"Neyse, benden ve Matt'ten yeterince bahsettik. Sana ve Chandra'ya geçelim. Bence çok tatlı biri."

Andrew bileğimi bırakıyor ve parmaklarını, uzun dalgalı saçlarının arasından geçiriyor. Tenimde, az önce parmaklarının durduğu yerde bir boşluk hissediyorum.

"Tatlı biri, bu konuda haklısın. Nazik ve düşünceli. Benden daha iyi birini hak ettiğini düşünüyorum. Tam olarak ideal bir çift olduğumuzu söyleyemeyiz."

"Birbirinizi seviyorsanız başka şeylerin önemi yok. Çok kişisel olmayacaksa, onunla evlenme konusunda bir şüphen olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Kocana iki sefer pislik dediğime göre bence senin de sormaya hakkın var." Gülümsüyor ama sonra başını başka tarafa çeviriyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor. "Gerçek şu ki, çok derin bir şeyin içine çekilmeye göz yumdum ve şimdi çok derinlerdeyim ama gözle görülür bir çıkış yolu da yok."

Arkasına yaslanıyor ve ellerini başının arkasında birleştirerek pagodanın tavanına bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Bilirsin ya, her zaman bir çıkış yolu vardır."

"Senin açından bakınca öyle, değil mi? Ama birini -bizim durumumuzda Chandra'yı- incitmeden olmaz ve kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum."

Andrew susuyor. Şarabımdan bir yudum alıp ona biraz zaman veriyorum. Sonunda doğruluyor ve kollarını, avuçları yukarı bakar şekilde uzatıyor.

"Baksana, bu konuyu açtığımı unutabilir miyiz? Gurur duymadığım bir şey yaptığımı söylemem yeterli. Şimdi başka bir şeyden bahsedelim lütfen. Lanet olası ilişkileri içermeyen bir konu olmasını tercih ederim."

Onu zorlamayacağım. Rahatsız olduğunu görebiliyorum, bu yüzden de konuyu değiştiriyorum.

"Peki o zaman bana şunu söyle, sence Lucas'ın bizi buraya davet etmesinin gerçek sebebi ne? Her şey çok tuhaf geliyor ve buraya gelmeyi neden hepimiz kabul ettik, onu da bilmiyorum."

Artık daha güvenli bir konuya geçtiğimiz için vücudunun rahatladığını hissediyorum.

"İnsanlara istediği şeyleri yaptırmak Lucas'ın alışkanlıklarından biri. Doğuştan gelen bir özgüveni var ve bu da insanı âdeta büyülüyor. Onu reddetmek son derece uygunsuz olur gibi geliyor."

Andrew o kadar yakınımda oturuyor ki, vücudundan gelen sıcaklığın ince keten kıyafetimden geçip bana ulaştığını hissedebiliyorum ve bu gecenin bitmesini hiç istemiyorum. Bana baktığını biliyorum, yüzümü ona çevirmemi bekliyor. İstiyorum ama yapmamalıyım. Birinin beni arzuladığını hissetmeye çok ihtiyacım var ama işler bu yöne gitmemeli.

Uzayan sessizliği bölmek için, ısınan atmosferi soğutacağını bildiğim bir konuyu açıyorum.

"Alex hakkında konuşabilir miyiz? Olur mu?"

Hüzünle başını sallıyor. "Zavallı çocuk. Çok kötü zamanlar geçirdi."

"Alex hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Matt de tek kelime etmiyor. Ona neler olduğunu bana anlatır mısın?"

"Hikâyenin tamamını bilen tek kişi Lucas. Esasen bizim bil-

diğimiz, gazetede okuduklarımızla sınırlı. On dört yaşına henüz girmişti. Lucas dünyayı dolaşmaya çıkmıştı ve Noel zamanı Yeni Zelanda'da olacaktı, bu yüzden Blair da ona katılmak için oraya gitti. O sırada Alex evden kaçıp Blair'in evine gitmiş. Blair, Lucas'ın kız kardeşi olduğu ve annesinin –yani kendisinin eski karısının– nasıl bir kâbus olduğunu bildiği için Alex'e daima iyi davranırdı. Ama Alex oraya vardığında evde kimse yokmuş. Biri onu kaçırmış ve ancak beş gün sonra annesi birilerine haber vermeyi akıl edebilmiş. Alex bulunduğunda kötü durumdaydı. Hastaneye kaldırıldığını biliyorum ama ona ne olduğunu kimse söylemedi. Hepimizin bildiği canlı, akıllı çocuk gitmişti."

Zavallı çocuk. Nasıl korkmuş olabileceğini bir an için hayal ettim. Ne korkunç bir olay.

"Onu kaçıran kişiyi yakaladılar mı?"

"Hayır maalesef. Sonunda polis, o gece takip edildiğini varsaydı. Blair'in evine gideceğini kimse bilmiyordu, böyle bir planı falan yoktu ama keşke geçen yıl neler hissettiğini bilseydim."

"Ben de. Bu gece balkonumuzdan aşağı bakarken, o gece sahile giden yolun başında birini gördüğümü hatırladım. Sanırım Alex'ti, ama yolunu nasıl bulduğunu bilmiyorum çünkü yürümeye başladıktan birkaç dakika sonra ışıklar sönmüştü. Zaman ayarlılar herhalde."

Andrew "Saat kaçtı? Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Çok komik ama evet, hatırlıyorum. Matt'in nereye gittiğini merak etmiş ve saatime bakmıştım. On bire yirmi vardı."

Andrew bir şey söylemiyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bir şey yok. Ama insanlar zaman ayarlarken genellikle tam ve yarım saat veya muhtemelen çeyrek saati seçerler. Bir yoldaki ışıkları kapatmak için zaman ayarı yapıyorsan neden yirmi kala gibi gelişigüzel bir saati seçesin?"

"Kimsenin onları elle kapattığını sanmıyorum. Kontrol pane-

linin etrafında kimse yoktu. Panel terasın yanında, değil mi?"

"Evet, öyle. Ama tek düğme orada değil. Bir tane daha var. Lucas o düğmenin nerede olduğunu bana söylemişti. Tekneyle çıktığımda bazen geç kaldığımı biliyor."

Beklentiyle bakıyorum. "Nerede?"

"Kayıkhanenin duvarında. Alex'in evinin altında."

29

Gece geç yatsam da sabah erkenden uyanıyorum. İyi uyuyamadım, Japon bahçesine dair anılar ve Lucas'ın bugün için planladığı şeyler kafamın içinde dönüp duruyor.

Matt'in bana karşı ilgisizliği, odamıza döndüğümde hiç olmadığı kadar belirgindi. Yatakta oturmuş kitap okuyordu.

Kitabının üzerinden şöyle bir bakıp, "Neredeydin?" diye sordu.

"Sohbet ediyorduk."

Bir an için kiminle sohbet ettiğimi soracakmış gibi baktı ama pek ilgisini çekmiyor olacak ki sonrasında omuz silkti. Şimdi uyuyor, hafifçe horluyor, sırtüstü yatıyor. Yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum.

"Nereye gittin Matt?" diye sessizce fısıldıyorum.

Yorganı çekiyorum, onu uyandırmamaya çalışarak banyoya gidiyorum. Dün geceyi, Andrew'a yaslanmayı ve kollarını etrafımda hissetmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum. Vücudumda ona doğru en ufak bir kaymanın yeterli olacağını ve sonrasmda duramayacağımızı hissetmiştim.

Ama ben böyle biri değilim. Bu andan yararlanmak hata olurdu.

Polskirrin'e geri dönmemiş olmayı ne kadar istersem isteyeyim Lucas ve Nina için çaba göstermem gerektiğine karar veriyorum. Görünüşe göre bugünün özel olmasını istiyorlar ve bütün

fikri tuhaf bulsam bile üzerime düşeni yapmam gerekiyor. Hızlıca şort ve parlak desenli bir üst giyip aşağı iniyorum.

Terasta sadece Chandra var ve pişmanlık duygusu içime yayılıyor. Müstakbel kocası hakkında hayal kurmaya hakkım yok. Beni gülümseyerek karşılıyor.

"Günaydın Jemma. İyi uyudun mu?"

Başımı sallayıp bir kruvasana uzanıyorum.

"Sen?"

"Andrew nihayet yatağa geldiğinde uyuyabildim. Gecenin o saatinde hep birlikte sohbet ediyorlardı herhalde."

Dizilmiş yemeklerden büyülenmiş gibi masaya bakıyorum.

Konuyu değiştirme hevesiyle, "Lucas'ın bu gece hep birlikte oynamamızı istediği oyun ne sence?" diye soruyorum.

"Zerre kadar fikrim yok. Nina'yla birlikte arabaya binip gittiler. Öğle yemeği için saat birde burada olmamızı istedi. Rollerimizi o zaman dağıtacakmış."

Chandra'ya bakınca kaşlarını çattığını görüyorum. "Ne oldu Chandra? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Lucas'ın bu akşam oyun oynamak istemesi bana tuhaf geliyor. Keder, doğal bir duygudur ve olumlu bir tavırla karşılanması gerekir ama Lucas ve Nina, acıyla baş etmek yerine üstünü örtmek için neşeli olmaya çalışıyorlar sanki. İnsanlar, acı çekmenin hayatın doğasında olduğunu kabul etmeli."

Uygun bir cevap bulamıyorum, bu yüzden ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Peki, sanırım her şeye hazırlıklı olmalıyız ve istedikleri buysa katılmak için en azından çaba göstermeliyiz. İzin verirsen, güneşten kaçıp Japon bahçesine ineceğim. Sonra görüşürüz."

Oraya neden dönmek istediğimi bilmiyorum ama belki de önceki geceyi az da olsa yeniden yaşamak istiyorumdur.

Başka kimsenin benimle aynı şeyi düşünmediğini görünce rahatlıyorum, kitabımı bir banka koyuyorum ve nerede bittiğini

görmek için ormana doğru gidiyorum. Dik bir şekilde aşağı inmesine bakılırsa sahilin diğer ucuna kadar gidiyordur.

Sağ tarafıma bakıyorum ve daha önce görmediğim bir şey dikkatimi çekiyor. Ormanın derinliklerinde iki ağacın arasına bir hamak asılmış ve sabahı geçirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyor.

Kitabımı almak için geri dönüyorum, sonra hamağa doğru yürüyüp ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Ayy!"

Ayağımın tabanına bir şey batıyor, almak için uzanıyorum. Bu bir küpe, kulağa giren kısmı dik duruyor. Yerden alıyorum, hamağa yerleşip bacaklarımı sallandırıyorum, ayağımı ovuşturmak ve acımın suçlusuna bakmak için öne eğiliyorum.

Gümüş, belki de platinin üzerine yerleştirilmiş bir elmas bu. Önceki gece buna benzer bir küpe takan var mıydı diye düşünmeye çalışıyorum - Isabel, Nina, Chandra? Ama hatırlayamıyorum, belki de bu küpe haftalardır buradaydı.

Bir önceki geceyi ve birinin ormanda beni izleyip dinlediğine dair endişemi düşünüyorum. Andrew'la aramızda hiçbir şey olmamıştı ama sonra konuştuğumuz konuları hatırlıyorum ve vücuduma yayılan bir rahatsızlık hissediyorum.

* * *

Hamakta rahat edemedim. Uğraştım ama ormanda gizlenen birinin evliliğim ve Alex'in öldüğü gece hakkındaki konuşmalarımızdan ne kadarını duymuş olabileceğini hayal etmeye devam ettim, en sonunda pes ettim ve kendimi pagodaya atıp yatar bir koltuğa oturdum.

Uyuyakalmış olmalıyım, irkilerek uyanıyorum. Rüya gördüğümü biliyorum -rüyamda, beni çok korkutan bir şey oldu- ama rüyanın parçalarını ne kadar çok yakalamaya çalışırsam, o kadar hızlı uçup gidiyorlar.

Doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum. Beni dünyaya geri getirecek bir şeye ihtiyacım var. Kahve. Eve doğru giderken bir araba motorunun alçak vızıltısını duyuyorum. Belli belirsiz bir anı aklıma geldiğinde bir an duruyorum. Lucas ve Nina'nın düğününden önceki gece duyduğumu sandığım ses bu muydu acaba, yoksa bir rüyanın parçası mıydı? Bu anı, geldiği kadar çabuk gidiyor. Arabalarmdan inen Lucas ve Nina'ya gülümsüyorum. Nina bana hafifçe el sallıyor.

"Jemma, bu geceki kıyafetinle ilgili ne yapacağımıza karar verebilmemiz için beş dakikan var mı?"

Onlara doğru yürüyorum. "Tabii. Önce kendime bir kahve yapsam olur mu? Sen de ister misin?"

Nina istemiyor, yeni kâhya Adrianna'nın öğle yemeğini hazırladığı mutfağa doğru yürüyoruz. Bir İtalyan daha, onunla da nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

"Diğer hizmetçine ne oldu Nina? Neşeli biriydi."

"Ivana mı? Sizinle aynı gün buradan ayrıldı. Olanlardan sonra kalmak istemedi." Nina arkasını dönüyor, yüzünü göremiyorum ama omuzları gergin. "Haydi, kahveni de alıp yukarı çıkalım."

Nina'yı üst katta, büyük gardırobun olduğu ekstra yatak odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı açıyor ve birkaç kıyafet çantasını fırlatıyor.

"Aaa, bu arada Nina, bu sabah bir küpe buldum." Elimi şortumun cebine daldırıyorum. "İşte bak."

Nina bakışlarını kaldırınca göz göze geliyoruz. "Nerede buldun?"

"Ormanda. Senin olabilir diye düşündüm. Sende kalsın istersen."

Elini uzatmadan önce uzun bir süre küpeye bakıyor. "Evet, teşekkürler. Ben de nerelere kaybolduğunu merak ediyordum." Çekmeceyi çekip açıyor ve küpeyi içine bırakıyor. "Şimdi bu elbiseyi sana uygun hale getirelim."

Nina çantalardan birinin fermuarını açıyor ve bir elbise çıkarıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi ayıramıyorum, donakalıyorum. *Bu doğru olamaz.* Nina'ya bakmak için yavaşça dönüyorum. Bana bakmıyor; koyu pembe ipek organzeden, uzun elbiseye bakıyor.

"Geçen sefer burada giydiğimin aynısı Nina," diye fısıldıyorum.

"Benziyor, evet. Bu elbiseyle o kadar güzel görünüyordun ki, Lucas sana bu gece giymen için aynı tarzda bir elbise bulmanın harika olacağını düşündü."

Benzemek falan değil. Aynı tarzda bir elbise de değil. Tamamen aynısı. En ince detayına kadar aynısı.

Kumaşının, renginin ve kesiminin düğünden önceki akşam yemeğinde giydiğimle birebir aynı olduğu gerçeğini vurgulamak istermiş gibi elbiseyi bana doğru tutarken vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum.

Böyle bir şeyi gerçekten istemiyorlardır, değil mi? Bunu yapmak o gecenin anılarını geri getirmeyecek mi? Akşamı onlar için çekilmez kılmayacak mı?

Nina'nın ifadesini tartmaya çalışıyorum ama parlak gülümsemesinin ardında sakladığı bir şeyler varsa bile, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Boğazımı temizliyorum.

"Bunu giymemin sizin için sakıncası yok mu? Çok güzel ama sana ya da Lucas'a o geceyi hatırlatacak bir şey yapmak istemiyorum."

"Ah, bunun için endişelenme," dedi Nina. "Üzerine geçir de değişiklik gerekip gerekmediğine bakalım."

Hafif bir mahcubiyet hissederek şortumu ve üstümü çıkarıp elbiseyi başımdan geçiriyorum. Biraz dar.

Nina geri çekilip kıstığı gözleriyle bana bakarak, "Genişletmemiz gerektiğini düşünmüyorum," diyor. "Kalça kısmı çok hoş

durdu. Ama biraz uzun, bu yüzden azıcık kısaltacağım. Bittiğinde de Adrianna'ya söylerim, odanıza bırakır."

Sersemlemiş hissediyorum ama Nina çevik ve sistemli.

Elbiseyi yatağa bırakıyor ve gardıroba doğru döndükten sonra benimle konuşmak için omzunun üzerinden bakıyor.

"Matt'in kıyafetini de yanında götürmek ister misin?"

Matt kendisine ne giyeceğinin söylenmesinden hoşlanmayacak, ama söyleyen Lucas olunca istenen şeyi yapacağından da şüphem yok. Nina, takım elbise kılıflarından birinin fermuarını açıp bir askı çıkarıyor. Beni izlediğini, tepkimi değerlendirdiğini hissedebiliyorum.

Nutkum tutuluyor. Soluk gri keten takım elbise ve gömlek nefesimi kesiyor. Düğünden önceki akşam Matt, ince beyaz çizgileri olan lila rengi bir gömlek giymişti. Nina'nın bana gösterdiği gömlek de aynı takım elbise gibi her detayıyla o akşamkinin aynısı.

Odanın sıcaklığına rağmen kollarımda minik buzlara benzer karıncalanmalar hissediyorum. Nina ve Lucas'ın oynadığı bu oyun da ne böyle?

Ayışığı Kitaplığı

30

Kolumda Matt'in takım elbisesinin olduğu kılıfla odamıza dönüyorum, başım dönüyor. Matt yüzme şortuyla merdivenlerden iniyor, koya gittiği belli oluyor.

"Matt, bir dakikalığına yatak odasına gelebilir misin lütfen?"

"Yüzmeye gitmek üzereyim. Uzun sürer mi?"

"Sanmam."

Teatral bir şekilde iç çekiyor ama neyse ki arkamdan geliyor.

Açık kapıya yaslanarak, "Ne oldu?" diye soruyor.

"İçeri girip kapıyı da kapatabilir misin?"

Sanki tekrar soru soracakmış gibi başını yana eğiyor ama gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki istediğimi yapıyor.

"Ne var Jemma?"

Kılıfın fermuarını açıp askıyı çıkarıyorum. "Bu gece giyeceğin kıyafet."

Matt'in kaşları kalkıyor ve ben de endişemi anladığını umuyorum.

"Vaay! Nina çok akıllıymış. Bu, tam da benim tarzım. Benim eskiden de böyle bir gömleğim yok muydu?"

Hatırlamıyor.

"Vardı, evet. Geçen yıl, düğünden bir önceki gece giydiğin gömlek."

Bana bütün dişlerini göstererek gülümsüyor. "Peki, Nina'nın bunu hatırlaması güzel. Nasıl da kibar biri."

Duyduklarıma inanamıyorum.

"Kibar değil Matt, çok garip. Benim için hazırladıkları elbise de o gece giydiğimin kopyası ve eminim ki aynı kıyafetleri giyecek olan sadece ikimiz değiliz. Diğerlerini görmedim ama Nina seninkini bulmaya çalışırken bir başka kılıfı açtı ve Chandra'nın o gece giydiği gibi turkuaz bir kıyafet gördüm."

Matt kaşlarını çatıyor. "Ne düşünüyorsun? Seni endişelendiren şeyi anlamıyorum."

"Tanrım, Matt! Bu tüyler ürpertici." Ağır ağır yatağa oturuyorum. "Ne yapacağız? Onu giymek istemiyorum. O geceyi veya sonrasında olanları hatırlatmak istemiyorum ve senin de istediğini sanmıyorum. Hepimiz aynı şekilde orada olacağız ama bir kişi eksik olacak: ziyafetteki hayalet. Ben yokum. Yanımda getirdiğim beyaz elbiseyi giyeceğim."

Matt dehşete düşmüş görünüyor. "Bunu yapamazsın! Lucas bizden katılmamızı istedi ve biz de öyle yapacağız. Zorluk çıkarma Jemma. Bırak da planladığı şeyi yapsın. Belki de olanlarla böyle başa çıkabiliyordur."

Matt'in yüzüne bakıp Andrew'un dün gece söylediklerini düşünüyorum. İnsanlar her zaman Lucas'm istediğini yapar. Ama belki kocamın aksine ben, Lucas'm büyüsüne kapılmamışımdır.

"Neden rahat olmadığımız bir şeyi yapalım? Neden Lucas'ın dediğini yapmak zorundayız? Bana tamamen yanlış geliyor."

Matt sorularıma kulak asmıyor, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlıyor. En sonunda cephaneliğinden alışılmadık bir silah seçiyor: kızgınlık.

Avcunu şifonyere vuruyor. "Neden işi bu kadar zorlaştırmak zorundasın Jemma? Neden bu uğursuz bir şeymiş gibi davranmak zorundasın? Biliyor musun, herkesin niyetinden şüphe etmene gerek yok."

Öfkesinin üzerimde hiçbir etkisi yok ama vazgeçmiyorum.

"Neden buradayız Matt? Alex'in ölüm yıldönümünde parti yapmayacağımızdan emin misin?"

Matt bana sırtını dönüyor ve öfkesinin sahte olduğu, bilmemi istemediği bir şeyin üstünü örtmek için böyle davrandığı izlenimini bırakarak dışarı fırlıyor.

31

Her ne olup bitiyorsa görünüşe göre endişelenen tek kişi benim. Öğle yemeği için terasta toplanırken gülümseyen yüzlere bakıyorum. Bugün herkes daha rahat görünüyor ama belki de kostümleri henüz bilmiyorlardır.

Isabel, Matt'in Nick'e söylediği bir şeye gülüyor ve şakayla bacağına vuruyor. Matt'in dudakları onun dokunuşuyla bir an için geriliyor ve ben de başka bir tarafa dönüyorum.

Andrew'un beni izlediğini hissedebiliyorum. Gizlemeye çalıştığım şaşkınlığı görmesini istemiyorum, bu yüzden manzarayı seyrediyormuş gibi boş boş etrafa bakıyorum. Chandra çoğu zaman olduğu gibi sessiz ve Nina da gergin görünüyor. Bu yılın onlar için nasıl geçtiğini merak ediyorum. Korkunçtur diye düşünüyorum.

Hava sıcak ve bugün sakin, hemen hiç esinti yok. Önümdeki masada duran kadeh, bir kez daha gönüllü barmen rolünü üstlenmiş gibi görünen Nick tarafından soğuk beyaz şarapla ağzına kadar dolduruluyor ve kadehin çevresi buharlanıyor. Lucas, elinde tahta bir kutuyla evden çıkıp bize yaklaşırken kadehimden büyük bir yudum alıyorum.

Kutuyu masaya koyup otururken herkes susuyor. Devam etmeden önce misafirlerine teker teker bakıyor ve bakışlarını her birinin üzerinde birkaç saniye tutuyor. Uzun bir aradan sonra konuşmaya başlıyor.

"Dün de söylediğim gibi, gelmeyi kabul ettiğiniz için minnettarım ve bu geceyi unutulmaz kılmak için bir oyun hazırladım." Lucas, eski moda bir sigara kutusunu andıran tahta kutuyu işaret ediyor. "Burada birkaç zarf var – her biriniz için bir tane. İçlerinde de bu gece oynayacağınız rolün bilgileri var ama lütfen onları şimdilik açmayın – öğle yemeğinden sonra açacağız. Yemek yediğimizde, karakter açıklamanızı okumak için her birinizin özel bir yer bulmasını istiyorum. Bu tür oyunlara uygun olarak her birinize birer sır verilecek ve bu sır, bu akşam açıklanabilir ya da açıklanmayabilir, her şey oyunu ne kadar iyi oynadığınıza bağlı. Ayrıca partinin başarılı olması için kimseye –hatta eşinize bile– bu sırrın ne olduğunu söylememelisiniz."

Lucas'ın yüzüne bakarken gördüklerim hoşuma gitmiyor. Sert bir tarafı var ve gülümsese bile ağzının bir yanı acıyla bükülüyor.

"Gereksiz karışıklığı önlemek için her birinizin karakterinin adı, gerçek adınızla aynı olacak. Gerçeğe sadık kalalım. Görevlerinizi iyice öğrenin, bu gece zarflarınızı da yanınızda getirin. Başarılı bir akşam geçirelim."

Aniden, durumdan rahatsız olan tek kişi ben değilmişim gibi görünüyor. Nick, Lucas'ın kadehini doldurmuyor ve Isabel de masanın ortasındaki bir noktaya boş boş bakıyor. Matt'in ne düşündüğünü anlayabilmem için bana bakması gerekiyor ama bakmıyor.

Yüzünde bana hiçbir şey anlatmayan anlamsız bir sırıtış var. Gözlerine bakmalıyım.

Ama kimse Lucas'ı sorgulamıyor. Lucas kutuyu kendine çekip açıyor, her birinin ön yüzüne isimlerimizin gümüş rengi mürekkeple güzelce yazıldığı sekiz siyah zarf çıkarıyor. Zarfları artık boş olan masaya yayıyor, birini kendi önüne, birini de Nina'nın önüne koyuyor. Nina kendi zarfına uzanıyor ve parmaklarının biraz titrediğini görüyorum. Kocasının planının ne kadarını biliyor?

Nina boğazını temizliyor. "Her biriniz için kostümler hazırladığımı biliyorsunuz. Akşam yemeğinden önce, ihtiyacınız olan her şeyi odanızda bulacaksınız." Konuşurken kimseye bakmıyor.

Şu an zarfımı açmayı deli gibi istiyorum ve eminim ki yalnız değilim. Onu su bardağıma yasladım ama gözlerimi ondan alamadığım için şortumun cebine, göremeyeceğim bir yere koydum. Herkes sanki bir anlık arayı kapatmak zorundaymış gibi hemen konuşmaya başlıyor. Masanın etrafında belirgin bir çılgınlık hali var; sert ve asabi kahkahalar.

Herkes neşeli olmaya çalışıyor gibi görünüyor; birkaç dakika öncesinin tedirginliği şimdi bunun tamamen normal olduğu bahanesiyle örtülüyor. Sadece Chandra, Adrianna'nın *kimchi*'sine eşlik etmesi için getirdiği salatadan atıştırırken sessizce duruyor.

Gözlerimi masadakilere bakmak için kaldırdığımda Lucas'ın sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana baktığını görüyorum. Gülümsemeye bile çalışmıyorum ve sadece gözlerimi dikip ona bakıyorum. Birkaç saniye sonra ağzının bir köşesi kıvrılıyor ve girdiğimin farkında bile olmadığım bir testi geçmişmişim gibi belli belirsiz bir şekilde başını sallıyor.

Öğle yemeği sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve tam bittiğini düşündüğümde Adrianna, bu sefer bir tabak çilekli *semifreddo* ile geliyor. Bu tatlı, ahududu püresinin içine yerleştirilmiş ama püre bana kan havuzuymuş gibi görünüyor.

32

Herkes kahvesini bitirdiğinde ikindi vakti olmuştu. Bir güneş şemsiyesinin altında ayaklarımı uzatıp tembellik ettiğim, sayfiye yerinin tatlı seslerinin bir ninni gibi beni uyuttuğu bu vakitler, genellikle tatildeyken günün en sevdiğim anlarıdır. Oysa bugün tek istediğim herkesten uzaklaşmak.

Sonunda ev sahibimiz sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor.

"Her birinizin mayıştığını ve muhtemelen kendinize bir yatak, şezlong veya hamak bulmak istediğinizi görebiliyorum, bu yüzden sizi tutmayacağım. Zarflarınızı alın ve Shakespeare ya da Sherlock'ın sözleriyle: 'Oyun başlıyor!'"

Lucas kadehini havaya kaldırıyor ama bu cümleyi tekrarlamamızı bekleyip beklemediği tam olarak anlaşılmıyor. Her zaman onu memnun etmeye hevesli olan Nick elinden gelenin en iyisini yapıyor, diğer tarafta Matt ve Andrew kadehlerini gönülsüzce kaldırıyorlar. Isabel şarabının geri kalanını içiyor. Matt sandalyesinden kalkacakmış gibi görünmüyor, ben de evin hâlâ gölgede olan ön tarafına doğru gidiyorum. Yolun solunda, evin ana bölümünün uzağında, daha önce hiç farkına varmadığım küçük bir kulübe var ve kapının aralık olduğunu görüyorum. Lucas bize zarflarımızı açarken yalnız olmamız gerektiğini söylemişti, bu yüzden omzumun üzerinden bir bakış atarak binaya doğru hızla ilerliyorum ve adımımı açık kapıdan içeri atıyorum.

Çatı kirişleri açık, uzun, tek bir odadan ibaret burası. Orta-

mın sessizliğiyle çarpılmış halde kımıldamadan duruyorum. Taş duvarlar beyaza boyanmış, pencereler küçük ve yüksek. İçeriyi kimse göremez ve buradan da görünen tek yer gökyüzü. Zemin güçsüzleşmiş ve eşyalar, birkaç alçak masa ve üstlerindeki cam vazolara konulmuş beyaz mumlardan ibaret. Bir yığın yoga matı ve blokları, bana bu odanın nasıl kullanıldığına dair fikir veriyor ve havadaki hafif küf kokusu, birinin yakın zamanda baharatlı bir mum yaktığını gösteriyor.

Kapıyı arkamdan itip kapatıyorum, ardından bir matı açıp üzerine yerleşiyorum, odanın sakinliğinin stresimi biraz azalttığını hissediyorum. Zarfı açmam gereken anı ertelediğimin farkındayım ama nedenini bilmiyorum. Ne de olsa zarfta beni bekleyen tek şey karakterimin açıklaması ve elbise tam tersini düşündürse bile içten içe Lucas'ın bana uçuk kaçık bir yaşlı kadın rolünü verdiğini umuyorum. Aslında, elbisenin ne düşündürdüğünü aklıma getirmek hoşuma gitmiyor.

Cebimdeki zarfı çıkarırken "Ah, sakin ol Jemma," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Başparmağımı zarfın kapağının altına sokuyorum, yırtarak açıyorum. İçinde katlanmış halde duran tek bir kâğıt var.

Bu detayları, bu akşama kadar partneriniz de dâhil olmak üzere hiç kimseyle paylaşmayın. Bu aşamada, ne kadarını ifşa etmeye ve ne kadarını saklamaya hazır olduğunuz size kalmış.

Karakter adı: Jemma Hudson

Karakter tanımı: Jemma, 32 yaşında, işini seven bir konuşma terapistidir. Matt'le üç yıldır evlidir.

Evliliklerinde yaşanan bir kriz vardır ve Jemma, neden böyle olduğunu anlamasa da bitmesini istememektedir. En azından şimdilik. Belki bu oyun, yanlış gidenin ne olduğunu anlamasına yardım eder.

Jemma, bir yıl önce tanıştığı ve üç ay önce tekrar karşılaştığı Andrew'a ilgi duymaktadır. Bu ilginin ne kadar ileri gittiğini kimse kesin olarak bilmemektedir.

Belki de gerçek -ya da gerçeğin versiyonlarından biri- bu gece ortaya çıkacak. Matt kime inanacak? Onu yirmi yıl önce aşırı hırslı bir babadan kurtaran adama mı, yoksa dört yıldan fazla bir süredir tanıdığı ve kendini uzak tutmaya başladığı kadına mı?

Profesyonel başarısına rağmen Matt duygusal açıdan güvensiz biridir. Jemma, Andrew'a olan ilgisini Matt'in bir ihanet olarak göreceğini ve gerçek ne olursa olsun, ona tekrar güvenmekte zorlanacağını bilmektedir.

Peki ya Matt'in sırları? O ne saklıyor? Geçen yıl neden bu kadar değişti ve Jemma'yla mutlu giden evlilikleri neden dağıldı?

Jemma'nın bu geceki oyunda rolü, Matt'in ondan ne sakladığını bulmak.

Bu, onun tek şansı olabilir.

Oyunu oyna Jemma. Beğenmeyebilirsin, ama bence sen - herkesten çok sen- *anlayacaksın.*

Bu akşama kadar.

Midem bulanıyor. Lucas ne yaptığını sanıyor? Bunlar gelişigüzel seçilmiş karakterler değil. Kendimizi oynuyoruz ya da en azından ben kendimi oynuyorum.

Bir daha okuyorum. Bir daha. Bağdaş kurup kâğıdı da bacaklarımın arasına, mindere koyuyorum ve kollarımı belime sarıyorum.

Bu nasıl sadistçe bir oyun?

Ama Matt konusunda haklı. Sadakatsiz olduğumu ne kadar inkâr edersem edeyim, üstelik aramız da bu şekildeyken benden şüphe edecek.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kendimi rahatlatmak için hafifçe ileri geri sallanıyorum. Odaya girdiğim zaman hissettiğim huzur duygusu uçup gidiyor ve sıkı bir top gibi kıvrılmak istiyorum. Matt'in sırları derken neyi kastediyor? Lucas benden çok daha fazlasını biliyor gibi ama şu anda öğrenmek istediğimden emin değilim.

Burada oturup ne olabileceği konusunda endişelenemem. Matt'le konuşmam gerek – ona Lucas'ın talimatlarını yerine getirmeye hazır olmadığımı söylemeliyim, yanaklarımdaki yaşları silip ayağa kalkıyorum.

Döndüğümde kapı yavaşça içeri doğru hareket ediyor. Arkadan gelen ışıkla aydınlanan siluetin Nina'ya ait olduğunu fark ediyorum. Başı öne eğik ve hıçkırıklarını duyabiliyorum. Ona doğru hızla yürüyorum.

"Ne oldu Nina?"

Uzanıp kolumu omzuna koyuyorum, gözlerime bakıyor.

"Sorun Lucas. Yaptığı şeye inanamıyorum. Bunu bana neden yapsın ki?"

Bana ya da herhangi birimize yaptıklarına benim de inanamadığımı söylemek istiyorum. Ama kıyafetlerimizi hazırlayan Nina için bunlar sürpriz olmamalı elbette. Kaşlarımı şaşkınlıkla çattığımı fark ediyor.

Beni itip odanın diğer ucuna yürüyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp bana bakıyor. Gözyaşları akmaya devam ediyor ama bu sefer öfkeden.

"Ah, bir oyun planladığını biliyordum ve bana ne yapmamı istediğini söyledi ama nedenini kesinlikle açıklamadı. İleride öğreneceğimi ve bilmezsem daha eğlenceli olacağını söyledi. Şimdi karakter açıklamamı okudum. Ben de oyundayım Jemma. Beni neden bu şekilde incittiğini bilmiyorum."

"Lucas da dâhil hepimizin oyuna katılacağını sanıyordum."

"Doğru, öyle olacaktı ama bu şekilde değil. Sırrımın bu gece ifşa olacağını söylüyor ve ne demek istediğini, ne yaptığımı düşündüğünü bilmiyorum."

Tüylerim diken diken oluyor.

"Lucas'ın seni kasten incitmeyeceğinden eminim. Hadi Nina. Gidip onu bulalım da şu karışıklığı düzeltelim."

Nina başını iki yana sallıyor. "Dışarı çıktı. Herkesin sorula-

rının olacağını ve bu geceye kadar cevap vermek istemediğini söyledi."

Ne yapıyor böyle? Planladığı şey sıradan bir oyun, eğlenmek için tasarlanmış bir şey değil. Bir şey olmasını bekliyor. Sırları açığa çıkarmamız için bizi zorluyor, kişisel bir dürtüyle başlattığı bu müzikle dans etmemizi istiyor. Ama bunu yapmasına yol açan dürtü ne?

33

Nina'yı sakinleştirmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama o, öfke ve gözyaşları arasında gidip geliyor. Bana oyun hakkında daha fazla şey söylemesi için onu ikna edemiyorum, ben de onunla eve, odalarına çıkan merdivenin dibine kadar yürüyorum.

"İdare edebilecek misin?"

Nina'nın tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve cevabı beni şaşırtmıyor. "Hayır. Bu gece, Lucas'ı takıntısından kurtarabilir diye ummuştum ama belki de yanılıyorum."

"Takıntısı mı?"

Arkasını dönüp yukarı çıkmaya başlıyor. "Göreceksin. Yeteri kadar şey söyledim."

Peşinden gitmek, ne demek istediğini sormak istiyorum ama söylemeyeceğinden eminim.

Oradan uzaklaşırken karakter açıklamamın olduğu kâğıdın cebimde hışırdadığını hissedebiliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama Matt'in onu bulmasını göze alamam. Yakmak istiyorum ama bunu yaptığımı Lucas'ın bileceğine dair tüyler ürpertici bir şüphem var.

İçimden gelen ilk şey hemen Matt'i bulmak ve zarfında ne olduğunu sormak oluyor ama o da bana benimkinde ne yazdığını soracak ve gerçeklerdense Lucas'ın yazdıklarına inanmaya meyilli olacağından eminim.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Arka terasın kapısına yaklaşınca insanların konuştuğunu duyuyorum. Kimseyi görmek istemediğimden içeri kaçıyorum. Yan kapıyı deneyecektim ama şortundan sular damlayan Andrew'un sahilden geldiğini görüyorum. Bronzlaşmış vücudundan gözlerimi uzaklaştırıp açık havaya çıkmak için evin önüne yöneliyorum. Binanın yanından geçersem, ağaçların arasından Japon bahçesine giden yolu bulabilirim.

* * *

Neyse ki orada kimse yok, bu yüzden güneşten kaçıp pagodaya giriyorum ve yerdeki yumuşak bir mindere oturup sırtımı da duvara yaslıyorum. Aklımdakileri düzene sokmam gerek ama nereden –Lucas mı, Matt mi, Nina mı, yoksa karakter açıklamamdaki mesajdan mı– başlayacağımdan emin değilim.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki kapıda birinin, muhtemelen konuşmak isteyeceğim en son kişinin durduğunu fark etmem biraz zaman alıyor.

Kollarını kavuşturup kapının pervazına dayanan Isabel, "Saklanıyor musun Jemma?" diye soruyor.

"Evet."

"Şey, bu zor. Maalesef. Seninle konuşmak istiyorum."

Başka bir minderi tekmeleyip yere atıyor ve üzerine yerleşiyor, uzun bronz bacaklarını önüne uzatıyor.

"Ne yapmak istiyor Jemma?"

"Kim?" Kimi kastettiğini biliyorum ama bunu onun ağzından duymalıyım.

"Tabii ki Lucas. Neden böyle bir adilik yapıyor?"

Şaşkınlığımı gizliyorum. Onun gözünde Lucas'ın asla yanlış yapmayacak biri olduğunu düşünürdüm.

"Baksana, onu durdurmamız lazım. Oyun ne olursa olsun, hiç komik değil. Ona bir şey söyleyemez misin?"

"*Ben mi?* Benim fikrimi neden dinleyeceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü burada onunla ortak bir mazisi olmayan, bir şekilde kendini ona borçlu hissetmeyen ve büyüsüne kapılmayan sadece iki kişi var. Geri kalanlarsa yıllarını, her şeyin en iyisini onun bildiğine inanarak, ona itaat ederek geçirdi. Chandra gibi deliboz bir tip olmadığın için de bu bahsettiğim iki kişi arasında sen daha doğru bir seçeneksin."

Bu bir iltifat mı emin değilim ama gerçekten önemli de değil zaten.

"Lucas dışarı çıkmış ve akşam yemeğine kadar da gelmeyecekmiş. Kendisine soru sorulmasını istemiyormuş."

"İstemediğinden eminim. Piç kurusu. Bunu herhangi birimize nasıl yapabildiğini bilmiyorum, ama özellikle bana bunu nasıl yapabilir?"

Ona nedenini sormak üzereydim ama istediğinin bu olduğundan eminim, bu yüzden dikkatimi dizimdeki küçük bir böcek ısırığına çeviriyorum ve başparmağımla hafifçe ovalıyorum. Beklendiği üzere, benim teşvik etmeme gerek kalmadan anlatmaya devam ediyor.

"Biliyor musun, on sekiz yaşmdayken birbirimize âşıktık. Gizli gizli görüşüyorduk çünkü diğer çocukların bilmesini istemiyordu. Sonsuza kadar sürecek sanıyordum." Gözlerindeki uzak bakış aniden sertleşiyor. "Derken Blair öğrendi ve onaylamadı tabii, Lucas'ı benden uzaklaştırmak için dünya turuna gönderdi. İlişkimizi ona söyleyen de Alex'ti."

Sesi düz, duygudan yoksun. Ama yüzü farklı şeyler söylüyor.

"Lucas'ın ona ait olduğunu düşünüyordu ve onu paylaşma düşüncesine dayanamadı. Nina'nın onu evlenmeye ikna edebilmesine şaşırdım ama Alex az kalsın bunu da berbat ediyordu, değil mi? Bahse girerim ki onların bir gün önce evlendiklerini bilmiyordu."

Bu öylesine acımasız bir düşünce ki bir kez daha yorum yapmıyorum ama Isabel sessizliğime hiç aldırmadan devam ediyor.

"Tabii ki hakkında konuşmamamız gereken malum olay gerçekleştiğinde, Lucas kız kardeşiyle ilgilenmek için dünyanın öbür ucundan alelacele geri geldi. Artık bana ayıracak zamanı da yoktu."

Acaba Lucas onun kalbini nasıl kırdığının ve duyduklarıma bakılırsa Isabel'in olanları hâlâ atlatamadığının farkında mı, merak ediyorum. Nihayet konuşuyorum.

"Böyle hissediyorsan bu hafta, hatta geçen yıl neden buraya geldin?"

Isabel zayıf bir kahkaha atıyor. "Çünkü Nina'yla olan ilişkilerinin Lucas'ın iddia ettiği kadar sağlam olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim. Ayrıca o ne zaman arasa biz koşar geliriz, şimdiye kadar fark etmişsindir sanırım."

Fark etmiştim ama bugüne dek Lucas'ın dostluğuna değer veriyorlarmış gibi geliyordu. Lucas belki doğuştan bir lider ama bu oyunla onların kendisine olan saygısından faydalanıyor. Ayrıca Isabel'in Lucas'a olan hisleri, benim Matt'le ikisi hakkındaki şüphelerimle ne kadar alakalı acaba? Gerçekten Lucas'ı kıskandırmak için mi böyle bir şey yapıyor?

Aklımı okuyor sanki.

"Peki ya sen ve Matt? İşlerin eskisi gibi olmadığını hepimiz görebiliyoruz."

"Kusura bakma Isabel ama bu, ben ve Matt dışında kimseyi ilgilendirmez."

"Hemen hemen on dört yaşımızdan beri Matt'i tanıyorum Jemma. Biliyor musun, benden hiçbir şey saklamaz."

Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bence kocana sorsan daha iyi edersin. Ama çok kolay sonuca varıyorsun. İşler nadiren göründükleri gibidir."

Isabel'in olumsuz imalarından sıkılıyorum, bu yüzden oturduğum yerden kalkıyorum.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Isabel. Senin hangi oyunu oynadığını da Lucas'ın oyunundan daha fazla bildiğimi söyleyemem. Neden hepiniz açık sözlü olamıyorsunuz?"

"Bu eğlenceli olur muydu?"

Gülümsemesinde bir çarpıklık var ve Lucas'la oyununu hatırlatmamın onu sarstığını görebiliyorum.

Kalan son nezaketimi de kullanarak, "Sonra görüşürüz," diyorum.

Eve dönmek yerine kumsalın uzaktaki ucuna kadar uzandığını hayal ettiğim ormanın içinden geçmeye karar veriyorum. Belki de denizi seyredip hayatın kalıcılığını düşünmeye ihtiyacım vardır.

Yol yok, dik yokuştan aşağı iniyorum, denizin sesi kulaklarımda. Kayıkhanenin arkasından kıyıya inerken kimseyle karşılaşmadığım için rahatlıyorum. Alex'in cesedini çakılların üzerinde yatarken gördüğüm o sabahtan beri ilk kez buradayım. Şu an baktığım yer boş; yeniden ortaya çıkmasını isterdim, böylece yardımına koşabilir ve onu kurtarabilirdim.

Dar koyu çevreleyen yüksek siyah kayalar davetkâr görünüyor, uzak uca yürüyorum ve Andrew'un bir yıl önce dalış yaptığı nokta olan düz, kuru bir tabakanın kenarına oturuyorum. Denize bakarken Alex'in orada yüzdüğünü düşünüyorum, su bedenini serinletiyor ama yüzmek için çabalamak kan dolaşımını hızlandırıyor. Enerjisinin bittiğini ve denizin onu yutmak üzere olduğunu anladığı anda neler hissetmiştir?

Neden kendini kurtaramadığını düşünmekte zorlanıyorum. Çocukken annemin bana öğrettiği ilk şey, sırtüstü yatıp suda süzülmekti. "Eğer halsiz düşersen ve enerjin biterse, gücün geri gelene kadar sırtüstü yatıp süzülebilirsin," derdi. Peki Alex neden bunu yapamadı? Nasıl oldu da kendini öylece bırakıp okyanusun derinlerine battı?

Chandra'yla olan konuşmalarını düşünüyorum ve kendisine

ne olduğunu bulmaya kararlı görünen kızla birkaç saat sonra kendi hayatına son vermeye karar veren kızın aynı kişi olmasını anlayamıyorum.

Bakışlarım kayıkhanenin yukarısındaki eve kayıyor, şu an kapalı, pencerelere asılmış beyaz perdeler gevşek şekilde aşağı sarkıyor.

Daha dikkatli bakıyorum. Sağdaki perde hareket etti. Ettiğini biliyorum. İçeride biri olmalı.

Ne yapacağımdan emin değilim. Tekrar bakıyorum ama hiçbir şey kımıldamıyor.

Kayadan aşağı yavaşça iniyorum ve gözlerimi pencereden ayırmadan sahile doğru ilerliyorum. Hiç hareket yok. Kayıkhaneye açılan kocaman kapılara giden yokuşu çıkıyorum ve binanın yan tarafındaki basamakları sessizce tırmanarak dairenin kapısına yöneliyorum.

Kolu oynatıyorum ama kilitli.

Arkaya doğru yürüyorum ve pencereden içeri bakmak için elimi gözlerime siper ediyorum. İnce perdelerin arkasındaki belirsiz şekillerden başka bir şey göremiyorum. Sessiz, sakin, görünüşe bakılırsa kimse yok.

Yandaki pencereye gidiyorum. Sadece bir yatağı seçebiliyorum ama üzerinde kimse yok. Buna rağmen içeride birinin olduğundan eminim. Öyle olduğunu hissediyorum.

Omzuma bir elin dokunduğunu hissettiğimde ani bir soğukluk bütün bedenime yayılıyor.

34

Lucas "Burada ne arıyorsun Jemma?" diye soruyor.

"Bir şey gördüğümü sandım."

"Ne?"

"Bir perdenin kımıldadığından emindim. Birinin eve zorla girmiş olabileceğini düşündüm. Ona bakıyordum."

Lucas bana bakıyor, gözleri soğuk ve vücudunu bir arada tutan her bir zerrenin gerildiğini neredeyse hissedebiliyorum. "Orada kimse yok. Bir yıldır olduğu gibi kilitli. Kimsenin girmesine izin vermiyoruz, bu yüzden lütfen eve dön, akşam görüşürüz."

Her ne olursa olsun oyununa dâhil olmayacağımı ona hemen şimdi söylemeliyim ama söylemiyorum. Güç bela konuşabiliyorum. Lucas çok uzun boylu ve arkasından gelen güneş yüzünü gölgede bırakırken kalbimin hızla çarpmaya başladığını ve bana koşmamı söylediğini hissediyorum. Aslanı andıran gözleri parlıyor sadece ve yapmak istediğim tek şey ondan uzaklaşmak – buradan uzaklaşmak.

Eve kadar tüm yolu koşarak geri dönüyorum ve yatak odasına nefes nefese dalıyorum. Matt yatakta yatıyor, elleri başının arkasında, boşluğa bakıyor. Bana bakmak için başını çeviriyor ve gözlerinde bir endişe parıltısı görüyorum. Ama bu endişenin üzeri anında kayıtsızlık maskesiyle örtülüyor ve neden nefes nefese olduğumu bile sormadan konuşmaya başlıyor.

"Sen bir şey söylemeden önce söyleyeyim, sakın sorma. Ka-

rakter tanımımda neler yazdığını sana söylemeyeceğim. Konu kapanmıştır." Agresif bir tonla konuşmak için çabalıyor ama sesinde bir titreme var. Zarfından ne çıkmışsa hoşuna gitmemiş.

Nefesim yavaşlarken, "Sormayacaktım," diye cevap veriyorum. "Ama bu akşam yemeğe katılmayacağım Matt. Benimle oynanması hoşuma gitmiyor ve Lucas'ın yaptığı her neyse ben bunu uygunsuz buluyorum. Buradan ayrılmak istiyorum."

Matt yattığı yerden doğruluyor ve ağzı açık kalıyor. Başını şiddetle sallıyor.

"Bu gece gelmen *gerekiyor*. Bu isteğe bağlı değil Jemma. Orada olmalısın."

"Nedenmiş o? Neden Lucas'ın dediğini yapmak zorundaymışım? Ne düşündüğü umurumda değil Matt. Kederiyle başa çıkmasına yardım etmeye çalışmak ayrı, ona kul köle olmaksa apayrı bir şey."

"Ah, hayır." Yataktan kalkmaya başlıyor ve bir an için bana doğru yürüyüp beni sarsacağını sanıyorum ama duruyor ve tekrar yerine oturuyor. Yenilmiş görünüyor, sesi zayıflıyor. "Yemeğe geleceksin Jemma. O ne derse onu yapacaksın. Biz onun evinde bedava tatil yapan misafirleriz." Alaycı bir tavırla yuh çekmeden duramıyorum ama Matt devam ediyor: "Onun yemeğini yiyoruz, şarabını içiyoruz, bu da demek oluyor ki Lucas bir oyun oynamak istemişse ve bir plan yapmışsa, bazı karakterlerin ana hatları..."

"Onlar *tehdit* Matt. Karakterlerin ana hatları falan değil."

Matt gözlerini başka tarafa çeviriyor. "Belki seni tehdit etti ama bu herkesi tehdit ettiği anlamına gelmez. Sana ne yazdığını sorabilir miyim?"

"Konuşmak istemediğini sanıyordum. Sana ne yazmış? Her isteğine boyun eğdiğine göre bayağı iyi bir şey olmalı."

Birdenbire içimdeki öfke ve hayal kırıklığı boşalıyor, sanki bacaklarım beni daha fazla taşıyamayacakmış gibi yatağın ucuna çöküyorum, sırtım kocama dönük.

"Ne yapıyoruz biz Matt? Neler oluyor? Neden konuşamıyoruz?"

Onu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Gözlerini bir kez daha benimkilerden kaçırıyor ama o esnada canının ne kadar yandığını fark edebiliyorum. Bir anlığına içimde bir umut dalgası kabarıyor ama sonra konuşmaya başlıyor.

"Bu gece yemeğe katılıyoruz. İkimiz de. Ve buradan ayrılmıyoruz. Bu yüzden lütfen, bir kerecik olsun sırf yapabiliyorsun diye karşı çıkma."

Ne demek istediğini bilmiyorum. Benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Haklı mı?

Daha fazlasını söyleyecek mi diye bekliyorum, ama ellerini başının arkasında birleştirip arkasına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. Ne düşündüğünü anlamamı istemediğini biliyorum.

35

Dedektif Çavuş Stephanie King, tam da masasındaki lambayı kapatmak üzere uzanmıştı ki orada duran telefon çalmaya başladı.

"Hay sıçayım!" diye mırıldandı. Yarın izin günüydü ve vaktini Gus'la geçirmeyi umuyordu. Konuşacakları ciddi konular vardı ve bir kez olsun yiyecek alışverişi yapabilmek, belki de gergin geçecek bir konuşmayı böylece yumuşatmak için zamanmda çıkmayı planlamıştı.

İç çekerek ahizeyi kaldırdı.

"Çavuş, ben Jason. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yarın izinli olduğunu biliyorum ve bunu başka birine de iletebilirdim ama nerede olduğunu düşününce bilmek isteyebilirmişsin gibi geldi."

"Jason sen ne anlatıyorsun acaba?" dedi, eski çaylağıyla konuşurken sürekli kullandığı ses tonuyla.

"Şey, bir yıl önce bir davaya dâhil olmuştun ya, o yüzden bunu da halletmek ister misin diye sormak en iyisi olur gibi geldi."

Öfkesini gizleyemeyerek "*Neyi* halledecekmişim?" diye sordu. Telefonun diğer ucundan derin bir nefes duydu, Stephanie'nin kasıtlı olarak anlamamış gibi yaptığını düşünüyordu sanki.

"Yaklaşık on ay önce, genç bir Rumen kadının kaybolduğu bildirilmişti. Annesi İngilizce bilmiyor, bu yüzden kadına tercüman falan verildi ve kadın, kızının buraya geldiğini ama bir süredir kendisine ulaşamadığını söyledi. Her zamanki risk de-

değerlendirmesini yaptık, ama hasta değildi ya da herhangi bir ilaç kullanmıyordu, özellikle risk altında görünmüyordu ve pansiyondan pansiyona taşınıyordu -hikâyeyi bilirsin- bu yüzden de güvenliğinden endişe etmek için hiçbir nedenimiz yoktu."

"Ama durum değişti mi?"

"Evet - şey, belki. Seni bu yüzden arıyorum. Polskirrin'le ilgili."

36

Yanlış olduğunu bile bile bu gece oyunu oynamaya karar veriyorum çünkü belki de bu arkadaşlardan ve ortak geçmişlerinden bir adım uzakta olan birinin, işlerin kontrolden çıkmasını engellemesi gerekebilir.

Bütün bu insanların hayatları birbirine sıkı sıkıya bağlı. Yakınmış gibi davranıyorlar ama dahası da var. Kıskançlık, küçümseme, hayal kırıklığı; hepimizin etrafına bir ağ ören bir dolu duygu mevcut. Havada tehlike kokusu var ve bunu görmezlikten gelemem.

Nina'nın kısalttığı güzel elbiseyi giydiğimde, en azından saçımın geçen yıldan daha farklı olmasından garip bir şekilde memnuniyet duyuyorum. Ufacık bir fark bile zafer gibi görünüyor. Matt çoktan giyinmiş, odanın köşesindeki sandalyeye çökmüş, beni izliyor.

Dudak parlatıcısını ince bir katman halinde ellerim titreyerek sürmeye çalışırken hepimizin yemek odasına inmemiz gerektiği anlamına gelen gong sesi duyuluyor. Matt'e bakmak için dönüyorum ve öğle yemeğinden bu yana ilk kez gözlerime bakıyor.

İfadesinde bir şey var. Matt de korkuyor.

Bu bakış üç saniyeden fazla sürmüyor, sonra gülümsemesini takınarak sandalyeden fırlıyor.

"Haydi bakalım. En azından yemeğin iyi olacağını biliyoruz. Zarfını da unutma."

Sahte neşesine karşılık vermiyorum ve tam karşıdaki kapı açılıp da geçen yıl giydiği gümüş rengi dar elbisesiyle Isabel göründüğünde koridora adımımı atıyorum. Küçük bir gece çantasını tutan parmakları titriyor. Hemen arkasında Nick ve koridorun ilerisinde de Andrew'la Chandra'nın bize doğru yürüdüklerini görüyorum.

Kimse konuşmuyor ama Andrew bana bakıp gözlerini kısıyor. Benim de ondan daha fazlasını bilmediğimi anlamasını umarak başımı belli belirsiz sallıyorum. Chandra'nın başı öne eğik. Kimseye bakmıyor ve onun kafasınm da en az benimki kadar karışık olduğunu biliyorum.

Yemek odasına yaklaştığımızda mutfaktan gelen kokuları alıyoruz ama ne yiyeceğimizi şimdiden biliyorum ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Yemek odasına ilk giren Isabel oluyor ve iç çektiğini duyuyorum. Peşi sıra içeri girdiğimde bunun nedeninin anlıyorum. Aynı şamdanlarda aynı mumlar yanıyor, masanın ortasındaki çiçekler en az bir yıl öncekiler kadar büyüleyici. Midemin altüst olduğunu hissediyorum.

Dönüp odama koşmak üzereyken mutfağın kapısı açılıyor ve içeri Nina giriyor. Yüzü ağlamaktan kireç gibi olmuş ve gözleri kan çanağına dönmüş. Yanına gidip koluna dokunuyorum.

"İyi misin?"

Gözleri tekrar yaşlarla doluyor ve hayır anlamında bir işaret yapıyor. Ben cesaret verici sözler söylemeye fırsat bulamadan Adrianna sessizce odaya giriyor ve Nina'ya başını sallıyor.

Kendinden geçmiş ev sahibemiz titrek bir sesle duyurusunu yapıyor: "Bayanlar baylar, akşam yemeği için yerlerinizi alır mısınız lütfen?"

Kimse konuşmuyor, bir ya da iki kişi yer kartlarına bakıyormuş gibi yapsa da şu âna kadar buna ihtiyaç olmadığını anlamış olmaları gerekiyor. Tam da sandalyemi çekerken, sadece masa-

nın başında Lucas'ın oturacağı yerin değil, Matt ve Nina arasındaki sandalyenin de boş olduğunu fark ediyorum.

Alex'in yeri.

37

Rahatsızlık veren sessizlik, koridorda yaklaştığı duyulan hızlı ayak sesleriyle, antika döşemelerde yankılanan sert adımlarla bozuluyor. Lucas, yüzünde gergin bir gülümseme ve elinde tuttuğu tahta kutuyla içeri giriyor.

"Hoş geldiniz arkadaşlar. Bu akşam hepinizin bana katılmayı kabul etmenize çok memnun oldum."

Masaya doğru yürüyüp kutuyu önüne koyuyor ama oturmuyor.

"Başlamadan önce kadeh kaldırmak istiyorum." Kadehini kaldırıyor ve insanlar da ayağa kalkmak için sandalyelerini geri itiyorlar. "Birinci evlilik yıldönümümüzde, eşime..."

Lucas, Nina'ya bakarak kadehini biraz daha kaldırıyor ama gözleri, kadının yaşlarla dolu gözleriyle tam olarak buluşmuyor. Nina'ya ne yaptığının farkında olmalı ve bu durum kendisini de üzüyor gibi görünüyor. Peki ama o zaman neden yapıyor?

Üstümüzdeki etkisini artırmak için sırtını dikleştiriyor. Ne kadar yakınında olsam da yüzünü görmek için başımı kaldırmam gerekiyor.

"İlk bölüme başlamadan önce dağıtacağım başka zarflar da var."

Lucas sırayla her birimize bakıp gülümsüyor ve gözleri, diğerlerine kıyasla benim üzerimde biraz daha fazla kalmış gibi hissediyorum yine. Ben de bakışlarına karşılık veriyorum ve başka

bir yere bakmayı reddediyorum. Beni korkutmasına müsaade etmeyeceğim.

"Bu sabah size karakter açıklamalarınızı verdim. Her biriniz bu akşam, oynadığınız karakterle ilgili sırları keşfedeceksiniz. Bu gerçeklerden kaç tanesini, kime açıklayacağınız size kalmış. Sadece bir kuralımız var. Yalan söylememelisiniz. Cevap vermeyi reddedebilirsiniz, ama bilgi verecekseniz, söylediğiniz şey gerçek olmalı. Tespit ettiğim her yalan karşılığında karakterinizin sırlarından birini ifşa edeceğim."

Kutuyu açıyor ve üzerlerinde gümüş rengi yazılar olan başka siyah zarflar çıkarıyor.

"Her biriniz için birer zarf daha var. Bu zarflarda hedeflerinizi, diğerlerine sormanız gereken soruları ve ortaya çıkarmanız gereken bilgileri bulacaksınız. Bu sorular, bölümler arasında ya da etrafta dolaşıp sohbet ederken sorulabilir ama yemek yerken gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmalısınız. Biri ağzından bir şey kaçırabilir."

Lucas kumarhanede kart dağıtır gibi zarfları dağıtıyor, nefeslerimin kısalıp sığlaştığını hissediyorum. Herkes sessizce Lucas'a bakıyor. Sadece Nick kelimeleri bir araya getirebilmiş gibi görünüyor, sahte neşesi ve kulak tırmalayan ses tonuyla soruyor:

"Oyun ne, Lucas?"

"Şimdiye kadar bunu anlamışsınızdır diyordum Nick. O eski, güzel akşam yemeği partilerinin favori oyununu oynuyoruz: katil kim?"

38

Masayı çevreleyen sakinlik, mutfaktan gelen tava sesleriyle, Adrianna'nın ara sıra yükselen kahkahalarıyla ve ona yardım eden kızın yumuşak sesiyle karşılaştırılınca çok daha keskin bir hal alıyor. Yemek odasında kimse ne konuşuyor ne de hareket ediyor. Lucas hâlâ ayakta ama şimdi donuk gözlerle, masanın uzak ucundaki Nina'nın başının üzerindeki duvarda belli bir noktaya bakıyor gibi görünüyor.

İlk kimin konuşacağını merak ediyorum çünkü o kişi ben olmayacağım. Lucas'ın yaptıkları karşısında öfke duyuyorum ama onu sorgulamaya hazır değilim. Nick'in bir şey söylemesini bekliyorum. Genelde söyler.

Şaşırtıcı bir şekilde sessizliği bozan Chandra'nın nazik sesi oluyor.

"Lucas, bu odadaki herkes geçen yıl olanların senin için ne kadar sarsıcı olduğunu anlıyor. Yaşadığın şok ve dehşet çok büyük olmalı. Ama ben, böyle bir trajedinin yıldönümünde ölüm içeren bir parti oyunu -kurmaca bir oyun olsa da- oynatmanı rahatsız edici buluyorum. Acı insanı zehirleyebilir. Geçip gitmesine izin vermediğin zaman çok kasvetli, çok ağır bir hal alır. Belki de olanları kabul etmeye başlamanın zamanı gelmiştir."

Lucas'ın bakışları Chandra'ya dönüyor, Andrew'un diğer tarafında oturduğundan onu görebilmek için öne eğilmem gerekiyor. İfadesi sakin ama dilini çıkarıp dudaklarını yaladığını görüyorum.

Lucas'ın gülmesi beni şaşırtıyor.

"Oyunda sana gelen kâğıtları her zaman kabul ediyor musun Chandra? Yoksa istediğin sonucu elde etmek için bazen bir durumu manipüle ediyor musun?"

Chandra bakışlarını kaçırıyor ve Andrew'un nişanlısını savunmaya başlaması beni memnun ediyor.

"Onu rahat bırak Lucas. Chandra kimseye asla zarar vermedi ve hepimiz onun, tanışmayı hayal edebileceğin en dürüst kişi olduğunu biliyoruz."

"Gerçekten mi?" dedi Lucas. "Belki de ilk olarak senin karakterinin sırrını ifşa ederim Chandra. Ne dersin?"

"Lucas. Hadi ama dostum. Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Lucas'ı sakinleştirmeye çalışan Nick'in sesi her zamanki gibi uzlaşmacı.

"Bu bir oyun, sana söylemiştim. Neden hepiniz bu kadar şaşkın görünüyorsunuz? Bütün bu yaygaranın sebebi ne? Daha önce hiçbiriniz 'katil kim' oyununun oynandığı bir partiye katılmadınız mı?"

Isabel öne eğilip elini Lucas'a uzatıyor.

"Ben varım Lucas," diyor. Masanın çevresinde oturanlara bakıyor. "Dinleyin çocuklar, Lucas bizim arkadaşımız ve bu gece yapmak istediği buysa, biz de ona katılalım. Sadece biraz eğleneceğiz."

Bu, daha önce bana söylediğinin tam tersiydi ve destekçi rolünü oynamaya neden karar verdiğini merak ediyorum. Lucas onu neyle tehdit etti acaba?

Matt'e bakıyorum. Kocamın gözlerinin etrafındaki gerginlik benim için çok bariz. Bunu yapmak istemiyor ama kendini her nedense mecbur hissediyor.

"Nasıl oynanacağını anlatayım mı?" diye soruyor Isabel. Lucas'ın cevap vermesini beklemeden cümleleri ardı ardına sıralıyor. "Genellikle şöyle olur –yanlış bir şey söylersem beni durdur

Lucas– herkesin oynayacağı bir rol vardır. Biz bu rolleri daha önce almıştık zaten. Birbirimizin sırlarını çözmeli, kanıtlar, görgü tanıkları, mazeretler gibi şeylerin peşine düşmeliyiz. Başlangıçta katil olup olmadığınızı bilmezsiniz. Bu bilgiyi oyunun ilerleyen kısımlarında öğrenirsiniz, bu yüzden şimdilik katil olmadığınızı varsaymanız gerekiyor. Ama içimizden biri kurban olarak seçildiğini şu an biliyor olmalı ve akşamın bir vaktinde bu kişi öldürülecek. Ardından bu kişi oyundan çıkacak, kendisini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken geri kalan kişileri izleyecek."

Nick ve Matt, oyunun onları heyecanlandırdığını göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Andrew arkasına yaslanıyor, bu da bana Chandra'ya bakma fırsatını veriyor. Yanakları kızarmış ve Alex'e verdiğine benzer bir bilekliği okşadığını görebiliyorum. Nina gözlerini kocasından ayırmıyor.

Sonunda Isabel konuşmayı bitiriyor. Onay almak için Lucas'a bakıyor. O hâlâ oturmadı ve sandalyesinin arkalığını iki eliyle tutuyor. Eklemleri bembeyaz.

"Tek bir ayrıntı dışında bütünüyle haklısın Isabel. Bu gece hiçbiriniz kurban olmayacaksınız."

"Kusura bakma Lucas ama katil kim oynayacaksak bir cesede ihtiyacımız olacak," diyor Isabel.

O an Isabel'in aptal numarası yapıp yapmadığını merak ediyorum. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu şimdiye kadar çoktan anlaması gerekirdi.

"Ben yokum," diyorum, sandalyemi geri itiyorum, kucağımda duran peçeteyi buruşturup masaya fırlatıyorum. Andrew'un bana baktığını hissediyorum ama konuşan kocam oluyor.

Kısık sesle, "Otur Jemma," diyor. "Lucas'ın istediğini yapacağız. Burası onun evi. Onun kuralları geçerli."

Matt hakkında ne hissedersem hissedeyim, zekâsından bir an olsun şüphe duymadım. Ya bu kadar yıldır yanılmışım ya da Lucas'ın onun üzerindeki kontrolü hayal edebileceğimden çok daha fazla.

Yüzümü Lucas'a dönüp ona doğru bir adım atıyorum. Ondan korkmayacağım ve boyun eğmeyeceğim.

"Ama buna oyun denemez, değil mi? Kurban rolünü kimseye vermene gerek yok çünkü elinde zaten bir kurban var, değil mi Lucas?"

İfadesiz bir yüzle bana bakıyor. Masanın çevresinde oturanların yüzlerine bakmak için dönüyorum; bazılarının yüzünden -mesela Andrew'un- az sonra ne söyleyeceğimi bildikleri anlaşılıyor, diğerleriyse bundan biraz daha az emin görünüyor.

"Kurban Alex, değil mi Lucas? Onun öldürüldüğünü düşünüyorsun."

39

Yemek odasının çift camlı kapılarının dışındaki hava durgun ve sıcak. Çardağın sütunlarına tırmanan yaseminin kokusu biraz midemi bulandırıyor.

O klostrofobik odada bir dakika daha kalamazdım. Ben dışarı çıkarken içeride şaşkınlıktan doğan bir sessizlik oldu. Şimdiyse arkamda açık duran kapılardan uğultu halindeki konuşmaları duyuyorum, sesler birbirini bölmeye başladıkça ses seviyesi ve gerilim yükseliyor, görünen o ki içeride kıyamet kopacak. Kimsenin ne dediğini duyamıyorum ve bilmek de istemiyorum.

Kalbim küt küt atıyor, vücudum karıncalanıyor. Lucas, Alex'in öldürüldüğünü düşünüyor ama dahası var. Artık tehditleri, karakter açıklamalarını anlıyorum ve tek düşünebildiğim, üzüntüsünün onu böyle bir deliliğe sürüklediği. Ağzıma gelen salyamı yutuyorum. Polise neden söylemedi? Peki ya bıraktığı intihar videosu da neydi?

Ne yapacağıma karar veremeden yemek odasından çıkan birinin ayak seslerini arkamda duyuyorum.

"Cesurca bir hareketti Jemma."

Ona doğru dönmüyorum. Lucas'ın bakışlarında büyüleyici, insanı hemen hemen hipnotize eden bir şey olduğunu her zaman düşünmüşümdür ve şu an onunla göz göze gelmemeyi tercih ederim.

"Gerçekten Alex'in öldürüldüğüne inanıyorsan, seni anlarım

Lucas. Ama şüphelerini gidermenin yolu bu mu? Bu insanlar senin arkadaşın. Oyunu ayarlama şeklin, kıyafetler, aynı yiyecekler – iğrenç bir şey bu."

Arkamdan bana baktığını hissedebiliyorum, yine de ona dönmüyorum.

"'Bu insanlar'ın arkadaşım olduğunu söylemen ilginç. Kendini onlardan biri olarak görmüyor musun?"

Aşağılayıcı bir kahkaha atmak istiyorum ama sesim neredeyse hıçkırarak ağlıyormuşum gibi çıkıyor. "Siz, neredeyse yirmi yıldır birbirini tanıyan bir grup adamsınız. Ve Isabel de şöyle ya da böyle sizin gruptan biriydi. Ama ikinizin bir zamanlar birbirinize âşık olduğunuzu bilmiyordum. Matt bana söylememişti. Geçmişinizi bilmiyorum ya da sırlarınızı anlamıyorum – ben sadece bir yabancıyım."

Lucas "Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu. Sesi, fısıltıdan azıcık daha yüksek çıkıyordu.

"Kim bana neyi söyledi?"

"Isabel. Ona âşık olduğumu mu söyledi sana?"

"Evet, söyledi."

Nihayet, yaptığı şeye ne kadar kızgın olduğumu görmesini istediğim için ona dönüyorum.

"Neden ayrıldığımızı da söyledi mi peki?" diye sordu.

Burada biraz ortalığı karıştırmış olabilirim ama Lucas'm ne geçmiş ne de şimdiki aşk hayatı beni ilgilendiriyor.

"Tanrı aşkına, bunun ne önemi var? Gerçek şu ki, ben hiçbir şey bilmiyorum. Alex'in on dört yaşmdayken yaşadığı ve hepimizin intiharına yol açtığını düşündüğümüz şeyi de bilmiyorum. Yani hayır, ben senin arkadaşın değilim. Kendimi yörüngenizde dönen bir uydu gibi hissediyorum ama size katılmak için asla davet edilmiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca bağlıyorum.

"Andrew ve benim hakkımızdaki o yalanları Matt'e söylemek-

le beni nasıl tehdit edersin? Bununla eline ne geçecek?"

"Burada kalmana ihtiyacım var. Gidersen Matt de seninle gitmeyi tercih edebilir. Aranızın iyi olmadığını biliyorum ama seni seviyor."

Acımı gizlediğini umduğum alaycı bir ses tonuyla, "Sevgisini çok komik bir yolla gösteriyor," diyorum.

"Doğru olabilir ama Matt'in kendine güveni yok ve senin sevgine layık olduğunu da düşünmüyor, bu yüzden Andrew konusunda bana inanır."

"Peki öyleyse, düşündüğümden de büyük bir piç kurususun demek ki."

"Bunun hoşuna gitmediğini biliyorum Jemma, özür dilerim. Herkesin bu oyuna katılmasını sağlamam lazım ve gerçek ortaya çıktığında bir kişi hariç herkesin beni affedeceğini umuyorum."

İçimdeki korku daha da büyüyor. Şüphelerimi görmezlikten gelmeye çalışıyordum ama Lucas az önce en kötü şüphemi doğruladı.

Alex'i içimizden birinin öldürdüğünü düşünüyor.

40

Nina yemek odasından çıkan Lucas'ın peşinden gelmişti, kocasının bunca zaman bu duyguları beslediği ama kendisinin haberinin olmadığı düşüncesi başını döndürmüştü. Ona neden söylememişti?

Jemma'nın onu mantıklı düşünmeye zorlamak için elinden geleni yaptığını duyabiliyordu.

"Yanılıyorsun Lucas," diyordu. "Öyle olması gerekiyor. Öldürülmüşse bile katil herhangi biri olabilirdi: çardağı kuran ekipten biri, bir garson, tamamen yabancı biri."

Nina, Lucas'ın elini uzatıp Jemma'yı kendine doğru çekmesini ve sanki onu öpecekmiş gibi başını eğip yaklaşmasını izledi.

"Üzgünüm Jemma ama şu an *benim* evimde, *benim* masamda oturan bu insanlardan birinin kız kardeşimi öldürdüğünü biliyorum, bundan zerre kadar şüphem yok. Hanginiz olduğunu öğreneceğim."

Nina elini kaldırıp ağzını kapadı ve ağzından çıkacak haykırışı bastırdı. Alex'in öldüğü sabahtan beri –Lucas'ın ona affedilemez bir şey yaptığını söylediği o günden beri– kız kardeşiyle tartıştığı için suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğine inanmıştı. Lucas soruşturmaya kadar huzursuz, kararsız ve endişeliydi ama o iş bittiğinde Nina onun iyileşmeye başlayabileceğini düşünmüştü. Oysa Lucas iyileşmek yerine bu etkinliği düzenlemeyi takıntı

haline getirdi, her şeyin kusursuz olduğundan emin olmak için âdeta çıldırıyordu.

Lucas, Nina'dan herkesin aynı giyinebilmesi için kıyafetler hazırlamasını istemişti ve Nina, odanın aynı görünmesini, yemeklerin tadının bir yıl öncekiyle aynı olmasını istediğini de biliyordu. Ona nedenini sormuştu elbette ama tek söylediği bir oyun planladığıydı ve soru sormamasını rica etmişti. O kadar odaklanmış ve kararlı görünüyordu ki Nina tartışmak istememişti. Evlilikleri zaten hassastı.

Lucas'ın Alex'in ölümü konusunda bir suçlu aradığına, o geceyi tekrar yaşayarak, Alex kadar zayıf bir genç kadını uçurumun kenarına itecek zalimce ya da incitici bir şey söylendiğini ortaya çıkarmaya çalıştığına inanmaya başlamıştı. Sonra karakter açıklamasını okudu ve kocasının kendisine de arkadaşlarından daha fazla güvenmediğini fark etti.

Ama Nina, yaşadığı tüm dehşetin içinde bir an bile Lucas'ın, kız kardeşinin öldürüldüğüne inandığını düşünmemişti ve Jemma'ya söylediği her şeyden, onu, yani *karısını* da şüpheli listesine dâhil ettiği bariz şekilde görülüyordu. Bunu bir ihtimal olarak bile görebileceği düşüncesi, midesindeki bulantıyı aniden kızgın bir öfke topuna dönüştürdü. Nasıl yapabilirdi bunu?

Sesinin sakin çıkması için uğraşarak, "Seninle konuşmak istiyorum Lucas," dedi.

Lucas kısık sesle, "Şimdi olmaz Nina," dedi. "Jemma'yla konuşuyorum."

Jemma ellerini yukarı kaldırıp avuçlarını gösterdi. "Hayır Lucas. Konuşmamız bitti. Karınla konuş. Sana ihtiyacı var."

Bunu söyledikten sonra dönüp uzaklaştı – yemek odasına değil, köşeyi dönüp kuzey terasına yöneldi.

"Zamanım yok Nina. Misafirlerimizin yanına dönmeliyim."

"Beni başından atmaya çalışma Lucas Jarrett." Kendi sesindeki titremeyi duyabiliyor ve kocasının bunu korku sanmamasını

umuyordu. "Beni sorgulamanın kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünürsün? Bu hakkı nereden buluyorsun? Tanrı aşkına, bunca zaman benden şüphelendiysen bunu neden söylemedin? *T'es un bâtard!*"[6]

Lucas ona baktı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Bana yalan söyledin. Bunu yapmamalıydın."

"Ne demek istiyorsun? Sana ne zaman yalan söylemişim?"

"Alex'in öldüğü gece nerede olduğun hakkında yalan söyledin. Odanda olduğunu söyledin ama değildin." Yüzünü kaldırmak için parmağını çenesinin altına koydu, ama Nina onu öfkeyle itti. "O gece seni aramaya geldim Nina. Yatak odamızda değildin, öyle değil mi?"

Nina onu durduracak ya da nerede olduğunu açıklayacak bir şey söylemeden önce Lucas onun yanından geçti ve yemek odasına döndü.

Nina, gözden kaybolurken arkasından onu izledi. Bir yıl boyunca Lucas, Nina'nın ona yalan söylediğine çünkü bir şeyler sakladığına inanmıştı. Nina gerçekten de bir şey saklamıştı. Lucas'ın ne yaptığını biliyordu ve bunu bildiğini saklıyordu.

Öfkesi geldiği kadar hızlı bir şekilde vücudundan akıp gitti ve yerini üzüntüye bıraktı. Omuzları çöktü, destek almak için bir bahçe sandalyesinin arkasına tutundu. Lucas, Nina'nın ne yaptığını düşünebilirdi ki? Yalan söylediği için mi kızgındı yoksa daha kötü bir şeyden mi şüpheleniyordu?

Nefesi kesildi, güçlükle yutkundu. Yeteri kadar ağlamıştı. Şimdi Lucas'a yardım etmesi ve kocasının neyi neden yaptığını anlamasını sağlaması gerekiyordu.

Tek istediği yatağa gidip kendini yorganın altına gömmekti. Ama bunu yapmazdı. Yemek odasına dönecek ve Lucas'a ihtiyaç duyduğu desteği sağlayacaktı.

---

6 (Fr.) Sen bir piçsin! (ç.n.)

41

Herkesten uzaklaşmak iyi geliyor. Burada, yani evin kuzey tarafında gölgeler daha uzun, hava daha serin.

Tek düşünebildiğim Lucas'ın üzüntüden delirdiği. Alex, Polskirrin'den nadiren ayrılırdı ve buranın ötesinde de pek bir hayatı yokmuş gibiydi, bu yüzden onun öldürüldüğünü düşünmek delilik. Hem neden ölümünü açıklayan bir video çekmiş olsun? Soruşturma sırasında Lucas, bu şüpheleri hakkında tek kelime bile etmemişti. Peki şimdi neden bunu yapıyor?

Çok fazla soru var ama cevabım yok.

Sağ elimde hâlâ ikinci zarfı tuttuğumu fark ediyorum. Çöpe mi atsam yoksa okusam mı karar veremiyorum. Zarfta yeni tehditler mi var acaba? Benimle ilgili –ya da Matt'le ilgili– ifşa edeceği daha başka şeyler mi var? Zarfta ne olduğuna bakmam gerektiğini biliyorum.

Bir talimat listesi olduğunu görebiliyorum. Azalan ışıkta daha iyi okuyabilmek için antika bir duvar lambasına yöneliyorum.

Partinin birinci bölümündeki hedefler

Karakter adı: Jemma Hudson

Bir yıl önce bu gece neler duyduğunu ve gördüğünü hatırlamaya çalışmalısın. Aynı sandalyelerde oturuyorduk, aynı kıyafetleri giyiyorduk, aynı yemekleri yiyorduk.

Konuşmaları ve detaylarını düşün, önündeki kâğıtlara not al.

Her bir kişinin bunu hangi dürtüyle yapmış olabileceğini düşün.

Kimin ne yaptığını, kimin kiminle konuştuğunu hatırla.

O gece veya herhangi bir noktada, sana yersiz görünen ve bu olaya yol açabilecek ne duydun?

Andrew Marshall'ın yanında oturuyordun. Neler konuştunuz? Ona o gece nerede olduğunu, ne yaptığını, kimi gördüğünü sor ve bakalım anlatacağı hikâye gerçek mi yoksa yalanlarla dolu mu olacak.

Yalanları not et.

Oyun bu gece bitmiyor. Yarın her biriniz gördüklerinizi ve duyduklarınızı ifşa edeceksiniz.

Aramızdaki katili ancak bu şekilde ortaya çıkarabiliriz.

Sandalyemi, duvarın oluşturduğu karanlık gölgelere çekip yavaşça oturuyorum. Boğazımın arkasında bir yanma hissi var ve Lucas'ın son derece ciddi olduğunu kabul etmeliyim. Aslında hepimiz şüpheliyiz.

Alex'i bizden birinin öldürdüğünü öğrenirse ne yapacak?

Burada, kocamın ve diğer konukların görüş alanından uzakta otururken aniden korkuyorum. Beni katilin gözünde bir tehdit haline getirecek herhangi bir şey biliyor muyum?

Kendimi sarsıyorum. Lucas yanılıyor olmalı. Hem emin olsaydı polisi arardı.

Sesler duyuyorum ve diğerlerinin de terasa çıktığını fark ediyorum. Onlara daha sonra katılacağını söyleyen Lucas'ın sesi diğerlerini bastırıyor. Ona bu izlenimi veren şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Ama yine de onun haklı olduğunu biliyorum.

Bana doğru gelen ayak sesleri kalp atışlarımı hızlandırıyor ve Andrew köşeyi dönünce bir an rahatlıyorum. Sonra birden gerçeği fark ediyorum. Bu adamı çok az tanıyorum. Ayağa kalkıp ışığa doğru yürümek istiyorum ama Andrew benimle teras

arasında duruyor. Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki o da bana yaklaşmıyor.

"Seni arıyordum. İyi misin?"

"Hayır. Sen? Lucas'ın yaptıklarını düşünürsek, herhangi birimiz iyi olabilir miyiz? Bizden birinin yaptığını düşünüyor, biliyorsun; oyunun amacı da o kişiyi yakalamaya çalışmak."

"Tahmin ettim ve bu çok ilgi çekici. Ama Lucas böyle biri. Biz çocukken bile onun her zaman kendi gündemi vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Andrew uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Söylemesi zor. Birçok yönden nazik ve düşünceliydi ama bazen, onun deneyiymişiz gibi bizi izlediğini hissederdim. Bu yüzden hepimiz, bizi evine davet etmeyi kesmesin diye her konuda çaba sarf ederdik."

"Tanrım, kulağa vahşice geliyor."

Andrew başını sallıyor. "Tek istediğimiz onu memnun etmekti ve bu yüzden normalde yapmayacağımız şeyler yapıyorduk. Aslında bizi cesur hale getirdi, bu yüzden muhtemelen hepimize bir iyilik yaptığı söylenebilir. Daha iyi insanlar haline gelmemizi sağladı."

"Eh, sizler üzerindeki etkisi ne olursa olsun, ona meydan okumaktan son derece mutluyum ve gelecekte beni davet etmemesi de umurumda değil. Ona oynamayacağımı söyledim. Sizin oynamayı kabul etmenize inanamıyorum."

Andrew sessizce bana baktı ve sonra başını eğdi.

"Ah, hayır Andrew. Bütün bunlara, Alex'in öldürüldüğüne inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu o kadar basit değil Jemma."

"Lanet olsun, tabii ki basit! Lucas Jarrett'ın müziğiyle dans etmek zorunda değiliz ya da en azından ben bunu yapmayı istemiyorum."

"Peki ama bazılarımızın başka seçeneği olmayabilir." Andrew'un sesinde daha önce duymadığım bir sertlik var. "Neyse,

herkes içeri dönüyor, hadi gidip bir şeyler yiyelim. Boğazımızdan geçerse tabii. Yiyebileceğimden emin değilim."

Kolay yolu seçmek istediğimden mi bilmiyorum ama Andrew elini uzattığında ben de benimkini ona uzatıyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

42

Jemma ve Andrew yemek odasına geri dönerken Nina başını kaldırıp onlara baktı. Jemma'da bir meydan okuma havası vardı ve Nina, süreci bozmaya çalışacağından emindi. Lucas'ın talimatını yerine getirmeye mecbur olduğunu hissetmeyen tek kişi oydu. Nina diğerlerinin neden böyle yaptığını biliyordu: Lucas'a boyun eğmek karakterlerinin bir parçası olmuştu. Yine de Andrew'un farklı olduğunu düşündü. Kendine güveni daha fazlaydı ve Lucas'm planlarına itiraz edecek biri varsa muhtemelen bu Andrew olacaktı. Diğer taraftan onun kaybedeceği şeyler de diğerlerinden fazlaydı. Lucas ona, deneyimli bir kaptanın kullanacağı yatı kiralamaya hevesli zengin ve ünlü tanıdıklarından oluşan sonsuz uzunlukta bir potansiyel müşteri listesi sunmuştu. Lucas'ın tek bir sözü Andrew'un geçim kaynağını kaybetmesine yol açabilirdi.

Nina, normalde misafirlerine sunmaktan gurur duyacağı yemek tabaklarının herkesin önüne konulmasını izledi. Geçen yılın tersine şimdi çatal bıçak sesi yoktu. Bardaklar düzenli bir şekilde dolup boşalıyordu ama kimse çatalına dokunmuyordu.

Lucas sırayla herkese bakıyordu. Çoğu gözlerini kaçırdı ve ilk konuşan Jemma oldu.

"Ne yapmamızı bekliyorsun? Gecenin büyük kısmında Andrew'la işim hakkında konuşuyordum. Bunu bilmenin sana ne faydası olacak?"

Lucas parmaklarını masaya vuruyordu. "Talimatlarınız açık, öyle değil mi? Ayrıca hepinizin not defteri de var. Kullanın. Anlamayan kimse var mı?" Nina yerinden sıçrayıp odadan kaçmak istedi. Lucas'ın gerginliğini izlemeye dayanamıyordu çünkü kafasından geçen her neyse, kendisini buna dâhil etmediğini biliyordu. "Yemek bitince terasa geçeceğiz ve o gece yaptığınız şeyleri aynı sırayla tekrarlayacağız. İşte o zaman kimin hikâyesinde boşluk olduğunu göreceğiz. Yeterince açık oldu mu Jemma?"

"Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz!" Jemma'nm sesi yükselmişti. "Buradakilerden biri nerede olduğunu açıklayamasa bile, bu Alex'i öldürdüğünü göstermez. Gerekçesi olup olmaması ne olacak? Ayrıca polisi neden aramadın?" Bir an için duraksadı ama Lucas'm cevap vermeye niyeti yoktu. "Tamam o zaman, Alex'in kendini öldüreceğini söylediği videoyu neden çektiğini açıkla. Soruşturmadaydım Lucas ve olayın intihar olduğuna karar verildiğinde ağzından tek bir lanet olasıca sözcük bile çıkmadı. Neden?"

"Kendimce nedenlerim var," dedi Lucas. Jemma'ya son bir bakış atarak sandalyesini geri itti, sandalye devrilirken gözünü bile kırpmadı ve ellerini kalçalarına koyarak yerinden kalktı. "Yapmanızı istediğim şeye itiraz edebilirsiniz. Bunun adaletsiz, utanç verici ve mantıksız olduğunu düşünebilirsiniz. Masumlardan şimdiden tüm kalbimle özür diliyorum. Ayrıca telafi edeceğime de söz veriyorum. Ama size şunu soruyorum. Şu an bu odada ayağa kalkıp Alex'in nasıl ve neden öldüğünü umursamadığmı söyleyebilecek kimse var mı?" Durakladı, gözleri Jemma ve Andrew arasında gezindi, onları planına karşı en büyük tehdit olarak görüyordu sanki. "Eğer kız kardeşimi gerçekten umursayamıyorsanız tamam. Kalkın ve gidin. Ama bir yıl önce bu gece tam burada, hepinizin tanıdığı genç bir kadının, bu masadaki biri tarafından öldürülmüş olmasının sizin için bir önemi varsa kendinizi bana bırakacaksınız ve şu lanet oyunu oynayacaksınız!"

Lucas son sözlerini bağırarak söylemişti. Odadaki atmosfer gergindi ve kimse konuşmuyordu.

Sessizlik, kapı zilinin çalmasıyla bölündü.

Bu, Lucas'ın bir başka numarası mıydı? Kocasının yüzüne bakınca Nina öyle olmadığını anladı. Araya bir şey girmesinin onu öfkelendirdiği besbelliydi.

Nina ayağa kalktı. "Bakayım kim gelmiş," dedi, odadan kaçmak için bir bahane bulduğuna memnundu.

43

Dedektif Çavuş Stephanie King, arabasını antika bir lamba direğinin yanına park etti. Hava henüz tamamen kararmamıştı ama lamba çoktan yanmıştı ve adımını Polskirrin arazisinin sessizliğine atarken lambalar yandığı için memnun oldu. Lucas Jarrett'ın evi ne kadar güzel olsa da korku veren bir yanı vardı. Pencerelerde ışık yoktu, sadece kararan gökyüzünü yansıtıyorlardı. Ama en sağdaki odalardan birinde loş, titrek bir parıltı görebiliyordu. Mum ışığına benziyordu. Önemli bir ânı bölmediğini umuyordu çünkü günün tarihî öneminin tamamen farkındaydı.

Ön kapıya yaklaşırken kapı açıldı ve bir yıl önce yarın, Lucas Jarrett'la evlenecek olan Nina'nın ince silueti, arkasındaki lamba tarafından aydınlanmış olarak eşikte belirdi. Stephanie, kadının ağladığını ancak iyice yaklaşınca görebildi. Bu gece buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama işi yarına bırakmaktan ve davayı Stephanie dışında birinin almasındansa böylesinin daha iyi olduğunu hissediyordu. Bir yabancı yerine onun gelmesi daha mantıklı görünüyordu. En azından geçmişi biliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Stephanie. "Bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim içiz özür dilerim ama yardımcı olabileceğinizi düşündüğümüz bir soruşturmamız var. Beni hatırladınız mı bilmiyorum. Geçen yıl da buradaydım. Dedektif Çavuş Stephanie King."

Nina'nın şişmiş gözleri biraz daha açıldı. "Dedektif mi?"

"Evet, CID'ye geçtim. Bunun hassas bir zaman olabileceğini göz önünde bulundurarak buraya gelip sizinle konuşmak için gönüllü oldum. Umarım sorun olmaz, Bayan..."

"Bayan Jarrett," diye yanıtladı Nina. "Lucas ve ben evlendik. Buyurun. Lucas misafirlerimizin yanında, burada olduğunuzu bilmiyor."

"Misafiriniz mi var? Çok, çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemiyorum ama belki kocanız benimle konuşmak için dışarı çıkabilir. İkinizle de konuşmam gerekiyor."

O sırada bir kapı açıldı ve Stephanie bir an için mum ışığında, beyaz ve yeşil renkli çiçeklerle süslenmiş bir masa gördü. İçeriden bir kadın hole çıktı. Stephanie ve Nina'yı görünce başını hafifçe eğdi.

"Rahatsız ettiğim için affedersin Nina. Araya girmek istememiştim. Lucas'a oyunu oynamak istemediğimi söyledim. Odama gidiyorum."

Nina, Stephanie'ye gergin bir bakış atıp kadına döndü.

"Affedersiniz ama geçen yıl da burada değil miydiniz? Kutlamada..." dedi Stephanie, düğünden bahsetmenin biraz uygunsuz kaçacağını düşünmüştü.

"Evet buradaydım. Ben Chandra Tran."

"Peki öyleyse, sizinle de konuşmamız gerekecek maalesef. O gün burada olanlardan başka kimse var mı şu an?"

Nina konuşmaya başlamadan önce rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Evet. Geçen yılki misafirlerimiz bu gece burada."

Stephanie düşündüklerini yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Gecikmiş bir tür cenaze töreni için mi gelmişlerdi? Chandra Tran'in bahsettiği oyun da neyin nesiydi?

"O zaman herkesle birlikte konuşabilir miyim lütfen? Fazla sürmez."

Chandra yemek odasına yöneldi, Stephanie ve Nina da arkasından gittiler. Chandra kapıyı açarken Stephanie içeride hiç

gürültü olmamasına şaşırdı. O kadar insan varken bir konuşma uğultusu ya da en azından tabaklara çarpan çatal bıçakların tıkırtısını duymayı beklerdi.

Nina'yı odaya kadar takip etti ve içeri dik dik bakmadan tüm alanı görmeye çalıştı. Tuhaf bir manzaraydı. Konuklar sanki bir tür kutlama yapılıyormuş gibi giyinmişlerdi ama kimsenin yüzü gülmüyordu.

Masada her birinin önünde birer not defteri ve kalem vardı. Stephanie durduğu yerden bakınca en yakın olanların önündeki sayfaların boş olduğunu görebiliyordu.

"Lucas, bu Dedektif Çavuş King. Onu hatırlıyorsundur."

Lucas'ın yüzündeki ifadeyi anlamak zordu ama Stephanie, birinin gelip akşamı bölmesinden memnun olmadığını biliyordu ve Lucas suçlayan bir ifadeyle karısına baktı.

"Bay Jarrett, bu kadar geç saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ancak Polskirrin'le ilgili olabilecek bir soruşturmanın bilgisi bize ulaştı."

"Kız kardeşimin intiharıyla ilgili bir şey değil mi yani?"

Sesinde şaşkınlık vardı ve Stephanie'ye odadaki gerginlik biraz da olsa hafiflemiş gibi geldi.

"Buraya gelme sebebim Lidia Dalca adlı genç bir kadının on ay önce kaybolduğu ihbarını almamız. Aslen Rumen ve geçen yıl bu zamanlar, iş aramak için ülkeye gelmiş. Maalesef ortadan kaybolmuş."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama on ay önce kaybolmuşsa neden şimdi peşine düşüyorsunuz?"

"Elimizden geldiğince araştırmıştık. Ama şimdi yeni bilgiler gün yüzüne çıktı. Lidia'nın ailesi, İngilizce konuşan bir kuzenlerini tercüman olarak tutup Cornwall'a getirdi, Lidia'ya ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı ve görünüşe göre annesi onunla en son, bir yıl önce bu gece konuşmuş. Lidia, ertesi gün büyük bir düğün olacağını duyduğu bir evden bahsetmiş ve oraya gideceği-

ni söylemiş. Ona uygun bir iş olup olmadığını sormayı planlıyormuş. Epey geç saatte konuşmuşlar ama tarihi göz önüne alınca buraya, Polskirrin'e gelmiş olabilir mi diye merak ettik."

Lucas kaşlarını çattı. "Buraya en son geldiğinizde, ortalıkta dolaşan, bazıları gece geç saatlere kadar çalışan çok sayıda insan olduğunu fark etmişsinizdir muhtemelen, ama adlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden kayıp olduğu iki ay sonra bildirilmiş?"

"Öyle görünüyor ki, Lidia, bilmediği bir yerde ve ıssız yollarda dolaşmak için saatin çok geç olduğunu söyleyen annesiyle tartışmış. Annesi bunun tehlikeli olabileceğini düşünüyormuş."

"Annesi haklıymış belli ki."

Lucas kederli bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı ama Stephanie rol yaptığını görebiliyordu.

"Annesi birkaç gün haber alamayınca kızının küstüğünü sanmış, aradığında cevap alamıyormuş. Cep telefonunu kontrol ettik tabii ama kontörlü hat kullanıyormuş ve şu an bu hat servis dışı görünüyor."

"Üzgünüm Çavuş, ama akşam yemeğinin ortasında olduğumuzu görüyorsunuz. Hem geçen zamanı da düşününce bunu hemen yarın çözmeniz mi gerekiyor sizce?"

Nazik davranmaya çalışıyor gibi görünse de Lucas Jarrett açıkça Stephanie'nin gitmesini istiyordu. Ama Stephanie'nin gözünü korkutmak öyle kolay değildi.

"Sizi fazla tutmayacağım ama aranızda buraya geldiğini hatırlayan –onu gören, onunla konuşan– var mı diye sormak istiyorum. Elimizdeki en iyi fotoğraf bu, daha yenisinin gelmesini bekliyoruz." Kalitenin çok iyi olmadığının farkındaydı, diğerlerinin de görmesi için elden ele gezdirebilsinler diye telefonunu uzattı. Aşağıdan çekilmiş selfie gibiydi ve kızın çenesi yüzünün geri kalanına göre epey büyük görünüyordu. "Lidia yirmi iki yaşında, zayıf, orta boylu, çok az İngilizce biliyor ya da en azından

o zamanlar öyleydi. Annesine göre, eğer iş aramaya çıkmışsa saçlarını toplar, resimdekine benzer bir topuz yapardı."

Stephanie kendisine dönük yüzlere baktı ama hiçbiri onunla ilgilenmiyordu. Olan başka bir şey vardı –kimsenin söylemediği bir şey– bunu hissedebiliyordu. Sanki onun gitmesini istemekte hemfikirmiş gibi sessizlerdi ama yine de birbirlerine bağlı görünmüyorlardı. Kimse kimseye bakmıyordu: Kimi çiçeklere ya da karşısındaki kişinin başının üstündeki duvara ya da kadehindeki şaraba bakıyordu. Chandra Tran ve Stephanie'nin Jemma Hudson olarak hatırladığı kadın dışındakiler, fotoğrafa şöyle bir bakmakla yetindiler.

"Bu tanıma uyan birini gördüğünü hatırlayan var mı? Zor olmalı, biliyorum; üstelik başka bir gece değil, tam da bu gece; ama sormak zorundayım."

Konuşurken Stephanie'nin gözleri önündeki boş sandalyeye takıldı. Gümüş rengi bir tabağın üzerine bir yer kartı konulmuştu.

Alex.

Bakışlarını Lucas'a çevirdi, Lucas da gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Stephanie neye bulaştığını bilmiyordu ama tam da şimdi, kendisi yerine başka birini göndermiş olmayı diledi.

Düzenleme
Ny.ozlem

44

Dedektif, isimlerimizi alıp gitti; bazılarımız ismini vermekte isteksizdi. Ne kadar masum olursa olsun sanırım kimse bilgilerinin bir polis bilgisayarına kaydedildiğini düşünmekten hoşlanmaz.

Polis memurunu hatırlıyorum. Beni aynı bir yıl önceki gibi çok etkiledi, her zaman yanınızda olmasını isteyeceğiniz türde bir kadın – harika bir arkadaş ama zorlu bir düşman. Kartını şöminenin üzerine bıraktı ve hepimizden o gece duymuş veya görmüş olabileceğimiz herhangi bir şey olup olmadığını düşünmemizi istedi. Keşke konuştuğumuz tek şeyin bu olduğunu bilseydi. Kart bana bakıyor, onu alıp kullanmamı istiyormuş gibi hissediyorum.

Ona burada dönen şeyi, Lucas'ın şüphelerini ve bize yaptırdıklarını anlatmak istedim. Diyelim ki Alex'i birimizin öldürdüğüne karar verdi, yanılıyor olsa bile o kişiden nasıl bir intikam alacak? Ve hepimiz onun haklı olup olmadığına karar verirken, aramızda başka kimler tehlikede?

Çavuş King gittiğinden beri kimse tek kelime etmedi. Yemekler önümüzde tabaklarda duruyor ve sanki bir nedenden dolayı kibar olmamız gerekiyormuş gibi tabağı eşeliyoruz. Ama kibar olmamız gerekmiyor.

Lucas'ın dudakları sımsıkı kenetlenmiş halde. Dedektif oyununu böldü, her şeyi zar zor bir arada tutan ipi kopardı ve şimdi Lucas'ın tekrar işleri yoluna koyması gerekiyor.

Chandra tekrar masadan kalkıp kapıya yöneliyor.

"Andrew, nişanlına kalmasını söyle lütfen. Hepinizin söylediğim şekilde oyuna katılmanız gerekiyor."

Andrew yavaşça sandalyesini geri itiyor, ayağa kalkıp Chandra'ya doğru gidiyor. Korkunç bir an için Lucas'ın söylediğini yapacak sanıyorum ama yanılmışım. Kolunu uzatıp Chandra'nın omzuna koyuyor. Yanakları kızarmış ve öfkesini güçbela kontrol altında tuttuğunu görebiliyorum."

"Siktir git Lucas. Ben Chandra'nın bekçisi değilim. Ne istiyorsa yapabilir."

Lucas ona çarpık bir gülümseme gönderiyor. "Ciddi misin? Chandra, akşam yemeğinden sonra Alex'in kiminle konuştuğunu ya da onu kimin gördüğünü bulmak gerek. Gidersen, yapbozun parçalarından biri eksik kalır ve yanlış kişi suçlanabilir. Bunu mu istiyorsun?" Bir an duraklıyor, gözleri Chandra ve Andrew arasında gidip geliyor. "Belki de karakterlerimizin ilk sırlarını açıklamanın zamanı gelmiştir. Ne dersin Andrew? Seninle başlayalım mı?"

Chandra Andrew'a bakarak alt dudağını ısırıyor. "Kalmamı istiyorsan kalırım."

Andrew'un başını yere eğişini izliyorum. En sonunda "Teşekkür ederim," diyor. Lucas yine kazandı.

Chandra sessizce sandalyesine dönüyor ve aramızdaki boşluğu Andrew doldurmadan önce uzanıp kolunu hafifçe sıkıyorum.

Lucas kollarını masaya dayıyor. "Umarım hepiniz benimlesinizdir ve odadaki herkes -bir kişi haricinde elbette- Alex'in katilini bulmaya en az benim kadar kararlıdır. Talimatlarınızı zaten almıştınız."

Bunu söyledikten sonra tekrar oturuyor.

Matt'in Isabel'e doğru dönmesini izliyorum. Sessizce, neredeyse tıslayarak konuşuyor; keşke ne dediğini duyabilsem. Parmakları pençe gibi kıvrılıyor, sonra düzleşiyor - bir içeri, bir dı-

şart, bir içeri, bir dışarı. Isabel zorla gülüyor, bunu ancak böyle tarif edebilirim. Dengeli duruşunu korumaya çalışmak çok zor geliyormuş gibi yanakları kızarıyor.

Matt'in o malum gecede nerede olduğunu bilmiyorum ve döndüğünde saatin ne kadar geç olduğunu Lucas'a söylemeye hazır değilim. Onunla kendim konuşana kadar olmaz.

İşte tam şu an, odadaki herkes en çok sevdiği kişiyi suçlayabilecek bir bilgiyi saklamaya karar verirse, Lucas'ın amacına asla ulaşamayacağını fark ediyorum.

"Not alın lütfen," diyor Lucas, düşüncelerimi bölüyor. "Yarın yeniden bir araya geldiğimizde o notlar bize lazım olacak."

Andrew'a dönüyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum. "Bunu yapmak, seni ya da başka birini sorgulamak istemiyorum."

"Jemma, saklayacak bir şeyin olduğuna bir an olsun inanmam, ben de bir şey saklamıyorum. O halde neden oyuna katılmıyoruz?"

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Sakladığım bir şey var. Kocamın dışarıda olduğu ve bana nerede olduğunu söylemediği gerçeğini saklıyorum.

Kafa karışıklığımı gizlemek için ilk soruyu ben soruyorum.

"Neredeydin? Kimi gördün?"

Andrew'un daha önceki kırmızılığı gidiyor, bronz teni solgun bir hal alıyor.

"Nina hariç hepimiz terastaydık. Hatırlarsın, birkaçımız dans ediyorduk ama müzik değişti ve hepimiz oturduk. Sonra telefonum çaldı ve orada daha iyi çektiği için meyve bahçesine gittim. Alex'i görmedim ve telefon görüşmem bittiğinde odaya dönüp yattım. Chandra da zaten oradaydı."

Alex'in Andrew'dan hemen sonra ayrıldığını hatırladım. Acaba onun peşinden meyve bahçesine mi gitmişti?

"Görünüşe göre bir gerekçe olup olmadığını da anlamam ge-

rekiyor, bu yüzden o telefon görüşmesinde kimsenin duymasını istemeyeceğin bir şey olup olmadığını sormalıyım sanırım. Cinayet işlemene yol açabilecek bir şey mesela?"

Andrew şarap kadehine uzanıyor ve elinde çevirerek içindeki koyu renkli sıvıya bakıyor. "Tabii ki öyle bir şey yok."

* * *

Parlak kırmızı rujlu, kızıla dönük sarı saçlı genç bir hizmetçi kız, hemen hemen hiç dokunulmamış tabakları almak için odaya giriyor, bir an için bu lezzetli yemekleri alıp götürdükten sonra ne yapacağını merak ediyorum. Hiç şüphe yok ki çöpe atılacaklar.

Kız, portakal, kereviz ve parmesanlı incecik İtalyan pastırması dilimlerinden oluşan tabağı alıyor. Geçen yıl afiyetle yemiştim ama kan kırmızısı et bu gece midemi bulandırıyor.

Chandra, Andrew'un üzerinden beni görebilmek için eğilince şaşırıyorum.

"Andrew'un az önce söylediklerini duydum Jemma. Bana karşı kibar olmaya çalışıyor. Kiminle konuştuğunu biliyorum. Arayan babamdı ve evliliğimizin şartlarıyla ilgili konuştular. Babamın ona ne teklif ettiğini biliyordum ve Andrew kabul ettiği için de memnunum. Lucas'ın ifşa etmekle tehdit ettiği sırrın da bu olabileceğinden şüpheleniyorum."

Andrew'a tatlılıkla gülümsüyor ama o dehşete düşmüş görünüyor. Bu şartlar her neyse, Andrew belli ki –Lucas'ın bildiği açık olsa da– Chandra'nın bildiğinden habersizdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Chandra'nın söyleyecekleri bitmemişti.

"Andrew döndüğünde odada olduğumu söyleyerek beni korumaya çalışıyor. Ama değildim. Belki başkaları konuşma fırsatı bulduğunda gördüğüm herhangi bir şeyin önemli olduğu anlaşılır diye bunu şimdiden söylüyorum."

Andrew, yüzünde suçlu bir ifadeyle bakıyor ama onu suç-

lamıyorum. Matt'i korumaya hazırım, bu yüzden bana neden Chandra'nın odada olmadığını söylememesini anlayabiliyorum.

Andrew'a tam olarak nerede olduğumu söylemek üzereyken Nick ilk defa söze giriyor. "Lucas, buradaki *hiç kimsenin* Alex'in öldürüldüğüne inandığını sanmıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum dostum ama hepimiz biraz şaşkınız."

Lucas kehribar rengi gözlerini Nick'e dikiyor.

"Nick, senin de bir kız kardeşin var. Birinin –bizden birinin– onu öldürdüğüne inansaydın ne yapardın?"

Nick, kız kardeşini üzme pahasına uygunsuz bir şaka yapacakmış gibi görünüyor ama kendini tam zamanında durduruyor ve sessiz kalıyor.

Daha fazla sessiz kalamıyorum. "Nick'in aklı başında her insanın yapacağı şeyi yapacağını tahmin ediyorum. Polise söylerdi. En fazla yarım saat önce burada bir dedektif vardı ve sen hiçbir şey söylemedin. Hangi akla hizmet bunu yaptın?"

Lucas'ın planlarını engellediğimin farkındayım ve beni davet etmemiş olmamayı dilediğinden eminim çünkü şüpheli olamam. Alex'i o hafta sonundan önce hiç tanımıyordum.

"Birinin onu öldürdüğüne neden bu kadar inandığını bize söyleyebilir misin?" diye ısrar ediyorum.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki duygu yoğunluğu beni şaşırtıyor. Öfkeli ama öfkesinin benden kaynaklandığını düşünmüyorum.

"Size bildiklerimi söyleyemem, söylersem katile avantaj sağlamış olurum. Yapbozun bir parçasına daha ihtiyacım var." Lucas başını kaldırıyor ve nefesini kontrol etmeye çalışırken göğsünün bir içeri bir dışarı hareket ettiğini görebiliyorum. "Alex öldüğü günün öğleden sonrasında, bana burada birinin tehlikeli bir sır sakladığından emin olduğunu söyledi. Belki de gençken başına gelenlerle ilgili. Bunu ifşa etmeye kararlıydı."

Herkes hareketsiz, olduğu yerde donmuş halde ve dikkatleri

üzerine çekmemek için kımıldamak istemiyor. Ama umurunda değil. Henüz bitirmedim.

"Neden bir intihar mesajı bıraktı öyleyse?"

"Mesajını farklı şekillerde yorumlayabiliriz. Ama sana şunu söyleyeyim: O ölmek istemiyordu. İntikam almak istiyordu."

"O zaman neden bir yıl bekledin? Neden hemen bir şey yapmadın?"

"Beklemedim ki, hazırlanıyordum. Bunun için. Bu gece için."

45

Stephanie, Polskirrin'den evine kafa karışıklığıyla döndü. Orada neler oluyordu? Kaybettikleri birini anmak için bir araya gelmeleri normaldi, ama bir yıl önce, ağabeyi dışında kimsenin Alexandra Lawrence'a yakın olduğu yönünde bir izlenimi olmamıştı. Ölümüyle şaşkına döndükleri ortadaydı ama gerçekten keder duyduklarını gösteren pek az işaret vardı. Yine de bu gece bazı misafirler, şokun etkisiyle açılmış gözleriyle boş boş bakıyorlardı.

Kayıp kız Lidia Dalca'ya kimse ilgi göstermemişti ama bir an Jemma Hudson bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Sonra belli ki fikrini değiştirmişti.

Lucas Jarrett muhtemelen haklıydı. Gerçekleşemeyen düğün esnasında etrafta koşturup duran öyle çok insan vardı ki bir kızı fark etmesi mümkün değildi, ama annesinin söylediğine göre Lidia oraya geldiğinde saat epey geç olmuştu, işte bunu Lucas'ın unutması pek mümkün olmazdı. Tabii belki de kız kapılardan içeri hiç girmemişti. Belki zil çalınca kapıya kâhya baktı ve kıza gitmesini söyledi. Bu tamamen mümkündü.

Peki o odada neler oluyordu? Stephanie, her bir misafirin önünde duran not defterlerini görmüştü ve dahası, sayfalardan birinde "katil kim" yazıyordu. Kız kardeşinizin ölüm yıldönümünde neden bir akşam yemeği düzenleyip cinayeti çözme oyunu oynayasınız ki? Bu biraz iğrenç olmaz mıydı?

Stephanie, aracını araba yoluna sürerken içini çekti. Bunların Polskirrin'den başka bir yerde olmasını diledi, çünkü orada, sahilde Gus'ı aylar sonra ilk kez görmüştü ve ertesi gün bunun yıldönümüydü, bu nedenle de oraya dair karışık hisleri vardı.

Genç bir kızın kendi canına kıyabilecek kadar mutsuz olmasına üzüldüğünü, hayatın kendisine sunacağı pek az şeyi olduğuna inanmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini, bir önceki yıl olanların -Gus'tan ayrılması, bebeğini kaybetmesi- onu nasıl da perişan ettiğini hatırladı. Ama tüm bunlar yaşanırken hayatta kalacağını biliyordu. Sonra birden Gus orada beliriyor, yanında duruyor, o akşam gelip gelemeyeceğini soruyordu ve Stephanie, Gus'ın kendisini istediğini biliyordu. Vücuduna yayılan sıcaklık hissini, gözyaşlarının sona erme ihtimalini, artık rol yapmak zorunda olmamanın verdiği rahatlığı rahatlığı asla unutamayacaktı.

Gus asla rol yapmamıştı. Aylar önce tekrar bir araya gelmelerini istediğini söylemişti, ama Stephanie hislerini tarif etmeye korkmuştu. Onu bir kez kaybetmek o kadar acı vericiydi ki, aynı şeyi tekrar yaşama riskine girmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Ama Alexandra Lawrence'ın öldüğü gece, kafa karışıklıkları, acıları ve en çok da birbirlerine olan aşkları hakkında konuşurken Gus ona sarılmıştı ve işte o zaman Stephanie, onun gitmesine asla izin vermek istemediğini biliyordu.

Yarın tekrar bir araya gelişlerinin yıldönümüydü ve şimdi her şey değişmişti. Gus, Newquay merkezli Nitelikli Suçlar ekibinin bir parçası olarak ve Stephanie ise Penzance'te bir dedektif olarak kilometrelerce mesafede çalışmalarına rağmen, çok fazla araba sürerek ve çok az gün ve gece birlikte çalışarak işleri -bir bakıma- yürütmeyi başarmışlardı. Ama durum kötüleşmek üzereydi ve Stephanie bununla baş edip edemeyeceğinden emin değildi.

Arabadan indiğinde mutfağın ışıklarının yandığını gördü. Gus evdeydi. Onu görmekten memnundu ama Gus'ta yeni haberler -Stephanie'nin duymak istemediği haberler- olabileceği endişesiyle eve girmeye âdeta korkuyordu.

Çantasını koridorda yere bırakırken, "Selam," dedi. Gus'ın gözleri dışında her yere baktı.

"Rahatla Steph," dedi Gus. "Henüz rapor edilecek bir şey yok. Gel buraya."

Stephanie ona doğru yürüyüp kollarını beline doladı, başını boynuna gömdü ve teninin kokusunu içine çekti. "Evde olmana sevindim."

"Ben de," diye cevap verdi ama yüzünü kadının saçlarına gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Yemek yedin mi?"

"Hayır, ama açsan çabucak peynirli makarna yapabiliriz." Yavaşça kendini Gus'ın kollarından çıkarıp mutfağa yöneldi.

Kendini toparlamaya çalışırken yüzünü gizlemek için buzdolabının kapısını açtı. Henüz haber yoktu. En azından bugünün kalanı onlara aitti ve yarının da öyle olmasını umdu. Derin bir nefes aldı.

"Az önce nerede olduğumu asla tahmin edemezsin. Polskirin'deydim. Sahilden bahsetmiyorum, evdeydim. Ne tesadüf!"

Gus şaşkın bir ifadeyle baktı.

"İntihar olayıyla uğraştığımız günün yarın yıldönümü, biliyorsun."

Gus başını salladı ve gülümsedi. "Gerçekten unutacağımı mı düşündün? Sadece seni oraya götüren şeyin ne olduğunu merak ettim."

"Her şey Jason'ın yüzünden oldu."

Gus inledi.

"Ah, hadi ama Gus. Pek de fena olmayan bir polise dönüştü, biliyorsun. Artık CID'de olduğum ve her gün onunla uğraşmak zorunda kalmadığım için aramız eskisinden biraz daha iyi. Neyse, bugün erken saatlerde büroda çalışıyormuş. Bir kadın, on ay önce kayıp olduğu bildirilen bir Rumen kızı hakkındaki soruşturmayla ilgili oraya gelmiş. Kız risk altında görünmüyormuş, bu yüzden kaçıp gittiği varsayılmış. Ama şimdi, kendisinden en son

Jarrett'ların düğününün arifesinde, orada iş aramaya giderken haber alındığı ortaya çıktı. Polskirrin'e gitmiş olabileceğini düşünüyoruz, ben de bir bakayım diye gittim."

Gus iki bardağa şarap doldururken başını kaldırdı.

"Ve sonra?"

"Kimse onu gördüğünü hatırlamıyor, bu yüzden biraz çıkmaza girdik. Ama garip bir şey vardı. Lucas Jarrett'ın evi misafirlerle doluydu, hepsi süslenmişti ve mutfaktan muhteşem kokular geliyordu. Parti gibi görünüyordu, ama parti vermek için biraz tuhaf bir zaman değil mi?"

"Şey, kız kardeşimin ölüm yıldönümünde böyle bir şeyi uygun göreceğimi sanmıyorum, yoo. Ama ihtiyar büyükbabamın dediği gibi, binbir türlü insan var. Belki de soruşturma sona erdiğine göre bir çeşit anma töreni için toplanmışlardı."

"Evet, muhtemelen. Ama bundan daha da tuhaf olan kısmı şu, oradaki insanlar geçen yılki misafirlerin aynısıydı –geçen yıl evde kalanlar yani, biliyorsun– ve belli belirsiz korkmuş ya da en azından bir şey yüzünden şaşkına dönmüş haldeydiler."

Gus şarap kadehlerinin birini ona doğru itti. "Buradan bir şey çıkarmaya çalışma. Tam da nasıl öldüğünü ya da çocukken nasıl biri olduğunu –ya da öyle şeyleri– konuştukları sırada araya girdiğin için böyle görünüyor olabilirler."

"Öyleyse geçen yıl orada olan Asyalı kadın Chandra Tran neden bir oyun oynadıklarını söyledi? Önlerinde kâğıt yığınları vardı ve bir tanesinin en üstünde 'katil kim' yazdığını gördüm."

Gus mutfak adasındaki bir tabureye oturdu ve kollarını masaya dayadı. "Tamam, işte bunun biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum."

"Yalnızca bununla da kalmıyor, masada fazladan bir kişilik yer vardı ve isim etiketinde *Alex* yazıyordu."

Gus'ın gözleri kocaman açıldı. "Tanrım, bu çok acayip. Kaybettikleri yakınları için masada yer ayıran insanlar olduğunu

duymuştum ama yer kartı biraz tuhaf. Yine de senin şu kayıp kızla ne alakası var anlamıyorum. Eğer tek bildiğin bu kızın Polskirrin'in kapılarına gittiğiyse ve kimse de onu gördüğünü hatırlamıyorsa, onları tekrar sorgulamak için bir bahane bulmak zor olacak."

"Haklısın, ama içimde korkunç bir his var – bilirsin, hani şu inanılması zor TV programlarında her yıl aynı gece birini öldürmek için bir grup insanın bir araya geldiği hikâyeler vardır ya, onlar gibi. Lidia onların kurbanı olabilir. Peki sırada kim var?"

Gus başını ellerinin arasına alıp inledi.

"Lanet olsun Stephanie. Senin için bile karmaşık bir hikâye bu."

"Tamam, belki biraz aşırıya kaçıyoruz ama biri ölü biri kayıp iki kız var ve ikisi de Polskirrin'de. Bu hoşuma gitmiyor."

Gus başını kaldırdı ve sanki haklı olduğunu kabul edermiş gibi ona yarım yamalak gülümsedi. "Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. O günlerde yanlarında çalışan kâhyayı bulmaya çalışabilirim. Alex öldükten hemen sonra ayrılmıştı ama belki Lidia'yı görmüştür, onu içeri almış ya da geri çevirmiştir. En azından ne olduğunu öğreniriz."

Stephanie şarabından bir yudum aldı. Polskirrin'de olanlarla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu ama yasalara uygun şekilde daha fazla soru sorabilmesi için daha fazla şeye ihtiyacı vardı. Ve en azından bu olay, çok yakında Gus'ı kaybedeceği düşüncesini bir günlüğüne aklından uzaklaştırırdı.

46

Hizmetçi ve ona yardım eden kız, mutfaktan biraz daha yemek getiriyor ama görünüşe bakılırsa kimse bununla ilgilenmiyor. Lucas bile sadece çatalıyla itiyor ve Nina tabağına bakıyor.

Sessizliğe dayanamıyorum ve nihayet konuşmaktan başka seçeneğim olmadığını hissediyorum.

"Lucas, söylemek istediğim iki şey var." Matt'in şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdığını görüyorum ama görmezlikten geliyorum. "Birincisi, Alex'in öldürüldüğü konusunda ısrar ediyorsun, ama suda boğuldu ve üzerinde de hiçbir iz bulunmadı, bu durumda nasıl öldürülmüş olabileceğini bize söylemedin. İkincisi, onun ölümünün on iki yıl, hayır artık on üç yıl önce olanlarla ilgili olabileceğini düşünüyorsun. Ama anladığım kadarıyla, kaçırılmış olması dışında -ki bu da zaten çok kötü bir durum- kimse ona gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Sana karşı dürüst olmamızı istiyorsun. Peki sen neden bizimle açık açık konuşmuyorsun?"

Lucas avuçlarını masaya dayadı ve ayağa kalktı, oturanlara bakmak için öne eğildi.

"Doğru bir yorum bu Jemma. Alex'in tam olarak nasıl öldüğünü biliyorum ama katilin kim olduğundan emin olana kadar bu bilgiyi kendime saklamam gerekiyor. Çok fazla bilgi vermek, gerçeğin gizlenmesi için de fırsat sağlayacaktır. Ama sana Alex'i *anlatacağım*."

Lucas, odanın köşesine geçiyor, dizüstü bilgisayarının orada

olduğunu görebiliyorum. Birkaç tuşa basıyor ve duvardaki televizyon hareketleniyor. Daha iyi görebilmek için o tarafa dönüyorum, diğerleri arkamda kalıyor. Keşke aynı anda hem onları hem de ekranı izleyebilseydim.

Lucas, "Son yıllarda Alex fotoğrafının çekilmesinden pek hoşlanmıyordu," diye söze giriyor, "gerçi geçen yaz, o hâlâ hayattayken bir iki tane çekmeyi başarmıştım. Ama önce Alex'in çocukluğunu görmen gerek, bazılarınız o halini hatırlar."

Sesinde, odadaki bir ya da birkaç kişi için bu sözler önemli olmalıymış gibi sert bir ton var. Başka bir şey söylemeyip tuşa basıyor. Genç bir kızın görüntüsü ekranı dolduruyor. Hızlı bir iç çekişin bir elle bastırıldığını duyuyorum.

"Alex, on üçüncü yaş gününde." Lucas'ın sesi tamamen sabit değil ve nedenini anlayabiliyorum.

Atkuyruğu yapılmış uzun siyah saçları, kafasına göre hâlâ biraz büyük görünen beyaz dişleri ve hatırladığım o güzel yeşil gözleriyle çocukluktan yeni çıkmış gibi görünüyor. Yanaklarında hâlâ çocukluktan kalma bir tombulluk ve kocaman bir gülümsemesi var. Güzel bir kız.

"Bir ya da ikinizin bilmediği şey, annesinin –ne yazık ki aynı zamanda benim annemin– ayyaşın teki olduğu. Alex beş yaşındayken babası öldü ve Alex, sürekli bir şeyler istemekten başka hiçbir şey yapmayan o korkunç kadınla yaşıyordu. Babam sağduyulu davranıp Alex'in doğumundan birkaç yıl önce annemi terk etmişti ve onunla hiçbir bağı olmasa da Alex'e harçlık verirdi. Bunu, o benim kız kardeşim olduğundan yapıyor ve onun için üzülüyordu. Ama annem bu harçlığın her kuruşunu votka almak için Alex'in elinden alıyordu."

Hüzünlü hayatının belirtilerini göreceğimi düşünerek Alex'in yüzüne bakıyorum. Ama görebildiğim tek şey, gençliğin verdiği dirençlilik ve muhtemelen erkek kardeşiyle birlikte olmanın mutluluğu.

"Bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, on dördüncü yaş gününün hemen ertesinde, babamın evine sığınmayı planlayarak evden kaçmış. Ben Yeni Zelanda'daydım ama babamın Noel'de bana katılmaya karar verdiğini bilmiyormuş. Geldiğinde evi bomboş bulmuş, üşümüş ve ıslanmış, bu yüzden kameriyeye saklanmış. Her zaman oraya saklanırdı. Ve onu orada bulmuşlar -kimse nasıl olduğunu bilmiyor- üşümüş, ıslakmış, yorgunmuş. Ve onu kaçırmışlar."

Lucas'ın klavyesinden tekrar tıkırtılar yükseliyor. Ekranda tanınmaz haldeki bir kızın fotoğrafı beliriyor. Arkamdakiler bu kez iç çekişlerini gizleme teşebbüsünde bulunmuyorlar.

"Alex'in bu fotoğrafı, kurtarılmasından iki ay sonra çekildi - size gösterdiğim bir önceki fotoğraftan sadece on beş ay sonra yani. Bu fotoğrafın bende olduğunu bilmiyordu ama ona bunu yapan kişiden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatması için bu fotoğrafa ihtiyacım vardı."

Ekrandaki kız zayıf. Dolgun yanakları artık içeri çökmüş ve gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuş. Gözleri ölü gibi, saçları güçsüz.

"Ona tam olarak ne olduğunu ancak ölümden önceki aylarda öğrenebildim. Polise söylemiş ama bana söylememiş çünkü beni çok üzeceğini düşünmüş."

Lucas'ın sesi titriyor ve son yirmi dört saat içinde ilk kez, ona gerçek bir sempati duyuyorum.

"Alex'i bağlamışlar, ağzını kapatmışlar, başına bir çuval geçirmişler, minibüse bindirmişler ve Salisbury Ovası'ndaki eski bir ordu kampına götürmüşler. İşte burada bir dizi korkunç tecavüze maruz kalmış." Lucas başını ekrandan diğer tarafa çevirip kadehine uzanıyor ve yutmakta zorlanıyormuş gibi göründüğü şarabından bir yudum alıyor.

Gözleri artık Alex'in resminde değil, bir tepki yakalamaya çalışırmış gibi odada geziniyor. "Yalnızca onu kaçıran adamların

değil, zevki için para ödeyen başkalarının da tecavüzüne uğramış. Kendisini kaçıranların, ilk önce tecavüz edecek piç kurusundan ne kadar para isteyeceklerini tartıştıklarını dinlemiş. Henüz on dört yaşındaydı, çok para harcamaya değecek bir ödül olarak görmüşlerdir."

Tüm vücudum ağrıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Arkamdan bir hıçkırık duyuyorum; sanırım Nina'nın sesi. Hepimiz bu yaştaki kızların tecavüze uğradığını, olanların her zaman şoke edici olduğunu ve bunun iğrenç bir hareket olduğunu biliyoruz. Ama daha önce hiç bu kadar yakınımızda olmamıştı. Bu çocuğun güzel yüzünde, kendisine gaddarca davranan erkeklerin izleri görülüyor.

Omzumun üzerinden Matt'e bakmaya cesaret ediyorum. Gözlerinde yaşlar beliriyor.

"Alex beş gün boyunca çıplak ve kafasına çuval geçirilmiş halde tutulmuş, bu yüzden onu kaçıranları görememiş. Nihayet, annem olacak yüz karası kadın, kızının günlerdir kayıp olduğunu fark etmiş ve bunun üzerine de kayboluşu tüm haberlere konu oldu. Babam ve ben Yeni Zelanda'dan döndük tabii ama geldiğimizde o zaten bulunmuştu. Birisi telefon kulübesinden arayıp nerede olduğunu söylemiş ama öncesinde DNA kalıntılarını ortadan kaldırmak için tüm vücudunu hidrojen peroksitle yıkamışlar. Vücudundaki yara izlerinin silinmesi yıllar aldı. Adamlar hiç yakalanmadı. Bu olaydan sonra Alex bizimle yaşamaya başladı. Bir yıl sonrasında annemiz ölünce de babam onun yasal vasisi oldu."

Lucas tekrar tıklıyor. "İşte bu da Alex'in geçen yılki hali, ölmeden yaklaşık bir ay öncesi. Orada olduğumu bilmiyordu, hızlıca bir kare yakalamayı başardım."

Alex'in yüzünün yetişkin halini ilk kez tam olarak görüyorum. Geçen yıl yüz hatlarını net bir şekilde görememiştim, saçları her zaman yanaklarının büyük kısmını kapatıyordu. Ama

bu fotoğrafta saçlar geri çekilmiş ve köşeli elmacık kemiklerine uyan hafif kavisli burnunu fark ediyorum. Çekici bir yüz bu. İfadesi ciddi ve üzüntüsünü de görebiliyorum.

Odadaki hiç kimse nefes almıyormuş gibi geliyor. Tek düşünebildiğim, sarhoş bir anneden kaçmaya çalışan, güvenli bir yere gideceğine inanan ve sonunda kendini tamamen yalnız bulan o genç kız. Daha sonra yaşananlar olmadan bile nasıl paniklediğini, nasıl acı çektiğini anlayabiliyorum.

Lucas, Alex'in fotoğrafını ekranda bırakıyor ve tekrar odaya dönüyor. Sessizliği bozduğunda, sakin sesi kulağa bir saldırı gibi geliyor.

"Şimdi kız kardeşimin nasıl acı çektiğini anlıyor musunuz? Onun nasıl öldüğünü neden öğrenmek istediğimi anlıyor musunuz?" Elini masaya vuruyor. "Kaçırıldığı geceyle ilgili ona mantıklı gelmeyen bir şeyler olduğunu söyledi ve düğün için hepimiz burada toplandığımızda, nasıl kaçırıldığına dair bir açıklama olup olmadığını merak ettiği bir şey duydu. Polisin defalarca sorduğu soruyu kendine sordu. Neden Alex babamın bahçesinde saklanırken gelişigüzel üç kişi oraya gelsin ki? Cevabı da bulmuş olabileceğini düşünüyordu."

"Polisler bu soruyu sordularsa mutlaka bir sonuca varmışlardır," diyor Nick, sesinin bu kadar tereddütlü çıktığını daha önce hiç duymamıştım.

"Polis onun takip edilmiş olması gerektiğine karar verdi. Sunabilecekleri en iyi açıklama buydu."

"Bunun tamamen makul olduğunu düşünürdüm. Baksana dostum, otur da sana bir içki daha getireyim."

Besbelli alkol, Nick için her sorunun cevabıydı, ama Lucas amacından sapmayacaktı.

İki yumruğunu masaya dayadı. "Bunu uzun zamandır planlıyorum Nick, dikkatimi dağıtmaya çalışma lütfen. Görünüşe göre kimsenin yemek yemeğe niyeti yok, geçen seneki gibi terasa geç-

meyi önerebilir miyim? O gece tam olarak ne yaptıysanız aynısını yapmanızı istiyorum ama dans hariç. Bu kısmı atlayabiliriz. Ve lütfen kimi gördüğünüzü, ne zaman ve nerede olduklarını veya nereye gittiklerini not edin. Oyun yarın da devam edecek ve hikâyelerimizin nerelerde farklılaştığını göreceğiz. Sorusu olan var mı?"

Benim yok. Sadece odama gidebilir miyim diye sormayı çok isterdim.

"Çıkalım mı?" Lucas kolunu uzatarak hepimizi terasa çıkmaya davet etti.

Herkes kapıdan dışarı çıkıyor, başları önlerine eğilmiş halde. Alex'in hikâyesinden etkilenmemek mümkün değil ve hem çocuğu hem de çektiği acıları düşünebilmek için hepimizin yalnız kalması daha uygun görünüyor. Ama Lucas'ın istediği bu değil, herkes onun istediğini yapmaya ve aynı koltuklara oturmaya çalışıyor. Nina bize katılmıyor, geçen yıl da ortalığı toparlamak için içeride kalmıştı. Dansı, müziği ve Nick'in bunu bir partiye dönüştürmeye çalıştığını hatırlıyorum. Ama sonra bitmişti.

Şu anda, alacakaranlığın gölgeleri geceden daha uzun, daha siyah ve daha tehditkâr hale getirdiği o kısa akşam saatlerindeyiz. Hepimiz buradayken kendimi güvende hissediyorum ama birazdan Andrew gidecek, sonra Lucas. Ve arka teras boyunca yürümem, gizli kalan özel merdiveni çıkarak odamıza dönmem gerekecek. Lucas'ın nerede olduğunu bilmeyeceğim ve Andrew da oralarda bir yerde olacak. Andrew bir tehdit mi? Karanlıkta odamıza yürüyeceğimi ve Matt yatmadan önce orada yalnız kalacağım saatleri düşününce aniden dehşete kapılıyorum.

İnsanlar Lucas'ın istediğini yapıyorlar. Chandra terastan evin önüne doğru hareketlendiğinde, beni her ne kadar ürkütse de bu kıyafetleri giymemizin anlamlı olduğunu fark ediyorum. Her şeyi geçen senenin gözüyle görüyorum sanki ve Matt'in yanına çömelerek erkenden odamıza gitmeyi teklif ettiğimi hatırlıyorum.

Şimdi ona bakıyorum ve ne yapacağımdan emin değilim ama gitme vaktim geldi. Oturduğu yere doğru yürüyorum ve bir an için sanki onu utandıracak bir şey söyleyecekmişim gibi neredeyse korkmuş bir ifadeyle bakıyor, bu yüzden eğilip onunla sessizce konuşuyorum.

"Alex'in gitmeden hemen önce seninle konuştuğunu hatırlıyorum. Ne demişti Matt?"

Başını hızla çeviriyor. "Benimle konuştuğunu hatırlamıyorum Jemma. Tanrı aşkına, bunu şu an büyütme, tamam mı?"

"Unuttuğuna inanmıyorum. Ama ben aynı geçen seferki gibi yatmaya gidiyorum. Bu sefer sen gelene kadar uyanık kalmayacağım."

Bunu söylememe gerek yok ama söz verdiği gibi doğrudan yatağa gelmediğini hatırladığımı anlamasını istiyorum. Aslında geri döndüğünü hiç duymamıştım.

47

Köşeyi dönüp geniş ve boş bir terasa geldiğimde durup etrafa bakınıyorum. Kimseyi göremiyorum ama dış merdivenin alt kısmında kalan karanlık bir kemer var ve orada, gölgelerde duran biri var mı bilmiyorum. Yemek odasının kapısı açık, mumlar sönünce geriye kocaman siyah bir boşluk kalmış. Biri saklanıyor da geçmemi mi bekliyor olabilir mi? Nina ve Lucas'ın geçen yılki gibi tartışmalarının sesleri de yok.

Köşeden merdivene olan mesafe yirmi metreden fazla değil, ama bana yüzlerce metreymiş gibi geliyor ve yakınlarda biri varsa ayak seslerini duyabilmek için ayakkabılarımı çıkarıyorum, sıcak taşlara yalınayak basıyorum.

En alt basamağa ulaşıp yukarı bakıyorum. Fransız balkonumuzdan ışık sızıyor ve merdivenleri koşarak çıkarken rahatlayıp iç çekiyorum ama bunca zaman kapının kilidinin açık olduğunu fark ettiğimde birden duruyorum. İçeride biri olabilir. Şu an orada belki. Kapıyı iterek açıyorum ve iyice geriye çekiliyorum ama oda boş. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Banyoya, gardıroba, hatta yatağın altına bakıyorum ama orada da kimse yok. Çekmeceleri açıyorum. Bıraktığımız gibi duruyorlar mı? Biri buraya gelip eşyalarımızı inceledi mi? Bilmiyorum. Bir şey söyleyemem.

Oda klostrofobik görünüyor, bu yüzden tekrar sessizce balkona çıkıyorum. Gerginim, huzursuzum ve Lucas'ın haklı olup

olmadığını merak etmeden duramıyorum. Birimizin elinde yapbozun hayati bir parçası mı var?

Bütün vücudum ürperiyor. Alex'in yüzünü, zavallı çocuğun o canavarların ellerinde ne çok acı çektiğini ve öldüğü gün bile birinden, hatta bizden birinden korktuğunu düşünüyorum.

Aşağıdaki boş terasa bakarken burada güvende miyim, emin değilim. Basamaklardan biri çıkarsa, onu duyarım, görürüm. Ama yatak odası tarafından gelirse arkamda olduğunu bilmem. Omzumun üzerinden endişeyle bakıyorum.

Oda boş, kapı kapalı. Keşke kilit de olsaydı.

Ağaçların üzerinden denize bakıyorum. Zayıflayan ışıkta su, tehditkâr, hipnotize edici görünüyor; sanki bu gece başka bir bedeni ele geçirmeyi bekliyormuş gibi. Çakıllara vuran dalgaların ritmik uğultusuna eşlik edecek bir nefes ya da yaprak hışırtısı yok. Ne bir ses ne de bir kahkaha duyuluyor. Herkes nerede?

Aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor, tüm kaygıyı o tarafa çekmeye çalışıyor ama bu düşünceyi kavrayamıyorum. Alex'in geçen yıl çekilen fotoğrafıyla ilgili bir şey, ama çözemiyorum.

Çok huzursuz hissediyorum. Yatmaya hazırlanıp yatağa yerleşiyorum ve odanın her iki girişini de görebilmek için kendimi yatak başlığına doğru itiyorum. Kapı açılırsa ve içeri giren Matt dışında biri olursa çığlık atmaya hazırım.

Gözlerimi koridor kapısına dikmişken odada farklı bir şey olduğu dikkatimi çekiyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Banyoya doğru bakıyorum. Kapı kapalı. Gardırobun kapağı hafif aralık ama ben öyle bırakmış olabilirim; Matt bunu sık sık yaptığımı söyler. Şifonyere, üstünde duran hiç ellenmemiş kayısı kâsesine bakıyorum. Küçük bir kitaplıkta tıpkı daha önceki gibi bir dizi ciltsiz kitap duruyor ama arada bir boşluk var. Kitaplardan biri alınmış.

Komodinime bakıyorum. Eksik kitap orada ama onu kitaplıktan almadığımı biliyorum. Romantik kurgu türünde bir kitap

ve şu an, hayatımda bunlar olurken, okumayı tercih edeceğim türden bir şey değil.

Elime alıyorum. Kitabı oradan kim çıkardı? Matt'in onu alıp buraya koymayacağını biliyorum.

İçinde ayraç gibi bir şey olduğu görünüyor, sayfaları açıyorum. Bu, ahşap bir yapının kapısında duran genç bir kızın siyah beyaz fotoğrafı ve onun kim olduğunu hemen anlıyorum. Bu, Lucas'ın bahsettiği kameriye olabilir mi? Fotoğraf için poz vermemiş, habersiz olduğu belli.

Yüzüne daha yakından bakıyorum. Lucas bize o fotoğrafları göstermemiş olsaydı onu asla tanıyamazdım, ama şimdi bu kızın Alex olduğundan eminim. Dudaklarını büzmüş, destek almaya çalışır gibi kapının çerçevesine yaslanarak ağladığını görebiliyorum. Sonra daha yakından bakıyorum. Arkasında, yapının karanlık kısmında biri daha var; başını öne eğmiş biri. Görüntü ne kadar karanlık olsa da onun kim olduğuna dair zerre kadar şüphem yok: Matt.

Alex'i üzecek ne yapmıştı? Ve bu fotoğraf neden şimdi buraya bırakıldı?

Fotoğrafı çeviriyorum. Arkasında bir kelime var:

Gerekçe?

Matt'le konuşmaya can atıyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum ve gidip aramaya da hazır değilim. Bunun anlamını bilmiyorum ama biri Alex'in ölümüne Matt'i dâhil etmeye çalışıyor. Ve bu kişi her kimse, bizim odamızdaydı.

Bir ileri bir geri yürüyorum, kendimi bunun sadece ortalığı karıştırmak isteyen biri olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Bunun yerine Alex'in öldüğü geceye odaklanmaya çalışıyorum. Lucas'ın sorularını cevaplarsak buradan, bu zehirli atmosferden uzaklaşabiliriz.

Fotoğrafı zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken sahanlığın kapısına bir sandalye sıkıştırıyorum. Birini dışarıda tutacak kadar

güçlü değil ama düşerken çıkaracağı ses, beni birinin geldiği konusunda uyarmaya yeter. Her ânı en baştan yeniden yaşamam gerekiyor.

Olayların sırası doğrudan aklıma gelmiyor. Yukarı çıktıktan kısa bir süre sonra sahile inen birini görüyorum. Sonra biri daha vardı ve onun Alex olduğundan emindim. Belki de sadece öyle olduğunu varsaydım. Sonra, dakikalar sonra, ışıklar sönmüştü.

Başka bir şey daha hatırlıyorum. Bir an için, evin içinde yankılanan bir zil sesi duyduğuma eminim. Kapıda biri vardı. Dedektifin sorduğu Rumen kız olabilir mi?

O gecenin görüntüleri yavaş yavaş geri geliyor. Şimdi hatırlıyorum. Çardağın beyaz çatısının altından konuşmaları duyabiliyordum. İki kişi vardı; bir erkek ve yabancı aksanlı bir kadın. Personelden biri olduğunu tahmin etmiştim; İtalyan kâhyaydı belki. Ama Ivana ellilerinin sonlarında kilolu bir kadındı. Sesi daha farklı, daha derin, daha yavaş olurdu. Duyduğum ses hafif ve hareketliydi.

Kayıp Rumen kız mıydı acaba?

Eğer öyleyse, nereye gitti? Kiminle konuşuyordu? Ve neden kimse bunu dedektife söylemedi?

Gerekçesi ne olursa olsun, duyduklarımı yok saymaya hazır değilim. Dedektifle iletişime geçmem, yanılıyor olsam bile ona söylemem gerek ve bunun için de alt katta, yemek odasında duran telefon numarasına ihtiyacım var. Ama bu geniş evde tek başıma dolaşma düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Kendimi sarsıyorum. Ben kimse için bir tehdit değilim. Bu insanları çok az tanıyorum, yani burada bir katil varsa bile benden korkmasını gerektirecek bir şey yok.

Mantıklı bir gerekçem yok ama evin içinde olmanın dışarıdan daha güvenli olduğuna karar veriyorum ve kartın fotoğrafını çekmek için telefonumu alıyorum, böylece kartı olduğu yerde bırakabilirim. Polisle konuşmayı planladığımı kimsenin bilmesine gerek yok.

Sandalyeyi kenara çekip kapıyı yavaşça açıyorum. Koridorda kimse yok ve tüm kapılar kapalı. Biriyle, herhangi biriyle karşılaşmaktan korkarak -çünkü onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum- karanlık ve sessiz evin içinde parmak uçlarında yürüyorum.

Yemek odasının kapısı kapalı, bu yüzden kimsenin olmamasını umarak dikkatlice iterek açıyorum.

Mumlar söndürülmüş, havada zengin bir balmumu kokusu var ve Lucas'ın açık bıraktığı TV ekranından yalnızca hafif bir parıltı geliyor. Bir şey kımıldıyor ve yüreğim ağzıma geliyor. Bir kız, duvarın yanında durmuş, Alex'in ekrandaki fotoğrafına bakıyor. Nefes nefeseyim ve o da benim kadar korkmuş halde bana dönüyor. Bu kızın, sarışın genç garson olduğunu görüyorum. Bir an bana bakıyor ve sonra, sanki ona bir şey yapacakmışım gibi kaçarak kapıyı kilitliyor. Belki Lucas teorileriyle onu da etkilemiştir. Zavallı kız ortalığı toplamayı yeni bitirmişti ve herkesin yattığını düşünüyordu, sonra ben gizlice içeri girdim. Onu korkutmuş olmalıyım.

Alex'in fotoğrafına tekrar bakıyorum ve Lucas'ın izlediği çılgınca yol hakkında ne düşünürsem düşüneyim, geçen yıl neler olduğunu deliler gibi merak ediyorum. Alex kendini öldürdüyse, neden öldürdü? Öldürmediyse, o zaman onu kim öldürdü?

Bunu düşünecek fazla zamanım yok. Dedektifin kartını bulmalıyım. Şöminenin üzerine bırakmıştı, o tarafa yürüyorum ama göremiyorum. Işığı açıp burada olduğumu herkese duyurmak istemiyorum, bu yüzden telefonumun ışığını kullanıyorum.

Şömineye, konsolun raflarına ve hatta yemek masasına bakıyorum ama dedektifin kartı hiçbir yerde yok.

Biri almış.

48

Nina, yatak odalarında bekliyordu. Lucas'ın talimatlarına uymaya da hiç niyeti yoktu. O gece Japon bahçesine gitmek için evden çıktığında Lucas ve Alex dışında kimseyi görmemiş ve duymamıştı, bu yüzden de bu gece bir yere gitmesini gerektiren bir şey yoktu.

Lucas'm gelmesini diliyordu, kollarını kaldırdı ve avuçiçlerini yorgun yanaklarına bastırdı. Alex'in kaçırılması ve tecavüzüyle ilgili öğrendikleri şeyler çok sarsıcıydı ve Nina kocasının acısının her bir zerresini hissetti. Belki bu, Lucas'ın yaptıklarını mazur gösterirdi ama Nina, yalan söylediğinden kocasının bir an için bile şüphe etmesine hazır değildi.

Yatağın kenarına ilişti, ellerini bacaklarının altına sokarak Lucas'ın kapıdan gireceği ânı bekledi.

Nina, Jemma'nın ormanda bulduğu küpeyi birden hatırlayınca yerinden fırladı. Lucas onu bulmamalıydı, bu onun için çok fazla olurdu. Küpenin Alex'e ait olduğunu hemen anlamıştı. Öldüğü gece yemekte bunları takıyordu ve belki de Lucas'la tartışırken bir tanesi düşmüştü. Çekmeceyi açıp küpeyi çıkardı. Tüm bu zaman boyunca açık havada olmasına rağmen fazla zarar görmemişti, biraz kirliydi, o kadar. Bir mendille hafifçe ovuşturulunca yeni gibi oldu. Belki de onca zamanı orada geçirdiği düşünülürse fazla iyi, fazla mükemmeldi. Alex'in küpesi olmayabilirdi, belki sadece benzeriydi.

Nina midesinin bulandığını hissetti. Bir açıklama bulmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Evliliğinin ilk yılı hiç de iyi geçmemişti ve Lucas, vaktinin çoğunu -önceki yıldan daha fazlasını- evden uzakta geçirmişti. Evdeyken kesinlikle kaba davranmıyordu ama Nina'nın yaklaşmasına da izin vermiyordu ve Nina, bu mesafenin başka bir nedeni olup olmadığını kendine sormak zorundaydı. Küpeleri Alex'e Lucas hediye etmişti ve bu küpelere değer veriyordu. Peki ya onun ölümünden sonra onları başka birine, kendisi için Nina'dan daha önemli ve şu an evlerinde olan birine verdiyse?

Küpeyi çekmeceye tekrar atıp ve sertçe kapattı. Pireyi deve yapıyordu. Muhtemelen ilk düşündüğü şey doğruydu, yani küpe bir yıldır orada öylece duruyordu. En kötüsünü varsaymamalıydı. Ama şimdi bunu Lucas'a söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu.

Dakikalar ağır ağır ilerliyordu. Lucas diğerlerini izliyor, ne yaptıklarına, nereye gittiklerine bakıyor olmalıydı. Bu yüzden pencereye yürüdü. Odaları doğu yönüne bakıyordu ve Nina hiçbir şey göremiyordu. Aşağıdaki geniş terasta ne bir insan ne de ses vardı.

Birden, evin arkasındaki yemek odasından koşarak çıkan birinin açık renkli giysileri dikkatini çekti. Kimdi o? Siluet, evin arkasındaki lambalardan birinin altından geçti ve Nina onu tanıdı. Bu, Lucas'ın misafirlerin orada olduğu günlerde Adrianna'ya temizlikte yardım etmesi için tuttuğu Essi'ydi. Lucas'ın kimseye sormadan bunu yapmasına anlık bir öfke patlamasıyla karşılık vermesine rağmen Nina en nihayetinde düzenlemeye karışmamıştı, sadece yemek pişirirken kızın mutfaktan uzak durmasında ısrarcı olmuştu. Kız da mutfağa gelmemişti.

Nina kapının kapanma sesini duyunca sıçrayarak döndü. Lucas geri gelmişti. Kapıyı iterek açtı ve yerinde hareketsiz kaldı, dudakları gergindi. Nina, öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu ve kalbi küt küt atıyordu.

"Burada olmaman gerekiyor Nina; bir yıl önce bu gece her neredeysen orada olman gerek."

Nina, güven eksikliğini yüzüne vurmak istedi. Ama bu gece Alex'ten bahsettiğinde yüzünün aldığı hali hatırladı ve öfkesi, kalın bir şefkat örtüsüyle örtülmüş gibi yatıştı.

"İçeri gel Lucas ve kapıyı kapat. Seninle konuşmalıyım. Neden yalan söylediğimi söylemem gerekiyor."

Lucas itiraz edecek gibi oldu ama sonunda bir adım attı ve kapıyı kapattı. Kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak açıklamasını bekledi. Nina bir kez daha onun tavrı karşısında duyduğu öfkeyi bastırdı.

"Alex öldükten sonra, o gece nerede olduğumu bile sormadan bana kötü bir şey, 'affedilemez' bir şey yaptığını söyledin." Kocasının yüzüne baktı. Lucas'ın gözleri, bu konuşmayı yapmak istemediğini söylüyordu. "Ne olduğunu biliyorum Lucas. Bu yüzden seninle o gece hakkında hiç konuşmadım."

Lucas bir an hareketsiz kaldı. Sonra iki adımda Nina'ya ulaştı ve ellerini kadının omuzlarına bastırdı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, anladın mı beni? Hiçbir şey."

Nina başını meydan okur gibi kaldırdı. "Alex'le tartıştığınızı biliyorum. Ağlıyordu, ne olduğunu bilmesem de bir şey yapman için sana yalvarıyordu. Onu tutup sarstın Lucas. Bunu yapacağına inanamıyordum ama onu tuttun ve sarstın. Sonra onu döndürdün ve patikadan aşağı götürdün. Senin yüzünden kendini öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi?" Nina sesinin yükseldiğini fark etti ve kontrol altına almaya çalıştı. "Kendini suçluyorsun ama bununla yaşayamazsın, bu yüzden suçu başkasına atman gerekiyor!"

Lucas'ın omuzlarının çökmesi Nina'yı şaşırttı. Vücudundaki gerginlik eriyip gitti ve karısını kendine doğru çekti.

"Tanrım, keşke bu kadar basit olsaydı." Bir an için hiçbir şey söylemeden ona sarıldı. "Sana sormam gerek Nina, gördüğün tek şey bu mu? Bizi takip ettin mi?"

Nina başını geri çekip ona baktı. "Tabii ki etmedim. Doğruca buraya geldim ve sen de anlaştığımız gibi diğer odada yattın. Sana anlatabileceğini ilk anda da sen gelip korkunç bir şey yaptığını söyledin. O zaman seni gördüğümü söyleyemezdim tabii. Tartıştığınızı gördüğümü bilmeden bile yeterince büyük bir suçluluk hissin vardı zaten."

Lucas rahatlamış gibi derin bir nefes vermesi Nina'yı şaşırttı. "Tatlı, harika Nina'm. Sana güvenmediğim için çok özür dilerim. Seni hak etmiyorum ve sana mutsuzluktan başka bir şey getirmeyeceğim. Ama böyle olmasını kesinlikle istemezdim."

Onu kendine biraz daha çekti ve Nina yüzünü göğsüne gömdü. Mutsuzluk getirmek derken ne kastettiğini anlamamıştı. Bu, Nina'nın haklı olduğu anlamına mı geliyordu? Başka biri var mıydı? Nina bunu düşünmek istemiyordu. İnce keten gömleğinden kocasının temiz teninin kokusunu alabiliyordu ve düğmeleri açıp kocasını öpmek istedi.

Elini üst düğmeye doğru kaldırırken Lucas tekrar konuşmaya başladı. "Yakında her şey bitecek. Umarım beni affedersin."

Durdu ve elini köprücük kemiğine koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen, ne yaparsan yap ama bu gördüğünü başka kimseye söyleme. Bu her şeyi mahveder, hangi arkadaşımın katil olduğunu bilmem gerek. Oyun devam etmeli."

Nina şaşkınlığını gizlemek için başını eğdi. Bu saçma maskaralığın biteceğine inanmıştı ve onu harekete geçirenin kendi suçluluğu olduğunu Lucas'm kabul edeceğini sanıyordu.

Konu Alex'le tartışması değilse Lucas kendini ne sebeple suçluyordu? Yaptığı bu korkunç şey neydi?

49

Huzursuz bir gece uykusundan sonra uyandığımda, polis konusunda ne yapacağıma hâlâ karar vermiş değilim. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama dedektifin kartını kimin aldığını sorabileceğimi sanmıyorum çünkü o zaman Lucas ona telefon etmek istediğimi anlar. Kime güveneceğimi bilmiyorum ve Matt'ten bile emin olamıyorum.

Bir yıl önceki aynı geceden çok daha erken saatte, gece yarısı civarında odaya döndü. Yatakta oturmuş kapıları izliyordum ve uyanık olduğumu görünce biraz korktu sanki.

Ben konuşma fırsatı bulamadan elini kaldırdı, "Başlama Jemma," dedi. "Biliyorum, muhtemelen bu gece hakkında söyleyecek çok şeyin vardır ama tartışacak halde değilim. Her şey çok rahatsız edici."

Bunun üzerine banyoya yürüdü ama ben yataktan fırlayıp yolunu kestim.

Fotoğrafı burnunun dibinde tutarak, "Şuna bak," dedim. Nazik davranmama hiç gerek yoktu.

Gözlerimin içine baktı, sonra alıp almamaktan emin değilmiş gibi resme baktı. "Lanet olsun Matt, bak şuna. Arkasını da çevir."

Sonunda fotoğrafı elimden aldı ve gözleri Alex'in yüzüne kaydı. Çevirdi ve arkasındaki yazıyı okudu. Odadaki tek ışık başucu lambamdan geliyordu ama yanaklarının bembeyaz oldu-

buna yemin edebilirim. Bir an için konuşmadı, sonra fotoğrafı yatağa fırlattı.

"Biri sorun çıkarmak istiyor, hepsi bu."

"Lucas'ı mı kastediyorsun?"

"Bilmem. Belki. Tüm doğru düğmelere basıyor ve siz de tam olarak tahmin ettiği tepkiyi veriyorsunuz. Sinirini bozmaya çalışıyor; bildiğin her şeyi ortaya dökmeni sağlamak için benden şüphe etmeni sağlıyor. Bu resim sana ne söylüyor bilmiyorum ama Alex ergenlik çağının başındaydı ve o yaşlarda ağlama krizlerine girmek normaldir. Buradaki olayı hatırlamıyorum. Muhtemelen bir konuda kendini daha iyi hissetmesi için uğraşıyordum. O yüzden boş ver gitsin, olur mu?"

"Olmaz, boş vermeyeceğim. Neden biri onu öldürmek için bir gerekçen olduğunu düşünüyor? Neden geçen yıl bu gece nerede olduğunu ve ne yaptığını bana söylemiyorsun Matt? Tüm bu gizliliğin sebebi ne?"

"*Tanrım!* Alex, öldüreceğim en son kişidir. Yürüyüşe çıkmıştım, konuyu kapatalım. Başka da bir şey söylemeyeceğim."

Bunları söyledikten sonra beni iterek geçti ve banyoya girip gözden kayboldu. Yatakta doğrulup oturdum, parmaklarımı dizlerime vurarak bekledim. Ama çıktığında kulaklarında küçük beyaz diskler olduğunu görebiliyordum; uyku kulaklıklarını taktığını ve söyleyeceğim hiçbir şeyi duymayacağını anladım.

Onu sarsmak, kulaklıklarını çıkarmak ve benimle konuşması için zorlamak istedim. Ama ağzının hareketinden, ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlayabiliyordum. Zorlasaydım, bir bağrışma yarışına girecek ve ikimiz de kazanamayacaktık.

* * *

Şu an uyuyor, ben de kalkmaya karar verdim. Odada sessizce dolanıyorum, giyiniyorum, bana gerçeği söylemesi için onu zorlamaya mecbur kalacağım anı düşünerek korkuyorum.

Nina'yı bulmayı umarak mutfağa gidiyorum. İnternete bağlanıp dedektifin telefon numarasını bulmak için Wi-Fi şifresini öğrenmem gerekiyor ama kâhya mutfakta yalnız ve bana bu konuda yardımcı olamıyor. Wi-Fi şu an çalışmıyormuş, kısıtlı İngilizcesiyle söylediklerinden anladığım bu. Telefonuma bakıyorum. Sinyal yok. Hayal kırıklığıyla iç çekerek tekrar cebime atıyorum.

Kâhya bana bir fincan kahve yapıyor, ben de alıp evin önüne gidiyorum ve formel havuzu çevreleyen tuğla duvara oturuyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum ama şansım yaver gitmiyor ve Andrew'un bana doğru geldiğini görüyorum.

Duvarda yanıma otururken, "İyi misin?" diye soruyor. "Epey gergin bir geceydi, değil mi?"

"Berbattı."

"Sence aramızdan biri, bir şey öğrendi mi?"

"Alex'e henüz çocukken neler olduğunu öğrendim, şoke ediciydi. Lucas'ın Alex hakkında hissettikleri çok belliydi." Kahvemden bir yudum alıyorum ve bir sonraki soruyu sormadan önce tereddüt ediyorum. Ama sözler ağzımdan çıkıveriyor. "Sence haklı mı? Alex öldürüldü mü? Soruşturmadaydık Andrew ve intihar olduğundan herkes emindi; belki de Lucas'ın bu ölümü kabullenebilmesinin tek yolu, birinin suçlu olduğunu hayal etmek. Sorun şu ki, hepimiz doğruyu söylediğimizde ortaya çıkanların *bir şeyi* kanıtlayacağına dair rahatsız edici bir his var içimde, ama bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Andrew biraz şaşırmış gibi, ama görünüşe göre böyle düşünen tek kişi ben değilim. "Chandra bir şeyler bildiğini düşünüyor ve onun hakkında tekrar yalan söylememem için ısrar ediyor. Lucas'ın tehditleriyle onu üzebilecek gücü olduğunu düşünmüyorum. Göründüğünden daha güçlüdür."

Buna inanabilirim. Chandra ilkelerinin arkasında durur, keşke ben de onun kadar güçlü olsaydım.

Ona söylememin hata olup olmayacağını düşünerek, "Bilmen gereken bir şey var," diyorum. "Karakter tanımımda Lucas beni, Matt'e seninle ilişkimiz olduğunu söylemekle tehdit ediyor."

"*Piç kurusu!* Böyle bir şeyi neden yapıyor?"

"Çünkü bizi –yani hepimizi– manipüle etmesi gerekiyor, böylece onun emrine boyun eğeceğiz. Matt'i bilirsin, doğru olup olmamasının önemi yok."

Andrew, "Bu iddia benim dışımda biriyle ilgili olsa daha kolay olurdu," diyor.

"Nasıl yani?"

Andrew doğrudan bana bakmaktan kaçınarak gözlerini gökyüzüne çeviriyor. "En iyi kızları ben kapardım, bu özelliğimle ünlüydüm. Bazen de bu kızlar arkadaşlarımın beğendiği kızlar olurdu. Zengin bir aileden gelmesem bile onlar kadar iyi olduğumu kanıtlamanın çocukça bir yoluydu işte. Bununla gurur duymuyorum ama Matt en kötüsünü varsayacak."

Haklı olduğunu biliyorum.

"Şey, eğer beni Matt'in hassaslığını kullanarak manipüle ediyorsa diğerlerine neler yapıyordur Tanrı bilir."

"Ah, benimkini söyleyeyim; gurur duymadığım başka bir konu." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor.

"Chandra'nın babası gerçek bir para babası, Koreli bir çevrimiçi oyun milyarderi. Chandra mecbur kalmadıkça bu konuyu açmaz. Annesiyse Nepalli bir Hindu. Anne babası küçüklüğünden beri ayrı yaşadığı için Chandra hayatını farklı din ve kültürler arasında bocalayarak geçirmiş. Artık tek istediği tek bir ülkede, tek bir adamla yerleşik bir hayata geçmek. Chandra onun için doğru kişi olduğuma karar verdiğinde –Tanrı bilir neden– babası onunla evlenmeyi kabul etmem karşılığında bana bir yat almayı teklif etti. Ona asla söylememi istedi ve Lucas da beni bu sırrı açıklamakla tehdit ediyor."

"Tam da onun yapacağı bir şey."

Andrew homurdanıyor. "Ama işe yaramadı. Çünkü dün gece Chandra, bana bunu en başından beri bildiğini söyledi. Tanrım, bunu söylerken bile dehşete kapılıyorum. Sana iğrenç gelmiştir."

Kaşlarının arasındaki derin çizgilere bakıyorum ve şimdi, "derin bir şeyin içine çekilmek" derken ne kastettiğini anlıyorum.

"Endişelenmeni gerektirecek kişi ben değilim, haksız mıyım? Her neyse, Tanrı'nın cezası Lucas bunu nasıl öğrendi?"

"Lanet olsun, her şeyi ona ben anlattım. Güvenmiştim. Beni en çok çileden çıkaran şey, herhangi bir tehdit olmasa da onun aptal oyununu oynayacak olmamdı, çünkü onu önemsiyorum."

Ne diyeceğimi düşünürken parmaklarımı soğuk suda hareket ettiriyorum.

"Chandra bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

"Başa çıkmaktan fazlasını yapıyor. Muhteşem biri o. Bunların hiçbirini dert etmiyor. Ama seninle konuşmayı gerçekten istiyor, eğer sen de istersen."

"Tabii. Neden istemeyeyim?"

"Gidip onu getireyim." Bana doğru eğiliyor ve yanağımdan öpüyor, sonra yerinden fırlayarak eve bakıyor. Chandra, işaret beklermiş gibi sakince kapıda duruyor. İkimizin de ona baktığını görünce karşıya geçiyor.

Andrew "Sizi baş başa bırakayım," diyerek terasa yöneliyor.

Yanıma otururken, "Bu sabah nasılsın Jemma?" diye soruyor.

"İyiyim derdim ama bu yalan olurdu. Şaşkınım, endişeliyim, biraz da korkuyorum. Bunların herhangi biri ve aynı zamanda hepsi. Senden ne haber?"

"İyiyim. Andrew babamla yaptığı konuşmadan bahsetti mi?" Cevabımı beklemeden konuşmaya devam ediyor. "Anneminki de dâhil birçok kültürde kadının çeyizine dayanan evlilikler var ve Andrew'a benimle evlenmesi için bir şey teklif edilmesini hiçbir zaman sorun etmedim. Babamın bunu karşılayacak parası var zaten ve Andrew'un iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Birlikte bu dünyaya iyi bebekler getireceğiz."

Her zamanki nazik gülümsemelerinden biri yüzünde beliriyor ama sesinin sakinliğine rağmen hâlâ bir tedirginlik hissediyorum.

"Lucas'ın aranızda bir anlaşmazlık yaratmadığına sevindim," diyorum. "Ve Andrew konusunda haklısın bence."

"Senden hoşlanıyor ve bence kendini iyi hissetmeni sağlıyor. Şu an buna ihtiyacın var çünkü Matt senin içindeki parlak ışığı göremiyor. Kendi karmaşası onu kör ediyor. Bazı sorunları olduğunu biliyorsun. Bu sorunlar kısmen Alex'le ilgili."

Gözlerimi ona bakmak için kaldırıyorum. "Ne biliyorsun Chandra? Matt ne yaptı?"

Bana elini uzatıyor ve taşlı bir bileklik taktığını fark ediyorum, içeriye bakan kısmında da bir taş var. Bir şey hafızamı harekete geçiriyor.

"Hiçbir şey. Sadece bir şeyin ona eziyet ettiğini ve Alex'in onun için önemli olduğunu biliyorum."

Onu tam olarak dinlemiyorum.

"Chandra, Alex'e bir bileklik vermiştin, değil mi?"

Gözlerimiz buluşuyor. "Evet, onu güvende tutsun diye. Bunu nereden biliyorsun?"

"Affedersin. O sabah konuştuğunuzu duydum ve bölmek istemedim ama ona bileklik verdiğini gördüm."

"İşe yaramadığı için üzgünüm."

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Sanki önemli görünüyor ama nedenini bilmiyorum.

Yumuşak bir sesle, "Bunu neden düşündüğünü biliyorum," diyor.

Ne demek istediğini soracak vaktim yok çünkü bir anda üzerimize bir gölge düşüyor. Lucas tam yanımda duruyor ve bakışları, bana söylediğimiz her şeyi duyduğunu anlatıyor.

50

Lucas, Chandra ve benden yemek odasında ona katılmamızı istedi, istediğini yaptım ve Chandra da sessizce takip etti. Yemek masası meyve tabakları, hamur işleri ve üstü kapalı tabaklardaki çeşitli sıcak yemeklerle dolu. Bir kostümlü dramadan çıkmış gibi ve bana tamamen gereksiz geliyor. Herkes zorla getirilmiş sanki, kimse yemek yemiyor.

Matt de aşağı inmiş ve gözlerindeki gerginliği görebiliyorum.

"Günaydın," diyor Lucas, yüz ifadesi ciddi. "Dün gece hepinizin biraz düşündüğüne ve düşüncelerinizi paylaşmaya hazır olduğunuza inanıyorum. Oyun devam etmeli. Kim başlamak ister?"

Andrew duvara yaslanmış, uyuşuk uyuşuk hareket ederek bir kruvasanı parçalarına ayırıyor. "Bak sana ne diyeceğim Lucas, neden seninle ve Nina'yla başlamıyoruz? Hepimizin saklayacak bir şeyi olduğunu düşünüyor gibisin, ama neden önce ikinizi dinlemiyoruz?"

Lucas eski arkadaşına dik dik bakıyor.

"Bana da sıra gelecek. Hiçbirimiz istisna değiliz."

Nick dirseklerini masaya dayıyor. Bu sabah yorgun görünüyor, alışılmış neşesi yok. "Dostum, bunu yapmak zorunda mıyız? Pek bir şey hatırlayamıyorum. Sanırım cömertliğinden yararlanıp terasta Armagnac'la[7] kafayı çekiyordum. Hatırlamıyorum, gerçekten."

7 Fransa'nın güneybatısındaki Gaskonya'nın Armagnac bölgesinde üretilen bir tür brendi. (ç.n.)

Bir an için bir şey hatırlıyorum. Sahile giden yolda birini görmüştüm. Belki de bu Nick'ti.

Lucas onu dikkate almıyor. "Hepimiz Andrew'un telefonda biriyle konuştuğunu biliyoruz ama sen neredeydin Chandra? Ayrıca bana öyle bakma Jemma. Chandra'nın işin içinde olduğunu iddia etmiyorum ama herkesin ne gördüğünü öğrenmeden kimin yalan söylediğini bilemeyiz."

Başımı sallıyorum, buna katılmam gerekip gerekmediğinden emin değilim. Ama neden hâlâ burada olduğumu biliyorum. Matt'in ne söyleyeceğini öğrenmek istiyorum.

"Meditasyon yapıyordum," diyor Chandra. Söylediği tek şey bu ve Lucas da onu zorlamıyor, gerçi bunun geçici bir erteleme olduğunu hissediyorum.

Lucas Matt'e dönüyor ve kocam konuşmadan önce bir anlığına bana bakıyor.

"Yürüyüşe çıkmıştım."

"Nerede?"

"Sahil boyunca devam eden bir yolda yürüdüm."

"Tek başına mıydın?"

Matt bakışlarını yere indiriyor. "Hayır, Isabel de benimleydi."

Lucas'ın ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ama Chandra dikkatimi dağıtıyor. Yüzünde çok şaşkın bir ifade beliriyor. Ona inanmıyor ama o da benim gibi bir şey söylemiyor.

"Isabel, peki ya sen?" diye soruyor Lucas.

"Matt'in söylediği gibi. Yürüyorduk."

Bana dönmeden önce bir süre Isabel'e bakıyor.

"Jemma?"

"Odamdaydım."

Kocamı beklediğimi söylemek istiyorum ama aynı zamanda kimsenin şefkatini de istemiyorum. Lucas'a Nick'i sahile giderken gördüğümü, bazı sesler duyduğumu, Nina'yı gördüğünü söylemediyim. Bütün bunları söylemek istiyorum ama yine de hiçbir

şey söylemiyorum. Söyleyeceğim gerçeklerin bir şekilde Matt'in yalanlarını ortaya çıkaracağını hissediyorum.

Lucas, Matt'ten Isabel'e ve sonra bana dönüyor.

"En azından biriniz yalan söylüyor. Belki de karakter sırlarından bir veya ikisini ifşa etme zamanım gelmiştir. Seninle başlayalım Matt."

Matt, gözlerini Lucas'a dikiyor ve boynundaki damarın atışını görebiliyorum.

Görevinden vazgeçmediği belli olan Andrew, "Önce sen, Lucas," diyor. "Arkadaşlarının hayatını mahvetmeye başlamadan önce senin nerede olduğunu duyalım."

Lucas ona soğuk bir bakış atıyor ama Andrew hiç istifini bozmuyor.

"Peki. Yaklaşık otuz dakika boyunca dışarıdaki işlerle meşguldüm; her şeyin, özellikle de o gün erken saatlerde teslim edilen içeceklerin kilitlendiğinden emin oldum. Nina odasındaydı. Bunu biliyorum çünkü ona iyi geceler demeye gittim."

Yalan söylüyor. Onu Japon bahçesine girerken gördüm ve birden kan beynime sıçrıyor.

"Lanet olsun Lucas, eğer sen böyle bariz yalanlar söyleyeceksen bizim dürüst olmamızın ne anlamı var? Nina odasında değildi ve kesinlikle senin de orada olmadığından şüpheleniyorum. Gerçekten nerede olduğunuzu kabul etmeye hazır değilseniz, şu yaptığımız şey kahrolası bir saçmalıktan ibaret demektir. Haklı olduğuna inanıyorsan, Tanrı aşkına polisi ara ya da bunu senin yerine ben yapayım."

Evden çıkıp terasa yöneliyorum. Eşyalarımı toplamak için odama çıkacağım, sonra da buradan gideceğim.

* * *

İçimdeki buradan kaçma dürtüsü kuvvetliydi ama balkonumuza çıkan merdivenin sonuna geldiğimde, herhangi bir yere

gitmeden önce Matt'le konuşmam gerektiğini fark ettim. O kadar uzun zamandır gerçeklerden kaçıyoruz ki aramızdaki sorunları görmezlikten gelmek alışkanlığımız haline geldi ve bu böyle devam edemez. En alt basamağa oturuyorum, geri dönüp dönmeyeceğimden emin değildim. Lucas şu an bana çok kızgın olmalı ve onun öfkesiyle doğrudan karşılaşmak istemiyorum.

Vücudumdaki adrenalin azalırken bir titreme geliyor ve başımı öne eğiyorum. Yine de burada sonsuza kadar saklanamam, bu nedenle birkaç dakika sonra Matt'i aramak için yerimden kalkıyorum. Terastan yemek odasının açık kapısına doğru yürürken bazı konuşmalar duyuyorum ama yüksek sesler gelmiyor. İçeri bakıyorum, Lucas ve Nina'nın gittiğini görüyorum. Matt yukarı bakıyor ve gelip benimle konuşmasını istediğimi başımla işaret ediyorum.

Çimlerin üzerinde, evdekilerin bizi duyamayacağı kadar uzak ama Matt'in dışarı çıktığında –çıkacağından eminim– nerede olduğumu görebileceği kadar yakın bir yerde bir bank var. Beni sonsuza kadar görmezlikten gelemeyeceğini biliyor.

İki ya da üç dakika sonra, tam da onu yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşünmeye başladığımda, terasta bazı ayak sesleri duyuyorum, çimlerin üzerinde yürümeye başladığında bu ağır sesler biraz daha yüksek hale geliyor.

"Al bakalım. Sana cappuccino getirdim." Bana bir fincan uzatıyor ve ben de ona şaşkınlıkla bakmadan edemiyorum.

"Teşekkür ederim." Elindeki fincanı alıyorum, soluma oturuyor.

"Rahatsız edici, değil mi?" diye soruyor.

Aramızdaki ilişkiden mi yoksa buradaki her şeyden mi bahsettiğini bilmiyorum.

"Korkunç ama ben daha çok ikimiz için endişeleniyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum Matt. Bir yıl önce buraya geldiğimizde mutluyduk ama on iki ay içinde altüst olduk. Ara-

mızda kocaman bir mesafe var ve nedenini ya da bir şeyleri düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Matt sessiz kalıyor. Birbirimize bakmıyoruz ve gözümün ucuyla onun da benimle aynı şeyi yaptığını görebiliyorum – bakışlarını kahve fincanından, önümüzde uzanan kilometrelerce uzunluktaki okyanus manzarasına çeviriyor.

"Bir şeyleri düzeltmek mi istiyorsun?" diye soruyor sessizce.

Gerçek şu ki, artık bilmiyorum. Geçen yıl çok zordu ve bu konudaki her teşebbüsüm reddedildi. Hiçbir yere varamıyorum, bu şekilde denemeye devam edemem.

"Bu neden başladı sence, söyler misin? Bir şey mi yaptım? Belki –en azından senin açından– neyin yanlış gittiğini anlarsam nereye doğru ilerlediğimizi görebilirim. Biz buradayken bir şey olduğundan eminim ama ne olduğu hakkında zerre fikrim yok. Isabel'le aranızda bir şey olduğunu biliyorum ve bana söylemeni istiyorum. Dürüst ol. Ona âşık mısın, hatta onunla ilişkin var mı?"

Matt sert bir kahkaha patlatıyor ve olayı tamamen tersinden anladığıma sevinmiş gibi rahatlıyor.

"Tanrım, hayır. Bunu da nereden çıkardın?"

"Nasıl çıkarmayayım? O gece onunlaydın ve sabahın erken saatlerine kadar dönmedin. Hemen hemen dört saatini onunla geçirmiş olmalısın. Bu durumda ne düşünmem gerekiyor?"

Matt bana bakıyor. Gözbebekleri büyümüş, duyguları bıçak sırtında. *O ne yaptı?*

"O gece seni benden uzak tutan neydi? Keşke bana gerçeği söyleseydin Matt, tüm gerçeği, o zaman bir şeyleri kurtarabilirdik."

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Isabel'den nefret ediyorum. Yıllar önce Lucas'ın hayatını mahvetmek için çok uğraştı ve Alex olmasaydı bunu başarabilirdi."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Matt omzunun üzerinden arkaya bakmak için dönüyor, belli ki birinin duyabileceğinden endişeleniyor.

"Lucas'a olan tavrını gördün. Kafasını ona takmış ve her zaman da öyleydi. Lucas ona karşı nazikti. Tanıdığım en kibar çocuktu ve herkese zaman ayırıyordu ama Isabel'le arasındaki mesafeyi elinden geldiğince koruyordu. Lucas'ın on dokuzuncu yaş günü partisine kadar... Onu sarhoş olarak gördüğüm tek zaman buydu. Bizlerse düzenli olarak sarhoş olurduk. Gençler kafayı bulmanın harika bir şey olduğunu neden düşünürler acaba? Neyse, aramızda mantıklı olan Lucas'tı ve cidden o gece ne olduğunu bilmiyorum. Sızdığımız için olanları fark edemezdik."

Matt kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturuyor. Şimdiye kadar buz gibi olmuştur.

"Görünüşe bakılırsa ben bunu göremeyecek kadar uzaktaydım ve Isabel onu kameriyeye götürmeyi başarmıştı. Sonrasında olanları bize sadece Isabel anlattı, seviştiklerini söyledi. Lucas bunu onaylamayacak ya da inkâr etmeyecek kadar centilmendi ya da belki neler olduğunu hatırlamıyordu. Sonrasında Isabel ona bir midye gibi yapışıp kaldı. Sürekli dokunuyor, sevgilisiymiş gibi davranıyordu."

"Lucas onu sevmiş miydi?"

"*Hayır!* Bence o zamanlar sadece Nick'i seviyordu, şimdiyse bundan da pek emin değilim. Aksini gösteren son kanıtlara rağmen Lucas her zaman onurlu bir adam olmuştur. Neyse, hemen hemen bir ay ondan kaçmmaya çalıştıktan sonra onu terk etme cesaretini nihayet topladı."

Burada kulağa biraz yanlış gelen şeyler var. "Madem bu kadar onurluydu, tüm bunları sana nasıl anlattı Matt? Bu tür şeyleri paylaşması da zalimlik."

"O anlatmadı, Alex anlattı. Isabel'e tahammül edemiyordu."

"Lucas geçen yıl Isabel'i lanet olası düğüne neden davet etti öyleyse?"

Matt iç çekiyor. "Etmedi. Nick'i yanında bir misafiriyle davet etti. Buraya gelene kadar da bu misafirin Isabel olacağını bilmiyordu. Bunu da bana Alex söyledi."

Ona Alex hakkında daha fazla şey sormak istiyorum –mesela onunla bu konuşmaları ne zaman yaptığını– ama henüz Lucas ve Isabel'in hikâyesini bitirmedi.

"Lucas onu terk ettikten yaklaşık iki hafta sonra Isabel, ortaya çıkıp hamile olduğunu iddia etti. Babasının da Lucas olduğuna yeminler ediyordu ve Lucas ona inandı. Blair, anne ve çocuğun tüm masraflarını karşılayacağını ve Isabel'in istediği her şeye sahip olabileceğini söyledi. Lucas hariç; oğlunu –kendi sözleriyle– deli bir kadının sorumluluğunu üstlenmiş halde görmeyi istemiyordu. Zaten Lucas ve Alex'in anneleriyle böyle bir ilişkisi olmuştu ve oğlunun da aynısını yaşamasını istemezdi. Ama Isabel, Lucas'la beraber olduktan sonra beş parasız yaşamaya bile razı geleceğini söyledi."

Hepsini gözümde canlandırabiliyorum. Bu hikâyede orijinal hiçbir şey yok ve bir an için bu numaranın kim bilir kaç kez yapıldığını merak ediyorum. Isabel'in çocuğu olmadığını biliyorum, bu yüzden devamını tahmin edebiliyorum.

"Her şeyi sona erdiren Alex oldu. Bir gün Isabel'i odasında bulmuş. Alex içeri girerken Isabel çekmecelerinden birini karıştırıyormuş ve Alex'i duyunca dönmüş, elindeki şeyi arkasına saklamış. Alex o zamanlar oldukça sert biriydi – annesiyle yaşamak onu bu hale getirmişti. Yürümüş ve ne sakladığını öğrenmek için Isabel'le boğuşmuş. Sakladığı şey tamponmuş. Hamile değilmiş ve asla da hamile kalmamış."

"Isabel ne olmasını bekliyordu? Bu numarayı sürdüremeyeceğini biliyordu herhalde."

"Tabii. Ama bebeği düşürdüğünü iddia etti ve ne kadar üzüldüğü konusunda ağladı, sızladı. Lucas ona inanmayı seçti. Ama Blair asla inanmadı ve bu yüzden Lucas'ı dünyayı dolaşmaya gönderdi. Sonra da Alex'in başına gelenler gerçekleşti işte. Eve

döndüğünde Lucas'ın kimseyle bir alakası kalmamıştı, sadece kız kardeşine bakıyor ve tüm zamanını onunla geçiriyordu. Partide içtiklerine alkol katıldığından artık emin olmuştu. Akşamın çok büyük kısmında kola içtiğine yemin ediyordu ama zil zurna sarhoş olmuştu. Hiç şüphesiz Isabel'in işiydi. Onu elde etmesinin tek yolu buydu."

Bir şey söylemiyorum ama içki konusunda yanıldığına dair gizli bir şüphem var. Bahse girecek olsaydık, paramı Isabel'in pis işlerini yapması için ikizini ikna ettiğine yatırırdım.

Matt bana her zamankinden daha fazla şey söyledi. Ama tamamı diğer insanlarla ve onların ilişkileriyle ilgili. Bunların bizim ilişkimizi nasıl etkilediğini anlayamıyorum ve Isabel'le şu anki ilişkisini anlamama da faydaları olmuyor. Bu bir başlangıç, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Ona biraz nefes alsın diye zaman vermek için bir fincan kahve daha getirmeyi teklif ediyorum. Döndüğümde bana daha fazlasını söylemeye ikna edebileceğimi umuyorum.

"Hiçbir yere gitme Matt. Bu sadece ilk adımdı."

Sanki bu problemin derinlerine inmek dayanabileceğinden -ya da benim dayanabileceğimden- fazla olacakmış gibi üzgün bakışlarını bana çevirirken kolunu nazikçe sıkıyorum. Ayağa kalkıp onu güneşte bırakıyorum.

* * *

Yemek odası sessiz, mutfakta da dün gece yemek odasına indiğimde korkuttuğum genç garson var sadece.

"İki fincan cappuccino almak istiyorum. Makineyi nasıl çalıştırabileceğimi gösterir misin lütfen?" Süslü İtalyan makinelerinden biri ve kullanmayı becerebileceğimi sanmıyorum.

Gri gözlerini benimkilere çevirip nazikçe gülümseyerek, "Elbette," diyor. "Kahveyi ben yaparım, ama makinenin nasıl çalıştığını da gösteririm."

İskandinav olduğundan emin olduğum güçlü bir aksanla hangi düğmelere basılması gerektiğini anlatırken, dün gece onu korkuttuğum için özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Ama utangaç görünüyor, bu yüzden sadece gülümsüyorum, yardım ettiği için teşekkür edip dışarı çıkıyorum. Çıkar çıkmaz da Chandra'nın bankta Matt'in yanına oturduğunu fark ediyorum. Terasın taşları, çıplak ayaklarımın altında sıcacık, hiç ses çıkarmadan yaklaşıyorum. Tam da Chandra'ya içecek bir şeyler getirmemi isteyip istemediğini soracakken, "Bir şey söylemedim çünkü daha fazla sorun çıkarmak istemedim. Ama Isabel'le birlikte olmadığını biliyorum. Meditasyon yapmak için kulübeye giderken terastan sesini duydum. Alex'le konuşuyordun, değil mi?" dediğini duyuyorum.

Sanki altıncı hissi Matt'in başını hafifçe çevirmesine neden oluyor ve elimde kahve fincanlarıyla orada durduğumu görüyor.

Chandra da dönüp bana nazikçe gülümsüyor. "Sanırım Lucas'ı susturmak için hepimiz gerçeği söylemek zorunda kalacağız, değil mi Jemma? Az önce yemek odasındayken söylemek istediğin bir şey olduğunu biliyorum. Gergin olduğunu gördüm. Neden hepimiz gerçekte neler olduğunu söylemiyoruz? O zaman Lucas, Alex'in intihar ettiğini kabullenebilir."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum ama zaten hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Matt'in neden o gece Alex'le konuştuğunu kimseye söylemediğini bilmem gerekiyor.

"Matt, Chandra doğru mu söylüyor? Alex'le birlikte miydin?"

Matt başını iki yana sallıyor ama ikimize de bakmıyor. "Önemli bir şey yoktu. Hepsini unuttum bile."

Kahve fincanını küçük bir masaya sertçe koyuyorum ve sıcak sıvı masaya dökülüyor.

"Ah, hadi ama Matt. Alex'le konuştuysan onu canlı gören son kişi olabilirsin. Unuttuğun falan yok tabii ki, Tanrı aşkına, ne konuştuğunuzu bize neden anlatmıyorsun?"

Donakalıyor sanki. Söyleyecek bir şey arıyor, Chandra da yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Muhtemelen hatırlamıyorsundur ama sanırım Alex'e bir şeyi daha önce başka birine anlatıp anlatmadığını soruyordun, bir sır ya da ona benzer bir şeydi herhalde."

İlk kez Chandra'da göründüğünden daha fazlası varmış gibi geliyor. Bunu tamamen masum gibi soruyor ama yine de çok mühim bir soru. Matt yutkunuyor ve ona dönüyor. "Sanmıyorum Chandra. Ne olabileceği hakkında hiç fikrim yok."

"Seni duydum, ikinizi de duydum. Ona ve belki de hepimize karşı dürüst olsaydın Jemma şu anki kafa karışıklığını daha kolay anlayabilirdi."

Gözlerimi Matt'in yüzünden alamıyorum. Başını kaldırıp gözlerime baktığında korktuğunu görebiliyorum. Gerçekten korkuyor.

"Chandra, sohbet etmemiz için bizi yalnız bırakır mısın lütfen?" diye soruyorum. Yavaş yavaş kalkıp başını hafifçe eğdiğinde gözlerinde şefkat görüyorum. Kendimi onu tutup sarsmak isterken buluyorum ve bu beni şoke ediyor. Şiddete teslim olmuyorum ve Lucas'ın bu oyundaki herkese nasıl zarar verdiğini anlıyorum. Onun kalktığı yere oturuyorum.

"Matt, bu konuyu konuşmamız gerek ama en çok istediğim şey buradan uzaklaşmak. Şimdi gitmek istiyorum, iki gün sonra değil. Lucas'ın sandığımız kadar çıldırmış olmadığını düşünmeye başlıyorum. Çok fazla gizlilik, çok fazla yalan var. O haklıysa ve buradakilerden biri katilse, çok fazla şey bildiğimiz için hepimiz tehlikede olabiliriz."

Matt, konuşamayacak kadar kurumuş gibi dudaklarını yalıyor. "Gidemeyiz Jemma, en azından ben gidemem. Sen git, ama lütfen, benden seninle gelmemi isteme."

"O zaman bana Alex'ten bahset. Neden onunla olduğunu söylemedin? Hangi sırrı saklamasını istiyordun ve neden bunca

zaman Isabel'le birlikte olduğuna inanmama izin verdin?" Matt hiçbir şey söylemiyor ve ben de ona dik dik bakarak yerimden fırlıyorum. "Bu çok komik. Ben gidiyorum Matt ve beni götürmezsen de taksi tutarım, lanet olsun!"

Eve doğru dönüyorum. Nick ve Isabel dışarı çıkıyorlar ve şu anda ikisine de bakmaya dayanamıyorum: Cafcaflı gömleğiyle Nick hâlâ partideymişiz gibi davranmaya çalışıyor, oysa gözlerindeki gerginliği ben bile görebiliyorum; yüzüne yapışmış yarım yamalak gülümsemesi ve herkese attığı bilmiş bakışlarla Isabel, ona da hiç mi hiç güvenmiyorum.

Yalpalayarak odamıza doğru gidiyorum ve Matt'i öylece havaya bakarken bırakıyorum. Bana yardımcı olmayacak ama Stephanie King'in yardım edeceğine eminim.

51

Stephanie, bir gece önce Gus'la yatağa gittikleri sırada güzel beklentilerle doluydu. Birinci yıldönümlerini yatakta uzun süre kalarak, ardından taze meyve, çırpılmış yumurta ve somon fümeden oluşan bir kahvaltı ederek ve belki -hâlâ açlarsa- bademli kruvasan yiyerek kutlamayı planlamıştı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu tekrar kaybetmek üzere olabileceği korkusunu aklından çıkaramıyordu ve bu kaygının günü mahvetmesine izin vermek de istemiyordu.

Gus'ın yanında uyanmanın sevincini yeniden hatırladıktan sonra -telaşlı hayatlarında nadir görülen bir şeydi bu- rahatlamak ve onun kollarında hareketsizce yatmak için elinden geleni yaptı ama Gus gerginliğini hissedebiliyordu.

"Steph, ne olacağını henüz bilmiyoruz. Paniğe kapılmadan önce tüm gerçekleri öğrenene kadar bekleyelim."

Stephanie, kaşlarının arasındaki endişeli çizgileri göremeyeceği şekilde yaklaşarak başını göğsüne yasladı. Haklıydı ve eğer kariyerine veda etmek istemiyorsa yapabilecekleri bir şey yoktu.

Gus bir yıl önce Leeds'teki geçici görevinden döndüğünde, kendisini hâlâ sevdiğini görmenin verdiği rahatlama, Stephanie'nin ona karşı ördüğü son duvarı da yıkmıştı. Riske değmişti, tamamıyla. Her şeyin kusursuz olacağını ummaksa fazlaya kaçmak olurdu.

Gus daha ilk gece, "Sana bir şey söylemem gerek," demişti.

"Çok uzun zamandır dedektif müfettiş olarak görev yapıyorum ve merdivende en az bir basamak yukarı tırmanacaksam, şimdi tam zamanı. Ama aramızda bir soruna neden olacaksa, hemen halletmek daha iyi olur."

Gus hırslıydı ve Stephanie bu fırsata engel olursa, -kendisi böyle olmadığını söylese bile- içerleyecekti. Ama Stephanie bunun ne anlama geldiğini de biliyordu. Gus terfi için başvurur ve kabul edilirse, Devon ve Cornwall kuvvetlerinin kapsadığı alan göz önüne alındığında, muhtemelen yüz mil veya daha uzağa gitmesi gerekecekti. Pek çok iş için bu dünyanın sonu anlamına gelmezdi, cuma eve gelir pazartesi sabah erkenden işe dönerdi ama onların işi için aynı şey geçerli değildi. Burada işler böyle yürümüyordu.

Stephanie, ayrılık tehdidini aylardır aklının bir köşesine itmeyi başarmıştı ama şimdi gerçekleşiyordu işte. Karar ânı yaklaşıyordu; nereye gönderilirse gönderilsin, belki de kendi kariyeri pahasına onun peşinden gitmeye hazır olup olmadığına karar vermesi gereken zaman geliyordu. Dahası da vardı. Stephanie, tüm hayatı boyunca Cornwall'un bu bölümünde yaşamıştı. Burası onun eviydi. Güzel kırsalın her santimini, kumsalları, uçurumları severdi. Arkadaşları ve ailesi de buradaydı. Onunla olmak için çok şeyden vazgeçmesi gerekecekti; peki ya ilişkileri daha önce olduğu gibi tökezlerse?

Gus, yanında kıpırdanıp duran Stephanie'ye "İyi misin canım?" diye sordu. "Endişelenmemeni söylemenin bir işe yaramayacağını biliyorum ama olabilecek en kötü senaryoyu hayal etmekten vazgeç. Bana buraya daha da yakın bir iş teklif edebilirler."

Buna bir son vermeliydi yoksa tüm günü mahvedecekti.

"Konu o değil Gus. Polskirrin'i düşünüyorum." Sırtüstü döndü. Bu tamamen doğru değildi ama önceki akşam olanlar onu rahatsız etmiş ve dikkatinin dağılmasını sağlamıştı. "Buna bu kadar

takılmamam gerektiğini biliyorum ama o insanların dün geceki davranışları tuhaftı. Gözümün önüne garip ritüeller geliyor – kadınların öldürüldüğü ritüeller."

"Lanet olsun, bu senin için bile çılgınca bir teori! Rumen kızın orada olduğunu bile bilmiyorsun."

Stephanie onun haklı olduğunu biliyordu, ama çoğu zaman insanlarla dolu bir odaya baktığında içeri hâkim olan duyguları anlayabilirdi. İçerideki hava, üzülmelerine, endişelenmelerine, öfkelenmelerine ya da en kötüsü şeytani kişiler olmalarına bağlı olarak değişirdi. Dün gece tam olarak *ne* hissettiklerini açıklayamamıştı ama üzüntü kadar basit bir şey değildi, bundan emindi.

Gus, "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Yapabileceğim çok bir şey yok ama Lidia Dalca hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Orada olman lazımdı Gus. Kimse kimseye bakmıyordu. Karı koca, erkek ve kız kardeş, arkadaşlar; hepsi birbirinden uzak görünüyordu. Odanın atmosferi, Alex'in yer kartı ve not defterinde "katil kim" yazması tüylerimi diken diken etti. Lidia geçen yıl oraya gittiyse, nasıl bir belaya bulaştı acaba?"

"Hakkında ne biliyorsun, yani bir şey biliyor musun?"

"Risk altında sayılmadığını biliyorum ama bazı temel araştırmalar yapılacak, bu yüzden bir şey olup olmadığını görmek için yarın bir göz atacağım. Arkadaşlar, tanıştığı ve onunla iletişimde olabilecek insanlar... Her zamanki şeyler işte."

"Yarın mı?" dedi Gus, ona bakmak için dirseğinden destek alarak doğruldu. Onu çok iyi tanıyordu.

Stephanie kararlı bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Bir yıldır kayıp, bir gün ertelemekten zarar gelmez. Bugünü mahvetmeyelim."

Gus, içinden yükselen kahkahayı bastıramadı. "Hadi gel şu işi halledelim, olur mu? Kafan buna takılırsa zaten tam anlamıyla burada benimle olamazsın."

"Eskiden öyleydim," dedi öfkeyle.

"Gerçekten de öyleydin." Onu nazikçe öptü. "Ama unutma, Polskirrin benim için de önemli bir yer. Hadi kahvaltı edelim, sonra gideriz."

Gus haklıydı. Lidia'ya ne kadar çok odaklanırsa, kafasında onların bilinmeyen geleceği hakkında endişelenmek için o kadar az yer kalacaktı.

Stephanie'nin Gus'la birlikte karakola girdiğine şaşıranlar olduysa da kimse bir şey söylemedi ve birkaç dostça baş selamından sonra araştırmalarına geri döndüler.

Dava dosyası hazırdı ve onu bekliyordu. Stephanie okumaya başladı. Gus, Stephanie'nin omzunun üstünden dosyaya bakmamayı tercih etti çünkü böyle yapması onu kızdırıyordu. Bunun yerine telefonunu çıkardı, kendisine bir şey söylenene kadar haberlere bakacaktı.

Yarım saat sonra işi bitmişti.

"Eee?" dedi Gus.

"Aşağı yukarı bana söylenenlerin aynısı. Lidia bir pansiyonda kalmış, birkaç günlük ödemesini önceden yapmış. Pansiyona giriş çıkışlar yirmi dört saat boyunca serbestmiş, bu yüzden geri gelip gelmediğini kimse bilmiyor. Birkaç kıyafet bırakmış ama fazla bir şeyi yokmuş ve başka bir kıza eğer iş bulursa kendisine yeni bir kot pantolon alacağını söylemiş, pantolonları harap haldeymiş. Başka yere geçtiği varsayılmış. Polskirrin'deki konukların hiçbiriyle bariz bir bağlantı yok."

"Şimdi sırada ne var?"

"Lidia'nın annesiyle konuşabilmemiz için bir tercüman –belki de kuzenini– bulmaya çalışacağım. Kızın söylediği her şeyi öğrenip doğru gece olup olmadığını teyit edeceğim. Farklı bir tarih, farklı bir düğün olması da ihtimal dâhilinde. Hem bakalım daha iyi fotoğraflarını da bulabilecek miyiz? Belki doğru yerse, Polskirrin'deki birinin hafızasını tazeleyebiliriz."

Kayıtsız bir ifadeyle "Kuzenle şimdi iletişime geçmek ister misin?" diye sordu Gus.

"Hayır, bilmiyorum. Yarın birinden bir arama ayarlamasını isteyeceğim." Yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Hadi gidip günün geri kalanının tadını çıkaralım."

"Emin misin?"

"Evet."

Gus, sanki başka bir şey söylemesini bekliyormuş gibi onu izliyordu. Her zamanki gibi haklıydı.

"Tüm misafirlerinin yarın hâlâ orada olup olmayacağını kontrol etmek için Nina Jarrett'ı arayacağım, onlarla tekrar konuşmam gerekebilir. Sonra fotoğrafları istemesi için birini bulacağım."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Utanarak gülümsedi. "Hayır, gerek yok, teşekkürler." Stephanie kapıya yönelirken durup geri döndü. "Aslında var. Alexandra Lawrence öldükten sonra, geçmişteki kaçırılma davasıyla ilgili izlenimlerim hakkında notlar almıştım. Kişisel dosyamdalar. Çıktılarını alır mısın? Hafızamı tazelemek için onları eve götüreyim. Her şeyi ayarlayıp birkaç dakikaya kadar dönerim."

* * *

Yirmi dakika sonra arabadaydılar, Stephanie çıktıları okurken Gus arabayı sürüyordu. Ortada bir suç olmadığı anlaşıldıktan sonra Gus'ın Alex'in ölümüyle alakası kalmamıştı ama Stephanie, kızla ve onu intihara sürükleyen şeyin ne olabileceğiyle yakından ilgilenmişti.

"Ah Gus, o zavallı kızın ne kadar kötü zamanlar geçirdiğini unutmuştum. İnsanın içi acıyor."

Gus gözlerini yoldan ayırmadan "Devam et," dedi.

"Uyuyakaldığını ve sonra kendini başına bir çuval geçirilmiş halde bulduğunu hayal etsene. Düşünmesi bile korkunç. Tekmeleyip çığlık atarken iki çift elin kendisini tuttuğunu hissetmiş, sonra da başka biri ağzına top gibi bir şey sokmuş, onunla birlikte bir bezi içeri iterek ağzını tıkamış."

"Bir kereden fazla tecavüze uğradığını hatırlıyorum," dedi Gus. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet, birden fazla adam olduğunu düşünüyormuş. Onları görmesin diye başındaki çuvalı kesinlikle çıkarmamışlar. Polise söylediği ama asla kullanmamaları için yalvardığı bir şey varmış; eğer o noktaya gelirse, mahkemede bile kullanılmamasını istemiş. İlk adam ona tecavüz ettikten sonra parasının iade edilmesini talep etmiş."

"*Ne yapmış, ne yapmış*?" Gus, yola tekrar dönmeden önce başını bir an için ona çevirdi.

"Parasının bir kısmını geri istemiş çünkü –bunu kesin olarak bilmesinin hiçbir yolu yokmuş tabii– kızın kendisine vaat edildiği gibi olmadığını söylemiş."

"Kendisine ne vaat edilmiş?"

"Bakire olduğu."

52

Odamıza vardığımda istediğim ilk şey kendimi yatağa atıp ağlamak oluyor. İçimdeki gerilim her saat büyüyor ve o büyüdükçe göğsüm de kabarıyormuş gibi hissediyorum. Hastalarıma konuşmalarını kontrol etmeye çalışırken verdiğim bazı stratejileri izleyerek oturup birkaç derin nefes alıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Belki de bu stratejiler, bir katille aynı evde bulunan kişilere yönelik olarak tasarlanmamıştır.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ama hâlâ sinyal yok.

"Ağzına sıçayım!" Orada biraz daha iyi çektiği için balkona çıkıyorum ve bilinmeyen numaralar servisini arıyorum.

Hat sürekli kesiliyor ve ben sessizce konuşmaya çalıştığım için operatör benden sürekli sözlerimi tekrar etmemi istiyor.

Elimden geldiğinde yumuşak bir sesle, "Penzance Polis Karakolu," diyorum, sesimin oraya gitmemesini umarak terasa arkamı dönüyorum. Sonunda beni anlıyor ve numarayı mesaj olarak gönderdiğinde telefonumdan gelen bip sesini duyuyorum.

Buradan aramak istemiyorum. Beni birilerinin duyma ihtimali çok yüksek ve bu yaptığımı takdir etmeyecek insanlar olduğundan da eminim. Bu yüzden yatak odasından bir havlu alıp sanki yüzmeye gidiyormuşum gibi sahile yöneliyorum. Orada da çekmiyorsa uçurumun tepesine çıkacağım ve sinyal yakalayana kadar yürümeye devam edeceğim.

Havluyu omzuma atıp telefonu şortumun cebine atıyorum,

sonra dışarıdaki merdivenden aşağı koşup terasa çıkıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun Jemma?"

Ses beni az kalsın korkudan öldürecekti. Isabel, balkonumuzun hemen altındaki kapıda duruyor. Polisin numarasını bulmaya çalıştığımı duymuş olabilir mi?

"Sadece sahile gidiyorum," diyorum kayıtsız bir omuz silkmeyle. "Biraz kürek çekeceğim. Bu soğukta suya girebilecek kadar cesaretim yok."

"Dalış kıyafetleri var, biliyorsundur. Kayıkhanede tutuyorlar."

Yüzümdeki şok ifadesini görmüş olmalı.

Sesinde bir alayla, "Evde değil," diye ekliyor. "Evin altında, tekneyi tuttukları yerde. Muhtemelen tekne orada değildir gerçi. Andrew, öğle yemeğinden sonra denize açılmak için bu sabah tekneyi suya indirmekten bahsediyordu. Eğer koşarsan onu yetişirsin. Birlikte uzaklara yelken açabilirsiniz." Bu sözlerin espri olmadığı hissini veren bir kahkaha patlatıyor ve eve yürümek için geri dönüyor. Giderayak son bir taş daha atıyor. "Öğle yemeğinde ne gibi yeni keşifler bizi bekliyor acaba, öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ya sen?"

Bir an arkasından bakakalıyorum. Buradan uzaklaşmak istediğimi biliyor ama belki de yüzme konusunda haklıdır. Alex'in öldüğü yerde yüzme fikri benden başka kimseyi rahatsız ediyormuş gibi görünmüyor, bu yüzden belki polisi aradığımda bir dalgıç kıyafeti de bulabilirim. Soğuk su tam da bana gereken şey olabilir.

Matt banktan kalkmış ve etrafta da başka kimse yok gibi, ben de dar yoldan aşağı yürümeye başlıyorum. Buraya son gelişimden beri çalılar daha da sıklaşmış, birbirine yaklaşmış ve sanki yolumu kapatmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor. Altlarına adım attığımda sarmaşık dalları vücuduma sürünüyor, tüy gibi hafif dokunuşları tüylerimi diken diken ediyor. Yüksek setler tüm sesi kesiyor ve kendimi izole, savunmasız hissediyorum. Kaba adım-

lar daha da tehlikeli görünüyor, nemli yüzeyler gölgelikten sızan çok az ışıkta parlıyor ve boş bir kumsala ulaşınca rahatlıyorum.

Isabel, Andrew'un tekneyi dışarı çıkarması konusunda haklıymış. Koyda, denize dönmüş ama hareket etmiyor. Onunla birlikte gittiğini tahmin ettiğim yardımcı gemi kıyıda ve bir şey için geri gelip gelmediğini merak ediyorum. Etrafıma bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Koy ıssız.

Kayıkhanenin yanındaki düz siyah kayalara yöneliyorum -Andrew'un geçen yıl dalış yaptığı kayalar- ve kendine zarar vermesinden ne kadar korktuğumu hatırladıkça titriyorum. Sahilden mümkün olduğunca uzaklaşıyorum ve birinin gelip gelmediğini görmek için arkamı dönüyorum. Sinyal hâlâ çok iyi değil ama bence işimi görmeye yeter.

"Günaydın. Dedektif Çavuş Stephanie King'le görüşebilir miyim lütfen?"

"Üzgünüm ama kendisi bugün izinli. Başka birinin yardımcı olmasını ister misiniz?"

Omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. Kafam ona anlatmak istediklerimle doluydu ama şimdi ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Konuşabileceğimi -anlayabileceğini- hissettiğim tek kişi o. Ona Rumen kızın o gece geldiğini düşündüğümü ve haklıysam birinin onu gördüğünü, onunla konuştuğunu ve anlayamadığım bir nedenden dolayı onu reddettiğini söylemeyi istiyorum. Ama dahası da var. Ona Lucas'ı ve "katil kim" oyunumuzu anlatmalıyım. Alex'in cinayeti, sadece Lucas'ın hayal gücünün bir ürünü değilse, katil izlerini örtmek için ne kadar ileri gidecek?

Ama o orada değil.

"Lütfen mümkün olan en kısa sürede Dedektif Müfettiş King'e Polskirrin'den Jemma Hudson'ın aradığını söyler misiniz? Ona Rumen kız hakkında bilgim olabileceğini söyler misin?" Devamını söylemem gerekip gerekmediğini bilemeden bir an duraksıyorum, ama sonunda başka seçeneğimin kalmadığını

düşünüyorum. Polise, Çavuş King'e bir anlam ifade edeceğini umduğum bir mesaj bırakıyorum.

"Tamam. Teşekkürler Bayan Hudson. Oraya başka birini yönlendirmemi ister misiniz? Sesiniz çok endişeli geliyor."

"Hayır, gerek yok. Muhtemelen işleri biraz abartıyorum. Ne düşündüğünü görmek için Çavuş King'le konuşmak istiyorum."

"Tamam, mesajınızın ona ulaşmasını sağlayacağım."

Telefonu kapatıyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok ama huzursuzum, bacaklarım seğiriyor. Andrew'un –ya da başka birinin– kayıkhanenin kapılarını açık bıraktığını görebiliyorum. Yanımda mayo getirmedim ama belki, iç çamaşırımın üzerine bir dalgıç giysisi giyebilirim.

Ayağa kalkıp havlumu alıyorum ve çakıllı kumsalda dolaşırken telefonumu şortumun arka cebine sokuyorum. Kayıkhanenin içerisi beklediğimden çok daha büyük ve uçurumun içine doğru boylu boyunca uzanıyor, uzunluğu dışarıdan tam olarak görülemiyor. Açık kapıdan içeri sızan gün ışığıyla yarıya kadar olan kısmı aydınlanıyor ama bunun ötesindeki derin gölgeler, orada her ne varsa gizliyor. Gözlerim parlak güneş ışığından loş iç ortama uyum sağlarken bir şok sarsıntısı hissedip donakalıyorum. Uzak köşedeki bir ipe asılmış bir şey var. İki bacağın öne ve arkaya sallandığını görüyorum, iki kol da vücudun yanlarından sarkıyor.

İstemsizce bir çığlık atıyorum. Yardım edecek biri var mı diye arkama bakıyorum ama girişte kimse yok.

Ne yapmalıyım?

Dikkatle öne doğru adım atıyorum ve bir esintinin, boynumun arkasını gıdıkladığını hissediyorum. Gövde sallanıyor, çatının oluşturduğu derin gölgeler başını saklıyor. Yaklaşıyorum. Bu her kimse hayatta mı diye kontrol etmem gerekiyor. Aklıma Andrew geliyor –sahildeki yardımcı gemi– ve korkumu unutup bedene doğru koşuyorum.

On metre yakınına ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum. İnsan falan değil bu, kuruması için asılmış bir dalgıç kıyafeti. Arkasında, her biri kendi askısında, her bedende daha pek çok siyah neopren elbisenin olduğu bir raf görebiliyorum. Yavaşça onlara doğru ilerliyorum, bende uyandırdıkları uğursuz tehdit duygusundan henüz kurtulmuş değilim.

Hareket ederken kayıkhanenin etrafına bakıyorum. Görünüşe göre çok çeşitli ekipman var: bir vinç, birkaç kano ile duvarlarda raflar, her türlü nemli hava teçhizatı, can yeleği, bir çerçeveye oturtulmuş küçük bir şişme istimbot... Dalgıç kıyafetlerinin arkasındaki uzak köşede yükselen basamakları fark ediyorum ve bunların daireye doğru çıkan başka bir yol olduğunu tahmin ediyorum.

Kayıkhanenin içi kesinlikle sessiz ve dışarıdaki çakıl taşlarının gıcırtısı kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Sese doğru dönüyorum. Kapıda bir adam silueti, arkasında güneş var. Kim olduğunu göremiyorum.

Arkamda bir hareket duyduğumda ona doğru bir adım atmak üzereydim. Dönemeden bedenim donup kalıyor.

Bir şey kafama geçirilip aşağı çekilirken tüm vücudumu korku sarıyor ve ciğerlerimden bir çığlığın yükseldiğini hissediyorum. Çığlık atıyorum ama kumaş sesimin boğuk çıkmasına yol açıyor. Zorlukla nefes alıyorum. *Bu olamaz.* Kollarımla, dirseklerimle geriye doğru savruluyorum. Bana doğru gelen ayak seslerini duyduğumda kurtuldum sanıyorum.

Ama yanılıyorum. Kolum tutuluyor ve bükülüyor. Dövüşüyorum, tekmeliyorum, tekrar çığlık atmaya çalışıyorum ama sonra tenimde keskin bir batma hissediyorum. Güçlü parmaklar kolumu tam tersi bir şekilde kavrıyor ve zihnim birden berraklaşıyor.

Öleceğim.

Nefes nefese kalıyorum, nefes almaya çalışırken yüzümdeki başlık dudaklarıma ve burun deliklerime yapışıyor. Önümdeki kişiye tekme atarken sırtımdan terler damlıyor.

Sonra her şey değişiyor. Vücudum karıncalanmaya başlıyor – kollarım, sırtım, boynum, ayaklarım. Ağırlaşmış hissediyorum. Bacaklarım artık tekme atma isteğimi karşılayamıyor. Dünya yavaşlamış gibi görünüyor ve tek istediğim yavaşça yere yığılıp uykuya dalmak. Derinlerde bir yerde, yarı sürüklenerek yarı taşınarak bazı merdivenlerden yukarı çıktığımın farkındayım. Ama artık umurumda değil.

53

Nina, yemek masasında üzgün bir grup insan gibi göründüklerini düşündü. Bütün sabah mutfakta bir işe yaramak için uğraşmıştı ama aslında yemek hazırlamakla pek ilgisi yoktu. Aklı, sadece Lucas'ta ve hâlâ ona söylemediği şeylerdeydi. Ona mutsuzluktan başka bir şey getirmeyeceğini söylerken ne demek istemişti? Başka bir kadın olmalıydı – vakıf için çıktığı ve gitgide uzayan yolculuklarından birindeyken ziyaret ettiği biri.

Düşüncelerini Matt böldü.

Alnı endişeyle kırışmıştı, "Jemma'yı gören oldu mu?" diye sordu.

Nina, "Odanıza baktın mı?" dedi.

"Hayır, burada kitap okuyacağını düşünmüştüm. Öğle yemeğini böldüğüm için üzgünüm Lucas. Gidip orada olup olmadığına bakacağım."

"Gerek yok. Adrianna'yı göndeririz. Ona öğle yemeğinin hazır olduğunu da söyler."

Kâhya masaya iki tabak yemek koyarken, Lucas ona kısık sesle İtalyanca bir şeyler söylemek üzere döndü.

Matt oturduğu yerden kalkmıştı ve tekrar oturmaya isteksiz görünüyordu. Ama Lucas başıyla onayladı ve kendini yavaşça sandalyesine bıraktı.

Nick uzlaşmacı bir sesle, "Lucas, eminim hepimiz şimdi yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu merak ediyoruzdur," dedi. "Zor

bir yirmi dört saat geçirdik, şartlar göz önüne alındığında hepimizin beklediği buydu zaten. Ama suçlamalar ve tehditler oldu ve sanırım artık eve dönmenin ve seni kendi haline bırakmanın zamanı geldi. Senin ve Nina'nın hayatınızı normale döndürmeye çalışmanız gerekiyor ve biz burada kalmaya devam edip suları bulandırmasak iyi olur."

Nina ellerini çırpıp, "Evet, lütfen, mümkün olan en kısa sürede," demek istedi ama Lucas, çenesini sıkmış halde Nick'in konuşmasını dinliyordu.

"Kimse bir yere gitmiyor, Nick. Oyuna devam edeceğiz. Yemek odasından defterlerinizi topladım, şimdi her bir kanıtı gözden geçireceğiz ve kız kardeşimi hanginizin öldürdüğünü bulana kadar da devam edeceğiz."

Nick, "Haydi ama dostum," diye söze girdi.

Lucas'ın yüz ifadesi değişmedi ama Nina zar zor kontrol edilen öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu.

"Nick, bana bir daha *dostum* dersen yemin ederim seni boğarım. Son birkaç yılda bana pek çok kez iyilik yaptığını düşündüğünü biliyorum, ama senden bunu asla istemedim ve seni de nazik tekliflerini de bir kez olsun kabul etmedim. Dikkatli ol *dostum*, yoksa başın büyük bir belaya girecek."

Andrew, "Tanrım, bu iş kontrolden çıkıyor," dedi. Kapıdaki diyafonun sesini duyduklarında daha fazlasını da söylemek üzereydi.

"Ben bakarım," dedi Nina, sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Masadan kalkıp koridora ilerlerken Lucas'a bakmadı.

* * *

Nina, Gus'la ikisini misafirlerinin –teorik olarak– öğle yemeğinin tadını çıkardığı terasa götürürken Stephanie *lanet olsun* diye düşündü. Tadını çıkarmak bir yana dursun, bir önceki akşam olduğundan daha da fazla şoke olmuş görünüyorlardı ve

gelenlere bakmak için döndüklerinde bakışları bomboştu. Daha başka ne olmuştu?

"Öğle yemeğinizi böldüğüm için affedersiniz," dedi. "Bazılarınız meslektaşım Dedektif Müfettiş Brodie'yi geçen seneden hatırlar."

Lucas şaşırmışsa bile şaşkınlığını nezaket maskesinin altına gizlemişti.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Jemma Hudson'la konuşmak için geldik."

"Gördüğünüz gibi Jemma burada değil Çavuş. Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, maalesef olamazsınız Bay Jarrett. Jemma beni aramış ve bana bir mesaj bırakmış. Benimle yüz yüze konuşmak istemiş. Cep telefonunu defalarca aramaya çalıştım ama cevap alamadım." Bakışlarını Jemma'nın kocasına çevirdi. "Bay Hudson, değil mi? Cerrahtınız sanıyorum."

"Doğru. Matt Hudson." Gülümsemeye çalışıyor gibiydi ama çabası yeterli gelmedi.

Stephanie, "Eşiniz nerede efendim?" diye sordu.

Gus hâlâ konuşmamıştı. Stephanie, onunla birlikte gelebileceğini söylemişti, ama sadece gözlem için oradaydı ve gerekli olmadıkça da kesinlikle müdahale etmemesi gerekiyordu. Bu Stephanie'nin soruşturmasıydı, Gus'ın değil.

Matt, "Jemma henüz öğle yemeğine inmedi," dedi. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi elindeki çatalı sıkı sıkı tutarak sandalyesinde kıpırdanıyordu. "Lucas, öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirmesini Adrianna'ya söylemiştin, değil mi?"

Lucas tabağındaki domatesleri iterken düşünüyormuş gibi yapıyordu.

"Henüz bir şey söylemek istememiştim çünkü Jemma sana söylemeyi mümkün olduğunca ertelememi istemişti. Üzgünüm Matt, Jemma gitti."

Matt sandalyesinin ucuna kaydı. "Ne demek istiyorsun? Ne zaman gitti? Nasıl? Araba hâlâ burada."

"Biliyorum. Onu istasyona götürmesi için bir taksi çağırdım. Peşinden gitmeye karar verirsin diye tren kalkana kadar öğrenmeni istemedi. Sanırım bu sabah onu üzen bir şey olmuş, bir şey duymuş. Ne olduğunu biliyor musun?"

Lucas, Matt'e sözde bir masumiyetle bakmak için gözlerini kaldırdı, ama Stephanie, sözlerindeki tehdit tonunu hissedebiliyordu. Matt bakışlarını uzağa çevirdi.

"Neden veda etmedi?" diye sordu.

"Hiç bilmiyorum. Bu onun seçimiydi. Eninde sonunda ona yetiştiğin zaman neler olduğunu öğreneceğine şüphem yok."

Stephanie hiçbir şey söylemedi. Jemma'nın onu arayıp bilgi vermek istemesi ve sonra da gitmesi çok tuhaf görünüyordu.

"Bay Hudson, gidip karınızın eşyalarının odasında olup olmadığını kontrol eder misiniz lütfen? Kıyafetleri orada değilse bile en azından çantası, cüzdanı, telefonu olabilir."

Matt sandalyesini geri iterken Gus, "Ben de sizinle geleceğim," dedi.

Stephanie, Gus'ın Matt Hudson'ın doğruyu söylediğinden emin olmak istediğini biliyordu. Bu insanlara olan güvensizliğini hissedebiliyordu.

Tekrar konuşmadan önce iki adamın evin yan tarafından yürüyüp gitmelerini bekledi. "Dediğiniz gibi Jemma'nın buradan *ayrıldığı* ortaya çıkarsa Bay Jarrett, her birinizle konuşmam gerekecek. Bayan Hudson'la kendim konuşmadım ama meslektaşıma Lidia Dalca'nın geçen yıl, düğün arifesinde buraya *geldiğine* inandığını söylemiş, bu yüzden onu görüp görmediğinizi anlayabilmek için her birinizle konuşmam gerekecek."

Stephanie yine kimsenin kimseye bakmadığı gibi garip bir hisse kapıldı. Her biri tabaklarında, bardaklarında veya üstlerindeki çardaktan muhteşem bir şekilde sarkan güllerde ilgi çeki-

ci bir şey bulmuştu. Gus dönene kadar başka bir şey söylemeyi planlamamıştı ama en azından bir kişide bir tepki uyandırmak istiyordu.

"Ayrıca bıraktığı mesajda, kız kardeşinizin intihar etmediğine inandığınızı söyledi Bay Jarrett. Onu birinin öldürdüğüne inanıyormuşsunuz."

Misafirlerin hiçbirinden şaşırdıklarını gösteren bir tepki gelmedi. Ufacık bir şey bile yoktu. Sadece Lucas Jarrett Stephanie'ye baktı, gözleri düşmanlıkla doluydu.

54

Stephanie, iki adamın dönmesini beklerken kibar bir konuşma yapmaya çalışmadı. Masadaki grup, onun açıklamasından bu yana tek kelime etmemişti. Birbirleriyle konuşmamış ya da lezzetli görünen yiyeceklerden hiçbirini yememişlerdi. Hepsi sadece şarabını yudumluyordu.

Birkaç dakika sonra, harap olmuş haldeki Matt Hudson terasa geri döndü, peşi sıra da Stephanie'ye neredeyse anlaşılmaz bir şekilde başını sallayan Gus geldi.

Stephanie, "Dedektif Brodie ve benim oturmamızın bir sakıncası var mı Bayan Jarrett?" diye sordu.

Nina eliyle boş koltukları göstermeden önce izin ister gibi kocasına baktı.

Lucas'ın karşısına otururken, "Eşinizin eşyalarının gittiğini doğrulayabilir misiniz Bay Hudson?" diye sordu.

Matt başını öne eğdi. "Çantası ve tuvalet malzemeleri gitmiş. Kıyafetlerinden bazıları hâlâ burada ama onları benimkilerle birlikte daha büyük bavula koyacağımı düşündü herhalde. Kendisi daha küçük olanı almış."

"Nereye gittiğini düşünüyorsunuz peki?"

Başka bir yere gitmesi imkânsızmış gibi, "Eve!" dedi.

"Benden önce onunla konuşursanız beni aramasını söyleyin. Numaram burada." Stephanie ona bir kart uzatırken önceki gece bıraktığı karta ne olduğunu bir an için merak etti.

"Şimdi, Bayan Hudson'ın dile getirdiği endişelerden bahsedelim, olur mu? Mesajında, geçen gece size sorduğum Rumen kızı Lidia'nın burada olabileceğine inandığını söylemiş. Buna neden inandığına dair herhangi bir ayrıntı vermemiş ama daha sonra onunla konuştuğumda soracağım. Eklemek istediğiniz bir şey var mı bu arada?"

Sorusu sessizlikle karşılandı.

"Bay ve Bayan Jarrett, kapıya biri gelseydi, diyafonun düğmesine basıp içeridekilerle iletişim kuracaktı ve içeri girebilmesi için de birinin kapıyı açması gerekecekti sanırım. Öyle değil mi?"

"Öyle olmak zorunda değil," dedi Lucas. "Bütün gece insanlar gelip gitti. Biri çıkarken içeri girmiş olabilir. İçeriden çıkmak için biri yaklaşınca kapılar otomatik olarak açılıyor."

"Peki bir araba fark edilmeden bu şekilde girebilir mi?"

"Hayır, ama bir yaya girebilir."

"Yürüyerek geldiğini söylediğimi hatırlamıyorum. Kasabadan buraya ulaşmak için epey yürümek lazım, yani bu sadece bir varsayım."

Lucas ona sadece baktı.

"Ah, Tanrı aşkına!" Bu ani çıkış, Stephanie'nin Nick Wallace olduğunu bildiği, kısa, dik saçlı, parlak gömlekli adamdan geldi. "Bakın, o buradaydı, o kız yani. Onu gördüm. Tamam mı? Yine de kimsenin onunla konuştuğunu görmedim ve ben de konuşmadım."

Kız kardeşinin, "Tanrım, Nick," diye mırıldandığı duyuldu.

Stephanie öfkeden gerginleşmiş bir sesle, "Dün gece ben buradayken bundan neden bahsetmediniz Bay Wallace?" diye sordu.

Uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirerek daha da dik durmasını sağladı. "Çünkü hayattaydı, durumu iyiydi ve evden uzaklaşıyordu."

Stephanie ona dik dik baktı, onun sinirini hisseden Gus sorgulamayı devraldı.

"Onu nerede gördünüz ve ne yapıyordu Bay Wallace?"

"Patikada yürüyerek evden uzaklaşıyordu. O yoldan sahil boyunca yürüyebilirsiniz ya da sola dönüp koya gidebilirsiniz."

Lucas, "Bize terasta likörlerimi içtiğini söylemiştin," dedi. Konuşması kesik kesikti.

"Evet, öyle söyledim Lucas. Çünkü sana gerçekten nerede olduğumu söyleseydim ne düşüneceğini biliyordum."

Lucas arkadaşına baktı ve bir şey söylemek üzereydi ki Stephanie araya girdi.

"Bay Wallace, lütfen bize Lidia'yı ne zaman ve nerede gördüğünüzü anlatın."

"Sahilden geliyordum. Ana yola henüz ulaşmıştım ki ayak seslerini duydum. Alex olduğunu düşündüm, bu yüzden çalıların arasma kaçtım."

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordu Lucas. Stephanie, *soruları biz sorarız* deme isteğine az kalsın karşı koyamayacaktı ama önce cevabı duymayı bekledi.

"Orada olduğumu bilmesini istemedim. Oldu mu?"

Lucas'ın bakışları sertti ve daha fazlasını sormak istiyor gibiydi. Ama birkaç saniye sonra gözlerini kaçırdı.

Gus, "Yol geceleri aydınlatılmıyor mu?" diye sordu. "Geçen yıl buraya geldiğimizde yerde bazı lambalar gördüğümü hatırlıyorum."

"Aşağıya indiğimde ışıklar yanıyordu, ama hemen hemen yolu yarılamışken söndü. Neyse, Alex olmadığını anladım. Bir kızdı, ama dediğiniz gibi, saçları şöyle donut'a benzer şekilde toplanmıştı. Beni görürse korkacağını düşündüm, bu yüzden çalılardan birinin arkasındaki patikadan kaçtım."

Gus, "Gecenin köründe yabancı bir kızın neden arazide dolaştığını merak etmediniz mi?" diye sordu.

"Ettiğimi söyleyemem. Sahil yolu kilometrelerce uzanıyor, belki de birileriyle buluşmak için koya gittiğini düşündüm."

"Buradan biriyle mi? Başka bir misafirle mi?"

"Fikrim yok. Benimle buluşmadı ama başkasının adına konuşamam." Bakışları Lucas'tan Matt'e kaydı. En sonunda Andrew'a gelince kaşlarını kaldırdı. "Belki de Andrew'la buluşmuştur, böyle numaralar ondan beklenir."

Andrew küçümser gibi bakarak başını salladı, bu sözlerin bir cevabı hak etmediğini düşündüğü belliydi.

Matt, karısının gittiğini fark ettiğinden bu yana ilk kez konuşarak, "Kayıkhaneye neden gittiğini bize hâlâ söylemedin," dedi.

"Lanet olsun, seni ilgilendirmez."

Lucas öne eğildi. "Doğru, ama beni ilgilendirir."

Nick içini çekti. "Tanrı aşkına, Alex'le sakin bir konuşma yapmak istedim ama orada değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Lucas, konuyu kapatabilir miyiz? Belki bunu seninle baş başa konuşuruz."

"Hayır, kapatamayız. Eve girdin mi? Madem Alex'le konuşmak istiyordun, yoldaki kızın o olduğunu düşündüğün halde neden saklandın?"

Nick'in yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplandı. Gülümsemiyordu, dudakları aşağı kıvrıldı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar daha da belirginleşti.

"Onunla neden konuşmak istediğimi biliyorsun," diye tısladı. "Sonra düşününce fikrimi değiştirdim. Daha fazla kurcalama Lucas, lütfen!"

Bu sözlerin üzerine aniden sandalyesini geri itti ve evin ön tarafına doğru yürüdü.

55

Çalışma odasına girdikleri sırada Stephanie, "Tanrım, şu aptal Nick Wallace'a inanabiliyor musun?" dedi. Lucas onlara odayı kullanmalarını önermişti, bu yüzden kapıyı kapattı ve davetsiz misafirleri engeller gibi kapıya yaslandı. "Böyle kurtulamaz. Peşine düşeceğim ve lanet olası çalılara kaçarak ne yapmaya çalıştığını öğreneceğim. Sana söylüyorum!"

"Daha da önemlisi, artık Lidia'nın burada olduğunu biliyoruz Steph ama bu iyi bir haber mi, emin değilim. Bir kız öldü, biri kayıp. Nasıl bir cehenneme düştük böyle?"

Stephanie bir endişe dalgası hissetti. "Başka kimse Lidia'yı gördüğünü kabul etmedi ama belki de hepsi bir şeyler saklıyor. Jemma nerede? Neden böyle bir mesaj bıraktıktan sonra basıp gitsin?" Durakladı. "Yardıma ihtiyacım olacak, ekibe bilgi verelim."

"Biliyorum ve ayrıca Lucas Jarrett'ın kız kardeşinin ölümüyle ilgili teorisinin birdenbire nereden çıktığını da anlamamız gerek."

"Bu konuda da kimse bir şey söylemiyor. Sen Matt Hudson'la birlikteyken, nasıl tepki vereceklerini görmek için onlara Jemma'nın mesajını anlattım. Hiçbiri şaşırmadı. Ufacık bir hareket bile olmadı."

"Jarrett, Alex'e olanlar konusunda haklı olsun ya da olmasın, çılgınca yanıp sönen tehlike işaretleri görüyorum. Eğer haklıysa, Lidia'nın işin içinde olup olmadığını düşünmeliyiz. Kaçıyor mu?

Bir şey mi gördü? Yoksa iki olayın birbiriyle alakası bile yok mu?"

Stephanie birdenbire Gus'ın yanında olmasına sevindi. Ondan sessiz olmasını, soruşturmanın dışında kalmasını istemişti ama bu şimdi, bir kayıp şahıs soruşturmasından çok daha büyük görünüyordu. Huzursuz, rahatsız bir atmosfer vardı ve geçen yıl bu zamanlar çok üzgün görünen Lucas Jarrett, şimdi kafese kapatılmış bir kaplan gibiydi. Sinsi sinsi avını arıyordu.

"Sanırım bu konuyu Prescott'la konuşman gerek, değil mi?"

Gus ona kederli bir yüzle gülümsedi. Dedektif Müfettiş Prescott, Nitelikli Suçlar ekibindeki patronuydu. "Üzgünüm Steph. Müdahale etmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama Alex hakkında duyduklarımızı da kulak arkası edemeyiz. Sorgulamaya başlamak için ondan gelecek onaya ihtiyacım var."

"Sen bunu yaparken ben de gidip hüsranımı kahrolası Nick Wallace'dan çıkarayım." Gus'a sırıttı ve çalışma odasından çıktı.

* * *

Nick'in saklandığı hissine kapılmıştı ama en sonunda onu evin uzak bir köşesinde buldu.

"Bay Wallace, sonunda Lidia'yı gördüğünüzü kabul ettiğiniz için minnettarım. Gerçi bunu bana dün gece söyleseydiniz, beni büyük bir dertten kurtarırdınız." Kızı gördüğünü başka kimse kabul etmediğine göre Nick'in önceki gece söylemesi Stephanie'yi herhangi bir dertten kurtarmazdı ama Nick'in bunu bilmesine gerek yoktu. Stephanie onu köşeye sıkıştırmak istiyordu.

"İyice düşünmenizi ve hiçbir şeyi atlamamanızı istiyorum. Tamam mı?" Nick temkinli bir şekilde başıyla onayladı. "Aklınıza gelen başka bir şey var mı? Başka sesler duydunuz mu? Yalnız mıydı? Telefonda biriyle mi konuşuyordu? Sahilde kimseyi gördünüz mü?"

Nick, sorgulama sırasında rahatlamış görünüyordu ve Lucas'ın onu sorguladığı zamanki halinden çok daha konuşkandı.

"Başka kimseyi görmedim, yemin ederim. Çok sessizdi, duyabildiğim tek şey denizin sesiydi. Işıklar söndüğünden etraf karanlıktı, bastığı yeri görebilmek için telefonunun ışığını kullanıyordu. Bunu söylemiştim, değil mi? Onu korkutmamak için *gerçekten* çok uğraştım, anlıyor musunuz?"

"Öyle olduğuna eminim. Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Emin olamıyorum. Dediğim gibi, kumsala gidişimin üzerinden biraz zaman geçmişti. Saatin 10.30 civarı, belki biraz daha sonrası olduğunu tahmin ediyorum."

"Bana Jemma Hudson'ın mesajının ikinci kısmı hakkında ne söyleyebilirsiniz? Bay Jarrett'ın, kız kardeşinin öldürüldüğüne inandığını söylediği kısımdan bahsediyorum."

Nick tamamen içine kapanmış gibi surat ifadesi belirsizleşti.

"Saçmalık. Lucas o kızı gerçekten seviyordu, bilirsiniz işte ve birisi Alex'in yaptığını yapmayı seçtiğinde, bu ne kadar mantıksız olursa olsun, onlara yakın olan kişilerin biraz suçluluk duyacağını tahmin ediyorum."

"Peki, o gece onu neden görmek istemiştiniz?"

Nick Wallace başını eğdi, Stephanie artık gözlerini göremiyordu. Ne söyleyeceğini bulmak için çok uğraştığını fark edip bekledi.

"Lucas'a bazı e-postalar göndermiştim. Sadece onun görmesi gerekiyordu ama bana onlarla Alex'in ilgileneceğini söyledi. İşte bu e-postaları silip silmediğini kontrol etmeye gitmiştim."

"Bu e-postaların içeriği neydi?"

"Önemsiz."

"Açıkçası hayır, önemli."

Nick, ona bakmak için başını kaldırdı. "Özel e-postalardı, bu kadar." Nick'in gözleri, şu anda başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini söylüyordu. "Eğer işimiz bittiyse, az önceki çıkışım için gidip Lucas'tan özür dilemek istiyorum."

"Şimdilik işimiz bitti Bay Wallace, ama bunun konuşmamızın sonu olmadığını düşünüyorum."

Bir süre ona baktı, sonra başını salladı ve uzaklaştı. Stephanie'nin onu gerçeği söylemeye zorlamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu şu an ama Dedektif Prescott Alex'in ölümüyle ilgili davayı yeniden açmaya karar verirse, Nick Wallace'ın inatçılığının önemi kalmayacaktı.

Telefonuna baktı. Sinyal yoktu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

* * *

Stephanie, Lucas'ın çalışma odasına döndüğünde "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. "Telefonun az da olsa çekeceği bir yer bulmam epey zaman aldı."

Gus, "Jarrett sabit hattı kullanabileceğimizi söyledi," dedi.

"Güzel." Stephanie telefona uzandı. "Jemma'yı tekrar aramaya çalışacağım. Onun için endişeleniyorum." Sesli mesaj sistemi çıktı. "Ağzına sıçayım."

Stephanie kendini bir koltuğa attı ve arkasına yaslanarak Jemma'nın kesinlikle güvenilmez olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Kapının hafifçe vurulması düşüncelerini böldü, Nina başını içeri uzattı.

"Kahve içer misiniz?"

Nina yorgun görünüyordu. Burada her ne oluyorsa, belli ki bu kadına acı veriyordu.

"Harika olur, teşekkür ederim Bayan Jarrett."

"Nina deyin lütfen."

Stephanie başını salladı. "Kocanıza Jemma'nın hangi trene bineceğini bilip bilmediğini sorabilir misiniz? Ayrıca onu almaya gelen taksi şirketinin adını alabilir miyiz?"

"Tabii. Bir dakika bile sürmez." Nina dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Stephanie, Gus'a döndü. "Nina kahve yaparken sen de bana ne düşündüğünü söyle. Çünkü buradaki her şey beni şaşkına çeviriyor."

"Diğer şeylerin yanı sıra, bunun ne kadar harika bir izin günü olduğunu düşünüyorum."

Stephanie suçluluk hissetti ve onun sert yüzüne baktı. Gus'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Stephanie'yle dalga geçiyordu, en azından Stephanie öyle umuyordu.

"Dedektif Prescott, Lidia hakkındaki soruşturmanın senin ekibinle devam etmesini istiyor ama Alex'in ölümüyle ilgili gerçekleri gözden geçirmek için başka bir soruşturma başlatıyor. İşbirliği yapabilir miyiz diye sordu, ben de bunu halledebileceğimizi düşündüğümü söyledim." Tek kaşını kaldırdı ve Stephanie sırıttı.

Bu doğru karardı ama Lucas ve misafirleri bundan pek memnun olmayacaklardı.

Kapı bir kez daha tıklatıldı. Bu sefer siyah tayt ve uzun kollu tişört giymiş, beyaz önlüklü bir kız elinde iki fincan kahveyle içeri girdi. Hemen arkasından da Nina geldi.

"Lucas, Jemma'nın Exeter'e giden 12.05 trenine binmek istediğini söyledi. Oradan da başka bir trene binecekmiş. Ama ona taksi şirketleri listesini verdiğini ve onları kendisinin aradığını söyledi."

Kız, kahveyi bir tabak ev yapımı bisküviyle birlikte masaya bırakıp gitti. Stephanie bir an için evde bir kâhya ve başka çalışanlar olmasının nasıl bir his olduğunu merak etti. Bunu seveceğinden emin değildi -işini bilen çok fazla insan olurdu- ama bu ona, önceki akşam aklına gelen bir fikri hatırlattı.

"Gitmeden önce, Nina, bu yılki hizmetçiniz yeni biri sanırım. Geçen yıl burada olan kişinin iletişim bilgileri var mı?"

"Ben bilmiyorum ama Lucas'ta olabilir. Ona sorabilirim."

"Sorun değil. Ben sorarım, teşekkür ederim. Peki ya bize ser-

vis yapan kız? Geçen yıl da burada mıydı? Sadece çalışanlarınız arasından biri Lidia'yı görmüş olabilir mi diye merak ediyorum."

"Hayır. Essi geçici olarak burada, sadece birkaç gündür bizimle. Üzgünüm."

Başka bir çıkmaz sokak.

Ama Nina odadan çıkarken Stephanie bir şey hatırladı. Lucas taksi çağırdığını söylemişti ama şimdi Jemma'ya bir liste verdiğini söylüyordu. Hangisi doğruydu?

56

Gus, "Hazır mısın?" diye sordu.

Stephanie sırtını dikleştirerek, "Evet," dedi. Soracakları sorular hiç kuşku yok ki gerçeği gizlemek ya da en azından maskelemek için inatçı bir kararlılıkla karşılanacaktı. Lucas Jarrett onlara kız kardeşinin ölümüyle ilgili şüphelerini neden söylememişti? Ama Stephanie'nin pes etmeye niyeti yoktu.

Birlikte Jarrett çifti ve misafirlerinin öğle yemeğini bitirdikleri terasa yürüdüler. İçinde lezzetli görünen ama kimsenin dokunmadığı armutlu bir *tarte Tatin*'in[8] bulunduğu büyük bir tabak, masanın ortasında duruyordu ve Gus'la bir daha ne zaman yemek yeme şansı bulacaklarını merak eden Stephanie'nin ağzı sulandı.

Andrew Marshall gitmek üzereymiş gibi duruyordu.

Stephanie, "Bay Marshall, birkaç dakika beklerseniz çok makbule geçer," dedi.

Andrew hafifçe omuz silkip yerine oturdu.

Stephanie, Lucas'a döndü. "Bay Jarrett, bize daha önce Jemma Hudson için bir taksi çağırdığınızı söylemiştiniz. Eşiniz bize, Jemma'ya araması için bir taksi listesi verdiğinizi söyledi. Hangisi doğru?"

---

8 Meyveleri altta, hamuru üstte olacak şekilde pişirilmesiyle diğer tartlardan ayrılan, tersyüz edilerek servis edilen bir Fransız tatlısı. İsmini bu tatlıyı ilk yapan kişiler olan Tatin Kardeşler'den alır. (ç.n.)

"Ona liste verdim. Üzgünüm, daha açık ifade etmeliydim. Onun yerine aramayı teklif ettim ama cep telefonundan arayacağını söyledi."

"Onu giderken gördünüz mü?"

Lucas konsantre olmaya, hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama sadece birkaç saat öncesinden bahsediyorlardı. Unutmuş olamazdı.

"Hayır, görmedim."

"Bütün sabah neredeydiniz?"

"Çoğunlukla çalışma odasındaydım, birkaç kez çıkmışımdır herhalde."

Çalışma odası evin ön kısmmdaydı. Eğer bir taksi gelmişse, masasında olduğu sürece onu mutlaka görürdü.

"Gittiğini gören başka biri oldu mu? Veya bir taksinin geldiğini gördünüz mü?"

Stephanie, hepsi boş olan yüzlere baktı ve huzursuz görünen Matt Hudson dışında kimse gözlerini kaçırmadı.

Gus öne çıktı. "Bildiğiniz gibi, bu ziyaretimizin ilk sebebi Lidia Dalca'ya ne olduğunu araştırmaktı ama Bayan Hudson'ın mesajıyla birlikte işler biraz değişti." Gus geniş vücudunu Lucas'a doğru eğdi. "Dedektif Müfettiş King'in daha önce bahsettiğine inanıyorum, Jemma ayrıca kız kardeşinizin öldürüldüğüne inandığınızı söyledi Bay Jarrett. Bu doğru mu?"

Kimse kımıldamadı. Dudaklara kaldırılan kadehler havada kaldı ama her bir çift göz Gus'tan uzaklaştı. Stephanie'nin bakışları yüzü bembeyaz olan, gözleri parıldayan Lucas'a takıldı.

"Jemma'nın size bunu neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir an için kimse konuşmadı. Sonra Andrew Marshall sandalyesinde arkasına yaslandı ve ev sahibine baktı.

"Tanrım, Lucas, onlara gerçeği söyle. Hepimizi buraya sadece Alex'i birimizin öldürdüğünü düşündüğün için getirdin. Buna

inanıyorsan bırak da polis işini yapsın." Andrew, Gus'a döndü. "Hepimize anlamsız bir oyun oynatıyor – kim neredeydi, kim kiminle konuştu, kim mazereti hakkında doğruyu söylemiyor – her şey çok saçma. Kimsenin yalan söylediği ortaya çıkmadı, belki Lucas'ın kendisi dışında."

Lucas sandalyesinde öne atıldı, avuçlarını masaya vurdu ve önce Stephanie'ye sonra Gus'a baktı.

"Bunun gerçekten sizinle hiç ilgisi yok. Özel bir mesele."

Gus, "Sanırım biri öldürülmüşse bunun bizimle bir ilgisi olduğunun farkına varmalısınız," dedi.

"Hayır, yok. Bunun intihar olduğuna karar verdiniz. Kız kardeşimde kayaların neden olduğu küçük yaralanmalar dışında herhangi bir şiddet belirtisi yoktu. Öldürüldüğüne dair bir kanıt yok, bu yüzden de yapabileceğiniz bir şey yok. Bu işin peşine düşmemenizi tercih ederim."

"Ama *sen* düşüyorsun Lucas. Neden polisin yardım etmesine izin vermiyorsun?" Nina'nın sesi yumuşak, ikna edici ve neredeyse yalvarır gibiydi.

Lucas bakışlarını karısına çevirdi ve sonra, sanki ona bakmak acı veriyormuş gibi başka tarafa döndü.

"Diyelim ki karışmadık ve haklı olduğunuz ortaya çıktı. O zaman planınız ne olacak?" diye sordu Gus.

"Ben halledeceğim. Şimdi, burada işimiz bittiyse, sizi yolcu edebilir miyim?"

"*Halledecek misiniz?* Bu da ne demek oluyor? Beni endişelendiriyorsunuz Bay Jarrett. Hukuku kendi kendinize uygulamayı düşünüyorsanız, tekrar düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim. Kural tanımazlığı onaylamıyoruz, bilirsiniz."

Lucas hiçbir şey söylemedi ve Gus'ın bakışlarına yılmadan karşılık verdi.

Stephanie, "Bize neden öldürüldüğünü düşündüğünüzü söyleyin," dedi.

Lucas içini çekti. Stephanie onun gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. "Kız kardeşimin, düğünümün arifesinde kendini öldüreceğine inanmak benim için imkânsız diyelim."

Stephanie bunun ne kadar hassas bir konu olduğunun farkında olduğundan Lucas'la yumuşak bir şekilde konuştu. "Eminim ki intiharın nadiren mantıklı bir karar olduğunu biliyorsunuzdur, ama ilgili kişiye öyle görünebilir. Kız kardeşinizin oturup büyük gününüzü mahvetmeyi planlamış olması pek ihtimal dâhilinde değil; bizim anlayamadığımız bazı duygulara kapılmış olmalı."

"Peki ya video?" diye sordu Gus.

"Ah, şu video. Bunun bir intihar mesajı olduğuna ikna olmadım. Bana inanmıyorsanız tekrar izleyin."

Gus'ı susturamamıştı. "İnsanlar çeşitli nedenlerle öldürülürler – öfke, kıskançlık, para... Ama genelde bir gerekçe vardır. Biri neden Alex'in ölmesini istesin?"

"Bu soruyu onun katiline sormalısınız. İnsanlar aynı zamanda bir gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için de öldürürler, hayatı değiştirecek kadar korkunç bir gerçek..."

"Bunun ne olabileceğine dair bir teoriniz var mı?" diye sordu Gus.

"Herkesi bu yüzden buraya davet ettim ya işte. Her birinin, benim hâlihazırda bildiklerimin ötesinde ne sakladığını bulmak için." Bakışları masadaki herkesin üzerinde gezindi. "Ama sizin katılımınızı beklemiyor ve istemiyorum. Tekrar ediyorum, bu özel bir mesele."

Stephanie, adamın dikkatle kontrol ettiği öfkesini hissedebiliyordu. Haklıysa ve arkadaşlarından biri kız kardeşini öldürmüşse, onun neler yapabileceğini hayal bile edemezdi.

Stephanie, "Neden birinizin cinayet şüphelisi olduğunu bile bile kalmayı tercih ettiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu.

Sözü bir kez daha Andrew Marshall aldı.

"Lucas uzun yıllardır iyi bir arkadaşımız. Şu yaptığını kınıyo-

rum ama Lucas uzun zamandır hayatımın bir parçası ve Alex'le ilgili konu onu hasta ediyorsa, ki bu bana mantıklı gelen tek açıklama, o zaman iyi olması için elimden geleni yapmayı tercih ederim. Diğerlerine gelince" -diğer misafirleri de dâhil etmek için kolunu kaldırdı- "bazıları benimle aynı fikirde olabilir. Geri kalanlarıysa sanırım -tüm sırlarımızı bilen- Lucas'ın gizli kalması daha iyi olan gerçekleri açığa çıkararak onları cezalandırmasından korkuyorlar."

Andrew'un yorumlarına kimse şoke olmuş ve hatta şaşırmış görünmüyordu.

Stephanie, "Sizinle baş başa konuşabilir miyiz lütfen Bay Jarrett?" diye sordu. "Çalışma odanıza gidelim mi?"

Lucas başını kaldırıp masanın çevresine dizilmiş arkadaşlarına baktı. Tek kelime etmesine gerek kalmadan hepsi teker teker ayağa kalktılar çünkü Lucas'ın olduğu yerde kalmayı tercih ettiği mesajını almışlardı.

Nina kocasına endişeli bir bakış atarak diğerlerinden biraz daha uzun süre kaldı ama Lucas başını sadece bir kez başını sallayınca o da dönüp eve doğru yürüdü.

Stephanie ya da Gus konuşmaya fırsat bulamadan Lucas sıktığı yumruklarını masaya dayadı ve onlara doğru eğildi.

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Burada olmanız herkesi savunmaya geçirdi. Şimdi hiçbir şeyi açığa vurmayacaklar ve titizlikle yaptığım plan mahvoldu. Kız kardeşimin öldürüldüğüne dair açık bir kanıt olmadan güvenebileceğim tek şey, arkadaşlarımın bazılarının -hepsinin değilse de- dürüstlüğü. Sizden bir kez daha bu işi bana bırakmanızı istiyorum. Takip etmeniz gereken bir dava olursa haber veririm."

Gus, "Maalesef işler böyle yürümüyor," dedi. Lucas'ın öfkesi onu yıldırmamıştı. "Ama fiziksel bir kanıt olmadığı konusunda haklısınız, o yüzden bana, onun nasıl öldürüldüğüne inandığınızı anlatın."

Lucas birkaç dakika Gus'ın sorusuna cevap vermedi. Onları bir şekilde kandırarak uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi ama Gus'ın gözlerine bir kez bakmak, onun pes etmeyen biri olduğunu anlamaya yeterdi.

"Alex karanlıkta yüzerdi ve herkes bunun onun rutini olduğunu bilirdi. Kız kardeşimi öldürmek isteseydim -ki bunu yapmadığımı size garanti ederim- ölümünün kazara boğulma gibi görünmesini sağlardım, böylece çok yakından incelenmezdi." Sanki anlattığı sahneyi görüyormuş ve düşünceleri canını yakıyormuş gibi gözleri boşluğa dalmıştı. "Koyun üzerindeki kayalarda beklerdim. Alex yüzerek çıkarken ben de dalıp onu suyun altında tutardım. Zayıftı, güçlü değildi, bu yüzden birinin bacaklarını vücudunun üst kısmına dolaması, kollarını iki yanına kenetlemesi ve boğulana kadar onu tutması kolay olurdu. Vücudunda da iz kalmazdı. Sıkı sıkı tutmaya gerek yok, onun hareket etmesini engelleyecek kadar tutmak yeterdi."

Stephanie başını salladı. "O kayaları gördüm. Çok yüksekler ve pek çok insan böyle bir dalış yapamaz."

Lucas tatsız bir kahkaha attı. "Çocukken, evimdeki yüzme havuzunun üstündeki duvardan havuza dalmak için birbirimize meydan okurduk. Alex babama söyleyene ve o da havuz yeterince derin olmadığı için bunu yapmamızı yasaklayana kadar devam ettik. Nick, eğlencemizi bozduğu için ona çok kızdı – ona 'küçük muhbir' dedi. Ama tadını almıştık bir kere, bu yüzden yaz aylarmda sahile gidip uçurumdan atlamaya başladık. Bu kayaların çok daha yükseklerinden atlayarak daldık. Hepimiz daha yükseğe çıkmak için birbirimize meydan okuduk. Arkadaşlarımın her biri bu konuda epey yeteneklidir, emin olabilirsiniz."

Stephanie, Lucas'ı izliyordu. Öfkeli olduğuna şüphe yoktu ama bir şekilde dengesiz görünüyordu. Biri gerçekten böyle bir dalış yapmış mıydı yoksa kederi nedeniyle hayal dünyasında mı yaşıyordu?

Bir çıkmaza girmişlerdi. Lucas'ın elinde hiçbir kanıt yoktu, sadece varsayımlar vardı ve Stephanie konuyu kendi soruşturmasına döndürmeye hevesliydi.

"Şüphelerinizi şimdilik orada bırakalım, yine de onlara geri döneceğimizden şüphem yok. Tekrar Lidia'yı sormam gerekiyor. Onu o gece gördünüz mü, görmediniz mi? Ve lütfen bana doğruyu söyleyin Bay Jarrett."

Lucas gözlerini kaldırıp ona baktı. Stephanie daha önce hiç bu kadar yoğun ve canlı gözler görmemişti. Söylediklerine odaklanabilmek için başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Bakın. O gece buraya geldiğinden Nick size söylediğinde haberim oldu. Dürüst olmak gerekirse, olan biten her şey, düğün, ardından Alex'in ölümü derken o gece olanlar hafızamda net değildi. Ama şimdi hatırlıyorum. Biri vardı. Komik bulunacak derecede geç bir saatte geldi. Ama onunla sadece bir ya da iki dakika konuştum, sonra kıza bir iş vermek isteyip istemediğini görmek için Nina'yı aramaya gittim."

"Verdi mi?"

"Yatak odasında değildi, ben de dışarı çıktım ve Nina'yla konuştuğumda onu arayabileyim diye Lidia'dan cep telefonu numarasını istedim. Tabii ki bu arama asla gerçekleşmedi. Onu şehre geri götürmesi için taksi çağırıp parasını ödemeyi teklif ettim ama eve sahil yolundan yürüyerek gideceğini söyledi. Ona bunun çok akıllıca olmadığını söyledim ama sorun olmayacağını söyledi. Yanımdan ayrılıp yola doğru yöneldiğinde iyiydi."

"Peki o zaman ışıklar açık mıydı?"

"Evet."

"Kız, sahil yolunun yarısındayken onları kapattınız mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Eh, görünüşe göre biri kapatmış Bay Jarrett."

57

Uyuşturucunun etkisiyle oluşan uyuşukluk perdesinin altında, yüzeye çıkmaya çalışan paniği hissedebiliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Merdivenlerden yukarı sürüklenirken bilincimi kaybettiğimi sanmıyorum ama bir süre için, hareketlerimi kontrol etme kabiliyetimi kaybettim. Her şey gerçek dışıymış, uzakmış gibi görünüyordu; bir başkasının başına geliyormuş gibi. Ama yavaş yavaş gerçeklik geri geliyor ve ben de bu uyuşukluktan kurtulmaya çalışıyorum.

Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Kayıkhaneden sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ama şimdi yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyorum. Bu bir yatak mı?

Beni neden kaçırdılar? Benimle ne yapacaklar?

Nefes al, diyorum kendime. Yavaşça al ve ver. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve kalp atışımın yavaşlayıp normalleştiğini hissediyorum. Sonra durup dururken yeni bir dehşet dalgası geliyor.

Şu an *burada, bu odada benimle olabilirler mi?*

Dikkatle dinliyorum, daha iyi duymak için nefesimi tutuyorum, sessizliği bir giysi hışırtısı bile bozmasın diye tamamen hareketsiz yatıyorum. Eğer burada biri varsa bilirdim herhalde. Onu hissederdim, nefesini duyardım, kokusunu alırdım.

Hiçbiri yok. Duyabildiğim tek şey deniz – ve yakında oldu-

ğunu biliyorum. Dalgalar gümbürdeyerek kıyıya vuruyor ve uzanırsam onlara dokunabileceğimden eminim.

Başımı iki yana sallayarak üstündeki örtüden kurtulmaya uğraşıyorum. Ellerimi bağlayıp başımın yanına kaldırmış, yastık gibi bir şeye dayamışlar; kollarımı çekiştirerek iplerden kurtulmaya çalışıyorum. Bağırmak, çığlık atmak istiyorum ama ağzıma bir şey tıkamışlar ve boğazım acıyor. Bir an için kıpırdamadan yatıyorum, dehşetin beni ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum. Biri gelecek. Bunu biliyorum.

Sahildeki yardımcı gemiyi düşünüyorum ve Andrew'u merak ediyorum. Buralarda bir yerde olmalı. Nerede olursa olsun gelip beni bulacak mı acaba? Ama sonra gergin ve şüpheli olduğumu herkesten daha çok onun bildiği aklıma geliyor – ona ben söyledim. Lucas'a ve birbirimize karşı dürüst olursak, gerçeğin ortaya çıkacağına inanıyordum. Belki de bunun onu tehlikeye atacağını düşünmüştür.

Bana bunu yapmış olabilir mi? Koyda demirlemiş teknede miyim?

Omuzlarım ağrıyor, ağzıma tıkadıkları şey tükürüğümün her zerresini emdi ve öleceğimi düşünmekten kendimi alamıyorum. Bana umut veren tek şey bir zarar vermemiş olmaları. Beni öldürebilir, denize atabilirlerdi.

Ama sonrasında olabilecekleri düşündükçe nefesimin daraldığını ve gözlerimden süzülen yaşların yüzümün yanından saçlarıma aktığını hissediyorum. Tabii bunu şu an yapamazlar. Hava hâlâ aydınlık; kumaşın deliklerinden ışığı görebiliyorum ama detayları seçemiyorum. Beni buradan çıkarıp denize götürmek ve kıyıya atmak için havanın kararmasını beklemek zorunda kalacaklar.

Beni kaçırdıkları anları düşünüyorum. İki kişi olduklarını biliyorum; biri kapı aralığında duran adam ve diğeri de arkamda durup kafama başlık gibi bir şey geçiren kişi. Kim olduklarını

bilmiyorum; hiç konuşmadılar. Ama şimdi, kolumu tutan elin yumuşak bir his verdiğini hatırlıyorum. Kadın mıydı acaba?

Bunlar her kimse, tehlikeli olduğumu düşünüyor olmalılar. Ama nedenini bilmiyorum. Ne bildiğimi düşündüklerini bilmiyorum ama biri susturulmamı istiyor.

58

"Gus, ikimiz de Lucas Jarrett'ın gerçekleri kendine uyacak şekilde değiştirmek istediğini görebiliyoruz. Aslında Lidia'yı unutmamıştı, gözlerine bakınca bunu görebiliyordum. Ama beni gitgide daha fazla endişelendiren şey, Jemma'ya ne olduğu. Taksi hakkında yalan söyledi ve sonra bunu bir yanlış anlaşılma gibi göstermeye çalıştı."

"Yanlış anlaşılmasını sevsinler. Belki bu bahaneyi bizim için değil de kocasının iyiliği için uyduruyordu ama nedenini çözemiyorum."

Lucas'm çahşma odasına geri dönmüşlerdi ama Stephanie, Jemma'nın kocasına haber vermeden ya da kimseye veda etmeden buradan gitmeyeceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

"Bugün kimi aradığına bakmalıyız – konuştuğu taksi şirketini bulabilecek miyiz bakalım. Sadece her şeyin tutarlı olduğundan emin olmak istiyorum."

"Belki de başına daha kötü bir şey gelmediğinden emin olmak istiyorsun, doğru mu?"

Stephanie başını kaldırdı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Aşırı tepki veriyor olabilirim ama böyle bir mesaj bıraktıktan sonra neden telefonunu kapatıp ortadan kaybolasın ki? Sonradan üzülmektense tedbirli olmak daha iyidir."

"Aşırı tepki vermiyorsun. Bu gruptaki kimseye zerre kadar

güvenmiyorum. Bana cep telefonu numarasını ver, ne yapabileceğime bir bakayım."

Gus, Jemma'nın son aramalarını kontrol etmesi için meslektaşlarından birini ararken Stephanie de salonun kapısını açtı. Nina merdivenlerden aceleyle çıkıyordu. Onları mı dinliyordu?

Stephanie'nin gözleri onu takip etti; merdivene hayranlıkla baktı, koridorun diğer üç tarafını çevreleyen sahanlığa çıkan basamaklar bir değil iki kıvrımla yükseliyordu. Orijinal sanat eseri, duvarların soluk gri sıvasını parlak renk sıçramalarıyla süslemişti ve bu kadar güzel bir evde böyle bir felaketin gerçekleşmesi neredeyse ayıpmış gibi geldi.

Gus "Steph" diye seslenince çalışma odasına döndü. "Jemma'nın telefonuyla ilgili bilgi alır almaz bizi arayacaklar. Çok uzun sürmez. Ayrıca Dedektif Prescott, Alex'in intiharının tam bir incelemesini hazırladı, bu yüzden artık pek çoğunu sorgulama zevkine erişebileceğiz."

Stephanie homurdandı. "Eskisinden daha açık sözlü olurlar umarım. Ben de sahile dönmek istiyorum. Oradaki yerleşimi, yolu hatırlamak ve Lidia'nın nereye gitmiş olabileceğini düşünmek istiyorum. Ayrıca ışıkların nereden açılıp kapandığını görmek istiyorum. Normalde açık duruyorlarsa, birinin onları kapatmasının sebebinin bir şeyleri gizlemek olup olmadığını sorgulamalıyız. Nick Wallace'ın yorumuna güven olmaz ama acaba biri Lidia'yla sahilde buluşmayı mı planlıyordu? Yoksa Nick yalan mı söylüyordu? Dönüp onu takip etti mi? Işıkları çoktan kapatmış mıydı? Eğer kapattıysa bunun sebebi neydi?"

"Orayı görmenin ne faydası olacağını bilmiyorum ama genellikle haklısın."

İfadesiz bir yüzle, "Teşekkürler bayım. Çok naziksiniz," dedi Stephanie. Gus güldü. "Gidip Jarrett'ı bulacağım ve nereye gittiğimizi ona söyleyeceğim. Bizimle gelmesi iyi olabilir – onu neyin harekete geçirdiğini bulmak için bir şansımız olur."

* * *

Gus ve Stephanie'nin birlikte bir dava üzerinde çalışması nadir görülen bir olaydı. Gus geniş çaplı nitelikli suçlarla uğraşırdı ve Stephanie yerel bir CID dedektifiydi; birlikte çalışma şansı da sadece iki tür olay bir araya geldiğinde mümkün olabilirdi. Ayrıca kendisinin de hatırlatmaya devam ettiği gibi Lidia Dalca Stephanie'nin davasıydı.

Gus'ın fikrini değiştirmek bazen çok zor olurdu ama Stephanie de öyleydi. Stephanie, tıpkı Gus'ın aynı fikirde olduğu insanlar hakkında hızlı kararlar vermesi gibi, kendisinin de sert ve savunmacı olabildiğini biliyordu. Yine de Lucas'm çalışma odasına döndüğünde -ki her an dönebilirdi- onu görünce kalp atışının birden hızlandığını hissedecekti. Her zaman öyle olurdu.

Büyük bir dava üzerinde çalışırken onu haftalarca göremeyecek olsaydı ne yapardı? Bununla nasıl baş ederdi? Bugün, içini kemiren o endişeyi aklının bir köşesine itmesine yardım etmişti ama şimdi onu beklerken tüm korkuları geri geliyordu.

Kes şunu, diye düşündü.

Gus da kapıyı itmek için tam o ânı seçti.

"İyi misin?" diye sordu, her zamanki gibi onun ruh haline karşı çok dikkatliydi.

"İyiyim, sadece Lidia ve Jemma kafamı kurcalıyor. Alex'ten bahsetmiyorum bile."

Gus'ın yüzü ona inanmadığını söylüyordu ama daha fazla kurcalamadı. "Jarrett, on beş dakikaya kadar burada olacağını söyledi, ben de bekleyeceğiz dedim. Chandra Tran'la konuşalım. İçlerinde sessiz olan tek kişi ama dikkatli olduğuna bahse girerim."

Chandra'yı aramaya karar veren Stephanie salona döndü. Fıskiyenin hafif şırıltısı gözlerini açık ön kapıya çekti, formel havuzun ve ilerideki dalgalı çimenliklerin manzarasına şöyle bir baktı. Chandra Tran oturmuş suya bakıyordu, görünüşe göre balıkların tembelce bir ileri bir geri yüzmesi onu büyülemişti.

"Bir dakikanız var mı Bayan Tran?"

Chandra, ciddi kahverengi gözlerini çevirip Stephanie'nin gözlerine baktı. "Tabii."

Çıplak ayaklarıyla Stephanie'ye doğru yürüdü, nane yeşili uzun ipek eteğinin bacaklarının etrafında sallanırken çıkardığı ses dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Sakinliğinde insanın sinirini bozan bir şey vardı.

Çalışma odasına girerken Stephanie, "Sana Chandra diyebilir miyim?" diye sordu. Chandra otururken gülümseyerek onayladı.

"Lidia Dalca'nın, Lucas ve Nina'nın hazırlıkları yapılan düğününün arifesinde buraya geldiğine artık eminiz. O gece birini gördüğünü hatırlıyor musun? Oldukça geç saatte ve anladığımız kadarıyla yürüyerek geldi."

Chandra'nın kaşları çatıldı. "Bugüne kadar kim olduğunu bilmesem de onu görmüş olabilirim. Akşam yemeğinden sonra terasa çıktık, Andrew gidince çeşmenin yanına oturdum. Bir süre sonra yolda yürüyen genç bir kadına benzeyen bir şey gördüm. Önce Alex sandım ama sonra o olamayacağını anladım. Biri gidip onu karşıladı, ben de yatmadan önce biraz meditasyon yapmak için oradan ayrıldım."

"Onu kimin karşıladığını biliyor musun?" diye sordu Stephanie.

"Bilmiyorum, maalesef. Ama Andrew olduğunu sanmıyorum."

"Alex olmadığını nasıl anladın?"

"Çünkü kısa bir süre sonra Alex'i gördüm, daha doğrusu sesini duydum. Evin kuzey tarafından yoga stüdyosuna giden patikadan yürürken birilerinin konuştuğunu duydum. Bölmek istemediğim için gözlerine görünmedim. Kulağa epey yoğun bir konuşmaymış gibi geliyordu."

Gus, "Seslerini tanıyabildiniz mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Matt Hudson'ın sesi çok belirgindi. Diğerlerinden biraz daha yüksek çıkıyordu."

Gus, "Kiminle konuşuyordu?" diye sordu.

"Alex'le. Onun da sesi yüksek çıkıyordu ve ağlıyordu."

"*Ağlıyor muydu?*" dedi Stephanie.

"Evet. Matt onu sakinleştirmeye çalışıyordu."

"Peki ne hakkında konuştuklarını duydun mu?"

Chandra başını yana yatırdı. "Duymuş olabilirim, ama sizi ilgilendirecek bir şey değil. Rumen kızın ortadan kaybolmasını araştırıyorsunuz ve konuşmalarının bununla ilgisinin olmadığına eminim."

Gus öne eğildi. "Chandra, bizler polis memuruyuz. Birisi, tıpkı Bay Jarrett'in yaptığı gibi, bir suçun işlendiğine inanıyorsa, haklı olup olmadıklarını öğrenmek bizim görevimiz. Lütfen bize ne duyduğunuzu söyleyin."

Chandra doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi sessizce oturuyordu.

"Alex ağlıyorsa belki de ağabeyinin düşündüğünden çok daha mutsuzdu", dedi Stephanie. "Ona bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu anlarsak, Bay Jarrett'ın bu ölümü kabullenmesi de daha kolay hale gelebilir."

Chandra, "Lucas kızgın" dedi. "İncinmiş ya da üzgün değil, bunu garip buluyorum. Geçen sene böyle değildi. İyi bir adam olduğunu düşünmüştüm; kibardı, soğukkanlıydı, cömertti. Pek çok yönden hepsinin en iyisi oydu. Ama şimdi bir odaya girdiğinde etrafına öfke dalgaları yayılıyor."

Lucas'ın duygularının bu canlı tasviri, Stephanie'ye gördüğü her şeyden doğru görünüyordu, buna şaşırdı. Bu kadının anlatacak daha çok şeyi olduğundan emindi.

"Matt Hudson'ın sesini net duyduysan ne söylediğini bilmemiz faydalı olabilirdi."

Chandra konuşmadan önce kenetlenmiş ellerine baktı.

"İnsanların konuşmalarını dinleme alışkanlığım yoktur ama Alex'in sesi öyle üzgün geliyordu ki, belki bana ihtiyacı olur diye

oralardan ayrılmak istemedim. Matt, 'Birine söyledin mi Alex?' deyip duruyordu. Birkaç kez tekrarladı ve onu baskı altına aldığından endişelendim. Sonra şöyle bir şey duydum: 'Bu benim sonum olabilir.' O esnada Alex ağlamaya başladı ve onun, 'Niye mesajıma cevap vermedin Matt? Gelseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı,' dediğini duydum. Matt, neden bahsettiğini bilmediğini söyledi, ben de orada bulunmaktan rahatsız olmaya başladım. Görüyorsunuz ya, onların orada olduğunu, böyle kuytuya saklandıklarını bilmiyordum ve kulak misafiri olmaya da asla niyetim yoktu."

59

Lucas'ın çalışma odasının açık penceresinden hafif bir esinti geliyordu ve Stephanie bundan memnundu. Chandra'nın, Alex'in Matt'e gönderdiği mesajdan bahsettiğinden beri aklı bu konudaydı. Ne mesajı göndermişti? Ne zaman göndermişti? Geçen yıl Matt dâhil tüm misafirleri sorguladığı geldi aklına. Matt'in kaçırılmasından beri Alex'le hiçbir iletişiminin olmadığını söylediğinden emindi.

Chandra'nın sözlerine odaklanmaya çalışıyordu ama kapı sertçe çalındı ve odaya Lucas girdi.

"Kayıkhaneye inmeye hazır mısınız?" diye sorup bir yandan da Chandra'yı başıyla kibarca selamladı.

Stephanie sandalyesinden kalkmaya başlayan diğer kadına baktı.

"Chandra, senin için sorun olmazsa tekrar sohbet etmek isteyebiliriz."

Chandra başını sallayıp Stephanie'ye tatlılıkla gülümsedi ve kapıdan yavaşça çıktı.

Lucas çıkarken ona yan yan baktı. "Chandra size ne söylemek zorunda kaldı?"

Stephanie soruyu cevaplamaktan itinayla kaçınarak, "Lidia konusuna ekleyeceği önemli bir şey yok," dedi. "Gidelim mi?"

"Tabii. Geç kaldığım için kusuruma bakmayın. Beni takip ederseniz, arka kapıdan geçeceğiz."

Koya giden yolda iki kişinin yan yana yürümesi mümkündü ve Gus, Lucas'la birlikte önden gidiyordu. Stephanie ne konuştuklarını duyabiliyor ama dâhil olamıyordu, bu da sinir bozucuydu.

Stephanie sahile ulaştığında Gus bekliyordu. "Bana ters ters bakma. Sorgulamak yerine sohbet edersem şüpheleriyle ilgili daha fazla şey söyleyebilir diye düşündüm ama yanılmışım. Söylemedi."

Stephanie dinlemiyordu. Bir yıl önce Alex'in cesedinin yattığı yere bakıyordu, böylesine genç bir hayatın yitip gittiğini düşünürken yeniden bir üzüntü dalgasının üstüne geldiğini hissediyordu. Yavaşça kıyıya vuran dalgaların sesi yatıştırıcıydı. Lucas ve Gus'ı çakılların üzerinden kayıkhaneye kadar yavaşça takip ederken denizin keskin ve ferah kokusunu içine çekti.

Kayıkhanenin çift kapısı açık duruyordu.

Gus, "Tekneniz var mı?" diye sordu.

"Evet, otuz beş fitlik bir tekne. Kışın buraya alıyoruz ama dürüst olmak gerekirse geçen yıl onu hemen hemen hiç çıkarmadım. Nina iyi bir denizci değil; bu, bizim Alex'le yaptığımız bir şeydi."

Stephanie, "Peki tekne şimdi nerede?" diye sordu.

"Andrew'un onu çıkardığını düşünüyorum. Öğle yemeğinden önce suya indirmişti. Mürettebata ihtiyacı yok, bir tekneyi tek elle bile kullanabilir, hem bugün deniz de epey sakin. Yine de hızlanmaya yetecek kadar esinti var."

"Teknenin burada olmaması sizi endişelendirmiyor yani."

"Hayır. Andrew'da olduğuna eminim. Yalnız kalmayı seviyor."

Stephanie ve Gus, Lucas'ın peşi sıra yürüyüp Stephanie'nin bütün evinden daha büyük olan mağara benzeri alana girdiler ve etraflarına baktılar.

* * *

Nefesimi tutuyorum. Bu bir ses mi? Evet! Hem de birden fazla. Yakınımdalar, biliyorum.

Kalbim hop ediyor. Biri beni mi arıyor? Burada olduğumu biliyorlar mı?

Seslerinde bir telaş yok, kulağa sıradan bir konuşma gibi geliyor ve sanırım aşağıdalar. Evin üst katında ya da ek yapılardan birinde olmalıyım. Ama hayır, bu doğru değil. Deniz yakınımda.

Alex'in dairesinde olmalıyım. Ve aşağıda biri var.

Sesleri tanımıyorum ama umurumda değil. Belki beni kaçıranlar bunlar ama üç ayrı ses duyduğuma eminim: biri bir kadının sesi, diğer ikisi daha derin. Erkeklerin sesleri bir gürlemeden biraz daha yüksek geliyor.

Bu benim şansım.

Odaklanamıyorum. Beynim bomboş.

Omuzlarımdaki ağrı dayanılmaz, gerginliği azaltmak için ayaklarımı kımıldatmaya çalışıyorum. Başıma geçirdikleri şeyin içinde yüzüm sıcak, tenim karıncalanıyor ve hızlanan kalbimin beni daha da fazla terlettiğini biliyorum.

Nefes al, diyorum kendi kendime, sakinleşmeye çalışıyorum. Paniğin arttığını hissediyorum. Kontrol etmeliyim. *Nefes al! Düşün!*

Dikkatlerini çekmek için yapabileceğim bir şey olmalı ama ne?

Elimden geldiğince yüksek sesle inlemeye çalışıyorum ama denizin gürlemesinin sesimi bastıracağma eminim. Beni bağladıkları şeyi sallamaya uğraşıyorum ama ses çıkmıyor.

Yatakmış gibi gelen geniş, yumuşak bir yüzeyin üzerindeyim ve parmaklarımla dokunduğum yerden anladığım kadarıyla metal direkli bir şeye bağlıyım. Bu bir yatak başı mı?

Düşüncelerimi yavaşlatmaya, mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Bir komodin olabilir ve üzerinde bir şey olabilir; belki bir lamba, kitap, fotoğraf çerçevesi.

Kıvrılıp dönüyorum ama ulaşamıyorum. O kadar hızlı nefes alıyorum ki kumaşı ağzıma biraz daha çekip hava gelmesini engelliyorum, nefesimi tutup vücudumu bir yana çeviriyorum.

Omuzlarımdaki şiddetli ağrı yüzünden neredeyse pes edeceğim. Ama yapamam. Burada olduğumu bilmelerini sağlamalıyım.

Bağlı kollarımın izin verdiği kadarıyla yan tarafa dönüyorum, dizlerimi göğsüme kadar çekiyorum, sonra da becerebildiğim kadar sert bir şekilde tekme atıyorum. Ayaklarım bir şeye değiyor ve bir şey yere çarptığında bir an için mutlu oluyorum.

Duymuş olmalılar.

İnleyerek, dua ederek yatıyorum. *Gelecekler mi?*

* * *

Gus, Lucas'a "Yolun ışıkları," dedi. "Buradan açılıp kapatılabileceğini söylemiştiniz. Nereden yapıldığını bize gösterebilir misiniz lütfen?"

Lucas, Gus'la birlikte kayıkhaneden dışarı çıktı. Stephanie tam onlara katılmak üzereyken yukarıdan gelen şiddetli bir gümbürtü duydu. Durdu ve başını kaldırdı. İki adam kesinlikle duymamıştı ama Stephanie sesin evden geldiğinden emindi.

Lucas, kapının hemen dışındaki duvardaki bir kutuyu açıyordu. Kilitli görünmüyordu ve Stephanie yaklaşırken Lucas, Gus'a ışıkların nasıl açılıp kapandığını gösteriyordu.

"Yolu ve aynı zamanda Alex ay yokken yolunu kolayca bulabilsin diye kayıkhanenin etrafındaki alanı aydınlatıyorlar."

Stephanie, "Üst kattaki evde biri mi var?" diye sordu.

Lucas şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Neden sordunuz?"

"Bir çarpma sesi duydum, sanki yere bir şey düşmüş gibiydi. Belki de gidip bir bakmalıyız."

Lucas, gerekenden daha fazla güçle kontrol kutusunun kapısını kapattı ve Stephanie'ye döndü.

"Ah, ne olduğunu anladım. Personelden birinden, orayı havalandırması ve tozlanmadığından emin olması için haftada bir saat oraya girmesini istemiştim. Sesin sebebi budur. Oraya başka birinin girmesini istemiyorum. Hazır değilim."

Stephanie bir kez daha, "Gidip bakalım mı?" diye sordu.

"Hayır, gerek yok. Baksanıza, neden eve geri dönmüyorsunuz, ben de içeri girip temizlikçinin düşmediğinden ya da önemli bir şeyi düşürmediğinden emin olayım."

Stephanie, "Sizinle gelebiliriz," diye ısrar etti.

"Hayır, yine de teşekkür ederim. Dediğim gibi, oraya benden ve temizlikçiden başka kimse girmiyor. Evde görüşürüz."

Lucas kayıkhanenin yanından geçip daireye giden yokuşu kapatıyordu. Arama emri olmadan içeri girmeye hakları yoktu, bu yüzden Gus Stephanie'ye bakıp kaşlarını kaldırdı ve sahilden eve doğru yürümek için döndü.

60

Eve yaklaştıklarında Gus Stephanie'ye yan yan bakarak, "Plajdaki bu küçük gezinti işe yaradı mı?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır, ama alay etmeye gerek yok. Bir şeyleri tekrar görmek beni o sabaha geri götürdü."

Gus, onu omzuyla hafifçe dürttü. "Biliyorum ve bu bize Jarrett'ı daha iyi anlama şansı verdi. Seksi adam Andrew Marshall'ı sorgulamanı önerecektim, ama teknedeyse hiç şansın yok. Belki Matt Hudson'ın peşine düşebilirsin. Ben de Isabel'i alırım, çünkü seni tahrik edeceğini tahmin ediyorum."

Gus haklıydı. Isabel ilk bakışta son derece hoş görünen bir kadındı ama üstü örtülü cadalozluğuyla kendini gösteren bir sertliği de vardı. Stephanie onun söylediği tek kelimeye güvenmeyecekti ama Gus'ın cazibesini onun üzerinde kullanabileceğini umuyordu.

"Nina'yı görürsen, Lidia hakkında hiçbir şey bilmediği konusunda Lucas'ın doğruyu söyleyip söylemediğini de kontrol et. Aa, bir de ona Jemma'yı giderken görüp görmediğini sor, olur mu?"

Stephanie başını salladı ve Matt'i aramaya koyuldu ama dünya umurunda değilmiş gibi şortunu giyip bir şezlongda tembellik eden Nick'i görünce onunla Andrew hakkında konuşmaya karar verdi.

"Lucas bize Andrew Marshall'ın tekneyle gezintiye çıktığını söyledi. Ne zaman döner, biliyor musunuz?"

"Zerre fikrim yok. Ama ona o geceyi sormak istersen, nerede olduğunu hepimiz biliyoruz." Sözlerinde, Stephanie'nin anlamadığı hafif bir küçümseme vardı.

"Daha önce onun Lidia Dalca'yla randevulaşmış olabileceğini iddia etmiştiniz. Bu konuda ciddi miydiniz?"

"Pek değildim, affedersiniz. Ona takılıyordum sadece. Andrew kızlar arasında daima popülerdi, ama o gece meyve bahçesinde telefonuyla uğraşıyordu. Lazım olursa yaptığı aramanın saatini ve süresini kontrol edebileceğinizden eminim, ama Lidia'yla ya da adı her neyse işte, sahilde buluşacak zamanı olduğunu sanmıyorum."

Tam da Stephanie'nin ihtiyaç duyduğu şey – soruşturmayı ciddiye almayan bir alaycı. Belki de ona Lidia'yı gördüğü bilinen son kişi olduğunu hatırlatmalıydı. Şimdilik bu düşünceyi bir kenara bırakmaya karar verdi.

Matt Hudson evin arka kapısından çıkıp koşa koşa yanlarına geldiğinde Nina'yı aramak üzereydi.

"Çavuş King, karımla bağlantı kurmayı başarabildiniz mi?"

Stephanie başını iki yana salladı. "Denemeye devam ediyorum ama telefonu kapalı görünüyor. Hangi taksi şirketini aradığını bulmaya çalışıyoruz."

Gözlerinin arasındaki çizgiler derinleşti. "Jemma bunu yapacak biri değil." Matt'in teni mumyayı andırıyordu; bronzluğuna rağmen solgun olması, yüzünü hafif sararmış plastik bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

"Bay Hudson, bir yıl önceki düğünün arifesiyle ilgili biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

"Tabii, ama sorduğunuz kızı görmedim, o yüzden de yardım edebileceğimden emin değilim."

"Gidip oturacak bir yer bulalım, olur mu?"

Stephanie'nin nereye gideceklerini etraflıca düşünmesine gerek yoktu. Kuzey teras kesinlikle doğru seçimdi: Matt'in Alex'le konuşmasını Chandra'nın duyduğu yer.

Sıcak güneşin altından gölgeye gelmek iyi hissettirmişti ama Matt'in metal bahçe sandalyelerinden birine otururken titrediğini fark etti.

"O gece yemekten sonra neler olduğunu bana kendi sözlerinizle anlatabilir misiniz?"

"Pek bir şey olmadı gerçekten. Güzel bir akşamdı - harika yemekler vardı, hepimiz iyi anlaşıyorduk."

"Normalde anlaşamazmışsınız gibi söylüyorsunuz. Bir tartışma mı oldu?"

"Hayır. Öyle bir şey olmadı. Nick her zamanki esprili kişiliğine bürünmüştü -genellikle herkesin aleyhinde konuşuyordu- ama biraz can sıkmaktan daha fazla bir şey yapmadı. Neyse, Lucas'ın büyük günüydü, küçük şikâyetlerimizi sıralama zamanı değildi. Bir süre müzik dinledik ama sonra insanların içi geçmeye başladı."

"Alex hakkında ne söylersiniz? Onu o günden önce en son ne zaman görmüştünüz?"

Matt pantolonunun paçasında bir aşağı bir yukarı gezdirdiği eline odaklandı. "Uzun zaman önce."

"Bakın Bay Hudson, Lucas'ın söylediklerini görmezlikten gelseydik işimizi yapıyor olmazdık, bu yüzden Alex'i de sormam gerekiyor. O gece onunla konuştuğunu anlıyoruz. Ne hakkında konuştunuz?"

Matt sandalyesinde arkasma yaslandı ve boğazını temizledi.

"Chandra'yla konuştunuz sanırım, değil mi?" Stephanie soruya aldırış etmedi, Matt dudaklarını yaladı. "Akşam yemeği esnasında Alex benimle konuşmak istediğini söyledi. Bilirsiniz işte, geçen zamanda neler olduğunu birbirimize anlatmak için. Jemma yatacağını söyledi, bu yüzden Alex masadan kalkıp doğrudan koya yönelmediğinde, beni bekleyeceğini biliyordum."

"Sizinle ne hakkında konuşmak istedi?"

"Pek bir şey yok. Sadece geçmişi yâd ettik."

Matt onunla göz göze gelmeyecekti ve Stephanie bir an için Gus'ı beklemiş olmayı diledi.

"Size mutsuz ya da bunalımda olduğu izlenimi verdi mi?"

"Hayır, kesinlikle. Öyle olsaydı bir şey yapardım, bir şey söylerdim, ona yardım ederdim." Sesinde sanki daha iyisini yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi bir çaresizlik vardı.

"Ama ağlıyordu, öyle değil mi?"

Matt başını çabucak salladı ve Stephanie, onun kimi ikna etmeye çalıştığına emin olamadı.

"Bir süre üzgündü ama birinin dinlediğini düşündü ve sustu. Sonra da gitti. Ama o zamana kadar iyi olduğunu sanıyordum. Öyle olduğundan eminim."

Stephanie öne eğildi ve kollarını masaya dayadı.

"Biri dinliyordu Matt. Biri bunun senin sonun olabileceğini ya da o tarz bir şeyi söylediğini duydu. Açıklamak ister misin?"

"Yanlış duymuş olmalı. Ne hakkında olabileceğini bilmiyorum."

"Yeterince iyi değil. Tekrar dene."

Matt'in solmuş yanaklarında parlak renkli iki leke belirdi.

"Başımın ciddi bir belaya girebileceğini düşündüğüm tek bir şey var." Stephanie'ye güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi sert bir bakış attı. "Alex bana hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğim bir şey söyledi. Kaçırıldığı gece bana bir mesaj göndermiş. Annesinin telefonunu almış ve numaramı da biliyordu; onu nerede bulacağımı bildiğimi yazmış ve gidip onu almamı istemiş."

Stephanie heyecandan nabzının hızlandığını hissetti. "Peki neden yapmadın?"

"Çünkü mesajı hiç görmedim." Matt'in sesi ısrarcıydı ve Stephanie onun doğruyu söylediğinden emindi.

"Alex'in kaçırılmasıyla ilgili raporu okudum ve bir mesaj göndermekten bahsettiğini hiç sanmıyorum. Bulunduğunda üzerin-

de telefon yoktu ve adına kayıtlı hiçbir telefon da yoktu."

"Hayır, bu doğru. Dedim ya, annesinin telefonuydu. Şey bu da tam olarak doğru değil. Annesi o telefonu çalmış ve sonra Alex kaçırıldığında da kaybolmuş. Yani herhangi bir aramayı izlemenin bir yolu yoktu."

"Peki sana mesaj gönderdiğini polise neden söylememiş? Neden şimdi?"

Matt güçlükle yutkundu ve Stephanie, biraz sonra duyacağı sözlerin yalnızca kısmi bir gerçek olacağından emindi.

"Başımı belaya sokmak istememiş. Beni araştıracaklarını söyledi ve onu kaçıranın ben olmadığımı da biliyordu."

"Seni soruşturmalarından neden endişelendi?"

Matt dudaklarını birbirine bastırdı ve omuz silkti.

"O kaçırıldığında neredeydin?"

Derin bir nefes aldı. "Sadece gecenin bir vakti olduğunu biliyorum, bu yüzden tek başıma yataktaydım herhalde. On dokuz yaşındaydım, neredeyse Noel zamanı gelmişti ve çok fazla bira içmiştim. Evdeydim –ailemin evindeydim– ama ne zaman geldiğimi bilmiyorlardı."

"Peki nerede içiyordun?"

"Kasabadaki barda. On altı yaşından beri on sekizmişiz gibi davranıyorduk, bu âdeta geleneğimiz olmuştu. İlk günlerde Lucas ayarlardı ama o yıl o yoktu, yine de buluşmaya karar verdik. Ama sıkıcı bir toplanmaydı. Andrew ve Nick'le dart oynadım. Isabel masada somurtarak oturuyordu çünkü hiçbirimiz onun üstüne titremiyorduk, sonra bir adam geldi ve onunla birlikte gitti. Biz bir saat kadar daha kaldık."

"Peki telefonun neredeydi?"

"Masanın üzerindeydi. Orası eşyaların çalındığı türden bir yer değildi."

"Öyleyse mesajı sen okumadıysan kim okumuş olabilir?"

"Sanırım herhangi biri olabilir. O gece barda olan herkes."

"Ama telefonuna kimsenin dokunduğunu görmedin."

Matt başını salladı. "Görmedim."

Gözleri yine uzaklara kaydı. Ona inanıyordu ama bir şey daha vardı. Hissedebiliyordu.

61

Sesleri duymamın üzerinden uzun zaman geçti sanki. Geleceklerini, kurtulacağımı sanmıştım ama yanılmışım.

Sıcak, umutsuzluk gözyaşları yüzümün yanından kulaklarıma doğru akıyor ve tenimi kaşındırıyor. *Bu olanların sebebi ne?* Belki de beni kimse duymadan, kimse görmeden suya atabilmek için havanın kararmasını bekliyorlar. Üzerimdeki ağırlıklarla suya battığımı, yüzeye çıkmak için savaşmaya çalışıp başarısız olduğumu, son nefesimi tüketirken çektiğim ıstırabı engelleyecek kadar güçlü nefes almama içgüdüsünü hayal ediyorum.

Ölmek istemiyorum.

Ağlamaktan burnum tıkandı ama temizlememin bir yolu yok. Kendi gözyaşlarımda boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve mesanem her an biraz daha doluyor.

Bir ses duyduğumda bedenim geriliyor.

O da neydi?

Nefesimi tutuyorum, uzuvlarım kaskatı kesilmiş. Başka bir ses ve bu sefer yakında. Bir tırmalama sesi, sonrasında bir gıcırtı. O sesleri biliyorum. Biri geliyor.

Önce bir adım sesi duyuyorum, sonra bir tane daha. Bana doğru geliyor. *Her şey buraya kadar mıydı?*

Ses mi çıkarsam yoksa hareketsizce yatsam mı bilemiyorum. Adımlar sessiz, yavaş; biri döşeme tahtalarının gıcırdamasını ön-

lemeye çalışıyor sanki. Ses çıkarmam lazım. Ya burada olduğumu bilmiyorlarsa?

Mümkün olduğunca yüksek sesle inliyorum, boynum gerilip zorlanıyor, bulunduğuma dair bir ses duymayı bekliyorum. Matt beni özlemiştir, gelen belki de odur. Tekrar inliyorum ve ayak sesleri duruyor. Ama yakınımdalar. Çok yakında. Ve birden, bu her kimse, beni izlediğini anlıyorum.

Nefes almasını, birinin ciğerlerine girip çıkan sesin fısıltısını duyabiliyorum. Ama konuşmuyor ve aniden yatak olması gereken bir yerde hareketsizce yattığımı, şort giydiğimi, üstümdekilerin yukarı kalktığını ve kollarımı başımın üzerine uzattığımı hatırlıyorum.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolanırken çıplak bedenimin her santimetresi savunmasızmış gibi geliyor.

Bana ne yapacak?

Beni fazla göremesin diye kendimi küçültmek istiyorum, bacaklarımı birleştirip vücuduma doğru çekmeye çalışıyorum. Ve hâlâ duyduğum tek ses nefes sesi.

Hava değişiyor, sadece birazcık ama hareket ettiğini biliyorum. Bana doğru mu geliyor yoksa uzağa mı gidiyor? Boğazımdan istemsiz bir korku ciyaklaması yükseliyor ve tenimde en ufak bir dokunuş hissedersem bacaklarımla tekmelemeye hazır olmak için vücudumdaki her kası geriyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. Bir döşeme tahtasına basılıyor ve bir gıcırtı geliyor, ardından bir kapı kapanırken hafif bir tıkırtı duyuluyor.

Gitti.

Bir an bedenim rahatlamayla sarkıyor, sonra titremeye başlıyorum. Kendi korkumun ötesinde, Alex'in yıllar önce nasıl hissetmiş olabileceğine dair görüntüler gözümün önünde beliriyor – sadece bir çocuk, benim gibi bağlanmış ama çırılçıplak soyulup tecavüze uğramış bir çocuk. Benim korkumun birkaç katını ya-

şamış olmalı ve artık neden bu kadar rahatsız, bu kadar hasarlı olduğunu merak etmiyorum.

Bunun yerine, o kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum.

62

"Ne gündü ama!" Gus, Polskirrin'in kapılarından dışarı çıkarken Stephanie koltuk başlığına kafasını yasladı.

Andrew Marshall'ın dönmesini beklemenin pek bir anlamı olmadığına karar vermişlerdi. Zaten akşam saatlerine yaklaşıyorlardı ve Lucas'a göre Andrew kendi zaman çizelgesine göre yaşıyordu. Gelmesi gece yarısını bulabilirdi. Ertesi gün Polskirrin'e geri döneceklerinden Stephanie'nin hiç şüphesi yoktu, bu yüzden onunla o zaman konuşacak, hatta belki de kendisini iyi hissetmediği için odasına çekilen Chandra'yla da tekrar konuşacaklardı.

"Chandra'nın Jemma ve bildikleri hakkında başka ne söyleyeceğini öğrenmek istiyorum. Ya da daha iyisi, şu lanet olası Jemma'yla konuşmalıyım!"

"O ortaya çıkacak. Sabırlı ol. Kocası kendisiyle ilgili ne söyledi?"

Stephanie, Gus'a Matt'le olan konuşmalarını anlattı.

"Şüpheci görünüyorsun."

Stephanie iç çekti. "Neye inanacağımı bilmiyorum sadece. Alex öldüğünde biraz takıntılı davrandım – onu bu kadar mutsuz eden şeyin ne olduğunu öğrenmek istedim, bu yüzden de kaçırılmasıyla ilgili raporları okudum. Bir mesajdan ya da cep telefonundan kesinlikle bahsedilmediğine eminim."

"Şüpheli yok muydu?"

"Bir tane vardı. Bir organize suç çetesinin lideri, adı Miraç Bozkurt, Sessiz Adam diye biliniyormuş. Her işte parmağı varmış; fuhuş, pornografi, insan ticareti, uyuşturucu, aklına ne gelirse. Ama onunla ilgili elde hiçbir kanıt yoktu, Alex'le aralarında tek bir bağlantı bile bulamadılar ve şimdiye kadar Alex'in, Blair Jarrett'ın kameriyesinde olduğunu kimse bilmiyor sanıyorduk. Matt'e gerçekten böyle bir mesaj gönderdiyse işler tamamıyla değişir."

"Geri döner dönmez ilk soruşturmadaki insanları arayacağız. Alex'in kaçırılmasında birinin, eline geçen fırsatı değerlendirdiği sonucuna varmışlardı ama ya o gece barda biri mesajı okuyup kızın nerede olduğunu öğrendiyse?"

Stephanie inledi. "Bunun da mantıklı olduğundan emin değilim. Matt'in dediğine bakılırsa Alex mesajda net bir konum yazmadığını söylemiş. Anlaşılan o ki, 'Beni nerede bulacağını biliyorsun' gibi bir şey yazmış."

Gus gözlerini önlerindeki dar yoldan ayırmadan başını salladı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

Ardından Stephanie, "Isabel Wallace'tan ne öğrendin?" diye sordu.

"Pek bir şey yok. Bir süreliğine odasına gittiğini söyledi ama odada yalnız olduğu için bunun doğru olup olmadığını bilmek zor. Güya sıcak olduğu için uyuyamamış, duş alıp tekrar aşağıya inmiş. Matt'i kuzey terasta tek başına otururken bulmuş, bu da Matt'in sana söylediğine uyuyor. Matt yaklaşık iki saattir orada oturup düşündüğünü söylemiş. Yürüyüşe çıkmışlar ama koyun ters yönüne gitmişler. En başta Lucas'a yemekten hemen sonra yürüyüşe çıktıklarını söylemişti. Ama bu doğru değildi."

"Peki o zaman neden öyle söyledi? Ne tuhaf!"

"Bahanesi şu: Isabel, Matt'in Alex'le konuştuğunu biliyormuş ama Matt bunu Lucas'ın öğrenmesini istememiş."

Stephanie yerden çantasını aldı ve içinde naneli şeker bulma-

ya çalıştı. "Bu insanlar ağzımda kötü bir tat bırakıyor - hem de kelimenin gerçek anlamıyla. Neden dürüst olamıyorlar?"

Gus güldü. "Kendilerini koruyorlar. Jarrett serseri mayın gibi, ne yapacağı belli olmaz, birinden yeterince şüphelenirse kendi kanunlarını uygulamaya kalkabileceği hissine kapılıyorum. Her şey sinir bozucu. Nina gergin görünüyordu -zaman geçtikçe daha da gerginleşiyor- ama Lidia'yı görmediğini söylediğinde ona inandım."

Stephanie, Gus'a naneli şeker uzattı ve bir tane de kendi ağzına attı.

"Sırada ne var?"

"Bakalım soruşturmalar ne olacak. Cinayetin en güçlü sebeplerinden birinin para olabileceğini biliyoruz, bu yüzden ekip bu grubun mali durumunu araştıracak. Bize söylenene göre Lucas'ın babası Alex'e de vasiyetinde yer vererek iyi bir miras bırakmış gibi görünüyor. Peki onun ölümü birine bir şey kazandırır mıydı? Biri Alex'ten para alıyor muydu ya da Alex onlardan para alıyor muydu?"

Gus'm telefonu çalmak için o ânı buldu, Gus hoparlörü açarak cevapladı.

"Angus Brodie."

"Gus, benim, Ronnie. Jemima Hudson tarafından yapılan aramaların ayrıntılarını, ama sadece son yirmi dört saatte olanları istemişsiniz, doğru mu?"

"Şimdilik öyle. Ne buldun?"

"İki arama yapmış. Biri bilinmeyen numaraları servisi, diğeri Penzance Polis Karakolu ve ikisi de bu sabah aranmış. Başka da bir şey yok."

"Emin misin? Herhangi bir mesaj falan?"

"Hiçbir şey yok. İstediğin cevap bu değilse üzgünüm."

"Eh, bize yine de bir şey söylüyor. Baksana Ronnie, telefonun hâlâ açık olup olmadığını ve açıksa nerede olduğunu bilmem

gerekiyor. Değilse de son konumunu bulalım. Bana bir an önce haber verir misin lütfen?"

Gus arabayı yolun kenarındaki çimenlerin üzerine çekti ve Stephanie'ye döndü.

Stephanie, "Yani Jemma taksi şirketini aramadı," dedi. Gün boyu hissettiği kaygının ağırlığı şimdi biraz daha artmıştı.

"İnternetten ayarlamış olabilir."

"Sanmam. Biri şu anda Polskirrin'de internetin çekmediğini söylememiş miydi? Bırak 4G'yi 3G bile yok gibi görünüyor. Hem zaten Lucas ona telefon numaralarının listesini verdiğini söyledi."

"Arabalarını da almamış, kontrol etmiştim. Lucas ona bir araba ödünç vermiş olsaydı kesinlikle söylerdi. Geriye kalan tek olasılık diğerlerinden birinin onu istasyona götürmesi." Sesi alçaldı. "Belki hâlâ oradadır."

"Belki erken saatlerde sahildeydi, kocasına görünmeden oraya gitmiştir ve birlikte tekneyle açılmak için Andrew Marshall'ın gelmesini beklemiştir. Burada gizemli bir durum olmayabilir." Stephanie bunları söylerken bile kendi sözlerine inanmıyordu.

"Ne yapmak istersin? Geri mi dönelim? Sadece on beş dakika uzaklıktayız. Ayrıca bazı kıyafetlerinin ve küçük bir valizin de ortadan kaybolduğunu unutma. Eğer gitmediyse, kıyafetlerini kim, neden ortadan kaldırdı?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Lidia hakkında mı yoksa Alex hakkında mı çabaladığı için sonunda susturulmak zorunda kaldı diye merak ediyorsun."

"Tanrım. Öyle bir şey olmadığını umalım. Geri dönüp Lucas'a etrafa iyice bakmamıza izin verip vermeyeceğini sorabiliriz ya da bekleyip arama emri çıkarabiliriz."

"Arama emri olmadan bizi içeri alacağını sanmıyorum. Özür dilerim Gus, bu bizim aklımızda olan yıldönümü kutlaması değildi, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa, Polskirrin çevresinde yapılacak tüm

kutlamaları etkileyen bir lanet var." Parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdirdi. Stephanie, Gus'ın da kendisiyle aynı sonuca varacağını umarak hiçbir şey söylemedi. Sonunda Gus başını çevirdi. "Geri dönmek istiyorsun, değil mi? Onun için endişeleniyorsun."

"Evet öyle. Andrew Marshall denen adam hakkında hâlâ pek fazla bir şey bilmiyoruz. Sen Isabel'le konuşurken, ben de geçen yıl Andrew'un telefonda kiminle konuştuğu konusunda Nick'i biraz daha sıkıştırdım. Söylediğine bakılırsa Marshall, Chandra Tran'le evlenecekmiş ve çeyiz olarak da sonunda kendi teknesi olacakmış. Çeyiz! Hem de bu çağda. Bu durum adama olan güvenimi artırmıyor, ayrıca sorular sormaya başladığımızda da hemen sıvıştı, değil mi? Hemen defolup tekneye gitti."

"Tamam, geri dönelim. Arama emrini ayarlarım, biri bize getirir."

Stephanie eğilip başını Gus'ın geniş omzuna yasladı ve Gus da onu dudaklarından yumuşak bir şekilde öpmek için eğildi. "Bugün planladığımız gibi gitmiyor olabilir Steph, ama dört gözle bekleyeceğimiz daha pek çok yıldönümümüz olacak."

Stephanie de kesinlikle öyle olmasını umuyordu ve gözlerindeki şüpheyi görmemesini umarak elini Gus'ın elinin üzerine koydu.

Düşünceleri, hızla yaklaşan bir siren sesiyle bölündü. Stephanie, başını çevirip baktığında yoldan bir ambulansın geldiğini gördü.

"Ağzına sıçayım! Sence Polskirrin'e mi gidiyor?"

"Bildiğim kadarıyla bu yol üzerinde başka bir yer yok. Ne oldu ki şimdi? Biz oradan çıkalı sadece on beş dakika oldu." Bunları söyledikten sonra Gus arabayı vitese taktı, döndürdü ve ambulansın peşine takıldı.

Stephanie arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Ziyaretlerinin ortalığı karıştırdığına ve her ne olmuşsa, çok fazla zorladığı için bir şekilde onun hatası olduğuna dair içinde korkunç bir his vardı.

63

Gus, ambulansı görüş mesafesinde tutarak yol boyunca arabayı sürdü; sürmeye konsantre olmak için öne eğildi. Stephanie, Polskirrin'de neler olabileceğine dair birçok teoriyi –ki hiçbiri iyi değildi– düşünüp reddederken sessizce onun yanında oturuyor, kalçalarına dayadığı yumruklarını bir sıkıp bir açıyordu.

Kapılar hızla gelen ambulans için açılmıştı ve Gus onu yol boyunca takip etti, sonra da çıkarken yolunu kapatmamak için arabayı kenara çekti. Sağlık görevlileri, perişan görünen Nina'yla beraber eve koştular. Lucas ön kapının yanında duruyor, parmaklarını siyah saçlarının arasından geçiriyordu. Kasvetli bir ifadeyle onlara doğru yürürken Stephanie ve Gus da arabadan indi.

"Chandra. Hastalanmış. Nina bana kötü olduğunu söyledi. Mide bulantısı, kusma, aklınıza ne gelirse işte. En endişe verici olansa gözbebeklerinin büyümüş olması ve onu uyanık tutamamamız. Matt'i bulamıyoruz. Yardım edebileceğini umuyorduk ama sonunda ambulans çağırmaya karar verdik."

"Diğer herkes iyi mi?" diye sordu Stephanie.

"Şimdiye kadar evet. Eğer sebebi bir virüs ya da mikropsa, aramızda başka kişiler de hastalanabilir demektir. Ama gıda zehirlenmesiyse başka kimseye bir şey olmaz. Chandra bizimle aynı yemekleri yemiyor. Kendi yemeğini getiriyor – *kimchi* yemeyi tercih ediyor."

Sağlık görevlilerinden biri ön kapıdan koşarak çıkıp ambulansa yöneldi.

"Affedersiniz," dedi Lucas. "Dönsem iyi olacak, bana ihtiyaçları olabilir."

Lucas kapıya doğru koşarken Gus, Stephanie'ye döndü. "Uyku hali ve genişlemiş göz bebekleri kulağıma hiç hoş gelmiyor. Mide virüsü gibi görünmüyor."

Stephanie başını salladı. "Haklısın, ama sırf bizi buraya getiren koşullar yüzünden böyle sonuçlara varmak istemiyorum."

"Steph, bir kadın öldü, diğeri kayıp –Jemma'yı da dâhil edersek muhtemelen iki kadın– ve evin sahibi, arkadaşlarından birinin kız kardeşini öldürdüğüne inanıyor. Bence başından beri en kötüsünü varsaymamız gerektiği konusunda haklısın."

Gus'ın yüzünde şu an bir suçu anlamaya yaklaştığını düşündüğünde görülen o ifade belirmişti ve Stephanie'nin içini bir korku kapladı.

Stephanie, "Bence Chandra, Alex'in başına gelenler hakkında herkesten daha çok şey biliyordu," dedi. "Matt'le yaptıkları konuşmaya kulak misafiri oldu ve o kadar sessizce hareket ediyor ki, tüm parçaları toplayıp bir araya nasıl geldiklerini çözdüğüne bahse girerim. Bir şeyin peşinde olsaydım, onun etrafta olmasını istemezdim."

"Sen mi? Bir şeyin peşinde mi? Asla yapmayacağın şey!" Stephanie, ters bir bakış atınca Gus konuyu değiştirdi. "Bu *kimchi* denen şeyin tadı nasıl?"

Stephanie gülümsedi. "Epey güçlü. Bu tür şeylerden hoşlanıyorsan güzel, ama hoşlanmayacağına tamamen emin gibiyim."

"Bir tür zehri gizleyecek kadar güçlü mü peki?"

"Olabilir, hangi zehir olduğuna bağlı. Ama virüs gibi basit bir şey de olabilir, biz aşırı şüpheciyiz belki. Hem önceden tasarlanmış olsa da zehri ele geçirmek öyle kolay iş değil."

"Misafirlerden birinin doktor olduğunu aklımızdan çıkarmayalım."

"Doğru. Ama Matt Hudson bu kadar bariz bir şey yapar mı sence?"

Gus başını kaşıdı. "Nereden bilelim? Chandra, Alex'le olan konuşmalarının büyük kısmını duymuş gibi görünüyor, bu yüzden Matt, Lucas'ın oyunu bitene ve her biri eve dönene kadar onun yolundan çekilmesini istemiş olabilir."

Matt'in karısının kayıp olduğu gerçeğini de görmezlikten gelemezlerdi. Jemma'ya bir şey olmuşsa, Matt bir numaralı şüpheli olurdu – eşler daima öyle olur.

"Jemma buradaysa, hayattaysa, kimsenin onu mülkten gizlice çıkarmayacağından emin olmalıyız."

"Öldüyse?"

"Öyleyse denizin dibinde olacağından şüpheleniyorum Steph. Ve Lidia Dalca'nın sonunun da burada olduğunu düşünmeye gitgide daha fazla meyilli hale geliyorum. Belki görmemesi gereken bir şey görmüştü."

Gus gözlerini kapatıp arabaya yaslandı, derin düşüncelere dalmıştı. Stephanie onun düşünüp taşınmasını bölmek istemediğinden bekledi.

"Patronu tekrar arayacağım, ona neler olduğunu anlatacağım ve istihbarat toplama işinin nasıl gittiğini soracağım..."

Gus'ın sözleri telaşlı bir hareketle yarıda kesildi. Andrew Marshall evin yan tarafından fırlayıp geldi, her zamanki ilgisiz tavrından eser yoktu, gözlerini ambulansa dikti.

Polislere doğru koşarken, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Koydan geliyordum, ambulansı duydum. Kim hasta?"

Stephanie, "Maalesef Chandra," dedi. "Hastalanmış, bize epey zayıf düştüğünü söylediler. Muhtemelen tedbir olarak onu götürürler."

Andrew eve doğru koşmaya başladı ama ön kapı aniden açıldı ve iki sağlık görevlisi bir sedyede taşıdıkları Chandra'yla birlikte dışarı çıktılar.

Andrew nişanlısıyla konuşmak için sedyeye eğilirken Gus ve Stephanie bir kenarda durdular. Ambulansa binerken tek duydukları, "Seninle geliyorum," oldu.

Lucas kapıda durmuş, kollarını bağlamış, gidişlerini izliyordu. Endişeli olduğuna şüphe yoktu.

Gus ona doğru bir adım attı. "Bay Jarrett, bunun için üzgünüm ama olan biteni ve misafirlerinizden biriyle ilgili şüphelerinizi göz önünde bulundurursak, önlem olarak birkaç şeyi kontrol etmemiz gerek."

"Sanırım zehirlenmiş olabileceğini söylüyorsunuz. Benim de aklıma geldi ama inanmakta güçlük çekiyorum."

Lucas onlara bakmıyordu. Yola çıkan ambulansı izliyordu.

Gus, "Personelinizle biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordu. "Bayan Tran'in bu sabah ne yediğini bilsek iyi olur."

"Chandra her zaman kendi yemeğini yer. Buzdolabında. Size göstereyim."

Stephanie ve Gus, Lucas'ı bir koridor boyunca takip ettiler ve ortada kocaman bir mutfak adası olan aydınlık ve ferah bir mutfağa girdiler. Derin dondurucu çekmecesinin üzerinde iki geniş kapısı olan büyük bir buzdolabı duvara yaslanmıştı. Lucas kapısını açtı. Bir rafta birkaç kavanoz vardı, yarısı Stephanie'nin *kimchi* olduğunu varsaydığı şeyle doluydu; birkaçı hiç dokunulmamış gibiydi. Rafın geri kalanı *daikon*, *pak choi* ve fasulye filizi gibi taze ürünlerle doluydu.

Stephanie cebinden bir Adli Tıp eldiveni çıkarıp eline geçirdi.

"Bu kavanozu alıp test ettirmek istiyoruz. Chandra virüs ya da mikrop kapmıştır eminim ama tedbirli olmaktan zarar gelmez, değil mi?"

Lucas kavanoza baktı, sonra tekrar Stephanie'nin yüzüne baktı.

"Arama iznine ihtiyacınız yok mu?"

"Bizi içeri siz davet ettiniz Bay Jarrett. Bunu biz aramadık, siz gösterdiniz. Ve bu, bir suçun potansiyel kanıtıysa, yok edilmeden

kaldırılmadan önce onu hemen almamız gerek."

Stephanie, Lucas'ın yüzünü dikkatle izledi. Şaşkın görünüyor ama korkmuyordu. *Kimchi*'de bir sorun varsa bile suçlusu o değildi. Yanılıyor olabilirdi tabii. Tahmin edilmesi zor bir adamdı.

Gus da onu izliyordu ve Stephanie ne söyleyeceğini biliyordu.

"Ayrıca size söylemeliyim ki eviniz için de arama emri çıkarmak üzereyiz Bay Jarrett. Kayıkhane de dâhil olacak ve tekne için de arama emri çıkaracağız. Belgeler gelene kadar burada bekleyeceğiz."

Henüz harekete geçmemişlerdi ama Lucas'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Stephanie onun rahatsız olduğunu görebiliyordu.

"Neden? Ne arıyorsunuz? Rumen kıza bir şey olduğunun kanıtını arıyorsanız öyle bir şey bulamayacaksınız. Buraya hiç gelmedi, bunu size söylemiştim. Eğer Alex'in öldürüldüğünü kanıtlayacak bir şey olsaydı, onu size şimdiye kadar çoktan vermiştim."

Stephanie başını salladı. "Kız kardeşinizle ilgili değil. Bizi endişelendiren şey Jemma Hudson'ın taksi çağırdığını söylemeniz. Çünkü çağırmadı. Bulmaya çalıştığımız kişi Jemma."

Lucas cevap veremeden Matt mutfağa daldı.

"Jemma'dan haber var mı? Cep telefonunu aradım ama ulaşamadım. Belki ondan haber almıştır diye ablasını aradım ama onun da haberi yok. Üzüldüğünde arayacağı ilk kişi ablası olurdu."

Gus, "Üzülmesi için bir sebep var mı Bay Hudson?" diye sordu.

Matt dudağının kenarını ısırdı. "Biraz atıştık. Ciddi bir şey yok, ama böyle çıkıp gitmek onun yapacağı bir şey değildir. Sadece Chandra'nın söylediği bir şey yüzündendi."

Stephanie, Matt'in şaşkınlığını hissedebiliyordu. Sanki kendini yabancı bir ülkede bulmuş ve eve nasıl gideceğini çözememiş gibiydi.

"Bayan Tran'in ambulansla hastaneye kaldırıldığını biliyorsunuzdur."

Matt'in gözleri kocaman açıldı. "Neden? Ne oldu ki?"

"Bir çeşit gıda zehirlenmesi olduğunu düşünüyoruz. Siz kendinizi iyi hissediyor musunuz? Mide bulantısı yok değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, iyiyim. Burada olmadığıma üzüldüm, yardım edebilirdim."

"Nerede olduğunuzu sorabilir miyim?" Stephanie, karısı kaybolmuşken onun da ortadan kaybolmasını biraz garip buldu, ama bu fikrini kendine sakladı.

"Telefonun daha iyi çekeceği bir yer bulabilmek için sahil boyunca yürüdüm." Telefonunu onlara doğru salladı. "Başka hastalanan mı var Lucas? Çantamda antiemetik ilaçlar ve rehidratasyon tuzları var. Her ihtimale karşı burada kalıp bir daha dışarı çıkmayacağım."

Gus, "Çantanızda başka ne taşıyorsunuz?" diye sordu. "Bayan Tran'i zehirlemiş olabilecek herhangi bir şey de var mı?"

Matt'in dudakları aralandı ve gerçek bir şaşkınlıkla Gus'a baktı. "Onu zehirlediğimi mi ima ediyorsunuz?"

"Yoo. Başka biri çantanızdan almış olabilir."

"İlaçlar hakkında biraz bilgisi yoksa bunu yapabileceklerinden şüpheliyim. Yine de kontrol edeceğim." Bakışları Stephanie'ye kaydı. "Buradaki işiniz bitti sanıyordum."

"Düşünmemiz gereken, Bay Jarrett'la tartıştığımız birkaç şey daha var."

Matt, Lucas'a baktı, başını yana çevirmişti. "Lucas?"

"Arama emri istemişler."

"Neden?" Matt gerçekten şaşırmış görünüyordu ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jemma'yla ilgili bir şey mi?"

Stephanie Lucas'a baktı. Ne söyleyeceğini görmek ilginç olacaktı.

"Onlara arama izni beklemelerine gerek olmadığını söylemek üzereydim." Gus'a döndü. "Müfettiş, gerekli gördüğünüz ne varsa yapmaktan çekinmeyin lütfen."

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Matt, burada kimin sorunlu ol-

anlamını bilmiyormuş gibi bakışları Lucas, Stephanie ve Gus arasında gidip geldi. Gus, tereddütlerini gidermeye karar verdi.

"Jemma taksi çağırmamış Bay Hudson, en azından kendi cep telefonundan. Buradaki hiç kimse onu kasabaya bıraktığını kabul etmedi ve yürüyerek gidilemeyecek kadar da uzun bir yol, özellikle de bir bavulla. Otobüs de yok, bu yüzden hâlâ burada olup olmadığını kontrol etmemiz gerek. Bir ön araştırma yapacağız ve gerekirse arkadaşlarımızı da çağıracağız."

Matt şaşırmış görünüyordu.

"Lucas?" dedi, arkadaşı cevabı biliyormuş gibi...

Ama Lucas omuz silkerek Gus'a döndü. "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verirsiniz."

"Teşekkür ederim. Evdeki ve bahçedeki tüm insanları –hem misafirleri hem de personeli– terasa çağırır mısınız lütfen? Evi aramaya başlamadan önce herkesin nerede olduğunu bilmek istiyoruz."

Stephanie, Gus'ın kanıtları yok etmelerini istemediğini biliyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

64

Matt misafirleri toplamak, Lucas ise Nina'yı ve personeli getirmek için yanlarından ayrıldıktan sonra Stephanie Gus'a, "Tepkileri sana ne söylüyor?" diye sordu.

"Hudson kendinde değil. Bana çöküşün eşiğinde salınan bir adam gibi geldi ve bu durumunda karısının kaybolmasının etkili olduğu açık, ama tek sebebin bu olduğundan emin değilim. Jarrett'a gelirsek, o tam bir muamma."

"Arama emri düşüncesi aklını başından alır sanmıştım ama neredeyse rahatlamış gibiydi. Buna hiç anlam veremedim."

"Evi kontrol eder misin Steph? Patronla tekrar konuşmam gerekiyor ve herkesi görebileceğim bir şekilde dışarı çıkarırsak, telefondayken bir yandan da onlara göz kulak olabilirim."

Stephanie, "Tabii," diye yanıtladı. O sırada Lucas tekrar mutfağa geldi.

"Nina geliyor, Adrianna'yı bulacak. Essi'ye öğleden sonra izin verdiğimi unutmuştum; kasabaya gitti sanırım."

Lucas ellerini şortunun ceplerine sokarak volta atmaya başladı. Sonunda durdu ve dönüp onlara baktı.

"Jemma'ya bir şey olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Onu istasyona kendim götürmeliydim. Kaçmak istediğini biliyordum ve onu suçlayamam."

Stephanie'nin ona ne demek istediğini sormasına gerek yoktu; ev sahibinin, konuklardan birinin katil olduğuna inandığı bir

evde kalmayı kim isterdi ki?

"Bilmiyoruz Bay Jarrett. İyidir diye düşünüyorum ama yine de emin olmalıyız. Haydi terastakilere katılalım, olur mu?"

Gus, Lucas'ın onlardan önce çıkması gerektiğini belli etmek için kolunu uzattı.

Nick ve Isabel Wallace, Matt Hudson, Nina Jarrett ve kâhya Adrianna, güney terastaki çardağın gölgesinde toplanmışlardı. Andrew Marshall, Chandra Tran ve Jemma Hudson'ın aralarında bulunmadığı bu gruptakilerin her biri tükenmiş görünüyordu.

Gus "Eğer isterseniz lütfen oturun," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla Jemma Hudson, onu istasyona götürmesi için herhangi bir taksi şirketini aramadı, bu yüzden eşyalarının bir kısmı gitmiş gibi görünse de hâlâ burada olup olmadığını merak etmekten kendimizi alamadık."

Stephanie, gözlerinin altındaki koyu gri halkalar dışında tenin tüm rengi kaybolmuş olan Matt'e şöyle bir baktı.

"Çavuş King evdeki odalarda ön arama yapacak ve sonra müştemilatı, kayıkhaneyi ve gerekirse tekneyi kontrol edeceğiz; Andrew Marshall erken saatlerde burada olduğuna göre teknenin de geri döndüğünü varsayıyorum."

Stephanie bunu ayrılma zamanının geldiğini gösteren bir işaret olarak aldı ve yemek odasına gitmek için kapıya döneldi. Burası, üzerinde sarı güllerle dolu geniş bir kalaylı kâse bulunan, uzun ve cilalı bir masanın olduğu hoş bir odaydı.

Oradan koridora geçti, ardından birbirine bakan iki büyük krem rengi kanepenin olduğu geniş bir oturma odasına girdi. Taştan bir şömine bütün odaya hâkimdi ve Stephanie bir an için soğuk bir kış gecesinde burada odunların çatırdadığını, lambaların yandığını hayal etti.

Bir kapı başka, daha küçük bir odaya açılıyordu; TV ve konforlu görünen birkaç sandalyenin bulunduğu, rahat diyebileceğiniz bir odaya. İkinci bir merdivenden çıkarak her biri kendi ban-

yosu olan iki geniş yatak odasına ulaştı. Burada da Jemma'dan ya da bavulundan hiçbir iz yoktu.

Merdivenlerden hızlıca aşağı indi, salona gitti ve bu sefer ana merdivenden misafir yatak odalarına çıktı. Hangi odada kimin kaldığını tahmin etmek kolaydı. Chandra ve Andrew'un odası boşaltılmıştı ve güçlü bir dezenfektan kokusu vardı ama burada bir kadının bulunduğunu gösteren makyaj malzemesi ya da parfüm şişesi gibi şeyler yoktu.

Nick Wallace'ın odası onun hakkında daha fazla şey anlatıyordu. Cart renklerdeki gömlekleri ve parmak arası terlikleriyle her zaman son derece rahat görünüyordu, ancak erkek kozmetik ve saç bakım ürünlerinin dizildiği banyosu daha farklı bir hikâye anlatıyordu. Ama bavul da Jemma da yoktu.

Isabel'in odası darmadağındı. Giysiler sandalyelere ve yerlere saçılmıştı. Stephanie gardıroba baktığında normal bir kadına bir ay yetecek kadar giysi olduğunu görebiliyordu. Pek çoğu, tasarımcıların etiketlerini taşıyordu ve bu kadının parayı nereden bulduğunu merak etmekten kendini alamadı. Belki Gus'ın topladığı istihbarat, bu soruyu da cevaplandırabilirdi.

Sonunda Stephanie, Jemma ve Matt'in odasına girdi. Her bir parçanın mükemmel bir şekilde katlanıp dizildiği bir çekmeceyi açtı. Gardıroptaki erkek tişörtleri en açıktan en koyuya doğru renk sırasına göre düzenlenmişti ve Gus böyle bir şey yapsaydı, Stephanie hepsini birbirine karıştırmanın cazibesine karşı koyamayacağını biliyordu. Gardırobun bir ucuna itilen kadın kıyafetleri olmasaydı, Jemma'nın burada olduğuna dair hiçbir belirti olmayacaktı.

65

Jemima'nın evde olmadığından emin olan Stephanie, Gus'ı aramaya gitti. Kayıkhaneye geri dönme düşüncesi, heyecanlanmasına yol açıyordu ve o sabah duyduğu sesleri unutmamıştı. Gus'ın önce eve en yakın kulübeleri aramaları yönündeki önerisine rağmen inat etti.

"Evde olmasını zaten beklemiyordum. Eğer buralardaysa ya kayıkhanede ya da teknededir. Bundan eminim."

Gus başını yana yatırarak "Ve bu düşüncenin sebebi de..." dedi.

"Aa, kapa çeneni Gus. Duyduğumuz sesin, Lucas'ın da söylediği gibi, temizlikçiyle alakalı olabileceğini biliyorum. Ama içimde bir his var."

"Tabii ki vardır. Bana öyle bakma, içgüdülerine güveniyorum. Tek sorun şu ki, ikimiz de koya gidersek ve Jemma'yı eve daha yakın bir yerde saklıyorlarsa, oradan kaçırma şansları olur."

"O zaman terastan kimsenin kımıldamadığına emin olmak için en güvenilir iki kişiyi görevlendir."

"Harika! Keşke hangi ikisini görevlendirebileceğimi bilseydim."

Gus haklıydı. Ama ikisinin de koya gitmesi gerekiyordu, bu yüzden Gus orada toplanan grupla konuşurken Stephanie de yerel karakoldan destek istedi.

"Belki hepinizin olmasa da çoğunuzun Jemma Hudson'ın

bulunmasını istediğiniz varsayımıyla hareket ediyorum ve bu yüzden benim istediğimi yapıp burada kalacaksınız. Hepiniz. Biz dönene kadar. Bay Jarrett'ın bizimle gelmesi gerek ama diğer memurlar her an burada olabilirler ve hepinizi burada bulmalılar. Onların gelmesini beklerdik ama Jemma'yı bulmanın aciliyeti olduğunu ve daha fazla zaman kaybetmek istemediğimizi kabul edersiniz sanırım."

Gus haklıydı. Stephanie içinde bir telaş hissetti, koya gitmek için can atıyordu. İlk başta, Jemma'yla iletişim kuramadığında, bir şeylerin doğru olmadığına dair belli belirsiz bir şüpheden daha fazla bir şey hissetmemişti, ama şimdi bir huzursuzluk, korku, hatta çaresizlik atmosferi vardı. Bunun kaynağını bilmiyordu ama tüm havayı doldurduğunu biliyordu.

Güneş batıyor olsa da hava hâlâ sıcaktı ve Stephanie, Gus'ın peşi sıra patikadan aşağı aceleyle inerken elinin tersini yapışkan alnında gezdirdi, gevşek taşlarda hafifçe sendeledi, merdivenlere geldiğinde biraz yavaşladı çünkü sarkan çalılardan gelen özsuyla kayganlaşmışlardı.

Sahile vardıklarında serin ve hoş bir serin esinti onları karşıladı ve Lucas uzun bacaklarıyla Stephanie'ye yetişmişti. "Alex öldüğünden bu yana ben ve personelden bir kişi haricinde o eve kimse girmedi. Aramanız gerektiğini biliyorum ama lütfen, buranın benim için ne kadar önemli olduğunu aklınızdan çıkarmayın."

"Tabii," dedi Stephanie yavaşlamadan.

"Biz sadece Jemma'yı bulmak istiyoruz ya da daha önce orada olduğuna dair bir kanıt arıyoruz. Kız kardeşinizin eşyalarına saygı göstereceğiz. Bugün, ben o sesi duyduktan sonra içeri girdiniz mi?"

Stephanie ona döndü, Lucas özür diler gibi baktı. "Girmedim. Alex hakkındaki tüm konuşmalardan sonra bunu yapamadım. Mecbur kalmadıkça oraya kolay kolay gitmem, bu yüzden temiz-

likçiye bir şey düşürüp düşürmediğini sorarım demiştim ama fırsat olmadı."

Lucas, kayıkhanenin yanındaki dik yokuştan yukarı çıkarken Stephanie'ye yol verdi. Stephanie yürürken bir an sinirlendiğini hissetti. Söz verdiği gibi gidip kontrol etmeliydi.

En tepeye geldiklerinde Lucas yere eğildi ve üçüncü taşı kapının sağına kaydırdı. Anahtar taşın altındaydı.

Gus, "Anahtar her zaman orada mıdır?" diye sordu.

"Evet. Alex, yatmadan önce asla kapıyı kilitlemezdi. Ama o zamandan beri kilitli tutuyoruz. Anahtarı buraya bırakmak daha kolay oluyor."

İçeri girmek isteyen olursa, anahtarı burada bulması epey kolay olur gibi görünüyordu ama Lucas kapıyı açınca küçük bir antreye adım attıklarında Stephanie bu fikrini kendine sakladı. Havayı içine çekti. Burası ıssız bir ev gibi kokmuyordu. İçeride ağır bir hava yoktu ama yemek, kahve ya da içeride birinin yaşadığını gösteren başka kokular da yoktu. İçerideki hava değişmişti sanki. Belki de temizlikçi geldiğinde pencereleri açıp evi havalandırmıştı.

Antreden oturma odasına geçtiler. Hiçbir şey yoktu. Burası, Stephanie'nin önceki ziyaretlerinden de hatırladığı gibi düzenliydi. Kanepede, yakın zamanda biri oturmuş gibi bir girinti vardı; muhtemelen Lucas'tı.

Üçü de sessizce dikiliyordu. Jemma burada değildi ve Stephanie hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Neredeydi?

Lucas ellerini ceplerinin en dibine kadar sokmuştu ve kız kardeşinin alanını işgal ettikleri için mutlu olmadığı ortadaydı ama Stephanie aldırış etmedi ve açık plan yerleşime baktı. İki kapalı kapı vardı ve sağdakinin kayıkhaneye indiğini hatırladı.

Lucas, "O kapı kilitli Çavuş," dedi.

Gus elini uzatıp, "Anahtar, lütfen," dedi, hayır cevabını almaya hazır olmadığı belliydi.

Lucas açık duran ele baktı ve bir an için Stephanie, onun reddedeceğini düşündü. Fakat en sonunda kitaplığın tepesinden bir anahtar aldı ve kapıya yürüdü.

"Biraz zor açılır. Ben hallederim."

Anahtarla oynadı, tam olarak kavrayamamış gibiydi ama sonunda kapıyı açtı. "Dediğim gibi, kayıkhaneye gidiyor."

Gus onu görmezlikten geldi ve kapıdan geçip içeri girdi. Stephanie durduğu yerden bir kat merdiveni görebiliyordu ve Gus, aşağıdaki kayıkhaneye inmeye başladı. Lucas da hemen arkasındaydı.

* * *

Geri döndü. Yan odada hareket ettiğini duyabiliyorum. Bir de kadın sesi var. Bir an bunun kurtulduğum anlamına geldiğini düşündüm ama sonra beni kaçıranlardan birinin kadın olabileceği aklıma geldi. Yoksa ikisi de mi?

Bir yanım gitmelerini umarak sessiz kalmak istiyor. Ya başladıkları işi bitirmek için geri döndülerse? Ama diğer yarım, ne kadar zayıf olursa olsun, bu şansı kaybetmek istemiyor. Onlarsa burada olduğumu zaten biliyorlar. Onlar değilse, bu benim tek fırsatım olabilir.

Mümkün olduğunca çok havayı ciğerlerime çekiyorum ve torbadan, ağzıma tıkadıkları şeyden, kurumuş boğazımdan, akan burnumdan ve temiz havasızlıktan acıyan göğsümden uzun mu uzun bir inleme sesi çıkarıyorum.

* * *

Stephanie kayıkhanenin kapısından içeri girmek üzereyken bir ses duydu ve donup kaldı. Bu ses de neydi? Bir inilti gibiydi ve merdivenlerdeki iki adamdan da gelmiyordu. Tüyleri ürperdi, döndü. Orada başka kimse yoktu.

"Gus!" diye bağırdı açık kapıdan. "Gus, bir şey duydum, sanırım yatak odasından geldi!"

Stephanie Gus'ı beklemek istemedi. Bir anlığına Jemma'nın yanında başka birinin olup olmadığını merak etti. Stephanie hızla içeri dalarsa bu onu daha büyük bir tehlikeye atar mıydı?

Ama herkes evdeydi ve o, bir saniye bile kaybetmek istemiyordu.

Merdivenlerde bir gümbürtü duydu, yatak odasının kapısını açarken Gus ve Lucas da daireye daldılar.

66

Şoke olmuş birinin sesini duyuyorum. "Aman Tanrım, Jemma, iyi misin?"

Bu Lucas, içgüdüsel olarak dizlerimi göğsüme çekerek ondan uzaklaşmaya çalışırken korkuyla ciyaklıyorum. *Lucas. Nick. Andrew.* Hangisiydi bilmiyorum ama hepsinden çok korkuyorum. Tüm vücudumu çekip kıvrılmaya çalışırken tiz sesler çıkarmaya devam ediyorum. Bir elin bana dokunduğunu hissediyorum, sırtımdan terler akarken ve dudaklarımdan çığlıklar yükselirken tüylerim diken diken oluyor.

"Sorun yok Jemma. Biz polisiz. Stephanie King. Artık güvendesin. Seni çözeceğim, ama senin onayın olmadan kimse sana dokunmayacak. Sadece ben. Tamam mı?"

Ağzımın etrafındaki bağ gevşiyor, ardından başlık yavaşça başımdan kaldırılıyor. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum ve üzerimde duran üç kişinin bulanık hatlarını görüyorum. Görüşüm netleşirken çavuşu tanıyorum, bana doğru eğilip rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsemeye çalışırken koyu kestane rengi saçları öne düşüyor.

Bir yanında, kısa sakallı bir adam var. Onda da bana tanıdık gelen bir şey var ama gözlerim arkalarından uzanıp beni izleyen Lucas'a dönüyor. Endişelendiğini gösteren sesler çıkarıyor ama ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum. Gözyaşlarım şimdi özgürce akıyor – kısmen kurtulduğum için rahatladığımdan,

kısmen olanlarla ilgili duyduğum korkudan ve bir de acı var.

"Bu Gus. O da başka bir dedektif ve şimdi kollarını çözecek. Sana dokunması sorun olur mu? Zarar vermemeye çalışacak ve ben de buradayım Jemma. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi kırpıyorum, bunu evet cevabı olarak alacak.

Adam yavaşça ve dikkatle kollarımı çözmeye başlıyor, kollarım serbest bırakılırken nazikçe tutuyor ve yavaş yavaş başımın üstünden yanlarıma doğru indiriyor, tek bir pozisyonda bu kadar uzun süre kaldıktan sonra herhangi bir hızlı hareketin çok acı vereceğini bildiği belli. Bağırmamaya çalışıyorum ama omuzlarımı delen bir acı var.

Lucas'ın beni izlediğini, çektiğim acı karşısında yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum.

Gözlerim sağdan sola kayıyor ama boynumu kımıldatmaya henüz hazır değilim. Bir yatak odasında olduğumu görebiliyorum ve görüş alanımda bir pencere var. Haklıymışım, kayıkhanedeyim. Beni sürükleyerek yukarı çıkarmış olmalılar, ama hâlâ kim olduklarını bilmiyorum ve bu düşünce yeni bir korku dalgası getiriyor.

"Artık seninle ilgileneceğiz Jemma. Ağrın olduğunu biliyorum ama seni yaraladılar mı?" diye soruyor Stephanie.

Başımı sallamak istiyorum ama boynum kaskatı kesilmiş, bu yüzden mırıldanarak cevap veriyorum. "Hayır. Ama tuvalete gitmeliyim."

İki yanımdan dört el bana uzanıyor ve doğrulmama dikkatlice yardım ediyorlar. Stephanie, "Ayakta durabilir misin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Gus, ona bir bardak su verir misin?"

Adam odadan aceleyle çıkıyor ve ben başım öne eğik halde oturuyorum; tuvalete zamanında varıp varamayacağımı merak ediyorum ama bir yandan da oraya gidecek gücüm yok.

Gözlerimden taze yaşlar fışkırıyor. "Bunu kim yaptı?"

Stephanie suyu bana uzatırken, "Bilmiyoruz Jemma, ama öğreneceğiz," diyor.

Birkaç yudum alıyorum, yanaklarımdaki yaşları elimin tersiyle silip yatağın kenarına doğru kayıyorum, bir an orada dinlenip boynumu esnetiyorum. Sonunda kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Müsaade et de sana yardım edeyim." Stephanie uzanıp yataktan çıkana kadar beni tutuyor, ama kendimi dengesiz hissediyorum ve yatak odasından çıkıp banyonun kapısına gidene kadar bana destek oluyor.

Lucas ise sadece izliyor. Beni buldukları zamanki ilk şoktan beri hiçbir şey söylemedi.

"Buradan sonrasını hallederim," diyorum.

Stephanie, "Kapıyı kilitleme. Dışarıda olacağız," diyor. "Söz veriyorum, seni bırakmayacağım."

* * *

Kapı kapanır kapanmaz Gus, Lucas'a döndü.

"Evin dışında bekleyebilir misiniz Bay Jarrett? Lütfen içeri geri gelmeyin ve Jemma'yı bulduğumuzu da şimdilik kimseye söylemeyin."

"Peki ya Matt?"

"Bay Hudson'a mümkün olan en kısa sürede bilgi verilecek ama önce karısıyla konuşmak istiyoruz. Dışarıda beklerseniz, birimiz sizinle eve dönecek, diğerimizse Bayan Hudson'a yardım edecek. Burası artık bir suç mahalli ve bir daha içeri girmemelisiniz."

Stephanie, Lucas'ın yüz ifadesinin şoktan umutsuzluğa dönüşmesini izledi. Yıkılmasının sebebi kız kardeşinin dairesinin her yanında gezinecek kalabalık olay mahalli inceleme ekibi mi yoksa misafirlerinden birinin saldırıya uğrayıp rehin tutulması

mı diye merak etti. Lucas, omuzları çökmüş halde odadan çıktı. Birkaç saniye sonra dış kapının açılıp kapandığını duydular.

O gider gitmez Gus oturma odasına gitti. Stephanie, binayı güvence altına almak ve Adli Tıp ekibini organize etmek için hemen daha fazla destek istemesini dinledi. Bir an Polskirrin'deki misafirleri düşündü. Bunu Jemma'ya kim, neden yapmış olabilirdi? Gus yatak odasına döndüğünde düşünceleri yarıda kesildi.

Stephanie banyo kapısına doğru başını salladı. "Hâlâ içeride, ama berbat hissediyor olmalı. Görünüşe göre o da uyuşturulmuş. Sersemlemiş görünüyor. Neden biri onu buraya kilitledi Gus? Onu koymak için pek de akıllıca bir yer değil, haksız mıyım?"

Gus omuz silkti. "Niyetin ne olduğuna bağlı. Bugün geleceğimizi bilmiyorlardı, yani onu bir süreliğine ayakaltından çekmek istiyorlarsa bu herhalde işe yarardı. Kemiğin peşine düşmüş bir köpek gibi iz sürmemiş olsaydın bugün muhtemelen burada olmazdık."

Gus haklıydı. Jemma'yı buraya kim sakladıysa, polisi aradığını bilemezdi. Onu saklamak için hiç kimsenin gelmediği bir daireden daha iyi bir yer olabilir miydi?

* * *

Ellerimi, yüzümü yıkıyorum. Başlığın kumaşını hâlâ tenimde hissedebiliyorum. İçimi dışımı yıkamak, tenimdeki korku kokusundan ve ağzımdaki dehşet tadından kurtulmak istiyorum. Sırtımda, bir omzumdan diğerine uzanan yakıcı bir ağrı var ve buranın Alex'in evi olmasına aldırmadan lavabonun üzerindeki aynalı dolabı açıyorum. Ağrı kesiciye ihtiyacım var; diş macunu, kontakt lens temizleyicisi ve antiseptik kremin arasından bir kutuyu kapıyorum. Alex sanki hâlâ burada yaşıyor.

Aniden sarsılmaya başlıyorum, tüm bunların şoku bana çarpıyor. Kendimi klozet kapağına bırakıyorum ve başımı dizlerimin arasına koyarak baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Dı-

şarıdan gelen belirsiz bir ses, uzun zamandır burada olduğumu anlamamı sağlıyor.

"İyi misin Jemma?"

Kendimi yavaşça kalkmaya zorluyorum, kapıyı açıp sendeleyerek çıkıyorum, başımı kaldırabileceğimden hâlâ emin değilim. Lucas artık orada olmadığı için rahatlıyorum ama polisi bana getirdiğine göre kaçırılmamla ilgisi yok demektir, değil mi?

Stephanie kafa karışıklığımı fark etmiş gibi görünüyor.

"Haydi, seni buradan çıkaralım ve temiz hava alalım," diyor. "Böylece daha iyi hissedeceksin. Kanıt toplamaları için buraya birkaç memur getireceğiz, ama yürüyebileceğini düşünüyorsan seni eve geri götürelim. Yardım edeceğiz tabii." Başını yanındaki adama doğru salladı. "Bu arada bu Dedektif Müfettiş Brodie – Gus."

Uyuşuk bir ifadeyle, sanki acımı ve kafa karışıklığımı hissedebiliyormuş gibi bana gülümsüyor ve Stephanie beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Onun yaptığı gibi ben de bir süre odaya bakıyorum. Burası Alex'in uyuduğu yer. Odanın renkleri bende depresyon izlenimi uyandırmıyor. Duvarlar yumuşak bir yeşile boyanmış ve mobilyalar kirli beyaz, kenarları eskitilmiş. Yerde parlak, yeşil-beyaz desenli minderler var, ben yatağa bağlıyken yere atıldıklarını tahmin ediyorum. Köşede bir masa lambası kırılmış, bunun dışında oda tertipli ve düzenli ve duvarları neşeli tablolar süslüyor. Pencereden sızan güneş ışığında bir şey parıldarken tekrar şifonyere bakıyorum.

Kare kesim pırlantà bir küpe. Ama sadece bir tanesi.

67

Ben suyun son yudumunu alırken Stephanie, "Artık bizimle eve dönmeye hazır mısın?" diye soruyor. "Kocan orada ve senin için endişeleniyor. Kontrol için seni hastaneye götürmemiz gerek, böylece sana ne ilaç verdiklerini de öğrenebiliriz."

Hastaneye gitmek istemiyorum ve eminim ki Matt endişelenecek bir şey olup olmadığını bilecektir. Tek istediğim buradan, bu evden, bu insanlardan uzaklaşmak.

Gus bizim için kapıyı açık tutuyor ve Lucas'ın dışarıda beklediğini görüyorum. Bir an donup kalıyorum. Keşke burada olmasaydı ama yalnız olmadığım için kendimi zorlayıp adım atmaya devam ediyorum. Gus kapıyı kapatıp kilitliyor ve anahtarı cebine koyuyor.

Stephanie kısık sesle benimle konuşuyor: "Kıyafetlerine ihtiyacımız olacak maalesef ve sonra da Gus seninle konuşmak isteyecek, o yüzden hadi gel de seni odana götürelim."

Başıma gelenlerin sorumlusunun oradakilerden biri olduğunu bilirken hepsiyle yüzleşebilir miyim bilmiyorum. Ama başka seçeneğim yok.

* * *

Evin arkasına doğru yokuş yukarı yürümek garip bir his. Stephanie kolumu hafifçe tutuyor ve Gus düşersem beni yakalamaya hazır halde bekliyor. Lucas başını öne eğmiş, defalarca

yürüdüğü yolun engebeli zeminine bastığından emin değilmiş gibi ayaklarına bakıyor. Bittiğini düşündüğüm bir kâbusa geri dönmek üzereyim gibi hissediyorum. Terasta insanlar var: Matt, Nick, Isabel, Nina. Hangisi yolundan çekilmemi istedi de bana saldırdı ve belki de beni öldürmeyi planladı acaba?

Chandra veya Andrew'dan hiçbir iz yok, dedektif kısık sesle Chandra'nın hastaneye kaldırıldığını söylüyor. Dehşetle ona bakıyorum ama bana daha fazlasını söylemiyor.

Bizi ilk fark eden Nick oluyor ve yüz ifadesini buradan okuyamıyorum; dedektifler, benim dönüşüme şaşıracak birileri olup olmadığını mı görmek istiyorlar diye merak ediyorum.

Matt, Nick'in bakışlarını takip ediyor ve elindeki kupayı masaya bırakıp telaşla bize doğru geliyor.

"Jemma! Tanrıya şükür iyisin. Ne oldu? Neredeydin?"

"Karınıza dokunmayın lütfen Bay Hudson. Kıyafetlerini almamız gerekiyor."

Matt, Stephanie King'e şaşkın bir bakış atıyor ama bir şey söylemiyor.

Matt'e, "Seninle sonra konuşuruz," diyorum. İstediğim zaman gitseydik bunların hiçbiri olmayacaktı diye düşünmeden edemiyorum.

Çavuş King, müfettişe başıyla işaret ediyor ve beni eve, merdivenlerden yukarıya, yatak odamıza götürüyor. Ben kıyafetlerimi çıkarırken bekliyor, bana biraz mahremiyet sağlamak için arkasını dönüyor.

"Şimdilik giyebileceğin sabahlık gibi bir şey var mı?" diye soruyor. "Cildinin açıkta kalan kısımlarından da numune almamız gerek."

Yatağın ucunda duran pamuklu bornoza uzanıyorum ve numunelerini almayı bitirdikten sonra üzerimi değiştirmek için şifonyerin yanına gidiyorum. Çekmeceler hemen hemen boş, şaşkınlıkla homurdanıyorum.

Stephanie bana dönüyor.

"Ah," diyor. "Sana kendi isteğinle ayrıldığını düşündüğümüzü söylemeliydim. Bunun başlıca nedeni de küçük valizle birlikte kıyafetlerinin ve makyaj malzemelerinin birçoğunun gitmiş olması."

Ona dik dik bakıyorum. "Eşyalarım şu an nerede?"

"Üzgünüm Jemma, bilmiyoruz. Ama müştemilatı iyice araştıracağız. Ortaya çıkacaklarından eminim."

Birinin burada olduğunu, çekmecelerimi karıştırdığını, iç çamaşırlarımı ve makyaj malzemelerimi topladığını düşünmekten nefret ediyorum ve aniden yatağa oturuyorum. Stephanie, mecburi sorgulama için biraz güç toplama ihtiyacıma açıkça saygı göstererek bir sandalyeye oturuyor.

Açık pencereden, terasta fısıltıyla konuşan insanları duyabiliyorum. Birkaç dakika sonra Dedektif Brodie'nin sesi sakin mırıltıları bastırıyor.

"Bugün erken saatlerde Jemma Hudson, saldırıya uğradı ve kayıkhanenin üstündeki dairede kendi isteği dışında alıkonuldu. Ona yapılan saldırıyı kaçırma ve alıkoyma olarak değerlendiriyoruz ve Polskirrin –özellikle de kayıkhane– şu an nitelikli suç mahalli haline geldi. Noksansız bir Adli Tıp ekibi birazdan burada olacak ve sizden, onların her isteğine uymanızı rica ediyorum. Odalarınız aranacak ve bu sabah giydiğiniz kıyafetleri talep edebiliriz. Hiçbiriniz benim açık iznim olmadan binayı terk etmekte serbest değilsiniz."

"Bunu yapamazsın! Olayla hiç ilgim yok! Sabah gitmem lazım." Bu, Nick'in sesiydi, sözlerinde öfke tonu hissediliyordu.

"Bay Wallace, Bayan Hudson'ı kaçırmak ve haksız yere hapsetmek için komplo kurmak şüphesiyle pek çoğunuzu tutuklama hakkına sahibim ve eğer söylediğimi yapmayı kabul etmezseniz, yapacağım şey tam da bu olacak. Biri Bayan Hudson'a saldırdı ve kim olduğunu bulacağız. Önümüzdeki yarım saat içinde buraya

başka memurlar da gelecek. Şimdilik hepinizin oturup ben sizinle konuşmaya hazır olana kadar beklemenizi istiyorum."

Gözlerimi kaldırıp Stephanie King'e bakıyorum ve orada anlayıştan başka bir şey göremiyorum.

68

Dedektif Müfettiş Brodie, çalışma odasında ona katıldığımda, "Lütfen oturun Bayan Hudson," diyor. Gerginim, yanlış bir şey yapan benim sanki.

Karşıma oturuyor ve nasıl hissettiğimi soruyor. Konuşabilecek halde miyim? Bana Jemma demesi uygun olur mu? Her şeye sadece evet diyorum.

Sorgu, ciddi bir şekilde başlıyor ama ona söyleyebileceğim pek de bir şey yok aslında. Kapıda gördüğüm kişi, Polskirrin'deki adamlardan herhangi biri ya da belki de bir yabancı olabilirdi. Onu sadece birkaç saniye gördüm, arkasından güneş ışığı vuruyordu ve kim olduğu hakkında zerre fikrim yoktu. O zaman bir kadın olduğunu düşünmüştüm ama şimdi emin değilim.

"Jemma, sana bu sabah Polskirrin'den ayrılmayı planladığını Lucas Jarrett'a söyleyip söylemediğini sorabilir miyim?"

Karışmış aklımla tekrar düşünmeye çalışıyorum. Doğruyu söylemesiyle ilgili çıkıştığımı hatırlıyorum ama ayrılmayı planladığımı ona söylemiş miydim?

"Emin değilim. Üzgünüm."

"Seni istasyona götürmesi için arayabileceğin bir taksi şirketinin adını sordun mu?"

"Sanmıyorum. Matt'e bağıra bağıra gideceğimi söylediğimi hatırlıyorum ve taksiden de bahsetmiş olabilirim ama bana neden bunları soruyorsunuz?"

"Sadece ne olduğunu tam olarak anlayabilmek için her şeyi kontrol ediyoruz."

Bu bir cevap değil. Stephanie de kontrol edilmem için beni hastaneye götürmekten bahsetmeye başladı. Gitmek istemiyorum.

"Sana verdikleri ilacın ne olduğunu bilmiyoruz Jemma. Tehlikeli olabilir, bu yüzden kanından örnek almamız gerekecek. Saldırganın kim olduğunu bulmamıza yardım edebilir."

Başımı iki yana sallıyorum, boynumdaki sertlikten sonunda kurtuldum. "Artık hasta gibi hissetmiyorum. Sadece yorgunum ve uykum var. Matt ne yapacağını bilir."

Adının anılması kocamı uyandırıyor sanki. Kapı hafifçe vuruluyor ve kafası beliriyor.

"Jemma'nın iyi olup olmadığını öğrenebilir miyim? Nina uyuşturulduğunu düşündüğünüzü söylüyor."

Gus, "Bay Hudson," dedi, "karınıza onu uyutacak bir şey enjekte edildi. Kendisi hastaneye gitmeye pek hevesli görünmediğinden doktorumuzu kan örneği alması için buraya getirmemiz gerekecek. Jemma bayıldığını da, iğnenin koluna girmesinden sonra olanları da pek hatırlamıyor. Ona ne verilmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Matt inliyor. "Aaa, hayır. Bana aynı şeyi Jemma'da da kullandıklarını söylemeyin lütfen. Tanrı aşkına, bu tehlikeli olabilirdi."

"Neden bahsediyorsunuz?"

Matt dudağını ısırıyor ve bakışlarını Gus'tan kaçırıyor. "Bana Chandra'ya ne olduğunu anlatmanızdan sonra çantamı kontrol etmeye gittim, başka biri hastalanırsa diye elimde neler olduğuna bir baktım."

"Çantanız neredeydi?"

"Odamızdaki gardıropta. Ama kilitliydi. Anahtar da başucumdaki çekmeceydi, bu yüzden yeterince güvenli olduğunu düşünmüştüm. Fakat durum şu: Yanımda biraz midazolam vardı

ama artık yok." Matt'in yanakları kızardı. Bunun kendi hatası olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Gus, sesinde bir sabırsızlık tınısıyla, "Ve bunu bize söylemek aklınıza yeni mi geldi?" diye sordu. "Midazolam da ne ve sizde neden var? Plastik cerrahsınız, pratisyen hekim değilsiniz."

"Biliyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Ama ben bir doktorum ve gerekirse yardım edebilmek isterim. Neyse, midazolam bir sakinleştiricidir. Jemma'nın tarif ettiği şey, yani bilincini kaybetmemek ama olaylarla ilgili bulanık bir hafızaya sahip olmak, bu ilacın etkisiyle hemen hemen örtüşüyor."

Stephanie, "Bu tür sakinleştiricilerin tamamen şans eseri yanınızda olması normal mi?" diye soruyor.

Matt bana tedirgin bir bakış atıyor. "Midazolam kaygıyı tedavi etmek için kullanılır ve şey, pek iyi uyuyamıyorum, bu yüzden de ihtiyacım olursa işe yarayacak bir şeylerin yanımda olması iyi olur dedim."

Bunu bilmiyordum. Belki de bilmeliydim.

Gus, "Sıradan bir insanın bunun ne olduğunu veya gerçekten de damara nasıl enjekte edileceğini bilmesini bekler miydiniz? Çünkü görünüşe bakılırsa biliyorlar," diyor.

Matt umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Kendisine tıbbi müdahale uygulanmış herhangi biri için alışılmadık bir durum değil. Enjeksiyona gelirsek, uyuşturucu bağımlıları herhangi bir eğitim almadan iyi idare ediyor gibi görünüyor. Ama benden şüpheleniyorsanız, bununla hiçbir ilgim olmadığına dair yemin ederim. Jemma'ya zarar vermem."

Doğruyu söylediğini biliyorum. Ama sözlerinde, olanlara odaklanmak istememi sağlayan bir şey var. Bir önceki geceyi, birinin kitabı ve fotoğrafı yatağın hangi tarafına koyacağını bildiği gerçeğini düşünüyorum. Komodinlerimize bakıp Matt'in anahtarını bulmuş olamazlar mı? Gus, Matt'i sorgulamaya devam ediyor ve ben de, en sonunda Stephanie, beni odamıza götürmesini

Matt'e söyleyene kadar hatırlayabildiğim her şeyi bir kez daha gözden geçiriyorum.

"Bu gece Polskirrin'de kalmayacağım." Doğrudan belli birine değil öylece ortaya söylüyorum. "Kendimi güvende hissetmiyorum. Kimsenin de güvende olduğunu düşünmüyorum."

Stephanie, "Çok iyi anlıyorum," diyor. "Ama bu bölgede kalmanı tercih ederiz. Burada kalmaya karar verirsen, kapının önünde beklemesi için bir memuru görevlendiririz. Güvende olursun. Veya başka bir yerde kalmayı tercih edersen de araç ayarlayabiliriz."

Matt'in dedektiflere baktığını fark ediyorum.

"Eğer istediğin buysa seni bir otele götürmekten memnuniyet duyarım Jemma, ama polis bunu sana kimin yaptığını öğrenene kadar herkes gibi benim de burada kalmam gerektiğini söyledi. Ya Alex konusunda Lucas haklıysa? İstediği cevapları alana kadar yardımcı olmam gerekiyor – Alex'in hatırına. Bunu ona borçluyum."

Ona bakıyorum. Ne demek istediğini veya neden Alex'e neden borçlu olduğunu bilmiyorum. Ama bana söylemeyeceğinden eminim.

69

Olay yeri inceleme ekibi gelmiş ve kayıkhaneye inmişlerdi ama Stephanie'nin işe yarar bir şey bulacaklarına dair pek de umudu yoktu. Dairenin anahtarı çok bariz bir yerde saklanıyordu ve şüphelilerden herhangi biri de orada olmasını açıklamak için makul bir sebep bulabilirdi. Jemma'nın kıyafetlerinde bulunan liflerden de sonuç çıkmayacaktı. Kapıdan girerken ya da çıkarken herhangi birine sürtünmüş olabilirdi. Ayrıca henüz şıringadan da hiçbir iz bulamamışlardı.

Çalışma odasının kapısı sertçe vuruldu ve itilerek açıldı.

"Beni mi görmek istediniz?" dedi Lucas. Nazik gülümsemesi, gözlerindeki kötü bakışı gizleyemiyordu.

"Evet." Gus bir sandalye gösterdi ve Lucas oturdu.

"Jemma'yla Polskirrin'den bu sabah ayrılma planı yapması hakkında konuştuk ve taksi konusunda size bir şey sormadığını söyledi."

Lucas başını salladı. "Şey, bu doğru sanırım."

Stephanie, Gus'ın yalanlar ve hedef şaşırtmalar karşısında artan hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Tek kelime etmedi, sadece Lucas'ın devam etmesini bekledi.

"Gitmek istediğini Matt'e söylediğini duydum ve ona bir liste verdim. İkisi aynı kapıya çıkıyor."

"Hayır, bu versiyon da Jemma'nınkiyle uyuşmuyor."

Lucas yavaşça omuz silkti. "Bunun açıklamasını ben yapamam. Belki başına gelen her şeyi unutmuştur. Listenin çıktısını

bilgisayarımdan almıştım. Muhtemelen bunu kontrol edebilirsiniz – veya teknisyenleriniz bakabilir."

Gus uzun uzun ona baktı ama Lucas'ın hikâyesini değiştirmeyeceği ortadaydı.

Stephanie, "Dairenin anahtarının nerede olduğunu başka kim biliyordur Bay Jarrett?" diye sordu.

"Hemen herkes bilir. Anahtarları her zaman sakladığımız yer orasıdır – sağdan üçüncü taş."

"Peki oraya kimsenin girmesini istemiyorsanız, neden daha güvenli bir yere saklamıyorsunuz?"

Lucas uzun bir nefes verdi. "Geçmişe dönüp bakarsak bu akıllıca olurdu. Ama arkadaşlarımın isteğime saygı duyarak daireden uzak duracaklarını düşünmüştüm."

"Ne?" dedi Gus. "Onlardan birinin katil olduğunu düşünmenize rağmen mi? Kız kardeşinizin kişisel alanına saygı duymalarını mı bekliyorsunuz hâlâ?"

Gus'ın sesindeki kuşku tınısı gözden kaçacak gibi değildi, Lucas'ın dudakları gerildi.

"Tecrübe harika bir şey, değil mi Müfettiş?"

Bu, tartışılamayacak bir şeydi ve Lucas'a soracak başka bir şeyleri olmadığı için şimdilik gidebileceğini söylediler.

Kapı Lucas'ın arkasından kapanır kapanmaz, Gus, Dedektif Müfettiş Prescott'a bilgi vermek için telefonu aldı, bu sırada Stephanie de bir sonraki adımlarının ne olacağını merak ederek odanın içinde dolanıyordu.

Gus telefonu kapatırken kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Şu an devam eden üç soruşturma var: Jemma, Lidia, Alex. Yakında dört olup olmayacağını da bekleyip göreceğiz. Chandra'nın hayati tehlikesi yok ama hâlâ bazı testler yapıyorlar, bu yüzden kasten zehirlenip zehirlenmediğini bir süre bilemeyeceğiz. Andrew Marshall, hastanedeki bir polisten Chandra'nın mesajını bile iletmesini istemiş. Chandra, bize daha önce anlatmaya başladığı şeyi bitirmek istediğini söylüyormuş."

Stephanie "Ne anlatıyordu?" diye sordu.

"Öldüğü günün sabahında Alex, Chandra'ya önceki gece yemekte bir şeyler duyduğunu söylemiş. O masadaki birinin, yıllar önce başına gelenleri bildiğinden eminmiş. Chandra'ya emin olmadan önce bir soru daha sorması gerektiğini söylemiş."

"Peki bu sorunun ne olduğunu ve kime soracağını biliyor muyuz?"

"Hayır ya da en azından henüz bilmiyoruz. Ama Marshall'ın buraya geri gelmesini istediğimi söyledim; sonuçta o da Jemma'nın kaçırılmasıyla ilgili şüphelilerimizden biri. Arabayla onu alıp getirmek için bekleyen bir memur var. Her şeyi göz önünde tutarak Chandra'nın hastalığını da şüpheli bir durum olarak saymak zorundayız ama Jemma'nın alıkonulması bir numaralı önceliğimiz."

"Polisi aramakla tehdit ettiği için saldırıya uğradığını düşünüyor."

Gus ona sert bir ifadeyle baktı. "Benim de şüphelerim bu yönde. Biri bizim burada olmamızı istemiyor. Hepsinin istihbaratı yakında gelmeye başlar, neler bulacağız bakalım." Telefonuna baktı. "Bu adi internet niye burada çekmiyor? Lucas'ın vakfını doğru düzgün bir Wi-Fi sinyali bile olmayan bir yerden yönettiğine inanamıyorum."

Önündeki masada duran yönlendiriciyi aldı; Stephanie bir an için hayal kırıklığıyla cihazı masaya çarpacağını düşündü.

Stephanie, "Bir bakayım," dedi. Can sıkıcı şeyi Gus'ın elinden aldı ve tüm kabloların tam olarak içeri itilip itilmediğini dikkatlice kontrol etti.

Masanın altına bakmak için çömeldiği zaman boşta duran bir kablonun sarktığını fark etti.

"Lanet olsun! Kablo bağlı bile değil." Öne uzanıp kabloyu bağladı ve arkasına yaslandı, patlamaya hazır görünen Gus'a bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Tanrım, bu adam tam bir kontrol delisi! Arkadaşları bu kü-

çük oyununu oynarken gerçek hayatla bağları kesilsin diye bunu yaptığına bahse girerim. Ama planlarını iyice altüst ettik. Sanırım oyun artık tamamen bitti."

Stephanie hiçbir şey söylemedi, çantasını alıp dizüstü bilgisayarını çıkardı. Yönlendiricinin altındaki şifreyi okumasını rica etmeden önce Gus'ın biraz sakinleşmesini bekledi. Birkaç dakika sonra kalkıp koşmaya hazırdı.

"Jemma'dan başlayarak her şeyin üzerinden tekrar geçelim. Bir araya topladığımız misafirlerle bu sabah nerede olduklarını konuştun mu?" diye sordu Gus.

"Evet. Lucas burada, çalışma odasında olduğunu söyledi. Ama bunu kimse ne doğrulayabilir ne de yalanlayabilir. Nick, Isabel'in yanında bir şezlongda yattığını söylüyor. Isabel de aynı şeyi söyledi, yani ikisinin de tanığı var. Ama onlar ikizler, bu yüzden bilemeyiz. Matt tek başına yürüyormuş. Andrew'un tekneyi hazırladığını düşünüyoruz. Tabii bunu sadece kendisinden duyduk. Nina mutfaktaymış."

"Hiç yardımcı olmadı. Daha somut bir şey bulana kadar gerekçeye odaklanalım. Kimin kazanacak veya saklayacak bir şeyi var? Lidia'nın ortadan kaybolmasını soruşturuyordun ve Jemma'nın aramasının esas nedeni de buydu. Öyleyse o gece Lidia'ya ne olduğunu gözden geçirelim de bir şey kaçırıp kaçırmadığımıza bakalım."

Stephanie dizüstü bilgisayarına yazarken, "Bir zaman çizelgesi oluşturacağım," dedi.

"Lidia buraya akşamın geç saatinde geldi, annesi onunla buraya gelişinden bir süre önce konuştuğunu söylemişti. Gelişinden kısa bir süre sonra da Chandra onun aşağı yürüdüğünü görmüştü ve biri -görünüşe göre Lucas- onu karşılamaya gitti."

"Onu arkadan getirmiş olmalı çünkü Jemma onun bir adamla konuştuğunu duymuştu. Bunun da Lucas olduğunu varsayıyorum."

Stephanie önündeki çalışma tablosuna bir satır daha ekledi.

"Tamam, sonra karısıyla konuşmaya gitti ama orada yoktu. Lidia'ya dönerek numarasını istedi ve ona bir taksi çağırmayı teklif etti, kız da bunu reddetti."

"Doğru, ama bugün olanları düşünürsek, taksi detayını olayları süslemek için eklemiş olabilir. Ama her iki durumda da Lidia sahil yoluna doğru yola çıktı, 10.15-10.45 arasında olduğunu düşünebiliriz." Gus sandalyesinde geriye yaslandı. "Nick Wallace'a göre, o yukarı çıkarken ışıklar söndü ve Lidia'nın yanından da o ara geçmişti. Saatin 10.30, belki biraz daha geç olduğunu düşündü. Lucas'ın ışıkları kapatmadığını biliyoruz -ya da en azından kendisi öyle söylüyor- ve Nick'in kapatması da pek olası görünmüyor, çünkü öyle olsa, bundan neden bahsetsin?"

Stephanie, "Bence bu konuda daha kesin konuşabiliriz," dedi. "Jemma'yı odasına götürdüğüm zaman, Lidia'nın kaybolduğu gece hakkında bir şeyler bildiği için saldırıya uğradığını düşünüp düşünmediğini sordum. Odasına çıktıktan hemen sonra sahil yolundan aşağı inen birini gördüğünü söyledi -bunun da Nick Wallace olduğunu varsayabiliriz- ama bir süre sonra başka birini gördü ve bundan birkaç dakika sonra da ışıklar söndü. Mesele şu ki, yolun tepesindeki ahşap bir kaide üzerinde duran kontrol panelini görebiliyordu ve çevresinde kimse yoktu. Bunun 10.40'ta olduğundan hayli emin."

Gus dudaklarını büzdü. "Tamam, bu bizim zaman çizelgemizle uyuşuyor ama aynı zamanda ışıkların kesinlikle kayıkhaneden kapatıldığı anlamına geliyor. Aşağıda başka biri olmalı. Alex olmadığını biliyoruz çünkü Matt'le konuşuyordu. Söylediğine inanırsak Nick de değildi."

Stephanie öfkeyle yazıyor, tek kelimesini bile unutmamak istiyordu.

Gus, "Jemma gördüklerini başka birine anlatmış mı?" diye sordu.

Stephanie yazmayı bırakıp başını kaldırdı. "Evet, anlatmış. Andrew Marshall'a söylemiş."

70

Nina dışarıdaki merdivenden yukarı çıktı; bir eliyle tepsiyi dengede tutmaya çalışırken diğeriyle ikili kapıyı tıklatıyordu.

"Jemma? Benim, Nina. Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Odanın içinden bir ses duydu ve Jemma kapıyı hafifçe araladı.

"Neden dışarıdaki merdivenlerden çıktın?" diye sordu şüpheyle, sesi gergindi.

"Çünkü en az kapıdan geçerek en çabuk gelebileceğim yol bu. Baksana, korktuğunu biliyorum ama sana neden zarar vermek isteyeyim?"

Jemma bunu eğlenceli bulmadı ama güldü. "Herhangi biri neden istesin? Ama yaptılar işte."

"Belki de niyetleri bu değildi ya da bunu kim yaptıysa çok geçerli bir nedeni de olabilirdi." Nina, yatıştırıcı bir sesin Jemma'yı ikna edeceğini umarak alçak sesle konuşmaya çalışıyordu ama gözlerindeki öfke parıltısını gördü.

"Bu dünyada birini kaçırıp onu uyuşturmak için geçerli bir sebep yok Nina."

Nina nefes aldı. "Girebilir miyim? Çay ve sandviç getirdim sadece. Akşam yemeğine birkaç saat var ve öğle yemeğini de kaçırdın, açlıktan ölüyorsundur. Bana güvenmiyorsan, sandviçin birazını yerim ve seninle beraber çay içerim."

"Üzgünüm. Yemeğin de çayın da iyi olduğundan eminim ama aç değilim."

"Yemek istemesen bile belki kısa bir süre için içeri gelebilirim, olmaz mı? Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Jemma isteksizce iç çekerek kapıyı ardına kadar açtı. Nina içeri girdi, tepsiyi şifonyerin üzerine bıraktı. Odaya arkasını dönerek bir an için gözlerini kapadı. Bunu doğru şekilde yapmalıydı. Söyleyeceklerini prova etmişti ama şimdi, sözler aklından uçup gitmişti. Yüzünü Jemma'ya döndü.

"Evimizde bu kadar kötü bir muameleye maruz kaldığın için üzgünüm Jemma. Bunu kimsenin yaşamasını istemem. Üzücü bir sene geçirdik ve bence insanlar karakterlerine uygun olmayan bir şekilde davranmış olabilir."

"*Mazeret* mi uyduruyorsun, Nina?"

"Hayır, hayır, elbette hayır. Ama polis, bunun ciddi bir suç olduğunu ve birinin bunun için uzun bir hapis cezasına mahkûm edilebileceğini söylüyor." Nina sesinin titrediğini hissetti. "Bir kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma suçu müebbet hapisle bile cezalandırılabilirmiş, bunu biliyor muydun? Ben araştırdım. Diyelim ki biri bir hata yaptı, düşüncesizce davrandı, onun gerçekten bu kadar acı çekmesini ister miydin?"

Jemma yatağa oturdu, başını öne eğdi; elleri, dizlerinin arasında kenetlenmişti. Pes etmiş görünüyordu ve Nina yapmaya çalıştığı şeyle ilgili bir suçluluk hissine kapıldı.

"Bilmiyorum. Yaşadığım dehşeti düşününce cevabım kocaman bir evet olurdu. Bunu kimin ve neden yaptığını öğrenene kadar," -Jemma başını kaldırıp Nina'ya baktı- "bunun affedebileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

Nina, bu kafa tutma karşısında bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Sözleri yeterince açıktı.

"Tepsiyi burada bırakıyorum, belki fikrini değiştirip bir şeyler yemek istersin. Bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- bana haber ver."

Nina kapıya doğru yürüdü ve açarken Jemma arkasından seslendi: "Nina, geçen gün sana verdiğim küpe Alex'indi, değil mi?"

Nina arkasını dönmeden konuştu. "Bence onun olabilir, evet."

"Çok güzel. Yine de bana elmas takacak türden bir kız gibi gelmemişti."

"Küpeler Lucas'ın hediyesiydi. Evde tek başına yemek yiyor olsa bile her akşam onları takardı."

Nina, kapının kenarına tutundu, Jemma'nın soru sormayı bırakmasını diliyordu.

"Öldüğünde kulağında bu küpelerin olup olmadığını biliyor musun? Eğer öyleyse, onları polis Lucas'a mı vermişti?"

Nina omzunun üzerinden arkasına baktı. "Hayır. Alex yüzerken küpelerini daima çıkarırdı, kaybetmekten korkuyordu. Polisin Lucas'a geri verdiği tek şey, boğulurken kolunda olan siyah bir bileklikti."

Jemma bakışlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Nina şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Evet. Neden?"

"Önemli değil," dedi Jemma.

Ama açıkçası önemliydi.

71

Nina gittiğinden beri söylediklerini kafamda evirip çeviriyordum, derken Matt odaya geri geldi ve bana Lucas'ın yemek odasına gitmemizi istediğini söyledi. Bize söyleyeceği bir şey varmış.

Gitmek istemiyorum. Bana söylediği hiçbir şeyi yapmak istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum. Ama bir otele gidersem kendimi korunmasız, zayıf hissedeceğim. En azından burada nöbet tutan bir polis var, odamın kapıları da kilitli ve sürgülenmiş.

Matt, Lucas'ın istediğini yapacağını söyledi –tabii ki yapacak– ama ben burada, odada kalacağım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye soruyor, uzun zamandır olmadığı kadar dikkatli. Ama gerçekte burada, benimle değil. Vücudu gergin. Artık güvendeyim, onu korkutanın ne olduğunu anlamıyorum.

"Sen git Matt," diyorum ve kısılmış gözleriyle son bir bakış atıp arkasını dönüyor, dışarı çıkıyor.

O gider gitmez bir şifonyeri kapının arkasına itiyorum. Nöbet tutan memurun dikkatinin dağıldığı ve sözüm ona korunan bir yere birinin gizli gizli girdiği çok fazla film izledim.

Yatağa geri dönüyorum, sürükleniyormuşum gibi geliyor, ilaçlar hâlâ vücudumdan tamamen atılmadı. Aniden kayıkhaneye geri dönüyorum, dalgıç kıyafetlerine bakıyorum. Kapının eşiğinde biri duruyor. Arkamda bir hava akımı hissediyorum ve

düşüyorum. Şimdi Alex'in banyosundayım, dolabına bakıyorum. Doğru olmayan bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Banyonun kapısı gürültüyle açılıyor ve bir kadın uzun adımlarla içeri giriyor. Arkasında daha uzun boylu bir adam var, omzunun üzerinden bana bakıp sırıtıyor. İlk başta bu adam Lucas, sonra Nick, sonra Andrew oluyor. Özellikleri birleşip bozuluyor. Elleri boynuma uzanıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Onu görebiliyorum, onu hissedebiliyorum, nefesini tadabiliyorum ama vücudum tepki vermiyor. Kalbim küt küt atıyor, bağırmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Yaklaşıyor ve sonunda parmakları bana ulaştığında çığlık atmayı başarıyorum.

"Jemma! İyi misin? İzin ver de içeri gireyim."

Rüyadan uyanıyorum ve biri kapıya vuruyor. Gözyaşlarım yastığımı ıslatmış ve tişörtüm terden üstüme yapışmış.

"Jemma, Tanrı aşkına kapıyı aç. İyi olduğunu görmek istiyorum."

Sesi şimdi tanıyorum. Bu Andrew.

"İyiyim," diye bağırıyorum. "Sadece bir rüya gördüm."

Onu içeri almak istemiyorum. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Neden odamıza giden dış merdivenden gizlice çıkıyor?

"Seninle Chandra hakkında konuşmak istiyorum," diyor, sesi boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bu Andrew. Bana her zaman nazik davrandı. Ona güvenebilir miyim? Bilmiyorum ama güvenmek istiyorum. Doğrulmak için kendimi zorluyorum ve ayağa kalkmak için bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtıyorum. Kilidini açtığım kapıları kendime çekiyorum. Andrew içeri girip bana sarılıyor.

"Tanrıya şükür iyisin."

Bir an sarılıp sonra onu itiyorum. "Chandra nasıl?"

"İyi olacak. Hastanede bazı testler yapıyorlar ama hayati tehlikesi olmadığı için acele etmiyorlar, biraz zaman alacak. Kendini

yanlışlıkla hasta etmiş olabileceğini düşünüyor. Midesi bulanıyormuş, muhtemelen son birkaç günün stresiyle ilgili bir durum, bu yüzden de bitkisel ilaçlarından birini almış. Sonradan atropin içerdiği ortaya çıktı; senin ve benim anlayacağımız şekilde söylemek gerekirse, güzelavratotu. Gözbebeklerinin büyümesini de açıklıyor. Bilmiyoruz ve herhangi bir varsayımda da bulunmamız gerektiğini düşünmüyorum. Onu takip ediyorlar ama seninle konuşmamı istedi. Herkesin yemek odasında olduğunu gördüm, bu yüzden onlardan uzak durmaya karar verdim."

Aklıma bir düşünce geliyor. Andrew kimseyle konuşmadıysa geri döndüğümü nereden biliyor? Kaçırıldığımı, herkesin söylediği gibi çekip gitmediğimi nereden biliyor? Ona şüpheyle bakıyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum ama polisle konuşuyordum. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Ne büyük rezalet."

"Bu sabah neredeydin?"

"Lanet olsun Jemma!" Tekrar kollarını uzatıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Kendini sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes alıyor. "Tekneyi hazırlamak için çıkmıştım çünkü bu öğleden sonra denize açılmak istiyordum; bu tımarhaneden uzaklaşmam gerekiyordu."

"Teknede değildin. Yardımcı bot kıyıdaydı."

Başını sallıyor, gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyor. "Öyleydi tabii. Ben her zaman yüzerek gider ve geri dönerim. Sadece birkaç yüz metre için neden ayrı bir şeye daha bineyim?"

Ona inanmak istiyorum, gerçekten.

Omuzlarımı nazikçe sıkıp, "Dinle," diyor. "Seni severim Jemma. Chandra da sever. Seninle konuşmamı ve çok dikkatli olmanı söylememi istedi. Sorunun çok fazla şey bilmen olduğunu söylüyor. Düşündüğünden fazlasını biliyorsun ama bu konuda hiçbir şey yapmamalısın. Chandra dönene ve yapılması gerekeni birlikte yapana kadar olmaz."

Bu mesajın hiç net olmaması beni hayal kırıklığına uğratıyor. "Bütün bunlar da ne anlama geliyor?" diyorum.

"Bana başka bir şey söylemedi. Bir mesaj da polise iletmemi istedi ve ben de ilettim. Üzgünüm ama Matt'le ilgili."

Bir zayıflık dalgasının vücudumu kapladığını hissediyorum ve Andrew beni tutmak için uzanıyor. Omzunun üzerinden, balkonun açık duran kapısında bir gölgenin belirdiği yere bakıyorum.

72

Stephanie, çeşitli kaynaklardan gelen bilgileri kaçırmamaya çalışıyordu. Bir süredir geçmişlerini kontrol ediyordu ve hem Lucas Jarrett hem de misafirlerinin çok daha ayrıntılı bir portresini elde ediyorlardı. Hepsini bir araya getirmek, araştırdıkları davalarla ilişkilendirmekse daha zordu.

Gus, o gün Polskirrin'de meydana gelen nitelikli suça, yani Jemma'nın alıkonulmasına odaklanması gerektiğini düşünüyordu. Stephanie, Alex'in ölümünün intihar olmadığını akla getirecek herhangi bir şey olup olmadığını değerlendirirken, aklının bir köşesinde de Lidia'nın kayboluşunu tutuyordu.

"Düşüncelerini son on iki ayla sınırlama Steph," dedi Gus. "Ölümünün on üç yıl önceki kaçırılma olayıyla ilgili olma ihtimali de var."

Soruşturmalar o kadar iç içe geçmişti ki aralarında herhangi bir derecelendirme yapmak neredeyse imkânsızdı ve artık hem cep telefonları hem de Stephanie'nin dizüstü bilgisayarı internete bağlı olduğundan, e-postalar yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu.

Stephanie, "Lidia'yla ilgili yeni bir bilgi var," dedi. "Yerel bir yelken kulübünün barında yarı zamanlı çalışıyormuş. Düğünü de burada duymuş gibi görünüyor." Stephanie başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. "Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Oklar, her ikisi de denizci olan ve düğünden önceki günlerde kulübü ziyaret etmiş olması muhtemel Andrew Marshall ve Lu-

cas Jarrett'ı gösteriyor. Marshall, Nick Wallace'ın önerisi üzerine onunla burada buluşmayı kabul etmişti belki."

"Ya da Lucas," dedi Stephanie.

"Düğününden önceki gece mi? Güzel."

Stephanie küçümseyici bir tavırla, "Ama duyulmamış bir şey de denemez," dedi.

Gus, bir yandan telefonuna bakarken, "Isabel Wallace'ın epey karmaşık bir geçmişi var," dedi. "Genç yaşlarında A sınıfı uyuşturucu[9] bulundurmaktan tutuklanmış ve başka bir olayda da uyuşturucu ticareti şüphesiyle tutuklanmış. Sonuç olarak hiçbir ceza almamış."

Gus kamburunu çıkararak sandalyesinde öne doğru eğildi ve ekranını incelemeye devam etti.

Dişlerini sıkarak, "Nihayet!" dedi, öne uzanıp Stephanie'ye bakarak sırıttı. "Nick Wallace'ın e-postalarının neyle ilgili olduğu hakkında iyi bir fikrim var galiba. Hassas bir konu olduğu belli ama Lucas'ın e-postaları kız kardeşinin erişimine açık olduğuna göre pornografik olmaları pek mümkün değil. Ama şuna bak. E-postaların içeriği konusunda haklıysam, bu Wallace'a Alex'i susturmak için bir gerekçe veriyor."

Gus, telefonunu Stephanie'ye verdi. Ekrandaki resimde şık giyimli Nick Wallace, İngiltere'nin en ünlü girişimcilerinden birinin yanında duruyor ve gülümsüyordu. Yazıya göre Nick, bir şirketin devralınması konusunda bu adam için çalışmıştı ve şirketin hisseleri yükselerek mevcut hissedarlara bir servet kazandırmıştı.

Stephanie, "Onu buraya getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır, önce Jarrett'ın bu konu hakkında ne söyleyeceğine bakacağız."

* * *

9 Eroin, kokain, LSD gibi güçlü uyuşturucular. (ç.n.)

Beş dakika sonra Lucas, umutsuz bir ifadeyle önlerinde oturuyordu. Planları tamamen boşa çıkmış ve tüm öfkesi tükenmiş gibi bir teslimiyet havası vardı. Gus yine de bu adama sempati göstermiyordu.

"Bay Jarrett, Nick Wallace'ın kurumsal finans alanında, müşterilerin devralmalar, birleşmeler ve benzeri şeyleri yönetmelerine yardımcı olduğunu anlıyorum, bu doğru mu?"

"Doğru," dedi Lucas, yüzü herhangi bir ifadeden yoksundu.

"O halde size şunu sormalıyım; çalıştığı şirketlerden herhangi biri hakkında size içeriden bilgi verdi mi?"

Lucas iç çekip arkasına yaslandı. "Bu kolay bir soru. Evet. Sık sık verdi."

Stephanie doğruldu. Bunu beklemiyordu.

"Peki bu bilgilerle ne yaptınız?"

"Çöpe attım. Daha doğrusu Alex yaptı. Nick'in bana iyilik yaptığına dair tuhaf bir fikri vardı. Bir *dost* olarak." Son sözü tükürür gibi söyledi. "Bu yaptığının ayıp olduğunu düşünüyordum ama Nick eski arkadaşım ve önemli biri olduğunu bana böyle göstermeye çalıştığını biliyordum. Pislik gibi davrandığını söyledim ve e-postalarını görmezlikten geldim."

Gus, "Bunun yasalara aykırı olduğunun farkında mısınız?" dedi.

"Anladığım kadarıyla, yanılıyorsam düzeltin, biri o bilgiye göre hareket ederse yasalara aykırı bir iş olur. Ben böyle bir şey yapmadığıma göre Nick'in tek suçu aptal olmak diye düşünüyorum."

"Alex'ten bahsettiniz mi?"

"Evet. Vakıf işlerinde yardım ediyordu ve tüm e-postalar ona gidiyordu. İlgilenmem gereken şeyleri bana iletiyordu ama ona, arkadaşça bir sohbet olmadığı sürece Nick'ten gelen hiçbir şeyi görmek istemediğimi söylemiştim. Bu yüzden bana, hangi hisseleri satın alacağımı söylemeye yönelik öyle pek de üstü örtülü olmayan girişimlerini dikkate almıyordu."

"Sizce bunlar Alex'i cezbetmiş olabilir mi?"

"Bir an için bile olması mümkün değil. Alex bir ahmak değildi. Aptallık edip Nick'e tüm e-postalarının Alex'in bilgisayarında olduğunu söyledim. O gece kayıkhaneye sadece onları silmek veya Alex'i ikna etmek için gittiğini düşünüyorum."

Gus dirseklerini masaya yasladı. "Alex'in orada olmadığını söyledi. Sizce doğru mu söylüyor?"

Lucas gözlerini kırpmadan Gus'ın bakışlarına karşılık verdi. "Evet, tuhaf ama doğru söylediğini düşünüyorum. Nick gösteriş yapmayı sever ama rol yapamaz, hep öyleydi. Rumen kızı gördüğünü itiraf etti ve gerçekten o ara eve dönüş yolunda olduğuna inanıyorum. Zaten Alex bundan çok daha sonra öldürüldü."

Ağır bir sessizlik oldu.

Gus kısık sesle, "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Lucas'ın vücudu kaskatı kesildi. "Adli Tıp raporu."

"Sanırım suda geçirilen zamandan ötürü raporda yazılanın sadece bir tahmin olduğunu anlamışsınızdır. Bu yüzden size tekrar soracağım: Kız kardeşinizin daha sonra öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?"

"Özür dilerim. Verilen zamanın kesin olduğunu düşünmüştüm. Yanlış anlamış olmalıyım."

* * *

Lucas Jarrett, kız kardeşinin ölümü hakkında bir şeyler biliyordu. Kapı arkasından kapanırken Stephanie ve Gus bunu hissedebiliyordu. Stephanie, yüzüne bakınca anlayabiliyordu. Ama şüphelerini tartışmaya başlayamadan Stephanie'nin hesabından yeni e-posta bildirimi geldi. Konu satırına baktı: Lucas Jarrett.

"Lucas'ın finansal kayıtları geldi. Belki bu, bazı noktaları birleştirir." Bir süre okudu. "Tanrım, bu adamın çok ciddi miktarda parası var! Vakfın kendi hesapları var ama Nina'yla hane harcamalarını karşılıyor gibi görünen ortak bir hesabın dışında bir

dizi de kişisel hesabı var. Geçen yıl özel bir kliniğe her ay yapılan ödemeler dışında dikkat çeken özel bir şey yok."

"Klinik nerede?"

"Finlandiya. Bekle, bir bakacağım."

Stephanie arama motorunu açıp kliniğin adını yazdı.

"Uzun süreli rehabilitasyon, zayıflama, yaralanma iyileşmesi ve bu tarz şeylerle ilgilenen bir alternatif tıp kliniği gibi görünüyor."

Gus, "Konumuzla alakası var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama daha fazlasını öğrenene kadar hayır amaçlı bir bağış ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünüp bunu bir kenara bırakmak zorundayız."

Lucas'ın bir şey sakladığına biraz daha emindi artık ama bu hesaplar, Jarrett'ın dudak uçuklatacak miktarda parası olduğundan başka bir şey söylemiyordu.

Gus, "Ölüm zamanı hakkındaki yorumuna ne diyorsun?" diye sordu.

"Ölüm zamanı asla kesin olarak belirlenmedi –suyun sıcaklığından dolayı epey geniş bir zaman aralığı söz konusu– yine de bizden daha fazlasını bildiğini düşünüyor gibi geldi. Videodaki zamanı da kontrol ettik ama biraz teknik bilgisi olan herkes bunu değiştirebilir ve Wallace'ın sahile geri dönmesini engelleyecek hiçbir şey de yok, bu yüzden onun masumiyetini kanıtladığını düşünmüyorum. Ama Lucas'ın ölüm saatini söyler söylemez pişman olduğu izlenimine kapıldım."

Gus biraz onu dinliyor biraz da telefondan bir şeyler okuyordu, Stephanie ona bakıp vereceği yanıtı beklerken vücudunun kaskatı kesildiğini gördü.

Gözlerini kocaman açıp, "Ah Tanrım," dedi. "Matt Hudson'la tekrar konuşmamız lazım."

"Neden? Ne buldun?"

"Alex'in, on üç yıl önce başına gelenlere dair cevabın Matt'te

olduğuna inanmasıyla ilgili Chandra'dan aldığımız mesaj yetmezmiş gibi bir de Matt ve Isabel Wallace arasında bir şeyler oluyor gibi görünüyor." Gus, Stephanie'ye baktı. Stephanie heyecanlandığını gördü. "Matt, Alex'in öldüğü aydan başlayarak geçen yıl boyunca Isabel'e her ay on bin pound ödemiş."

73

Gözlerim balkonumuzun kapısında duran figürden ayrılmıyor.

Sesinde bariz bir öfkeyle, "Burada karımla ne yapıyorsun?" diyor Matt.

"Senin yapman gerekeni yapıyorum. Ona göz kulak oluyorum."

Andrew kollarını indiriyor ve Matt, kendini kapının pervazına doğru bırakıyor, bir anlık kabadayılığı altüst oluyor.

"Jem, Andrew'la birlikte olmak istersen seni gerçekten suçlayamam. Şu an pek kimsenin işine yaramayacağımı biliyorum. Lucas polisle konuşmaya gitti ve hayatımızın her detayını incelediklerini söyledi. Ve sen, yapmaya karar verdiğin şeyi yapmadan önce seninle konuşmam gereken bir konu var."

Matt pes etmiş, gözleri kanlanmış ve kafası karışmış görünüyor, bu yüzden Andrew'a dönüyorum.

"Sonra gelirim, seninle konuşuruz. Olur mu?"

"Tabii." Bana anlayışla gülümsüyor, Matt'e hiç bakmadan yanından geçip kapıdan çıkıyor. Merdivenlerden aşağı koşarken ayak seslerini duyuyorum.

Matt hâlâ kapı pervazına yaslanmış halde duruyor. "Otursan iyi edersin Jemma."

Yatağın kenarına tünediğimde kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Bana ne diyebilir? Andrew, Chandra'nın Matt hakkın-

da bir şeyler söylediğini anlattı ve ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ama bilmek *isteyip istemediğimi* de bilmiyorum.

Matt bir sandalyeyi duvara yaslıyor ve bana dönük şekilde oturuyor, sandalye bacaklarının tahta zemine sürtünmesiyle çıkan ses beni ürpertiyor. İnce bir ter tabakası tenini kaplıyor.

"Söyleyeceklerim seni üzecek ve ne kadar üzülüp utandığımı sana anlatamam." Sertçe yutkunuyor. "Evlenmeden önce en kötü yanlarını ifşa etmek herkesin görevi olsa nasıl olurdu diyorum bazen, böylece ileride ortaya çıkıp başlarını derde sokacak bir şey olmazdı. Ama bunu yapsaydık, evlilik sayısının da çok daha az olacağından şüpheleniyorum."

"Matt, bilmece gibi konuşuyorsun. Her ne söyleyeceksen söyle gitsin."

Bana baktığında gözlerindeki tereddüdü görebiliyorum. Bana söylemek istemiyor ama bir yandan da söylemek zorunda olduğunu biliyor.

"Polis mali kayıtlarımıza bakacak ve on iki aydır Isabel'e para gönderdiğimi öğrenecekler. Bu kadar çok çalışmamın sebebi o."

Bir şey hissetmeliyim -göğsümde bir gümbürtü, baş dönmesi, soğuk, herhangi bir şey- ama hissetmiyorum. Sadece uyuşmuş haldeyim.

"Gerçek şu ki, geçen yıl burada olduğumuz zamandan beri Isabel bana şantaj yapıyor. Alex'le ilgili bir konu." Derin bir nefes alıyor. "Kimseye söylemediğim bir şey var, Alex onun da söylemediğine yemin etti ama Isabel bir yerden öğrenmiş. Ergenlik zamanlarımızda Alex benden hep hoşlanırdı, bilirsin işte. Eğer Lucas onları görmüyorsa Nick, Alex orada yokmuş gibi davranırdı ve Andrew da ona çocuk muamelesi yapardı, dürüst olmak gerekirse çocuktu zaten. Alex, ona saygı gösteren tek kişinin ben olduğumu söylerdi. Lucas'a daima yakındım, ama sonra, hafta sonları diğer ikisi de gelmeye başladı ve onlardan biri olduğumu hiçbir zaman hissetmedim. Bunu şimdiye kadar zaten fark

ettiğinden eminim. Öyle uzun boylu ve yakışıklıydılar ki tanrı gibiydiler. Kızları mıknatıs gibi kendilerine çekiyorlardı, özellikle de Andrew. Benim yüzümse yirmili yaşlarımdaymışım gibiydi."

Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme beliriyor, ne demek istediğini anlıyorum. Matt'in çocukluk resimlerini görmüştüm. Yüz hatları, o kadar ufak tefek ve genç bir çocuk için alışılmadık derecede büyük ve yetişkinvariydi – geniş bir alın, dümdüz burun, simetri. On sekiz yaşma kadar böyle büyümeye devam etti ve o zamana kadarki görünüşünden kaynaklanan kompleksinden kurtulması yıllar aldı.

"Yine de Alex benden hoşlanıyordu. Benden *gerçekten* hoşlanıyordu. Diğerleri yokken onunla buluşmaya başladık. Onlar varken de birlikte kameriyede saklanırdık. Kimsenin bilmediğini düşünmüştük ama biliyorlardı. Lucas beni kenara çekti ve Alex'in bana âşık olduğunu ama daha on üç yaşında olduğunu ve benim onu incitmemi istemediğini söyledi. Onu koruyup kollamamı ve sınırlarımı bilmemi istedi. Bana güvenmişti." Matt duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama Alex deli gibi hevesliydi, olaylar birbirini izledi... Nasıl gittiğini bilirsin."

Anlayacağımı umarak bana bakıyor, ben de gözlerimi ona dikiyorum. "*On üç* yaşındaydı Matt. *On üç*!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesindeki ıstırabı duyuyorum, başını eğip yere bakıyor. "Yalnızca bir kez oldu ve o kadar utandım ki vebalıymış gibi ondan kaçtım, bu da yaptığım şeyi daha da kötüleştirdi. Çok kırıldı ama kimseye söylemedi. Lucas'a nasıl bir şerefsiz olduğumu söyleyebilirdi, bunu hak etmiştim, ama çok geçmeden şu malum dünya gezisine çıktı. Lucas gittikten sonra Alex'le her türlü temastan kaçındım. Sadece ne yaptığımı kimseye söylememesini umarak dua ettim. Birkaç ay sonra, on dördüncü yaş gününden hemen sonra kaçırıldı. Bulunduktan sonra onu görmek için çok çabaladım ama kendisine yaklaşmama izin vermedi."

Zihnim altüst oluyor. Alex öldüğüne göre artık bunu kimseye söyleyemeyeceği açıktı, Matt de temize çıktığını düşünüyordu.

"Geçen yıl, Alex ölmeden önce, Isabel beni sahile kadar takip etti ve bildiklerini anlattı. Bunu reddettim ve aramızda korkunç bir kavga oldu. Alex'le konuştum, kimseye söylemediğine yemin etti, hatta Lucas'a bile. O öldüğünde, sırrımın da onunla birlikte gömüldüğünü düşündüm. Ancak daha sonra Isabel bana elinde kanıt olduğunu söyledi, Alex'in odasında bir günlük bulmuştu. O yazın büyük kısmında evlerine girip çıkmıştı, bu yüzden ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Onu öldürmek istedim."

Alex'i değil, Isabel'i kastettiğini biliyorum. Lucas'ın ekranda gösterdiği fotoğraflardaki çocuk bir kez daha gözümün önüne geliyor. Alex'ten beş yaş büyük olan Matt'in yanlış olduğunu bile bile karşı koyamadığı düşüncesinden nefret ediyorum. Sonra da zavallı çocuğu reddedişi... Nasıl da acı çekmiştir.

"Isabel'den kanıt istedin mi?"

"Tabii. Günlüğü göstereceği tek kişinin Lucas olduğunu ama sana da bir kopyasını göndereceğini söyledi. Böyle bir riske girmeye korktum."

"Isabel neden bunca yıl beklemiş?"

"Alex hayatta olsaydı, yazdığı her şeyin çocukta bir fantezi olduğunu iddia edeceğinden şüphem yok. Yaptığının Isabel'in yanına kâr kalmasına izin vermezdi."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. İçimde, onun için üzülmemi istediğine dair garip bir his var ama üzülmüyorum. Alex'e direnecek gücü olmadığı için kızgınım, çocuğu nasıl da incittiğini düşünerek iğreniyorum ve Isabel'in ona şantaj yapmasma izin verdiği için öfkeliyim.

"Çavuş King'e ve müfettişe ne söyleyeceksin?"

"Sanırım gerçeği. Isabel kanıtları onlara teslim ederse beni suçlayabilirler, ama dürüst olmak gerekirse, on üç yaşındaki bir çocuğun günlüğünü çok fazla ciddiye alacaklarını da sanmıyorum."

"Madem öyle sana şantaj yapmasına neden izin verdin?"

İlk kez başını kaldırıp gözlerime bakıyor, konuşurken sesi titriyor. "Çünkü çok utanıyorum. Kanıtları teslim etseydi sana yalan söyleyemezdim. Ayrıca Lucas'ın bana ne yapacağını sadece Tanrı bilir. Onun saygısı benim için çok değerli. Açıklamak kolay değil ama beni zor bir zamandan kurtardı ve bir de benim ona verdiğim karşılığa bak. İkinizin de bildiğini düşünmeye bile katlanamadım. Hem en iyi arkadaşımı hem de karımı kaybederdim, gerçi o gemi çoktan demir aldı sanırım."

Acı bir kahkaha attı. Üzüldüm ama aynı zamanda haklı olup olmadığını düşündüm. Sadece bu yüzden değil, aynı zamanda davranışlarından, kendini korumak için aramıza duvarlar örmesinden ötürü onu terk eder miyim diye merak ediyorum. Şimdi anlıyorum ama bir önemi olduğundan emin değilim.

Ben cevap veremeden kapı çalıyor ve bir ses geliyor: "Orada mısınız Bay Hudson? Ben Çavuş King. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Kocamın gözlerinde teslimiyetten başka bir şey görmüyorum.

Bana doğru eğilip elimi tutarak, "Gitsem iyi olur," diyor. "Üzgünüm Jemma. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Ayağa kalkıyor ve şifonyeri kapıdan uzaklaştırıyor, son anda bana hafifçe gülümseyerek dönüp gidiyor.

74

Stephanie, Matt Hudson'ın son birkaç günde olanlar yüzünden kanı tamamen çekilmiş gibi göründüğünü düşündü. Matt, kendisine bir şey sorulmasına fırsat vermeden konuşmaya başladı ve söylediği her cümleyle sesi daha da kısılıyor gibiydi. Stephanie onu daha iyi duyabilmek için sandalyesinde öne doğru eğildi.

"İşte artık öğrendiniz," dedi sonunda. "Isabel'e bu yüzden para ödüyorum. Bana şantaj yapıyor ama bunu kanıtlayamam. Ama reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkiye girdiğimi kanıtlayabileceğini iddia ediyor, buradan sonra ne yapacaksınız bilmiyorum."

Gus, "İlginç bir soru," dedi. "Ne yazık ki Alex burada olmadığından ona soramayacağız, bu yüzden de bir sonraki adımımızı dikkatlice planlamamız gerekecek. Haberler şu anda geçmiş tarihli cinsel taciz iddialarıyla dolu, bu yüzden ağabeyi onun ölümü konusunda haklıysa, Alex'i öldürmek için bir gerekçeniz olduğu söylenebilir."

Matt'in yüzü, korkunun somutlaşmış haliydi.

"Alex'i asla öldürmem! Onu ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz. Başına gelen her şeyden önce çok cesur bir çocuktu."

Gus, "Lucas Jarrett'ın kız kardeşinin öldürüldüğüne gerçekten inandığını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Matt tereddüt etmedi. "Kesinlikle. Onu hiç böyle görmemiştim. İçinde alev alev yanan bir öfke var, bu öyle güçlü ki her zaman olduğundan başka biri gibi davranıyor. Bize ilk söylediğinde

delilik olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi haklı olup olmadığını merak ediyorum. O gece Alex'le konuşuyordum. Bir şeye üzülmüştü ve bir intihar kurbanının düşüncelerini anlamanın zor olduğunu biliyorum ama ben bir hekimim ve size yemin ederim ki onda hiçbir depresyon belirtisi yoktu. Öldüğünü duyduğumuzda afalladım ve sinyalleri kaçırmış olabileceğimi düşünerek dehşete düştüm."

"Andrew Marshall'ın söylediğine göre Chandra o gün Alex'le konuşmuştu. Görünüşe göre Alex, onu kimin kaçırdığıyla ilgili ipucunun sizde olduğunu düşünüyormuş ve o gece sormayı planlıyormuş. Kim olduğunu biliyor musunuz? Olaya dâhil miydiniz? Alex'in mesajını görmediğinizi söylüyorsunuz ama bunun doğru olduğunu nereden bileceğiz? Onu bu yüzden mi öldürdünüz?"

Matt'in gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen öyle söylemeyin. Hatta bunu *düşünmeyin* bile. Mesajını görseydim, onu tam olarak nerede bulacağımı bilirdim ve bir ok gibi fırlayıp oraya giderdim. Mesajı hiç görmedim, ama bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Alex'in sizi yok etme gücü vardı. Bu, sizin için altın bir fırsattı."

"Evet, ben piçin tekiyim. Alex'e karşı davranışım utanç verici. Ama bütün gece orada tek başına kalmasına asla izin vermezdim. *Asla.*"

"Peki onun mesajını başka kim anlayabilirdi Bay Hudson? 'Beni nerede bulacağını biliyorsun' ifadesinin ne anlama gelebileceğini başka kim bilebilirdi?"

"*Herhangi biri!* Ya da en azından Lucas'ın babasının evinde vakit geçirenler arasından herhangi biri. Lucas'ın arkadaşları ne zaman gelse Alex kameriyede saklanırdı, biraz daha büyüyüp güçlü biri oluncaya kadar bu böyle devam etti. Herkes en sevdiği yerin orası olduğunu biliyordu. Alex'le benim aramda orada neler olduğunu bilmiyorlardı ama kastettiği yerin orası olduğunu Lucas, Nick, Andrew, hatta Isabel bile anlardı. Ben değildim. Bana inanmalısınız."

* * *

Gus onu çok zorlamıştı ama sonunda çılgına dönmüş Matt'in gitmesine izin vermişlerdi. Stephanie onun masumiyetine inanıyordu. Yaptıklarından ve Alex'i hayal kırıklığına uğrattığından ötürü yıkılmış görünüyordu. Ama kendini duygusal savunma katmanlarıyla sarıp sarmalamış Alex'teki depresyon belirtilerini fark etmesi gerektiğini düşünmesi doğru değildi.

Stephanie, Alex'in kaçırılma davasındaki kıdemli soruşturma görevlisini aramak için telefonu eline aldı.

Görevli, "Kesinlikle herhangi bir mesajdan söz edilmedi," dedi sesinde bir telaşla. "Ama bu, işleri değiştirir. Alex o gece evden ayrılmayı planlamamıştı. Ani bir karardı, bu yüzden kimsenin nereye gittiğini bilmediğine inanmıştık. Böyle olunca da tesadüfen gören birinin fırsattan istifade ettiği sonucuna varmaya mecburduk ama bu içimize hiç sinmemişti."

"Dosyalarda Miraç Bozkurt diye birinden şüphelendiğiniz yazıyor. Gerekçe neydi?"

"Alex bize sorumlu gibi görünen adamın güçlü bir aksanı ve çok alçak bir sesi olduğunu ve o konuştuğunda herkesin sustuğunu, her sözüne itaat ettiklerini söyledi. Bozkurt, 'Sessiz Adam' olarak bilinir ve organize bir suç çetesinin lideridir ama onu suçlayacak bir şey bulamadık. Hiçbir zaman olmaz zaten. Neyse, bilinen tüm telefonlarının kayıtlarını kontrol ettik ama şüpheli bir durum yoktu. Elimde kayıtlar var. Detayları sana gönderirim ama Alex'e yakın hiç kimse Bozkurt'u aramamış."

Stephanie, daha fazlasını öğrendiklerinde memuru tekrar arayacağına söz vererek telefonu kapattı.

"Bak sana ne diyeceğim Gus. Lucas'ın arkadaşlarından birinin kaçırılma ve tecavüzle bir ilgisi varsa ve Alex'in bu işi ortaya çıkarmaya çalıştığını düşünüyorsa, onu öldürmek için önemli bir gerekçesi var demektir."

"Evet. Komplo kurarak birini kaçırmak, cinayet gibi ömür

boyu hapis cezası anlamına gelebilir. Belki de kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu."

Stephanie'nin e-postasından gelen bir bildirim konuşmalarını böldü. Söz verilen arama listesi gelmişti. Her numaraya bir de isim eklenmişti ama hiçbiri Stephanie'ye bir şey ifade etmiyordu.

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bunların on üç yıl önce olup bittiğini biliyorum Gus, ama bence mesaj gerçekten önemli olabilir. Alex neden polise söylemedi bilmiyorum." Durakladı. "Şey, bu doğru değil. Aslında biliyorum. Matt'in başını belaya sokabileceğini sandı ve muhtemelen önemli olduğunu da düşünmedi, çünkü sadece Matt görmüş olabilirdi. Zavallı çocuk. Neyse, o gece barda olan herkesi bir araya getirmek istiyorum, birbirlerinin anılarını canlandırabilecekler mi bir bakalım. Belki Matt'in telefonuna kimin baktığını hatırlayabilirler. Belki de Alex yanlış hatırlıyordur, tam olarak nerede olduğunu yazmıştır."

"Bunu söylemek beni çok üzse de, konu insanları yorumlamaya geldiğinde, içgüdülerinin benimkinden daha iyi olmak gibi tuhaf ve rahatsız edici bir tarafı var. Haydi yapalım şu işi."

75

Matt gittiğinden beri odaklanamıyorum. Dışarıya, açık havaya çıkmam gerekiyor. Onunla geçirdiğim hayatıma dair her küçük anıdan, yatağın yanındaki okuma gözlüklerinden, çantasındaki uyku kulaklıklarından, kapısını dikkatsizce açık bıraktığım gardırobun içinde düzgün şekilde sıralanmış giysilerden uzaklaşmalıyım. Ayağa kalkıp balkona çıkıyorum. Hiçbir yer bana güvenli gelmiyor ama korku, içimde üstün gelmek için savaşan duyguların en önemsizi gibi görünüyor. Ev ve arazi polisle dolup taşıyor, bu yüzden artık kimsenin bana zarar vermeyeceğinden eminim.

Çıplak ayaklarım taşta ses çıkarmıyor, basamaklardan yavaşça iniyorum. Etrafta kimse yok ve sessizlik bana uğursuz bir şey gibi geliyor. Gün akşama dönerken ayaklarımı serinleten çimenlere basa basa Japon bahçesine doğru yürüyorum. Tiz, hızlı ve telaşlı sesleri ilk duyduğumda yolun yarısındayım.

"Yapma Lucas. Lütfen, sana yalvarıyorum, hiçbir şey söyleme. Henüz olmaz."

"Üzgünüm. Seni buraya getirmemeliydim. Zalimceydi, Nina'ya da haksızlık bu. Bilmesi gerek. Onu çok üzecek ama şu an yapabileceğim tek şey doğruyu söylemek. Yalanlara artık bir son ver."

Sesinde canına tak etmiş gibi bir umutsuzluk var. Bir siyah bambu yığınının diğer tarafındaki iki figürü seçebiliyorum. Bu

Lucas ve kızıla dönük sarı saçlı genç bir kadının omuzlarını tutuyor. Ev işlerine yardım eden kız bu: Essi. Lucas onu kendine çekiyor ve kollarını etrafına sararak yanağını da başının üstüne yaslıyor. Kızın kolları da sıkıca Lucas'ın beline dolanıyor.

Zavallı Nina. Bu onu mahvedecek. Onlar beni görmeden bir adım geri atıyorum.

Odama gitmeyi hâlâ istemiyorum, bu yüzden kimseyi görmemeyi umarak evin önüne doğru yöneliyorum. Bir polis memurunun, bir minibüsün arkasına birkaç çanta -sanırım kanıtlar- yerleştirdiğini görüyorum ve sahile giden yola doğru ilerleyen iki polis daha dikkatimi çekiyor.

Evin köşesini döndüğümde, arzuladığım yalnızlığa kavuşamayacağımı görüyorum. Andrew formel havuzun kenarında oturuyor. Arkamı dönmek üzereyken beni fark ediyor.

"İyi misin?" diye sesleniyor.

Geçip karşısına oturuyorum. Biraz kaybolmuş görünüyor.

"İyiyim, ya sen? Chandra için endişeleniyorsun, değil mi?" Burada her zaman o otururdu.

"Mümkün olduğuna inanabileceğimden çok daha fazla. Her zaman çok bağımsız, biraz da yalnız biri oldum, asla durulmak istemedim. Ama Chandra'yla evlenmeyi kabul etmemin utanç verici sebepleri olsa da beni bir şekilde rahatlatıyor."

Ona gülümsüyorum. "Bunu duymak güzel Andrew."

Birkaç dakika sessiz kalarak balıkların suda tembel tembel süzülmelerini izliyoruz.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Matt'le aranızdaki durum hakkında nasıl hissediyorsun?"

"Şu anda bilmiyorum. Uğraşacak çok şey var ve..."

Garip ve beklenmedik bir ses sözlerimi bölüyor. Evin açık kapısından genellikle bizi yemeğe çağıran gongun derin, tiz vuruşunu duyuyorum. Şaşkınlıkla Andrew'a bakıyorum.

"Dikkate almayabiliriz," diyor. "Belli ki Lucas bir nedenle hepimizi bir araya topluyor."

Japon bahçesinde duyduklarımı düşünüyorum. Nina'yla konuşmadan önce arkadaşlarına söylemeyecek herhalde, değil mi? Ne olursa olsun, orada olmak istemiyorum.

Fakat bir yandan da istiyorum.

Üstümüze çöken ölüm sessizliğini bir şey bozmalı.

"Gidelim," diyorum.

Andrew alçak duvardan kalkıyor ve yemek odasına doğru giderken arkamdan geliyor. Isabel ve Nick zaten oradalar, Matt koridor tarafından gelirken Nina da mutfaktan geliyor. Bana söylediği şeyleri paylaşacağımdan endişeleniyormuş gibi gergin bir bakış atıyor.

Sonunda Lucas iki dedektifle birlikte içeri giriyor.

"Polis hepinizi buraya toplamamı istedi," deyip her birimize sırayla bakarak söze başlıyor. Bunun Lucas ve Essi'yle ilgili olmadığını anlayınca bir an rahatlıyorum.

Dedektif Müfettiş Brodie öne çıkıyor. "İstemiyorlarsa Bayan Hudson ya da Bayan Jarrett'ın burada kalmasına gerek yok. Hatta siz de kalmayabilirsiniz Bay Jarrett."

Hepimiz gözlerimizi dikip şaşkınlıkla ona bakıyoruz ama kimse kıpırdamıyor.

"Yaklaşık on üç yıl önce Alexandra Lawrence'ın Noel'den kısa süre evvel kaçırıldığı geceyle ilgili konuşacağız. Sizin o sırada Yeni Zelanda'da olduğunuzu biliyoruz Bay Jarrett. Bu yüzden bu, o sıralar Alex'i tanıyan ve ülkede olan kişileri ilgilendiriyor."

Hâlâ kimse kıpırdamıyor.

Dedektif Brodie, Stephanie'ye doğru başını sallıyor ve gözlerindeki ifadenin yumuşadığını görüyorum. İlk defa bir çift olduklarını anlıyorum; ya öyleler ya da Brodie öyle olmasını isterdi. Stephanie öne çıkıyor.

"Alex'in kaçırıldığı gece Matt Hudson'a bir mesaj gönderdiği yakın zamanda ortaya çıktı."

Duraklıyor, odadaki hava sanki daha da ağırlaşıyor. And-

rew'un vücudunun şaşkınlıkla gerildiğini hissediyorum, ama kimse yorum yapmıyor. Matt'e bakıyorum ama başını öne eğmiş, benimle ya da arkadaşlarıyla göz göze gelmek istemiyor.

"Mesajın içeriğini kontrol edemesek de Bay Hudson'ın telefonunun arşivlenmiş kayıtlarını almayı başardık. O gece bilinmeyen bir numaradan bir mesaj almış. Bay Hudson, mesajı hiç görmediğini ve telefonundan da silmediğini iddia ediyor. Eğer ona inanırsak bu, mesajı başka birinin görüp sildiği anlamına gelir."

Yine nefesler tutuluyor sanki.

Matt aniden başını kaldırıp Lucas'a bakıyor. "Sana yemin ederim bunu ilk kez geçen yıl Alex bana söylediğinde duydum. Bana mesaj attığını bilsem hemen polise haber verirdim."

Lucas cevap vermiyor ama ifadesini izliyorum, şaşırmış görünmüyor. Demek zaten biliyordu.

Stephanie devam ediyor: "Anladığım kadarıyla Andrew Marshall, Nick Wallace ve Isabel Wallace, o gece Matt Hudson'la birlikte bardaymış. O gece Matt'in telefonuna dokunan veya bakan birini gördünüz mü?"

Andrew yanımda duruyor, bu yüzden ifadesini göremiyorum ama Nick endişeli görünüyor.

O bir şey söyleyemeden Isabel söze giriyor: "Bütün gece orada değildim. Erkeklerin hepsi dart oynuyordu, ben de oradan ayrıldım."

"Yalnız mı ayrıldınız Bayan Wallace?"

"Muhtemelen. Çok zaman oldu, hatırlayamıyorum."

"Ben hatırlayabiliyorum," diyor Andrew, "yalnız değildin. Bir adam seni aramaya geldi. Hatırlıyorum çünkü Nick onunla gitmen konusunda biraz endişeliydi. Baş belası birine benziyordu ama Nick'e bu düşmanca görüntünün altında iyi biri olduğuna dair güvence vermek için uğraşmıştın."

Matt duruşunu dikleştiriyor. Andrew'un ona bir şeyi hatırlattığı çok açık.

Stephanie, "O adam kimdi Bayan Wallace?" diye soruyor.

"Tanrım, bilmiyorum! Bu üçünden daha ilginç görünen bir herifle tanışmışımdır işte." Gülüyor, sesi tahtaya tırnak sürtülmesini andırıyor.

"*Biliyorsun*," diyor Matt dişlerini sıkarak. "Onu hatırlıyorum. Doğu Avrupalıya benziyordu. Yüksek alın, iri gözler... Tahminimce Ermeni veya Türk."

Isabel, Matt'e dudak büküyor. "Hafızan benimkinden daha iyi."

Matt, Isabel'e herkesin fark ettiği saf nefretle dolu bir bakış atıyor. "Yüzler konusunda evet. Ama bu sefer adını da hatırlıyorum! Babam fanatik bir Arsenal taraftarıydı ve o zamanlar takımın hocası Arsène Wenger'di. Bu adamın adı bu yüzden aklımda kaldı. Nick'e onu tanıdığını söyledin. Adamın görüntüsü kesinlikle Fransız olmadığını söylemesine rağmen 'Sadece Arsène,' dedin."

Isabel'in kayıtsızlık teşebbüsü zayıflamaya başlıyor, umursamaz bir ifadeyle gülümsemeye çalışırken ağzının bir köşesinin seğirdiğini görebiliyorum. Görünen o ki dedektifler de bunu gözden kaçırmıyor. Stephanie, Matt'in sözleri ona bir şey çağrıştırıyormuş gibi Gus'a bakıyor, gözleri kocaman açılmış halde. Gus başını sallıyor ve odaya geri dönüyor.

Dedektif Brodie, "Sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz Bayan Wallace," diyor.

Korkunç bir sessizlik hâkim oluyor. Ne diyorlar? Söyledikleri kişi Isabel'in erkek arkadaşıysa, Matt'in telefonundaki mesajı okuyan o muydu?

Kocama bakıyorum ve bembeyaz olduğunu görüyorum. Başını öne, Isabel'e doğru uzatıyor. "Sendin, değil mi? Mesajı gören sendin. Mesajın ne anlama geldiğini, Alex'in nerede olacağını herkesten çok sen biliyordun ve ondan, bunu hak ettiğini düşünecek kadar nefret ediyordun."

Nick, "Hadi ama Matt," diyor. "Hemen sonuca atlıyorsun. Bir

adamın Isabel'le buluşmak için bara gelmesi bir şey ifade etmez." Polise döndü. "Biraz abartmıyor musunuz?"

"Bay Wallace, bunu bize bırakın lütfen."

Stephanie King'in yüzünde, bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğini söyleyen bir ifade var ve bu onu heyecanlandırıyor.

Lucas'a bakıyorum. Hislerinin verdiği öfke gözlerinden okunuyor ama daha fazla bir şey anlayamıyorum.

Polis solgun görünüşlü Isabel'i odadan çıkarmak üzereyken Matt kendini durduramıyormuş gibi tekrar konuşmaya başlıyor. "Ve bana şantaj yapmana izin verdiğimi düşününce! Tanrım, çok aptalım!"

Isabel kapıya dönüyor ama Lucas onun yoluna çıkıyor. Polis müdahale etmeden önce konuşmaya başlıyor. Sesinde sakin bir yoğunluk var. "Sana ne hakkında şantaj yapıyordu Matt?" Belli ki bu Lucas'ın bilmediği bir şeydi.

Matt bu konuyu açmamış olmayı diliyormuş gibi görünüyordu ama sonra içini çekti. "Alex'in günlüğünü okumuş. Alex'la aramızda olanları biliyordu."

Polis, Isabel'i odadan çıkarmaya çalışmayı bırakıyor. Sırlar açığa çıkarken onlar da izliyor, dinliyorlar.

"Hangi kahrolası günlükten bahsediyorsun?" Lucas kelimeleri tükürür gibi söylüyor. "Alex hayatında hiç günlük tutmadı. Tanrı aşkına, siz neden bahsediyorsunuz?"

Matt, Isabel'e bakmak için başını kaldırıyor ve bir an sessiz kalıyor. Sonra sanki içinde bir şeyler patlıyor ve odanın diğer ucundan Isabel'e doğru atılıyor, ellerini boynuna doğru uzatıyor.

"Seni kahrolası kaltak! Hepsini sen uydurdun." Matt Isabel'e ulaşamadan Müfettiş onu yakalıyor. Matt'ten daha uzun ve daha iri, ama kocamın öfkesi ona bu mücadeleyi neredeyse kazanmasına yetecek bir güç veriyor. "Alex bana kimseye bahsetmediğini söyledi, Lucas'a bile. Peki sen nereden biliyordun Isabel? Nasıl bilebilirsin?"

Andrew'un kısık sesle mırıldandığını duyuyorum, "İğrenç bir herifsin Matt. O sadece bir çocuktu." Ama tuhaf bir şekilde Lucas kımıldamıyor. Onun şantajdan haberdar olmayabileceğini ama Matt ve Alex'i bildiğini anlıyorum.

Dedektif Brodie, *"Yeter!"* diye bağırıyor. Matt'in kavga çabası azalırken o da elini gevşetiyor. "Dedektif King, lütfen Bayan Wallace'ı çalışma odasına götürün. Geri kalanlar da sakin olsun. Jemma Hudson'ı alıkoyma hususunda hepiniz hâlâ şüphelisiniz. Bu yüzden birçoğunuzu tutuklama tehdidimi yerine getirmemi istemiyorsanız sakinleşmeniz gerekiyor."

Dedektifler sırayla hepimize sert bir bakış atarak Isabel'i odadan çıkarıyorlar. Matt başka bir şey söylemeden terasın kapısına doğru ilerliyor.

Lucas, "Matt, seninle konuşmam gerek," diyor. Sesi sert, sözleri kesik kesik.

Matt bir kez olsun arkadaşını görmezlikten gelecekmiş gibi görünüyor ama başka bir ses donakalmasına neden oluyor.

"Mermileri gördüğümde bir şeyler yapmalıydım." Nick geçmişi hatırlıyormuş gibi bakışlarını sabitliyor. Kimse konuşmuyor, daha fazlasını söyleyeceğinden eminler. "Postada mermiler vardı. Klasik bir çete tehdidi ama Isabel şaka olduklarını söyledi ve kimseye söylememem için bana yalvardı. Korktuğunu biliyordum. Sonra bir gün kanlar içinde, kıyafetleri yırtılmış bir şekilde eve geldi. Düştüğünü söyledi. Ne olduğunu biliyordum, uyuşturucu yüzünden borçlu olduğunu biliyordum, epey yüklü bir borç olmalıydı. Ama ben hiçbir şey yapmadım." Nick'in sesi fısıltıya dönüşüyor. "Hiçbir şey yapmadım."

Kimse konuşamadan, odadan çıkıp kapıyı çarpıyor.

Kimse ne diyeceğini ya da yapacağını bilmiyormuş gibi zaman bir anlığına duruyor. Anlam vermekte zorlanıyorum ama Lucas'a kısa bir bakış atmca onun benimle aynı durumda olmadığını görüyorum. Bir sandalyenin arkasını kavrıyor ve sanki

içindeki tüm hava dışarı atılmış gibi öne doğru sendeliyor.

Matt tekrar kapıya dönüyor.

"Bir dakika dur Matt," diyor Lucas. Nina, kimsenin yiyemeyeceğinden emin olduğum bir akşam yemeğini ertelemekle ilgili bir şeyler mırıldanıp aceleyle odadan çıkıyor.

Andrew oturduğu yerden iniyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Lucas tuttuğu sandalyeyi çeviriyor ve ağır ağır oturuyor, eliyle bizim de aynısını yapmamız gerektiğini işaret ediyor. Matt beni burada istemediğini söyleyen bir bakış atıyor ama hiçbir yere gitmiyorum.

Lucas kısık sesle "Seni ve Alex'i biliyordum," diyor. "Öldüğü geceye kadar bana söylememişti. Ben öyle olduğunu kabul etmesem de, kendi hatası olduğu konusunda kararlıydı. Ama seni asla suçlamadı. O zaman da tahmin etmiştim; çünkü bir gün gülüyordunuz, şakalaşıyordunuz, alay ediyordunuz ve sonra birden onunla konuşmaz oldun. Alex seni savunmak için türlü bahaneler uydursa da –affedilmez bir şey yapıp seni incittiğini söylüyordu ama ne demek istediğini bilmiyordum– ben bunu çok daha affedilmez bulmuştum. Kışkırtanın kendisi olduğuna inanıyordu, bu yüzden de suçu üstüne alıyordu. Annemizin onu sefil hayatındaki her şeyin günah keçisi ilan etmesine alışmıştı." Matt ne Lucas'a ne de bana bakabiliyor. "Sana bir soru sormalıyım Matt ve senin de bana doğruyu söylemen gerek. Aranızda geçenleri herhangi birine anlattın mı?"

Matt kafasını sallıyor. "Hayır! Yemin ederim bunu asla yapmam. Isabel'in bilmesine şaşırdım."

"Ben de öyle. Alex'in ona söylemediğini de günlük tutmadığını da biliyorum. Yine de bir kişiye, sadece bir kişiye söylemiş. Bu hiçbir zaman duyurulmadı ama ona tecavüz eden ilk adam bir servet ödemiş." Lucas derin, titrek bir nefes aldı. "Adama bir bakire vaat edilmiş, bilirsiniz işte ve bizim gözüpek çocuk, işi bittiğinde ona kandırıldığını, daha önce başkasıyla birlikte olduğu-

nu söylemiş. Adam ona vurmuş ve yalan söylemekle suçlamış, ama Alex yalan söylemediğini haykırmış ve söylediklerini daha inandırıcı hale getireceğini düşünerek Matt'in adını da söylemiş. Yine de polise senden hiç bahsetmemiş."

Kendimi kötü hissediyorum ve kelimelerin ağzımdan fırlamasına engel olamıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum Lucas. Isabel, Matt'i yalnızca Alex'i kaçıran adamlardan duymuş olabilirdi, bu da onun olaya karışmış olması gerektiği anlamına geliyor. Hepimiz Nick'in dediklerini duyduk, ama başı ne kadar belada olursa olsun, Isabel kesinlikle birine Alex'i nerede bulacağını söylemezdi, öyle değil mi? Neden böyle korkunç bir şey yapsın?"

Lucas bana bakıyor ve gözlerinde üzüntüden başka bir şey görmüyorum. "Alex'ten nefret ediyordu, bizi ayırdığı için onu suçluyordu ama Isabel bana asla âşık olmadı. Onu çeken esas şey daima benim paramdı çünkü istediği yaşam tarzı için asla yeterli paraya sahip olmamıştı. Matt'in artık keşfettiği gibi Isabel para için her şeyi yapar; başı belada olsaydı, tek derdi buradan yara almadan nasıl çıkacağını düşünmek olurdu."

Isabel'in ona olan hisleri konusunda yanıldığını düşünüyorum ama artık bir önemi yok.

Matt'in yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var ve kendi kendine konuşuyormuş gibi bir şeyler söylemeye başlıyor. "Alex'in öldüğü gece Isabel beni bulmaya geldiğinde terasta oturuyordum. Alex yanımdan ayrılalı en azından yarım saat olmuştu ve Isabel'in saçları ıslaktı. Biraz önce duş aldığını söylemişti." Lucas'a bakıyor. "Sence..."

Lucas başını arkaya yatırıp inliyor. Matt uzanıp arkadaşının omzunu kavrıyor, ben de masanın üzerinde duran elini tutuyorum. Burada ne olmuş ya da Lucas ne yapmış olursa olsun o, kız kardeşi vahşice saldırıya uğrayan ve yıllar sonra öldürülen bir adam ve Alex'in yaşadığı acıların her bir zerresine tanıdığı biri

yol açmış gibi görünüyor. Ona biraz zaman veriyoruz, sonunda başını indiriyor.

"Umarım sizi bu cehenneme neden soktuğumu zamanla anlarsınız. Hayatımıza aldığım insanlardan hangisinin katil olduğunu bilmem gerekiyordu. Alex, geçen yıl burada olduğunuz ilk geceye kadar, kaçırılmasının tanıdığı biriyle bağlantılı olduğundan asla şüphelenmediğini Chandra'ya söylemiş. O zaman bile kim olduğu hakkında zerre kadar fikri yokmuş. Belki Isabel'in bir katil olduğunu asla kanıtlayamazlar ama adam kaçırmak için komplo kurmak da ciddi bir suçtur. Onu yıllarca hapiste tutacaklar."

Lucas kelimeleri söylerken bana bakıyor ve pişmanlıkla gülümsüyor, gözlerindeki mesajı alıyorum.

Nihayet son parça da yerine oturuyor. Şimdi her şeyi anlıyorum.

76

Matt'in ağzından Arsène adı çıktığı an Stephanie, heyecanla sarsıldığını hissetti. Bu adı görmüştü –Alex'in kaçırıldığı gece, bir suç çetesinin Sessiz Adam olarak bilinen önderine gelen aramaların listesinde bu ad vardı– bu yüzden Gus polisin uyarılarını Isabel'e sıralarken, Stephanie çabucak telefon kaydına göz attı.

Alex, Blair Jarrett'ın kameriyesinden kaçırılmadan yaklaşık elli dakika önce Arsan Manukyan ve Miraç Bozkurt arasında bir telefon görüşmesi oldu. Isabel, Arsan'a anlatmıştı ve o da bilgiyi diğerine aktarmıştı. Bunca zamandır gözlerinden kaçan ilişkiyi sonunda yakalamışlardı ve Stephanie bir an mutluluk duydu; ama Isabel'i mahkûm etmek bir yana, ellerindeki bilgilerin suçlamaya bile yetip yetmeyeceğini zaman gösterecekti. Telefondaki mesaj olmadan kanıtlamak zor olacaktı. Tek umutları Bozkurt ve Arsan'ı mahkûm edecek delilleri bulmak ve içlerinden birinin bu bilginin Isabel'den geldiğini kabul etmesiydi.

Stephanie, Isabel'i sorgu için karakola götürmekle görevli polisin arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, kendini deri berjere bırakıp bacaklarını uzattı. "Çok yoruldum."

"Ben de, ayrıca açım! Ama aferin sana. Listedeki o ismi nasıl hatırladın hiç bilmiyorum."

"Doğuştan gelen bir yetenek," dedi sırıtarak. "İyi haber şu ki, Hampshire polisi Arsan'ı nerede bulacağını biliyor. Yıllardır ra-

darlarındaydı. Sence bu, Alex'i Isabel'in öldürdüğü anlamına gelir mi?" diye sordu Stephanie.

Gus omuz silkti. "Kesinlikle güçlü bir olasılık. Alex'in bunu çözdüğünü bilseydi, Majesteleri'nin zevkine yönelik uzun bir görevden kaçınmak, Isabel için çok büyük bir gerekçe olurdu. Yine de öldürüldüğüne dair bir kanıtımız yok ama açıkçası kurcalamaya da devam etmemiz gerek. Soruşturmadığımız bir davayı çözdük, nasıl da akıllıyız!"

Kederli bir ifade takındı, Stephanie de haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Devam eden üç soruşturmaları vardı ve üçü de çözülmemişti. Hâlâ Alex'in öldürülüp öldürülmediğini ya da Lidia'ya ne olduğunu bilmiyor ve daha da önemlisi Jemma'ya kimin saldırdığına dair kanıt bulmak için çırpınıyorlardı.

O sırada kapı çalındı.

Stephanie açmak için ayağa kalktı. "Jemma! İyi misin? Senin için ne yapabiliriz?"

Kadının yüzüne bir kararlılık ifadesi hâkimdi, Stephanie içeri girebilsin diye kenara çekildi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Isabel'in çıktığını gördüm ve sizinle konuşmak için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm."

"Tabii. Aklına bir şey mi geldi?"

Jemma başını iki yana salladı. "Bakın, az önce başıma gelenleri düşünüyordum. Gerçekten korkunçtu ve beni bulduğunuz için size minnettarım..." Devamında bir "ama" gelecekti, Stephanie bunu biliyordu. Gus'ın sert ifadesine baktı. Sanki ne düşündüğünü biliyormuş da bundan hoşlanmıyormuş gibi dikkatle Jemma'yı izliyordu.

Jemma derin bir nefes aldı ve sözler ağzından hızla döküldü.

"Kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma suçu için verilmesi muhtemel cezayı araştırdım ve bunu yaşamasını isteyecek kadar nefret ettiğim kimse yok. Bu yüzden, bana saldıran kişi –kişiler–

aleyhinde suçlamada bulunmak istemediğimi size söylemek için geldim."

Gus sandalyesinde öne doğru eğildi, kaşlarını çattı. "Sana acımasızca davrandılar Jemma. Arkadaşın olsalar bile böyle bir davranışın mazereti yoktur."

"Neden yaptıklarını galiba biliyorum ve esas niyetlerinin de bana zarar vermek olduğunu düşünmüyorum."

Gus, "Öyleyse söyle bana. Sana saldırmayı, seni uyuşturmayı, başına bir torba geçirerek yukarıya sürüklemeyi, ağzını tıkamayı, bağlamayı, öldürülüp öldürülmeyeceğini merak eder halde seni orada saatlerce bırakmayı neden gerekli gördüler?" diye sordu.

Stephanie, belli ki Jemma'yı şaşırtmak ve ona yaşadıklarını hatırlatmak amacıyla söylenen bu sözlerin etkisiyle yüzünü buruşturdu. İşe de yaradı. Jemma'nın gözleri yaşlarla doldu ve Stephanie, Gus'a sert bir bakış attı ama Gus umursamadı.

"Bak, hayatımın en kötü deneyimiydi ve yaptıkları şeyi onaylamıyorum ama bir yandan da onları suçlamıyorum."

Gus arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Jemma ama bu ciddi bir suç. Olur da faili tespit etmeyi başarırsak, kovuşturmanın düşme ihtimalinin çok az olduğunu düşünüyorum. Bu olduğunda senden de tanıklık etmen istenecek."

Jemma başıyla onayladı. "Peki. Ama şimdi nerede durduğumu biliyorsunuz, buradan sonrasını size bırakıyorum. Ve benim için yaptıklarınızı gerçekten takdir ediyorum. İkinize de teşekkür ederim."

Bunun üzerine Jemma, özür dilermiş gibi bir ifadeyle onlara gülümseyip odadan çıktı.

Gus kalemini masaya fırlattı. "Lanet olasıca kadınlar. Onları asla anlayamayacağım."

Stephanie, bu yorumuyla ilgili bir eleştiri yapmamaya karar verdi. Günün en büyük kısmını Jemma Hudson'a ne olduğunu

çözmeye çalışarak geçirmişlerdi ve Gus'ın şu an duyduğu öfkeyi anlayabiliyordu.

Gus, "Neden böyle bir şeye karar verdi ki?" diye bağırdı. "Sence biri onu zorluyor mu?"

"Belki de kendisini alıkoyan kişinin, şantajı gizlemek için polisin dikkatini dağıtmak isteyen Matt olduğunu düşünüyordur."

Ayağa kalktı ve Gus'ın oturduğu tarafa yürüdü. Etrafta kimsenin olup olmadığını anlamak için dışarıya hızlıca bakıp eğildi ve başının üstünü öptü. "Bugün gerçek bir yıldızdın Dedektif Müfettiş Brodie. Seni eve götürüp biraz sevgi ve takdir göstersem nasıl olur? Bu akşam burada yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum, haksız mıyım?"

Gus başını kaldırıp ona hafifçe gülümsedi. "Kulağa iyi geliyor."

O anda, onları kimin gördüğünü umursamadı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bu adam onundu ve gitmesine izin vermeyecekti. Gelecek hakkında telaşa kapılmamaya, bir şekilde halledeceklerini bilerek, geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye yemin etti.

Dışarıdaki gölgeler uzuyordu ve Polskirrin'i, Adli Tıp ekibi işini tamamlayana kadar burada kalacak olan üniformalı memurların kontrolüne bırakmanın zamanı gelmişti. Stephanie yarın dönecekti; Lidia'ya ne olduğunu öğrenene kadar bu işin peşini bırakamazdı.

Uzanıp dizüstü bilgisayarının fişini çekmek üzereyken bir bildirim sesi duyuldu, mesaj Penzance'taki soruşturma ekibinden geliyordu. Görünüşe göre sonunda Lidia Dalca'nın en yeni fotoğraflarına kavuşmuşlardı. Stephanie açmak için tıkladı ama gelenleri görünce inledi. Selfie tarzında poz vererek ve somurtarak çekilmiş bu fotoğraflara bakarak Lidia'nın gerçekte nasıl göründüğüne dair net bir izlenim elde etmek zordu.

En uygunu, kısa bir yelek giydiği ve gülümsediği kareydi. Kameraya hafifçe arkasını dönmüş, omzunun üstünden arkaya

bakıyordu. Mutlu sırıtışı Stephanie'nin yüzüne de anlık bir gülümseme getirdi, ta ki bu kızı bir yıldır kimsenin görmediğini veya duymadığını hatırlayana kadar. Şimdi neredeydi? Ona ne olmuştu?

Stephanie, onu bulamadıkları için duyduğu pişmanlıkla fotoğrafı kapatmak üzereyken gözüne bir şey takıldı. Ekrana baktı, fotoğrafı büyüttü ve bilgisayarındaki başka bir dosyayı aceleyle açtı.

"Lanet olsun! Gus, gel de şuna bak."

77

Dedektifler kararımın üzerinde pek durmuyorlar ama onları kim suçlayabilir? Tanıklığım olmadan, kaçırılmamı biriyle ilişkilendirmekte zorlanacaklarını düşünüyorum ama ben kim olduğunu artık tabii ki biliyorum. İkisinin de kim olduğunu biliyorum.

Ve nedenini de biliyorum.

Korkuyu ya da acıyı affetmek zor ve müfettişin sözleri kulaklarımda çınlıyor. Beni susturmalarının başka bir yolu olmalı diye düşünmeden edemiyorum. Polisi aramamı engellemek istediler ama çok geç kaldıklarını fark etmemişlerdi. Bu aramayı yaparak yokuş aşağı yuvarlanmaya başladım, hızlandım ve sonucun muhtemelen en az üç kişi için yıkım olacağını biliyorum.

En çok üzüldüğüm Nina. Acı çekeceğini biliyorum ve işleri, olacağını bildiğimden daha da kötü hale getirmek istemiyorum. O da bir kısmını tahmin etmişti. Bana sandviç getirdiğinde, beni alıkoyanın kim olduğunu keşfettiğini biliyordum. Ama her şeyi tamamıyla bildiğini sanmıyorum.

Matt odada, eşyalarını topluyor. Yukarı çıkarsam yüzüme bakamayacak. Yapmamız gereken tartışmayı benim açmamı bekleyecek. Ama henüz hazır değilim, o yüzden arkadaki terasa çıkıyorum.

Kimseyi görmek istemiyorum, bu yüzden huzurla saklanmak için Japon bahçesine gidiyorum. Yolun yarısına geldiğim-

de Lucas'ı görüyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Pagodanın içinde, göremediğim biriyle konuşuyor. Aklım bana koşmamı söylüyor, bacaklarım kaçmaya hazır. Ama kalbim, bana onunla yüzleşmem gerektiğini söylüyor, bildiklerimi ona anlatmalıyım. Bu beni eskisinden de büyük bir tehdit haline getiriyor ama ayaklarım, neredeyse kendi istekleriyle hareket etmeye devam ediyor.

Nasıl karşılayacak? Bu sır için *birini* öldürmeye değer mi?

Olabilir.

Basamakların sonuna geldiğimde beni duyuyor ve telaşla başını çeviriyor. Pagodadan çabucak çıkıyor ve bana doğru yürüyor, beni oradaki kişiden uzak tutuyor.

Ama saklamasına gerek yok. Kim olduğunu biliyorum.

"Jemma, iyi misin?" diye soruyor. Sesi endişeli geliyor.

"Sayılır, ama senin sayende değil, haksız mıyım?"

Gözleri benimkileri arıyor ve sonra bir an için onları kapatıyor. Tekrar açtığında gördüğüm tek şey üzüntü oluyor. "Çok özür dilerim Jemma. Yaptıklarımı savunamam."

En azından inkâr etmiyor ve taş banka ağır bir şekilde otururken vücudumda kalan son korku da süzülüp gidiyor.

"Evet, savunamazsın. Kesinlikle çok korktum Lucas. Öleceğimi sandım." Sesimin çatladığını duyuyorum ve kendime kızıyorum. Güçlü olmam gerekiyor, şu anda sahip olduğum bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Yanıma oturuyor ama bana dokunmuyor. Etini bedenimde hissetmenin beni ürküteceğini herhalde biliyordur.

"Yaptıklarımı mazur gösteremem, denemeyeceğim bile ama asla bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Sana ilaç verdim çünkü böylesinin senin için daha kolay olacağını düşündüm. Midazolam kaygıyı azaltır ve olanları da unutturması gerekir."

"Lanet olsun, hiç de işe yaramadı. Taş kesilmiştim ve olan her şeyi hatırlıyorum."

Lucas başını eğiyor. "Yaptığım şeyin bana ne çok utanç verdi-

ğini anlatamam ama Alex'i kimin öldürdüğünü bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Polisi aramanı durdurmak zorundaydım, ortalığı karıştıracaklarını düşündüm. Senin çoktan aradığını bilmiyordum. İyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına geldim ve o zaman seni az kalsın bırakacaktım, ama bunu polise bildirmen gerekirdi ve o zaman da üstümüze gelirlerdi. En sonunda yaptılar zaten."

Buna gülüyorum. "Her şeyi çözeceklerinden korktun, değil mi?"

Sonra ne kadarını bildiğimi ölçmeye çalışarak bana baktı. Ama emin değil, bu yüzden yapabileceği en iyi şey telafi etmeye çalışmak.

"Seninle polise geleceğim. Onlara söyleyeceğim, yaptığımı kabul edeceğim. Çok kızgındım ve bazı kötü kararlar verdiğimi biliyorum. Muhtemelen en kötüsü olmasa da onlardan biri sendin."

"Ya Chandra?" diye soruyorum.

Gerçek bir şaşkınlık gibi görünen bir ifadeyle bana bakıyor. "Chandra'ya bir şey yapmadım, yemin ederim. Kimsenin bir şey yapmadığından eminim. Andrew bana stresin midesini bulandırdığını söyledi ve kendi ilaçlarının işleri daha da kötüleştirdiğini düşünüyor."

"Peki suç ortağın? O da polisle yüzleşecek mi? Bana olanlar için o da senin kadar suçlu."

Şimdi korkmuş görünüyor ama kendisi için değil.

"Onu suçlama Jemma. Sadece istediğimi yaptı."

Hâlâ anlamadı.

"Onlara kim olduğunu söylemeyeceğim Lucas, ona saklandığı yerden çıkmasını söyleyebilirsin."

Bana doğru eğiliyor. Sanırım yalvaracak. Mevcut durumu korumak istediğini biliyorum ve ona müsaade edip etmeyeceğime şimdilik karar veremiyorum. Ama arkamda bir ses duyduğumda karar elimden alınıyor.

"Bay Jarrett!" Bu Stephanie, sesi telaşlı ve biraz da nefes nefese. "Üzgünüm efendim ama sizinle konuşmamız gerek. Çalışma odasına gelebilir misiniz?"

"Bekleyebilir mi Çavuş? Sadece Jemma'nın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Biraz abartı oldu ama yorum yapmıyorum.

"Sizinle konuşmamız gerek efendim ve gerçekten bekleyemez."

Dedektif Brodie'nin arkada, basamakların başında durduğunu fark ediyorum.

"Burada konuşabilir miyiz?" diyor Lucas. "Jemma'nın önünde konuşmamız beni rahatsız etmez."

Stephanie'ye bakıyorum, kararsız görünüyor.

"Hayli hassas bir konu efendim. Bence baş başa konuşsak daha iyi olur."

Lucas sinirleniyor. En kötüsünün bittiğini ve artık herkesin eve gideceğini düşünüyordu. Ayağa kalkıyor, ben de yanında duruyorum.

"Lütfen çavuş, bugünün ifşaatlarından sonra ne olursa olsun bana da söyleyin."

Stephanie hafifçe omuz silkip bize katılmak için yürüyen patronuna dönüp bakıyor.

Dedektif Brodie, "Aslında Bay Jarrett dışında geçen yıl sahildeki cesedi gören tek kişi olduğu için Bayan Hudson'ın burada olmasının iyi olacağını düşünüyorum," diyor. "Bay Jarrett, kimliğini doğruladığınızda, ölen kişinin yüzüne baktığınızı söylemiştiniz. Doğru mu?"

Lucas'a bakıyorum, dudakları bembeyaz olmuş. "Evet. Sudan çıkarmadan önce nefes alıp almadığını kontrol etmek için kafasını kaldırmıştım. Almıyordu. Saçları yüzüne ve boynuna dolanmıştı ama Alex olduğunu biliyordum. Her gece orada yüzerdi. Kayalar derisini biraz çizmişti ve suyun etkisiyle büzüşmüştü, bu

yüzden de gelgit onu kıyıya bıraktığında, yüzü aşağı gelecek şekilde yatırdım. Kimsenin onu böyle görmesini istemedim."

"Bayan Hudson?"

"Hayır, yanına yaklaşmadım. Ama saçını tanıdım."

Lucas, "Bunu neden şimdi soruyorsunuz?" diyor.

Stephanie, "Kız kardeşinizin sol omzunda dövme var mıydı?" diye soruyor.

Konunun nereye gittiğini biliyorum ve Lucas'ın yakınımda duran vücudundaki gerilimi hissedebiliyorum.

"Bilmiyorum. Her zaman uzun kollu şeyler giyerdi ve yalnız yüzmeyi tercih ederdi, bunu zaten söylemiştim. Ne tür bir dövme?"

"Küçük bir kelebek."

"Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

Dedektif Brodie, konuşurken Lucas'ın yüzünü izliyordu. "Çünkü az önce Lidia Dalca'nın fotoğraflarını aldık. Sol omzunda kelebek dövmesi vardı. Hafızası şaşırtıcı derecede iyi olan Çavuş King, cesedi hatırlıyordu. Fotoğrafları inceledik, Polskirrin Koyu'nda ölü bulunan kişinin benzer bir dövmesi gerçekten varmış. Üzgünüm Bay Jarrett ama cesedin Alexandra Lawrence'a ait olmadığına inanıyoruz; o gece ölen Lidia Dalca'ydı. Maalesef siz görmeyi beklediğiniz şeyi görmüşsünüz sadece – kız kardeşinizi."

Lucas tekrar banka oturuyor ve başını eğiyor. Titrediğini görebiliyorum. Bunu beklemiyordu. Kimse konuşmuyor ve polis ona söylenenleri hazmetmesi için zaman veriyor.

Sonunda başını kaldırıyor, duygularının yoğunluğu, sesinin çatlamasına neden oluyor.

"Size düğünümden önceki gece intihar etmeyeceğini söylemiştim."

Gus Brodie nazikçe konuşuyor: "Bunun çok büyük bir şok olduğunu biliyorum efendim ama sizinle konuşmalıyız. Kurbanın saklanan DNA'sını kontrol edebilmek için Lidia'nın annesinden

kan örnekleri isteyeceğiz ama bu arada kız kardeşinizin nerede olduğunu da düşünmeliyiz."

Lucas onlara bakıyor. "Bence video her şeyi anlatıyor. Kendini öldüreceğini kastetmiyordu; gideceğini kastediyordu. Dışarıda bir yerlerde ve eğer bulunmak istiyorsa elbet bulunacak."

Brodie ona kısılmış gözlerle bakıyor. Neye inanacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyorum.

"Birinin kardeşinizi öldürdüğünü düşünmüştünüz. Şimdi de Lidia'yı öldürmeyi planladıklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır," diyor Lucas. "Belli ki Isabel, Lidia'yı Alex sanmış. Şey, bilmiyorum. Lütfen bana bunun hakkında düşünmem ve her şeyi anlamam için biraz zaman verir misiniz?" Stephanie patronuna baktı. "Elbette. Hazır olduğunuzda çalışma odasında olacağız."

Dönüp yanımızdan ayrılıyorlar.

* * *

Polisler gideli beş dakika oldu, ne Lucas ne de ben tek kelime ettik. Konuşsam mı konuşmasam mı bilemeden yanına oturuyorum.

"Biliyordun, değil mi?" diyor sonunda.

"Evet." Yaptığı her şeye rağmen ona sempati duyuyorum. "Parçaları bir araya getirmem biraz zaman aldı. Alex'in, ölmeden bir ay önce çektiğini söylediğin fotoğrafını bize gösterdiğinde canımı sıkan bir şey oldu. Chandra da fark etti ve benimle bunun hakkında konuşmayı planladı. Sonra hatırladım. Fark ettiğimiz şey bileklikti, Chandra bunu Alex'e öldürüldüğü gün vermişti ama fotoğrafta da kolunda bu bileklik vardı. Olduğu gibi bıraktığını söylediğin dairenin banyosundaki kontakt lens temizleyicisi. Kusursuz gören biri neden lense ihtiyaç duysun? Tabii göz rengini değiştirmeyecekse... Ona aldığın ve birini ormanda kaybettiği küpeler. Onları başka kim takar? Sanırım evinde vakit geçirmeyi

seviyor ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyor. Ah, bir de ceset bulunmadan önceki gece arabanızın buradan ayrıldığını duymuştum." Bir an duraksayıp pagodaya bakıyorum. "Alex, artık çıkabilirsin."

Essi olarak tanıdığımız kız, sığınağından çıkıp ağır ağır yürüyor; gri gözleri korkuyla dolu, ne yapacağımdan emin değil. Ben de değilim.

"Burada olmak riskli değil miydi?" diye soruyorum.

Alex'in sesi sakin, gergin ve aksandan eser yok. "Lucas gelmemi istemedi ama ben güvenli olduğunu düşündüm. Eski Alex'e hiç benzemiyorum ve Nina'dan uzak duruyorum. Garip bir durumda onunla konuşmak zorunda kaldım ve kocaman gülümsedim, bu geçmişte bende çok nadiren gördüğü bir şeydi. Ama burada olmak, dinlemek, neler öğrenebileceğimi görmek istedim."

Düz burnu, kızıla dönük sarı saçları, kırmızı ruju, gri gözleri, vücudundaki çok daha fazla eti ve yüzündeki gülümsemeyle neden kimsenin onu tanımadığını anlayabiliyorum.

"Önemli olmadığını düşündük çünkü asıl planımız, oyunun sonunda benim ortaya çıkmam, masada yerimi almam ve beni öldürmeye çalışan kişiyle yüzleşmemdi. Biri beni daha önce tanısaydı, planı ona göre düzenlerdik. Ama kimsenin tanımayacağını biliyorduk. İnsanlar tabaklarını temizleyen veya yataklarını toplayan kıza pek dikkat etmiyorlar."

Haklı olduğuna şüphem yok, Lucas'a dönüyorum. "Soruşturmada korkmuştun. Alex'in ölümünün ayrıntılarını dinlerken üzüldüğünü sanıyordum ama esasında korkuyordun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Yakın bir akraba tarafından kimlik tespitinin standart bir uygulama olduğunu ve bunun da polisin ihtiyaç duyduğu tek şey olduğunu biliyordum ama sana bir fotoğraf gösterebileceklerini düşünmeye devam ettim. Onu çok az tanıyordun ama Andrew geldiğinde dehşete kapıldım. Her şey bittiğinde ve intihar olduğuna hükmedildiğinde Alex'in ölmesini

kimin istediğini bulmaya çalışmak için plan yapmaya başlayabildim. Saplantılı davrandım çünkü eylemleri beni savunulamaz kararlar almaya zorladı."

Ne demek istediğini biliyorum ama yine de dile getirmemem gerekiyor. "Lidia'nın ailesine yaşattığın acıyı affetmekte zorlanıyorum."

"Biliyorum," diyor Lucas. "Bundan kesinlikle utanıyorum, böyle olmaması gerekiyordu. Ani bir karardı ve o zamandan beri de pişmanım. Ama çektiği onca şeyden sonra Alex'i güvende tutacağıma yemin etmiştim ve başaramadım. Hiçbirini planlamadım ve bunun affedilmez olduğunu daha en başında biliyordum ama bir çıkış yolu bulamadım. Bu konuma getirildiğim için çok kızgındım, daha iyi bir çözüm bulamadığım için kendimden iğrendim." Alex'e baktı. "Ama Alex'e asla kızmadım. Nasıl hissettiğini anladım." Ona nazikçe gülümseyip bana dönüyor. "Doğru olduğuna inandığın her şeyi yapmalısın Jemma. Seni suçlamayacağım, Alex de suçlamayacak."

Onlardan uzaklaşıp basamakları çıkarken göğsüm ve uzuvlarım hüzünle ağırlaşıyor. Güneş şimdi gökyüzünde alçalmış, yakında batacak; bu iyi, çünkü günün artık bitmesini istiyorum.

Matt balkonumuzda durmuş beni arıyor. Vermem gereken bir karar daha. Ama şimdilik tek yapmak istediğim buradan –hepsinden– olabildiğince uzağa gitmek.

Sonsöz

Jemma'nın bizden uzaklaşmasını izliyorum. Peşinden koşmak, ona bunun Lucas'ın hatası olmadığını söylemek istiyorum. Hata benim. Korktuğum için ona yaptırdım. Ölmek istemiyordum ama biri beni öldürmeye çalıştı. Kendi gözlerimle gördüm.

On iki yılımı Matt'in mesajımı görmezlikten geldiğine inanarak geçirmiştim, ona ihtiyacım olduğunda imdadıma koşmamıştı. Yine de kimseye söylemedim. Polisin onu bizim hakkımızda sorgulayacağını, hatta ondan şüpheleneceğini düşündüm, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Önemli olduğunu düşünmedim.

Sonra, yemekte herkes konuşurken, Isabel, Matt'in telefonunu her zaman gösteriş yapmak için masanın üzerinde bıraktığından bahsetti ve o anda, başka birinin mesajımı okumuş olabileceğini anladım. Ama kimdi?

Herkes Lucas'ın düğününden önceki gece yatmaya gittiğime inanıyordu, Matt hariç herkes. Ama sonunda ondan ayrılıp karanlıkta patikadan aşağı indiğimde sahile ulaştım ve orada başka birinin olduğunu gördüm. Bir kız. Kim olduğunu bilmiyordum ve onu korkutmak istemedim, bu yüzden yolun sonundaki gölgelerde durdum. İç çamaşırlarına kadar soyunmasını, topuz yapılmış siyah saçlarını dağıtıp denize koşmasını izledim.

Çok mutlu görünüyordu, tıpkı benim her gece yaptığım gibi arkasını dönüp yıldızlara gülümsüyordu. Sonra döndü ve körfeze doğru yüzdü.

Aniden solumda bir hareket hissettim, kayıkhaneden gelen bir şey vardı. Işıklar kapalıydı ama siyah dalgıç giysisi içinde kayaların en uç noktasına kadar koşan bir figürü seçebiliyordum. Kız, körfezin okyanusa açıldığı yere ulaşmıştı ve figür, Lucas ve arkadaşlarının pek çok kez yaptığı gibi, neredeyse hiç ses çıkarmadan suya daldı.

Pek bir mücadele olmadı. Ufak tefek bir kızdı ve güçlü bacaklar etrafına dolandı, başı suyun altına itildi, kolları iki yanında sıkıca tutuldu. Sonra sahile doğru uzun, ağır kulaçların geldiğini gördüm ve döndüm. Eve, Lucas'a koştum.

Terasta Nina'yı arıyordu. Yolun sonunda belirdiğimde bana doğru koştu.

Delirmiş gibiydim. "Lucas, biri beni öldürmeye çalıştı! Tanrım, Lucas, biri ölmemi istiyor! Öldüğümü sanıyorlar. Ölmek istemiyorum Lucas. Öyle olduğunu sanıyordum ama yok, istemiyorum." Ağlıyordum, inliyordum. Lucas beni sakinleştirmek için sarstı ve ne olduğunu görmek için sahile geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Yolda kimseye rastlamadık; katil, ormandan geçerek eve gitmiş olmalıydı.

Hıçkırıklarımı durduramıyordum ve Lucas'ın bana inanmadığını biliyordum. Yine de denize daldık ve etrafı aradık, daireler çizerek cesedi bulmaya çalıştık. Başarısız olduk ve Lucas yanılmış olabileceğimi söyledi. Yanılmadığımı biliyordum. Neyse, kıyafetleri sahildeydi.

Polisi aramak istedi, beni güvende tutacağını söyledi. Ama kimse, her an öleceğini düşünerek alıkonulmanın, kendi isteğin dışında tutulmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Başına gelene kadar...

Yıllar önce, adamlar birbiri ardına gelirken ve çırılçıplak, titreyerek yatarken başıma gelenlerin her saniyesini hatırlıyorum. Her gün bu düşünceyle yaşıyorum ama Polskirrin her zaman benim güvenli yerim olmuştu ve birdenbire işler değişti. Bir saniye daha kalamazdım.

Lucas bana yalvardı, Nina'nın gününü mahvedecektim. Ama çok korkmuştum.

"Katilin benim öldüğüme inanması gerekiyor," diye bağırdım. "Düğünde beni görürse tekrar dener!"

"Ama ortadan kaybolursan kapsamlı bir soruşturma yapılır. Sen çok paraya değersin Alex -babam gereğini yapmıştı- kimse benden bunu öylece bırakmamı bekleyemez."

Sonunda tüm temelleri hazırlamamız gerektiğine karar verdik. Kaybolmam için bir açıklamaya ihtiyacımız olursa diye -belki de Nina'nın iyiliği için- video çektik. Sevgili Nina. Benim yüzümden çok acı çekti. Diğer herkese Lucas'ın beni bulamadığı söylenecekti. Kayıkhanede değildim, bu yüzden bir süreliğine uzaklaşmaya karar vermiş olmalıydım. Garip bir karar olduğunu düşünebilirlerdi ama muhtemelen klasik Alex davranışı deyip geçerlerdi. Katil, tabii ki, Lucas'ın yanıldığına, benim öldüğüme, denizde sürüklenip gittiğime inanacaktı. Videonun intihar mesajı olarak görüleceği aklımıza bile gelmemişti. Isabel bunu merak etmiş olmalı; başından beri kendimi öldürmeyi planlıyor olsaydım, yaptığı şeyi yapması gerekmeyebilirdi belki.

Cesedin herkes gittikten çok sonra kıyının daha yukarı kısımlarına vuracağını düşünmüştük ve kimse bunun Polskirrin'le ilgisi olduğunu düşünmezdi. Katil gelir de öldürdüğü kişinin ben olmadığımı anlar diye kızın kıyafetlerini almıştık, bu yüzden onu koya bağlayacak hiçbir şey yoktu ve her ihtimale karşı onun kıyafetlerini de benimkiyle değiştirdik. Chandra'nın bana verdiği bilekliği de çıkarıp tiksintiyle çakılların üzerine fırlatmıştım. Belli ki bana güç ya da kararlılık falan vermemişti. Paramparça olmuştum.

Gece üçte Lucas beni bir arkadaşının boş evine götürdü, ülke dışına çıkana kadar orada kalacaktım. Olanları tekrar tekrar düşünmekten, kim olabileceğine karar vermeye çalışmaktan kendimi aylarca alamadım. Matt'in sahile inecek zamanı var mıydı? Evet, ormandan geçebilirdi ve birçok yönden de beni öldürmek için en

iyi gerekçeye sahip olan oydu. Ya da biz öyle sandık. Peki ya Andrew? Nick? Isabel'den bir an bile şüphelenmedim.

Lucas mesajımı "keşfetmek" için ertesi sabah erkenden koya gitti. Bunun yerine kızın cesedini suda yüzerken buldu ve ne yapacağını bilemedi. Katil hayatta olduğumu -yanlış kişiyi öldürdüğünü- anlayacak ve yeniden tehlikede olacaktım. Sonra Ivana adımı haykırmaya başladı ve Lucas yeterince hızlı düşünemedi. Bir delilik ânında, benim attığım bilekliği gördü ve kızın bileğine geçiriverdi. Polise cesedi Ivana'nın bulduğunu söyledi. Böylesi daha iyi görünüyordu ama sonra tabii ki kadının gönderilmesi gerekiyordu.

Lucas beni korumaya çalışıyordu ama sonrasında yaptıklarından kendisi de dehşete düştü. Ne var ki benim için yapmıştı. Yıllar önce beni yüzüstü bıraktığını düşünüyordu. Kaçırılmamın, tüm tecavüzlerin kendi suçu olduğunu düşünüyordu ve beni asla annemle yalnız bırakmaması gerektiğine inanıyordu.

Elbette yanılıyor.

Sonunda beni güçlü kılmak ve bir daha asla korkmayacağımdan emin olmak için Finlandiya'daki bir kliniğe gitmeye ikna etti. Beni ikna edebileceğini hiç düşünmemiştim ama etti.

Kendi ahlak ve dürüstlük kurallarının her birini benim için çiğneyen ağabeyime bakıyorum ve korkuyorum. O ve ben, adaletin gidişatını bozmak için komplo kurmaktan suçluyuz. Bunu biliyoruz. Ayrıca ikimiz de hapse girebiliriz.

Lucas'ın bir sonraki kararını, üç büyük endişenin yönlendireceğini biliyorum: ben, Nina ve vakıf üzerindeki etkisi. Kendini düşünmeyecek bile. Ama bununla yeterince uzun süre mücadele etti.

Ayağa kalkıp elini uzatışını izliyorum. Ne yapmak istediğini biliyorum - tek bir yalan daha söyleyecek hali kalmadı.

Elini tutuyorum ve birlikte eve, çalışma odasına ve polise doğru yürüyoruz.

Teşekkürler

Araştırma, kitap yazmanın en çok zevk aldığım aşamalarından biri ve bu romandakinden daha fazla araştırma yapmayı düşünemiyorum. İnsanların gerçekleri doğru anlamama yardım etmek için zamanlarını böylesine cömertçe vermelerinden ötürü mahcup haldeyim. Herhangi bir hata tamamıyla ve sadece bana aittir.

Her zaman olduğu gibi, katkıları çok önemli ve çok aydınlatıcı olan polis danışmanım ve eski bir dedektif başmüfettişi olan Mark Gray'e teşekkür ederek başlamalıyım. Bir cesedin en yakınları tarafından –özellikle de bir cinayet mahallinde– teşhis edilme sürecine dair ayrıntılı açıklamaları bu hikâyenin şekillenmesine çok yardımcı oldu ve soruşturma süreciyle ilgili en küçük ayrıntılara dair sorduklarıma yorulmadan yanıt verdi.

Newlyn limanında onlara yaklaştığımda ve denize belirli bir giriş noktası göz önüne alındığında, cesetlerin nereye batabileceğini sorduğumda bana açıklamak için ellerinden geleni yapan Penlee Cankurtaran ekibinden bahsetmeliyim. Sonunda bu bilgiyi kullanmadım ama bana zaman ayırıp bilgilerini paylaşmaları çok iyi oldu.

Koy ve ev için isim aradığımız yarışmada *Polskirrin*'i öneren sevgili okuyucularımdan Amelia Coffen'a teşekkürler. Bayıldım!

Wildfire Publishing'deki herkese, özellikle Kate Stephenson, Ella Gordon ve Alex Clarke'a ve daha geniş Headline ekibine çok teşekkürler. Bu kadar profesyonel ve kendini işine adamış bir grup insanla çalışmak bir zevk.

Yazma hayatım için paha biçilmez bazı kişiler var ve bu listenin başında menajerim Lizzy Kremer geliyor. O ve David Higham Associates'taki meslektaşları –özellikle Maddalena Cavaciuti, Harriet Moore ve dış haklar departmanı– gerçek bir rüya takımı!

Tish McPhilemy ofiste aklımı başımda tutuyor ve yaptığı her şeye ışıltı katıyor, iyi mizahıyla idari görevlerin artık görmezden gelinemeyeceği o günleri aydınlatıyor.

Bir yazarın hayatı bazen biraz izole olmayı gerektirebilir, bu nedenle etkinliklerde veya çevrimiçi olarak sohbet ettiğim, geribildirimleri ve destekleriyle bana karşı çok nazik ve cömert olan tüm yazarlara, blog yazarlarına ve okurlara özel bir teşekkür borçluyum.

Ve son olarak, anlayışı ve teşviki için John'a sevgi ve teşekkürlerimi sunarım. Sensiz yapamazdım.

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap